

Calvin's Institutes of Christian Religion

Vol IV

Book 2 Chapter 1-9

John Calvin

Recomend: White Young Jeon

Translator: Kimeng Tuy

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I តាមការបោះឆ្នោតរបស់អង្គបោះឆ្នោត គឺមនុស្សជាតិត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងបណ្តាសារ ហើយត្រូវបានកំណត់តាមកាលៈទេសៈដើមរបស់គេនៃ គោលលទ្ធិនៃអំពើបាបដើម/ 22

(ចំណេះដឹងពិតពីខ្លួនយើងបំផ្លាញទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង)

1. ចំណេះដឹងខុសនិងត្រូវអំពីខ្លួនឯង/ 22
2. សាធាតុរបស់មនុស្ស មានទំនោរកោតសរសើរខ្លួនឯង/ 24
3. បញ្ហាចម្បងពីរនៃចំណេះដឹងខ្លួនឯង/ 25

(អំពើបាបរបស់អង្គបោះឆ្នោតត្រូវឱ្យបាត់បង់អំណោយទានដើមរបស់មនុស្សនិងការបំផ្លិច បំផ្លាញពូជមនុស្សទាំងមូល ៤-៧)

4. ប្រវត្តិនៃការដួលរលំបង្ហាញយើងពីអ្វីដែលជាអំពើបាប [លោក ជំពូក 3] ភាពមិន ស្មោះត្រង់ ។/ 27
5. អំពើបាបដំបូងជាអំពើបាបដើម/ 30
6. អំពើបាបដើមមិនអាស្រ័យនឹងការធ្វើត្រាប់តាម/ 32
7. ការបញ្ជូនអំពើបាបពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់/ 35
8. ធម្មជាតិនៃអំពើបាបដើម/ 37
9. អំពើបាបក្រឡាប់មនុស្សទាំងអស់/ 39
10. អំពើបាបមិនមែនជានិស្ស័យរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ក/ 41

11. អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ/ 42

ជំពូកទី II អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ/ 44

(គ្រោះថ្នាក់នៃប្រធានបទនេះ ៖ ទស្សនៈដែលបានបង្កើតឡើង I)

1. ឥឡូវនេះ យើងបានឃើញហើយថា អំណាចនៃអំពើបាប ចាប់ពីពេលដែលវាចង/ 44

(ការពិភាក្សាយ៉ាងសំខាន់នៃយោបល់លើឆន្ទៈសេរីដែលផ្តល់ដោយទស្សនវិទូ និងវិទូ, ២-៩)

2. ទស្សនវិទូជឿជាក់លើអំណាចនៃការយល់ដឹង/ 47

3. ដូច្នេះ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងនូវសេរីភាពនៃឆន្ទៈ/ 48

4. ក្រុមជំនុំជាទូទៅបង្ហាញភាពច្បាស់លាស់តិច ប៉ុន្តែមានទំនោរក្នុងការទទួលយកសេរីភាពនៃឆន្ទៈ ។ តើអ្វីជាឆន្ទៈសេរី?/ 50

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន/ 54

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាឪពុកនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?/ 57

7. មនុស្សសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែបើគ្មានការបង្ខិតបង្ខំ មនុស្សមានបាបមិនបង្កើតគោលលទ្ធិនៃ/ 61

8. គោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃ "ឆន្ទៈសេរី" / 62
9. សំឡេងនៃសេចក្តីពិតក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ / 64
10. គោលលទ្ធិនៃឆន្ទៈសេរីពីតែងតែប៉ះនៃកិត្តិនាមរបស់ព្រះ ។ / 66
11. ការបន្ទាបខ្លួនផ្តល់កិត្តិនាមដល់ព្រះតែមួយអង្គ / 68
- (អំណោយទានធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានរលត់ទាំងស្រុងទេ ៖ ការយល់ដឹង; 12-17)
12. អំណោយដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានបំផ្លាញ; អំណោយធម្មជាតិខូច ប៉ុន្តែហេតុផលគ្រប់គ្រាន់នៅតែអាចបែងចែកមនុស្សពីសត្វសាហាវ / 70
13. អំណាចនៃការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងវត្ថុនៅលើផែនដី និងទម្រង់នៃសហគមន៍មនុស្ស / 73
14. ការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រ / 75
15. វិទ្យាសាស្ត្រជាអំណោយរបស់ព្រះ / 77
16. សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងសិល្បៈ / 78
17. សេចក្តីសង្ខេប 12-16 / 80
- (ប៉ុន្តែ ការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងរហូតដល់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ 18-21)
18. ដែនកំណត់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង ។ / 82

19. ភាពខ្វាក់ខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សបង្ហាញចេញពី យ៉ូហានទី១: 4-5/ 83

20. ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអំពីព្រះ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់/ 84

21. បើគ្មានពន្លឺនៃវិញ្ញាណទេ ទាំងអស់គឺសេចក្តីងងឹត/ 85

(អំពើបាបគឺខុសពីភាពល្ងង់ខ្លៅ [ទល់នឹងផ្កាតូ] ប៉ុន្តែប្រហែលជាកើតឡើងដោយការ រំលោភ ២២-២៥)

22. ភស្តុតាងនៃព្រះទ័យរបស់ព្រះដែលមនុស្សមាន ធ្វើឱ្យគាត់មិនអាចលើកលែងទោស បាន ប៉ុន្តែការទិញសម្រាប់គាត់មិនមានចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវ/ 88

23. ការវិនិច្ឆ័យល្អ និងអាក្រក់មិនច្បាស់លាស់ ដរាបណាវាកើតឡើងតាមអំពើចិត្ត

24. ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សបរាជ័យទាំងស្រុង ទាក់ទងនឹងតារាងទីមួយនៃច្បាប់ ទាក់ទងនឹងទីពីរ បរាជ័យក្នុងស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ

25. ជារៀងរាល់ថ្ងៃយើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យយើងច្រឡំផ្លូវរបស់យើង ។

(អសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើល្អ ២៦-២៧)

26. សភាវតតិធម្មជាតិដែលចាត់ទុក "ល្អ" និង "អាចទទួលយកបាន" ដូចគ្នា មិន មានអ្វីទាក់ទងនឹងសេរីភាពទេ ។

27. ចិត្តរបស់យើងមិនអាចចង់បានអំពើល្អដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទេ ។

ជំពូកទី III តែរបស់ដែលខូច កើតចេញពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស/ 88

(អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺដូចជាទាមទារការបន្តឡើងវិញនូវចិត្ត និងឆន្ទៈ
របស់គាត់ I -5)

1. មនុស្សទាំងមូលគឺជាសាច់ឈាម/ 88
 2. រ៉ូម៉ង់ពូកទី 3, ជាសាក្សីនៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស/ 91
 3. ព្រះគុណរបស់ព្រះរាវាំងការដែលមិនសម្អាត/ 93
 4. ភាពទៀងត្រង់គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៅតែខូចអាក្រក់/
96
 5. មនុស្សធ្វើបាបនៃភាពចាំបាច់ការបង្កិតបង្កំ/ 98
- (ការបំប្លែងឆន្ទៈគឺជាឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពដែលបានប្រទានមកពីខាងក្នុង, ៦-
១៤)
6. អសមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើអំពើល្អបង្ហាញឱ្យឃើញពីខ្លួនគេលើសពីអ្វីទាំងអស់
នៅក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ/ 101
 7. មិនមែនជាករណីនៃ "កិច្ចសហប្រតិបត្តិការ" របស់អ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះគុណទេ
ចិត្តត្រូវបានធ្វើសកម្មភាពដំបូងតាមរយៈព្រះគុណ ។/ 105
 8. បទគម្ពីរចែងចំពោះព្រះនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប្រយោជន៍របស់យើង ។/ 107
 9. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាពិសេសបង្ហាញពីរបៀបដែលការចាប់ផ្តើម ការបន្ត
និងចុងបញ្ចប់នៃព្រះពររបស់យើងគឺមកពីព្រះតែមួយគត់/ 109

10. សកម្មភាពរបស់ព្រះមិនបង្កើតលទ្ធភាពដែលយើងអាចហត់នឿយនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលយើងមិនអាចបន្ថែម/ 113

11. ការអត់ធ្មត់គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុង វាមិនមែនជារង្វាន់ ឬជាការបំពេញបន្ថែមនៃទង្វើរបស់យើងម្នាក់ៗនោះទេ ។/ 116

12. មនុស្សមិនអាចសន្មតខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែការងារល្អតែមួយ ក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះដោយភាពល្អឯងខ្លៅ ពួកគេបានក្លែងបន្លំចំពោះការនិយាយរបស់សាវ័កថា ៖/ 118

13. Augustine ក៏ទទួលស្គាល់ថាមិនមានសកម្មភាពឯករាជ្យនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ។/ 120

14. Augustine មិនលុបបំបាត់ឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើព្រះគុណនៅកន្លែងផ្សេងទៀត/ 122

ជំពូក IV របៀបដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស/ 138

(មនុស្សនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អារក្សសាតាំង ៖ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្ហាញថាព្រះប្រើសាតាំងកំពុងធ្វើឱ្យចិត្តនៃការស្តីបន្ទោស I-5)

1. មនុស្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្ស ហើយពិតជាមានឆន្ទៈ/ 138

2. ព្រះ សាតាំង និងមនុស្សសកម្មនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា ។/ 140

3. តើ "ភាពឈឺចាប់" មានន័យដូចម្តេច?/ 141

4. តម្រូវក្នុងបទគម្ពីរអំពីរបៀបដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលគ្មានព្រះ/ 143

5. សាតាំងក៏ត្រូវប្រើព្រះដែរ ។/ 145

(ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅ, ៦-៨)

6. នៅក្នុងទង្វើរបស់ខ្លួនឯង មិនថាល្អ ឬអាក្រក់ យើងមិនត្រូវបានបោះចោលដោយខ្លួនឯងទេ ។ / 146

7. ក្នុងករណីនីមួយៗ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះឈរពីលើសេរីភាពរបស់យើង ។ / 148

8. សំណួរនៃ "ឆន្ទៈសេរី" មិនអាស្រ័យលើថាតើយើងអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលយើងចង់បាននោះ/ 150

ជំពូកទី V ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ជាទូទៅធ្វើឡើងក្នុងការការពារឆន្ទៈសេរី/ 151

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃនឹងចោទប្រកាន់ដោយហេតុផលសុភវិនិច្ឆ័យ 1-5)

1. អំណះអំណាងទីមួយ ៖ អំពើបាបចាំបាច់មិនធ្វើបាបទេគឺអំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តគឺជៀសមិនរួច/ 151

2. អំណះអំណាងទីពីរ ៖ រង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មបាត់បង់អត្ថន័យ/ 152

3. ការជជែកទីបី: ភាពខុសគ្នាទាំងអស់រវាងល្អនិងអាក្រក់នឹងត្រូវបានលុបចោល/ 155

4. អំណះអំណាងទីបួន ៖ ការដាស់តឿនទាំងអស់នឹងគ្មានន័យ/ 156

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន/ 159

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាឧត្តនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ? / 161
 7. ក្រឹត្យវិន័យចង្អុលបង្ហាញផ្លូវរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគុណ / 163
 8. បទបញ្ញត្តិជាច្រើនប្រភេទបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា បើគ្មានព្រះគុណ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។ / 165
 9. កិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿមិនបែងចែករវាងព្រះ និងមនុស្សទេ ។ / 169
 10. ព្រះគម្ពីរសន្យាថា (យោងទៅតាមទស្សនៈរបស់គូប្រជែងរបស់យើង) សេរីភាពនៃឆន្ទៈ / 172
 11. ការស្តីបន្ទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ ពួកគេជំទាស់បន្ថែមទៀត បាត់បង់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើឆន្ទៈមិនមានសេរីភាព / 172
- (ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលមានមូលដ្ឋានលើវគ្គពិសេស និងឧប្បត្តិហេតុក្នុងបទគម្ពីរ ១២-១៩)
12. ចោទិយកថា ៣០:១១ / 177
 13. ការ«រង់ចាំ»របស់ព្រះចំពោះសកម្មភាពរបស់មនុស្សគឺធ្វើឡើងដើម្បីសន្មត់ថាមានព្រះទ័យ ។ / 179
 14. តើការងារទាំងនេះមិនមែនជាស្នាដៃ "របស់យើង" ទេឬ? / 181
 15. "កិច្ចការ" គឺជារបស់យើងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែព្រះដោយការ / 184
 16. លោកុប្បត្តិ ៤:៧ / 186

17. រ៉ូម ៩:១៦, កូរិនថូសទី១ ៣:៩ ពួកគេក៏ប្រើទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដែរថា៖ “ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែល”/ 187

18. សាស្តា ១៥:១៤-១៧/ 190

19. លូកា 10:30/ 191

ជំពូកទី VI ការធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលដួលត្រូវស្វែងរកការប្រោសលោះនៅ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 194

(តាមរយៈអ្នកសម្របសម្រួល ព្រះត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបិតាដ៏មានព្រះគុណ ១-២)

1. មានតែអ្នកសម្របសម្រួលប៉ុណ្ណោះដែលជួយមនុស្សដែលដួល/ 194

2. សូម្បីតែសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានប្រកាសថាគ្មានជំនឿលើព្រះដ៏សប្បុរសក្រៅពីអ្នក សម្របសម្រួល/ 197

(ព្រះគ្រីស្ទមានសារៈសំខាន់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា និងចំពោះសេចក្តីជំនឿពិត ៣-៤)

3. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបំពេញតាមការសន្យា/ 202

4. ជំនឿលើព្រះ គឺជាជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ/ 205

ជំពូកទី VII ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានប្រទានមក មិនមែនដើម្បីរារាំងមនុស្សនៃសេចក្តី សញ្ញាចាស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជំរុញសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីស ង្គ្រោះ/ 208

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ទ្រង់យាងមក

(ច្បាប់ខាងសីលធម៌ និងពិធីដែលសំខាន់ដូចជានាំទៅរកព្រះគ្រីស្ទ, ១-២)

1. អ្នកផ្សះផ្សារជួយតែមនុស្សកំសាយ/208
2. ក្រឹត្យវិន័យមានពាក្យសន្យា/ 211
3. ក្រឹត្យវិន័យធ្វើអោយយើងមិនអាចលើកលែងទោសបាន ហើយជំរុញយើងអោយអស់សង្ឃឹម/ 213
4. យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យាក្នុងក្រឹត្យវិន័យមិនមែនគ្មានន័យទេ ។ / 215
5. មិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់យើងការសម្រេចនៃក្រឹត្យវិន័យ/ 216
- (ក្រឹត្យវិន័យបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ហើយដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញពីភាពខុសឆ្គងរបស់យើង នាំយើងទៅទូលអង្វរជំនួយពីព្រះ, ៦-៩)
6. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យដកចេញពីយើងរាល់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង/ 218
7. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ក្រឹត្យវិន័យមិនបន្ថយអ្វី ។ / 219
8. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មនៃច្បាប់នៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួនលើអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ/ 222
9. ក្រឹត្យវិន័យ ដូចដែល Augustine ចែងថា តាមរយៈការចោទប្រកាន់ជំរុញយើងឱ្យស្វែងរកព្រះគុណ/ 223
10. ក្រឹត្យវិន័យជាការការពារសហគមន៍ពីមនុស្សអយុត្តិធម៌/ 225
11. ក្រឹត្យវិន័យជាការរារាំង/ 227

(ជាចម្បង ការដាស់តឿនអ្នកជឿ ហើយដាស់តឿនពួកគេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្ម ១២- ១៣)

12. សូម្បីតែអ្នកជឿក៏ត្រូវការក្រឹត្យវិន័យដែរ/ 227

13. អ្នកណាចង់ធ្វើខុសនឹងទាំងស្រុង ចំពោះអ្នកស្មោះត្រង់យល់ខុស/ 228

(អ្វីដែលគេហៅថា « ការដកចោល » សំដៅទៅលើការរំដោះសតិសម្បជញ្ញៈ និងការ ឈប់ធ្វើពិធីបុណ្យ ១៤-១៧)

14. តើក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់អ្នកជឿដល់កម្រិតណា? / 230

15. ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបាននិករណ៍ដល់កម្រិតដែលវាលែងផ្ដន្ទាទោសយើង/ 232

16. ពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យ/ 234

17. « ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង » ត្រូវបានលុបចោល/ 235

ជំពូកទី VIII ការពន្យល់អំពីសីលធម៌ និង ក្រឹត្យវិន័យ (បញ្ញត្តិដបប្រការ)/241

(ច្បាប់សីលធម៌ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៃច្បាប់ធម្មជាតិ ១-២០)

1. តើបញ្ញត្តិដបប្រការសម្រាប់យើងជាអ្វី? / 241

2. ភាពមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃក្រឹត្យវិន័យ/ 243

(យើងរៀនថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ថាទ្រង់មានចិត្តមេត្តា និងបរិសុទ្ធ ហើយ ដោយសេចក្ដីសប្បុរសធម៌មានការស្តាប់បង្គាប់ 3-5)

3. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់មានគោលដៅវិជ្ជមាន/ 244

4. ការសន្យា និងការគំរាមកំហែង/ 245

5. ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ/ 247

(វាគ្គីជាការយល់ខាងវិញ្ញាណហើយបកស្រាយដោយយោងទៅលើគោលបំណងនៃអ្នកច្បាប់
, 6-10)

6. ដោយសារបញ្ញត្តិគឺជាក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ទាំងស្រុង/ 249

7. ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានស្តារឡើងវិញនូវការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីក្រឹត្យវិន័យ/ 251

8. វិធីឆ្ពោះទៅរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវ ។ / 253

9. បទបញ្ជា និងការហាមឃាត់/ 254

10. តាមរយៈភាសាដ៏រឹងមាំក្រឹត្យវិន័យធ្វើឱ្យយើងមានការស្អប់ខ្ពើមកាន់តែខ្លាំងចំពោះ
អំពើបាប/ 256

11. តារាងពីរ/ 257

12. ការចែកចាយបទបញ្ញត្តិនៅក្នុងតារាងទាំងពីរ/ 258

(ការបង្ហាញលម្អិតនៃបទបញ្ញត្តិបុគ្គល ១៣-៥០/

បញ្ញត្តិទីមួយ

«អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបារាំងនៅស្រុកអេស៊ី
ពួក ។

កុំឲ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញឲ្យសោះ» ។ [និក្ខមនំ២០:២-៣]

13. បុព្វកថា (អញជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក)/ 261
14. អញជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នក ។ / 262
15. អ្នកណានាំអ្នកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃទាសករ/ 263
16. បញ្ញត្តិទីមួយ/ 266
17. ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ/ 269
18. ពាក្យគំរាមកំហែងក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ/ 270
19. តើអ្នកណាទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូន? / 272
20. តើការចុះមកនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកមកលើកូនៗមិនផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទេឬ? / 274
21. ហើយបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ។ / 275

បញ្ញត្តិទីបី

«កុំឲ្យចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ជាអសារឥតការឡើយ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងមិនរាប់ជាឥតទោសដល់អ្នកណា ដែលចេញព្រះនាមទ្រង់ ជាអសារឥតការនោះទេ» [និក្ខមនំ ២០:៧] ។

22. ការបកស្រាយបញ្ញត្តិ/ 277
23. លនត្តជាការសារភាពចំពោះព្រះ/ 279
24. សម្បថក្លែងក្លាយជាការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះ/ 281

25. ពាក្យសម្បជ័យឥតប្រយោជន៍/ 282
26. តើការអធិប្បាយនៅលើភ្នំហាមមិនអោយស្បថបែបនេះឬ?/ 283
27. ដូច្នេះ សម្បជ័យក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ គឺចាំបាច់ត្រូវតែទទួលយក/ 287
28. ការបកស្រាយទូទៅ/ 290
29. បញ្ញត្តិថ្ងៃសប្បិទជាការសន្យា/ 291
30. ថ្ងៃទីប្រាំពីរ/ 293
31. នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ការសន្យានៃបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្បិទត្រូវបានបំពេញ/ 294
32. តើបញ្ញត្តិទីបួនហួសពីបទបញ្ជាខាងក្រៅដល់កម្រិតណា?/ 295
33. ហេតុអ្វីបានជាយើងឈប់សំរាកថ្ងៃអាទិត្យ?/ 297
34. ការប្រតិបត្តិខាងវិញ្ញាណនៃថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋ/ 299

បញ្ញត្តិទីប្រាំ

ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះយេស៊ូ វ៉ា ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ ។ (និក្ខមនំ ២០:១២)

35. វិសាលភាពដ៏ឆ្ងាយនៃបញ្ញត្តិនេះ ។/301
36. តម្រូវការ/ 302
37. ការសន្យា/ 304

38. ការគំរាមកំហែង/ 305

បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ

កុំអោយសឡាប់មនុស្សអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៣)

39. បញ្ញត្តិ/ 307

40. មូលហេតុនៃបញ្ញត្តិ/ 308

កុំអោយធិតគ្នាអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៤)/ 309

41. ការបកស្រាយទូទៅ/ 310

42. ព្រហ្មចារី/ 311

43. អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិនេះ/ 313

44. ភាពថ្លៃថ្នូរ និងព្រហ្មចារីយ៍/ 315

បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

“កុំអោយលួចអោយសោះ” [និក្ខមនំ ២០:១៥]

45. ការបកប្រែទូទៅ/ 317

46. បញ្ញត្តិនេះតម្រូវឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដទៃ/ 320

បញ្ញត្តិទីប្រាំបួន

«កុំឲ្យធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែង ទាស់នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ» ។ (និក្ខមនំ ២០:១៦)

47. ការបកស្រាយទូទៅ/ 322

48. កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អរបស់អ្នកជិតខាង/ 324

បញ្ញត្តិទីដប់

កុំឲ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ [និក្ខមនំ ២០:១៧]

49. អត្ថន័យនៃបញ្ញត្តិនេះ/ 325

50. ខាងក្នុងសេចក្តីសុចរិត/ 327

(គោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យក្នុងពន្លឺនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទំព័រ ៥១-៥៩)

51. ការបូកបញ្ចូលនៃក្រឹត្យវិន័យ/ 329

52. ហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះបទគម្ពីរនិយាយអំពីតែតារាងទីពីរ?/ 331

53. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់/ 332

54. ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង/ 332

55. តើអ្នកណាជាអ្នកជិតខាងរបស់យើង?/ 334

56. ការប្រឹក្សាខាងផ្សាយដំណឹងល្អ?/ 335

57. បញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់ជាសត្រូវជាបញ្ញត្តិពិត/ 336

58. ភាពខុសគ្នានៃអំពើបាបខាងជីវិតរមែងស្លាប់ និង venial មិនត្រឹមត្រូវ/ 337

59. រាល់អំពើបាបគឺជាអំពើបាបស្លាប់!/ 338

ជំពូកទី IX ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះសាសន៍យូដានៅក្រោមក្រឹត្យ
វិន័យក៏ដោយបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់តែនៅក្នុងដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ/ 342

(ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានរំពឹងទុក ហើយបានសម្តែង ១-២)

1. អត្ថប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាថ្មី/ 342

2. ដំណឹងល្អផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែង/ 344

(ការបដិសេធកំហុសលើទំនាក់ទំនងនៃក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ ៖ តំណែងកម្រិតមធ្យម
របស់យ៉ូហានបាទីស្ទ, ៣-៥)

3. សេចក្តីសន្យាមិនត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់យើងទេ ។ / 346

4. ការប្រឆាំងគ្នារវាងក្រឹត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អមិនគួរនិយាយបំផ្លើសឡើយ ។ /348

5. យ៉ូហានបាទីស្ទ/ 350

ជំពូកទី I

តាមការបោះបោរបស់អ័ដាម គឺមនុស្សជាតិត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងបណ្តាសារ
ហើយត្រូវបានកំណត់តាមកាលៈទេសៈដើមរបស់គេនៃ គោលលទ្ធិនៃអំពើបាប
ដើម

(ចំណេះដឹងពិតពីខ្លួនយើងបំផ្លាញទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង)

1. ចំណេះដឹងខុសនិងត្រូវអំពីខ្លួនឯង

ដោយមានហេតុផលល្អសុភាសិតបុរាណបានផ្តល់អនុសាសន៍យ៉ាងខ្លាំងអំពីចំណេះ
ដឹងអំពីខ្លួនឯង ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាគួរឱ្យអម៉ាស់សម្រាប់យើង
ដែលមិនបានដឹងអ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងអាជីវកម្មនៃជីវិតមនុស្សនោះអ្វី
ដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងគេគឺភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងចំពោះខ្លួនយើងដែលនៅ
ពេលធ្វើការសម្រេចចិត្តក្នុងបញ្ហាចាំបាច់យើងបញ្ឆោតយ៉ាងខ្លោចផ្សាហើយថែម
ទាំងខ្វាក់ភ្នែកទៀតផង!

ប៉ុន្តែដោយសារសិក្ខាបទនេះមានតម្លៃខ្លាំងពេកយើងគួរតែខិតខំបន្ថែមទៀតដើម្បី
ចៀសវាងការអនុវត្តន៍ដោយអចេតនា ។ យើងសង្កេតឃើញថារឿងនេះបានកើត
ឡើងចំពោះទស្សនវិទូមួយចំនួនដែលក្នុងពេលដែលកំពុងជំរុញឱ្យមនុស្សស្គាល់ខ្លួន
ឯងបានស្មើគោលដៅនៃការទទួលស្គាល់នូវគុណតម្លៃនិងឧត្តមភាពផ្ទាល់ខ្លួន ។
ហើយពួកគេនឹងមិនឱ្យគាត់សញ្ជឹងគិតនៅក្នុងខ្លួនគាត់អ្វីក្រៅពីអ្វីដែលធ្វើឱ្យគាត់
មានការធានាដោយទទេហើយធ្វើឱ្យគាត់អួតខ្លួនដោយមោទនភាព [លោកប្បត្តិ
១:២៧] ។

ប៉ុន្តែចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើងជាដំបូងក្នុងការពិចារណានូវអ្វីដែលយើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅពេលបង្កើតនិងរបៀបដែលព្រះមានព្រះទ័យសប្បុរសបន្តជួយយើងដើម្បីដឹងថាឧត្តមភាពធម្មជាតិរបស់យើងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាប្រសិនបើវានៅតែគ្មានស្លាកស្នាម ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរត្រូវចងចាំថាមិនមានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនយើងទេប៉ុន្តែយើងទទួលបានការរងទុក្ខតែម្នាក់ឯងដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង ។ ដូច្នេះយើងតែងតែពឹងផ្អែកលើទ្រង់ ។

ទីពីរដើម្បីចងចាំពីស្ថានភាពដ៏វេទនារបស់យើងបន្ទាប់ពីការដួលរលំរបស់អ័ដាមការយល់ដឹងដែលនៅពេលដែលការអួតខ្លួននិងការធានាលើខ្លួនឯងរបស់យើងត្រូវបានដាក់ឱ្យទាបនោះគួរតែបន្ទាបខ្លួនយើងហើយធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀន ។ នៅដើមដំបូងព្រះបានបង្កើតយើងតាមរូបឆ្មោះរបស់ទ្រង់ [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ដើម្បីអាចដាស់ស្មារតីយើងទាំងពីរឱ្យខ្លះខ្លះចំពោះគុណធម៌និងធ្វើសញ្ជឹងលើជីវិតអស់កល្ប ។

ដូច្នេះដើម្បីឱ្យភាពថ្លៃថ្នូរដ៏អស្ចារ្យនៃការប្រណាំងរបស់យើង (ដែលធ្វើឱ្យយើងខុសគ្នាពីការអាក្រក់) មិនអាចត្រូវបានកប់នៅក្រោមភាពស្រពិចស្រពិលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងទេវាទាមទារឱ្យយើងទទួលស្គាល់ថាយើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយហេតុផលនិងការយល់ដឹងដូច្នេះតាមរយៈការដឹកនាំ ជីវិតដ៏បរិសុទ្ធនិងសុចរិតយើងអាចបន្តឆ្ពោះទៅរកគោលដៅដែលបានកំណត់នៃព្រះពរអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែភាពថ្លៃថ្នូរដំបូងមិនអាចគិតបានទេបើគ្មានការសោកស្តាយចំពោះភាពអៀនខ្មាស់និងភាពថោកទាបរបស់យើងដោយបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នាព្រោះនៅក្នុងមនុស្សដំបូងយើងបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានភាពដើមរបស់យើង ។ ពីការនេះកើតឡើងការស្អប់ខ្ពើមនិងការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនយើងក៏ដូចជាភាពរាបទាបពិតប្រាកដ ។ ហើយពី

នេះពីនោះមានការខ្វះខាតក្នុងការស្វែងរកព្រះដែលយើងម្នាក់ៗអាចយកមកវិញ
នូវរបស់ល្អទាំងនោះដែលយើងបានបាត់បង់ទាំងស្រុង ។

2. សាធាតុរបស់មនុស្ស មានទំនោរកោតសរសើរខ្លួនឯង

ដូច្នេះនៅទីនេះគឺជាអ្វីដែលសេចក្តីពិតរបស់ព្រះតម្រូវឱ្យយើងស្វែងរកក្នុងការពិនិ
ត្យមើលខ្លួនយើង ៖ គឺទាមទារនូវចំណេះដឹងប្រភេទដែលនឹងនាំឱ្យយើងអស់ទំនុក
ចិត្តលើសមត្ថភាពរបស់យើងដកហូតយើងពីគ្រប់ឱកាសដើម្បីអួតខ្លួនហើយនាំ
យើងទៅរកការចុះចាញ់ ។ យើងគួរតែរក្សាច្បាប់នេះប្រសិនបើយើងចង់សម្រេច
បានគោលដៅពិតទាំងប្រាជ្ញានិងសកម្មភាព ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាអ្វីដែលរីករាយ
ជាងនេះទៅទៀតនោះគឺព្រឹត្តិស៊ីប

ដែលអញ្ជើញយើងឱ្យថ្លឹងថ្លែងពីចរិតលក្ខណៈល្អរបស់យើងជាជាងមើលទៅលើការ
ចង់បាននិងភាពអាម៉ាស់របស់យើងដែលគួរធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀន ។ តាមពិតគ្មាន
អ្វីដែលសារជាតិរបស់មនុស្សស្វែងរកដោយអន្ទះអន្ទែងជាការនិយាយដើមគេឡើ
យ ។ ដូច្នេះហើយនៅពេលដែលធម្មជាតិរបស់គេដឹងថាអំណោយរបស់គេត្រូវ
បានគេគោរពយ៉ាងខ្លាំងនោះវាហាក់ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿអំពីពួកគេ ។ ដូច្នេះគ្មាន
អ្វីចម្លែកទេដែលមនុស្សភាគច្រើនបានធ្វើខុសយ៉ាងអាក្រក់នៅក្នុងរឿងនេះ ។
ព្រោះថាការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដោយខ្ជាប់គឺមានពីធម្មជាតិនៅក្នុងជីវិតមែងស្លាប់
ពួកគេត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលដោយសេរីបំផុតថាគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនដែលសមនឹង
ទទួលបានការចាត់ទុកថាស្អប់នោះទេ ។ ដូច្នេះទោះបីគ្មានការគាំទ្រពីខាងក្រៅក៏
ដោយក៏ទស្សនៈឥតប្រយោជន៍ជាទូទៅទទួលបានការគាំទ្រដោយភាពជឿជាក់គ្រប់
គ្រាន់ដើម្បីដឹកនាំជីវិតល្អនិងមានពរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានអាកប្ប

កិរិយាសុភាពរាបសាជាងហើយព្រមទទួលយកអ្វីមួយចំពោះព្រះដើម្បីកុំឱ្យលេច
ចេញមកទាមទារអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនគេនោះពួកគេនឹងបែងចែកកិត្តិយស
ដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការអនុវត្តនិងទំនុកចិត្តនៅតែមាននៅក្នុងខ្លួនគេ ។ គ្មានអ្វី
អាចផ្តាច់ចិត្តមនុស្សបានឡើយក្រៅពីប្រភេទនៃការនិយាយដែលទាក់ទាញដែល
បង្ហាញពីមោទនភាពដែលមាននៅក្នុងខ្លួនរូបរបស់គេ ។ ដូច្នេះស្ទើរតែគ្រប់សម័យ
នៅពេលដែលនរណាម្នាក់បានលើកតម្កើងជាសាធារណៈអំពីលក្ខណៈរបស់មនុស្ស
នៅក្នុងលក្ខខណ្ឌអំណោយផលបំផុតគេត្រូវបានគេស្តាប់ដោយសំលេងទះដៃ ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយការសរសើរពីឧត្តមភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្សគឺការបង្រៀន
មនុស្សឱ្យពេញចិត្តខ្លួនឯងវាមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីរីករាយចំពោះភាពផ្អែមល្ហែមរបស់ខ្លួន
ឡើយ ។ តាមពិតវាបញ្ឆោតដើម្បីនាំអ្នកដែលយល់ព្រមទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញ
ទាំងស្រុង ។ សម្រាប់អ្វីដែលយើងសម្រេចបាននៅពេលពីងផ្នែកលើការធានាឥត
ប្រយោជន៍យើងពិចារណារូបចំផែនការសាកល្បងនិងអនុវត្តនូវអ្វីដែលយើងគិត
ថាសមស្របបន្ទាប់មកនៅពេលដែលយើងខិតខំដំបូងយើងពិតជាបោះបង់ចោល
និងខ្វះការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវក៏ដូចជាការពិត គុណធម៌-ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
យើងប្រញាប់ប្រញាល់បន្តរហូតដល់យើងប្រញាប់បំផ្លាញ? ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែល
មានទំនុកចិត្តពួកគេអាចធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដោយអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនអ្វីៗមិនអាចកើត
ឡើងបើមិនដូច្នេះទេ ។ ដូច្នេះអ្នកណាក៏ដោយដែលធ្វើតាមត្រូវដូចជាធ្វើឱ្យយើង
រាវែកដោយគិតតែពីចរិតលក្ខណៈល្អរបស់យើងនឹងមិនរីកចម្រើនក្នុងចំណេះដឹង
ខ្លួនឯងនោះទេប៉ុន្តែនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុត ។

3. បញ្ហាចម្បងពីរនៃចំណេះដឹងខ្លួនឯង

ដូច្នេះ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះស្រីបនឹងការជំនុំជំរះទូទៅនៃមនុស្សលោកទាំងអស់ ដែលថាផ្នែកទីពីរនៃប្រាជ្ញាមាននៅក្នុងចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាអំពីរបៀបដែលយើងទទួលបានចំណេះដឹងនោះ ។ យោងតាមការវិនិច្ឆ័យខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សនេះហាក់ដូចជាស្គាល់ខ្លួនឯង ច្បាស់នៅពេលដែលមានទំនុកចិត្តលើការយល់ដឹងនិងភាពទៀងត្រង់របស់គេនោះ មានភាពក្លាហានហើយជម្រុញខ្លួនគេឱ្យបំពេញភារកិច្ចប្រកបដោយគុណធម៌និង ប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់ខិតខំប្រឹងប្រែងដោយអស់ពីចិត្ត ដ៏ល្អឥត ខ្ចោះនិងគួរឱ្យគោរព ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលពិនិត្យមើលខ្លួនឯងតាមស្តង់ដារនៃការ ជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះមិនឃើញអ្វីដែលអាចលើកទឹកចិត្តខ្លួនឱ្យមានទំនុកចិត្តលើ ខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ហើយគាត់ពិនិត្យខ្លួនគាត់ឱ្យបានស៊ីជម្រៅ គាត់កាន់តែ សោកស្តាយឡើងរហូតដល់បាត់បង់ការធានាទាំងអស់នោះ គាត់មិនទុកអ្វីឱ្យខ្លួន គាត់ដើម្បីដឹកនាំជីវិតគាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះនឹងមិនឱ្យយើងបំភ្លេចភាពថ្លៃថ្នូរដើមរបស់យើង ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់អ័ ដាមជាបិតារបស់យើង ហើយអ្វីដែលពិតជាគួរជំរុញឱ្យយើងមានការខ្លះខ្លែង ចំពោះសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អរបស់យើង ។ ត្បិតយើងមិនអាចគិតពី លក្ខខណ្ឌដំបូងរបស់យើង ឬគោលបំណងអ្វី ដែលយើងត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយមិនត្រូវបានគេបំផុសគំនិតឱ្យសញ្ជឹងគិតអំពីភាពអមតៈ និងមួយឆ្នាំបន្ទាប់ ពីនរកនៃព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាការទទួលស្គាល់នោះនៅឆ្ងាយពីការលើកទឹកចិត្ត មោទនភាពចំពោះយើងបំបាក់ទឹកចិត្តយើងហើយធ្វើឱ្យយើងមានភាពរាបទាប ។ តើយើងមានដើមកំណើតមកពីអ្វី? គឺជាការដែលយើងបានធ្លាក់ចុះ ។ តើអ្វីទៅ ជាការបញ្ចប់នៃការបង្កើតរបស់យើង? គឺជាការដែលយើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នា

ទាំងស្រុង ដូច្នេះហើយទើបយើងឈឺដោយសារទុក្ខវេទនារបស់យើង យើងថ្ងៃ
 ហើយថ្ងៃ យើងដកដង្ហើមធំចំពោះភាពសក្តិសមដែលបាត់បង់នោះ ។ ប៉ុន្តែនៅ
 ពេលដែលយើងនិយាយថាមនុស្សម្នាក់មិនគួរមើលឃើញអ្វីនៅក្នុងខ្លួនដើម្បីបង្កឱ្យ
 មានសេចក្តីរីករាយនោះយើងមានន័យថាគេគ្មានអ្វីដែលត្រូវរំពឹងផ្អែកដើម្បីធ្វើឱ្យគេ
 មានមោទនភាពឡើយ ។ ដូច្នេះបើយល់ស្របគ្នា ចូរយើងបែងចែកចំណេះដឹង
 ដែលមនុស្សគួរមានពីខ្លួនឯង ។ ទីមួយគេគួរតែពិចារណាថាតើគោលបំណងអ្វី
 ដែលគេត្រូវបានបង្កើតនិងផ្តល់អំណោយដោយគ្មានន័យ ។ ដោយការថ្វាយបង្គំនិង
 ជីវិតនាពេលអនាគត ទីពីរគួរតែថ្លឹងថ្លែងសមត្ថភាពរបស់គរ ឬផ្ទុយទៅវិញ ក
 ង្វះសមត្ថភាព ។ នៅពេលដែលគរយល់ឃើញថាគេខ្វះខាតគេគួរតែនិយាយកុហក
 ដោយការភាន់ច្រឡំយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះនិយាយតិចទៅគ្មានអ្វីសោះ ។ ការពិចារណា
 ដំបូងមានការយល់ឃើញធ្វើឱ្យគេទទួលស្គាល់ដើម្បីអនុវត្ត ។ យើងនឹងពិភាក្សាគ្នា
 តាមលំដាប់នៃការទាមទារការបង្រៀន ។

**(អំពើបាបរបស់អំបាមតម្រូវឱ្យបាត់បង់អំណោយទានដើមរបស់មនុស្សនិងការ
 បំផ្លិចបំផ្លាញពូជមនុស្សទាំងមូល ៤-៧)**

**4. ប្រវត្តិនៃការដួលរលំបង្ហាញយើងពីអ្វីដែលជាអំពើបាប [លោកុ. ជំពូក ៣]
 ភាពមិនស្មោះត្រង់ ។**

ដោយសារអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះ ច្បាស់ជាមិនមែនជា
 អំពើបាបស្រាលទេ ប៉ុន្តែជាទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យខ្លាច នោះយើងត្រូវពិចារណាថាតើ
 អំពើបាបប្រភេទណាដែលមាននៅក្នុងការរត់ចោលរបស់អំបាម ដែលបានបង្អាក់
 ទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិទាំងមូល ។ ដើម្បីចាត់

ទុកអំពើបាបរបស់អាម៉ាមថាជាការចង់ជ្រុល (សញ្ញាណទូទៅ) គឺដូចក្មេង ។ ដូចជាប្រសិនបើផលបូកនិងក្បាលនៃគុណធម៌ទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងការតមអាហារតែម្នាក់គត់ពីដំបូងនៅពេលដែលភាពរីករាយដែលចង់បានមានច្រើននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ហើយមិនត្រឹមតែសំបូរបែបប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មានពូជដ៏អស្ចារ្យផងដែរដែលមាននៅក្នុងផ្លែផ្កានៃពរជ័យនៃផែនដី! ដូច្នេះយើងគួរតែមើលឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ។ អ័ដាមត្រូវបានបដិសេធដោយដើមឈើនៃចំណេះដឹងអំពីអំពើល្អនិងអាក្រក់ដើម្បីសាកល្បងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់គាត់ហើយបង្ហាញថាគាត់ស្ម័គ្រចិត្តក្រោមបញ្ជារបស់ព្រះ ។ ឈ្មោះដើមឈើនេះ បង្ហាញពីគោលបំណងតែមួយគត់នៃសិក្ខាបទ គឺដើម្បីរក្សាខ្លួនឱ្យស្តាប់ស្តួច និងការពារកុំឱ្យជ្រួលច្របល់ដោយតណ្ហាអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែការសន្យាដែលព្រះត្រូវបានឱ្យសេចក្តីសង្ឃឹមថានឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដរាបណាអ័ដាមបរិភោគពីដើមជីវិតហើយផ្ទុយទៅវិញការគំរាមកំហែងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់នៅពេលគាត់បានភ្ញាក់រសជាតិដើមនៃចំណេះដឹងល្អនិងអាក្រក់បានបង្ហាញឱ្យឃើញ ហើយអនុវត្តជំនឿរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះវាមិនពិបាកក្នុងការសន្មតថាអ័ដាមបង្កឱ្យព្រះមានកំហឹងរបស់ព្រះចំពោះខ្លួនគាត់ ។ ពិតហើយ Augustine និយាយត្រូវនៅពេលគាត់ប្រកាសថាមោទនភាពគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើមហិច្ឆិតាមិនបានលើកមនុស្សឱ្យខ្ពស់ជាងបានជួប និងត្រឹមត្រូវទេ នោះគាត់អាចស្ថិតក្នុងសភាពដើមដដែល ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែយកនិយមន័យពេញលេញពីលក្ខណៈនៃការល្អដែលម៉ូសេពិពណ៌នា ។

ចាប់តាំងពីស្ត្រីមានការមិនស្មោះត្រង់ត្រូវបាននាំឱ្យឆ្ងាយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយការបោកបញ្ឆោតរបស់សត្វពស់ វាច្បាស់ណាស់ថាការមិនស្តាប់បង្គាប់គឺជា

ការចាប់ផ្ដើមតាមរយៈការមិនស្ដាប់បង្គាប់របស់មនុស្សម្នាក់ ។ [រ៉ូម ៥:១៩] ។ ក៏ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរត្រូវកត់សំគាល់ថាមនុស្សទីមួយដែលបោះបង់ពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែដោយសារតែគេត្រូវបានសាតាំងអូលទាញប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដោយសារមើលងាយការពិតគេបែរទៅរកភាពមិនពិតវិញ ។ ហើយប្រាកដណាស់ថានៅពេលដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយើងនឹងជាប់នូវការគោរពចំពោះទ្រង់ ។ លុះត្រាតែយើងស្ដាប់កម្មសិក្សានៅតែល្អ ។ ពេលនោះ ភាពមិនស្មោះត្រង់ គឺជាឫសគល់នៃការដួលចុះ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកមហិច្ឆតានិងមោទនភាពរួមជាមួយភាពអាត្មានិយមបានកើតឡើងដោយសារតែអាដាមដោយការស្វែងរកអ្វីច្រើនជាងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគេដោយការខ្មាស់អៀននូវអំណោយដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលត្រូវបានចែងដល់ព្រះ ។ ការបង្កើតឱ្យមានលក្ខណៈដូចព្រះហាក់ដូចជារឿងតូចតាចចំពោះអំពើទុច្ចរិត! ប្រសិនបើការក្បត់សាសនា ដែលមនុស្សដកខ្លួនចេញពីអំណាចនៃអ្នកបង្កើតរបស់ព្រះ ពិតជាបានរលាស់នឹមរបស់គេ គឺជាបទល្មើសដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម នោះជាការពិតប្រយោជន៍ក្នុងការលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់អ័ដាម ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាការក្បត់សាសនាទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងការពិបាកដៀលអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះ ។ ទាំងនេះបានទទួលការបង្កាច់បង្ខំច្របល់សាតាំង ដែលបានចោទប្រកាន់ព្រះពីការមិនពិត និងការច្រណែន និងឆន្ទៈអាក្រក់ ។ ចុងក្រោយភាពគ្មានជំនឿបានបើកទ្វារឆ្ពោះទៅរកមហិច្ឆតាហើយមហិច្ឆតាពិតជាម្តាយនៃការមិនស្ដាប់បង្គាប់ជាលទ្ធផលមនុស្សដែលបោះបង់ចោលការកោតខ្លាចព្រះបានបោះខ្លួនឯងទៅកន្លែងណាដែលតណ្ហានាំពួកគេទៅ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Bernard បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ទ្វារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបើកសម្រាប់យើង នៅពេលយើង

ទទួលដំណឹងល្អនៅថ្ងៃនេះដោយត្រចៀករបស់យើង សូម្បីតែនៅពេលនោះសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានទទួលយកដោយបង្អួចដូចគ្នាទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានបើកទៅកាន់សាតាំង [យេរេមា ៩:២១] ។ ទម្រង់អំបាចនឹងមិនហ៊ានប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់មិនជឿឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នៅទីនេះ ជាការពិត គឺជាស្ថានដ៏ល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងតណ្ហាទាំងអស់ ៖ គំនិតដែលថាគ្មានអ្វីប្រសើរជាងការអនុវត្តសេចក្តីសុចរិតដោយការគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដ៏រីករាយគឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ ។ ដូច្នេះ អំបាច ត្រូវបានគេយកទៅដោយការប្រមាថរបស់អារក្ស រហូតដល់គាត់អាចពន្លត់សិរីល្អរបស់ព្រះទាំងមូល ។

5. អំពើបាបដ៏បង្កជាអំពើបាបដើម

ដោយសារវាជាជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់អំបាចដើម្បីរក្សាការរូបរួម និងចងក្លាប់ទៅនឹងអ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ដូច្នេះការឃ្លាតឆ្ងាយពីគាត់គឺជាការស្លាប់នៃព្រលឹងរបស់គាត់ ។ មិនគួរឱ្យឆ្ងល់ទេដែលគាត់បានចាត់ឱ្យការប្រណាំងរបស់គាត់បំផ្លាញដោយការបះបោររបស់គាត់នៅពេលដែលគាត់បានបង្អួចសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិទាំងមូលនៅស្ថានសួគ៌និងនៅលើផែនដី ។ ប៉ូលនិយាយថា ៖ «គ្រប់ជីវិតទាំងឡាយក៏ថ្ងៃ» [រ៉ូម ៨:២២] «ជីវិតទាំងឡាយបានត្រូវចុះចូលនឹងសេចក្តីគ្មានប្រយោជន៍តែដោយមិនស្ម័គ្រពីចិត្តគឺដោយព្រះអង្គដែលទ្រង់បញ្ចុះបញ្ចូលវិញ» [រ៉ូម ៨:២០] ។ ប្រសិនបើមូលហេតុត្រូវបានស្វែងរក នោះគ្មានការង្រៀងឆ្ងល់ទេថាពួកគេកំពុងទទួលផ្នែកនៃទណ្ឌកម្មដែលសមនឹងទទួលបានដោយមនុស្ស សម្រាប់ការប្រើរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បណ្តាសាដែលកើតមានពាសពេញគ្រប់តំបន់នៃពិភពលោក បានហូរមកទីនេះ ហើយអ្នកពីកំហុស

របស់អ័ដាម វាមិនសមហេតុផលទេប្រសិនបើវាវិភាគជាលដំណាក់កាលចោលរបស់គាត់ ទាំងអស់ ។

ដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីរូបភាពស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបំផ្លាញនៅក្នុងខ្លួនគាត់ នោះគាត់ មិនមែនជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលទទួលរងនូវការដាក់ទណ្ឌកម្មនេះទេ ជំនួស ដោយប្រាជ្ញា គុណធម៌ ភាពបរិសុទ្ធ សច្ចៈ និងយុត្តិធម៌ ជាមួយនឹងគ្រឿងលម្អ ដែលគាត់បានស្លៀកពាក់នោះ មានការលេចចេញជារូបរាងឡើង ។ គ្រោះកាច បំផុត ភាពងងឹតងងុល ភាពទន់ខ្សោយ ភាពមិនបរិសុទ្ធ ភាពឥតប្រយោជន៍ និងភាពអយុត្តិធម៌ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បានជាប់គាំង និងជ្រមុជកូនរបស់គាត់នៅក្នុង ទុក្ខវេទនាដូចគ្នា ។ នេះគឺជាអំពើពុករលួយដែលជាមរតកដែលបុព្វបុរសក្រុមជំនុំ ហៅថា « អំពើបាបដើម » ដែលមានន័យថាដោយពាក្យ « អំពើបាប » ការដកហូតពីធម្មជាតិពីមុនល្អ និងបរិសុទ្ធ ។ មានការទាស់ទែងគ្នាច្រើនលើ បញ្ហានេះ ដរាបណាមិនមានអ្វីឆ្ងាយពីទិដ្ឋភាពធម្មតា ជាងការធ្វើឱ្យមានកំហុស ដោយកំហុសតែមួយ ហើយដូច្នេះសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានបង្កើតឡើងជាធម្មតា ។ នេះហាក់បីដូចជាមូលហេតុដែលត្រូវពេទ្យបុរាណបំផុតនៃក្រុមជំនុំប៉ះនឹង ប្រធានបទនេះដោយមិនច្បាស់លាស់ ។ យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេបានពន្យល់វា តិចជាងការសម ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខ្មាស់អៀននេះមិនអាចរារាំង Pelagius ពីការក្រោកឡើងជាមួយនឹងរឿងប្រឌិតដ៏ថោកទាបដែលអ័ដាមបានធ្វើ បាបតែចំពោះការបាត់បង់ខ្លួនឯងដោយមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់កូនចៅរបស់គាត់ទេ តាមរយៈភាពទន់ភ្លន់នេះ សាតាំងព្យាយាមបិទបាំងជំងឺនេះ ហើយដូច្នេះវាមិន អាចព្យាបាលបាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ ច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរថាអំពើបាបត្រូវបានបញ្ជូនពីបុរសទីមួយទៅកាន់កូនចៅ

របស់គាត់ ថាវាត្រូវបានបញ្ជូនតាមរយៈការគ្រាប់តាមមិនមែនការផ្សព្វផ្សាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សល្អ (និង Augustine លើសពីអ្វីផ្សេងទៀត) បានខិតខំដើម្បីបង្ហាញយើងថាយើងត្រូវបានខូច មិនមែនដោយសារអំពើទុច្ចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានពិការភាពពីកំណើតពីផ្ទៃម្តាយរបស់យើង ។ ដើម្បីបដិសេធថានេះគឺជាកម្មសនៃភាពអៀនខ្មាស ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់នឹងងើបឆ្ងល់ចំពោះភាពអត់ធ្មត់របស់ Pelagians និង Coelestians នៅពេលដែលគាត់ដឹងពីការព្រមានរបស់មនុស្សដ៏វិសុទ្ធនោះថាតើសត្វណាដែលគួរឱ្យខ្មាសអៀននៅក្នុងការគោរពផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ ប្រាកដជាគ្មានការសង្ស័យទេដែលម្តាយដាវីឌបង្កើតគាត់ក្នុងអំពើបាប» [ទំនុកដំកើង ៥១:៥] ។ នៅទីនោះ លោកមិនបន្ទោសឱ្យពុកម្តាយចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចសរសើរពីភាពល្អរបស់ព្រះចំពោះខ្លួនគាត់បានកាន់តែប្រសើរ តាំងពីទស្សនៈរបស់គាត់ គាត់បានទទួលការសារភាពពីភាពច្របូកច្របល់របស់គាត់ ។ ដោយសារវាច្បាស់ណាស់ថានេះមិនមែនជារឿងពិសេសសម្រាប់ដាវីឌទេ វាកើតឡើងថាមនុស្សជាតិទូទៅត្រូវបានយកជាគំរូ ។

6. អំពើបាបដើមមិនអាស្រ័យនឹងការធ្វើគ្រាប់តាម

យើងឮថាភាពមិនស្អាតរបស់ឪពុកម្តាយបានចម្លងដល់កូនយ៉ាងខ្លាំងដែលគ្មានការលើកលែងណាមួយត្រូវសៅហ្មងពេលមានកូន ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនអាចរកឃើញការចាប់ផ្តើមនៃការនេះទេ លុះត្រាតែយើងត្រឡប់ទៅរកឪពុកម្តាយដំបូងបង្អស់ដែលជាប្រភព ។ យើងប្រាកដជារឿយៗថាអ្នកដើមមិនត្រឹមតែជាបុព្វបុរសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាឫសគល់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយដូច្នេះនៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់គាត់មនុស្សជាតិ ។

នេះជាសារ័កបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបអំដាមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។

«ដូចជាតាមរយៈមនុស្សម្នាក់ អំពើបាបបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ និងតាមរយៈសេចក្តីស្លាប់ពីអំពើបាប ដែលរាលដាលក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ » [រ៉ូម 5:12] ដូច្នេះតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ភាពសុចរិត និងជីវិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញដល់យើង [រ៉ូម 5:17] តើមានអ្វីមិនសមហេតុសមផលជាមួយ Pelagians ជជែកនៅទីនេះ? អំពើបាបរបស់អំដាមត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយការយកតម្រាប់តាម? ដូច្នេះ តើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងគ្រាន់តែជាគំរូដែលយើងយកតម្រាប់តាម? តើអ្នកណាអាចទ្រាំទ្របាន! ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាហួសពីភាពចម្រូងចម្រាស់ដែលថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងដោយហេតុនេះជីវិតគឺជារបស់យើងដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាភ្លាមៗនោះ ភ្លាមៗនោះអ្នកទាំងពីរត្រូវបានបាត់បង់នៅក្នុងអំដាម មានតែដើម្បីបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់នោះបានចូលតាមរយៈអំដាម ទាល់តែត្រូវបានលុបចោលតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។

គ្មានពាក្យមិនច្បាស់លាស់ទេ ៖ ដ្បិតដូចជាមនុស្សជាច្រើនបានត្រឡប់ជាមានបាបដោយសារមនុស្សតែម្នាក់បានស្តាប់បង្ហាត់បង្រៀនយ៉ាងនោះដែរ» [រ៉ូម ៥:១៩]

។ នៅទីនេះ គឺជាទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកទាំងពីរ ៖ អំដាម បង្កប់ន័យយើងនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គាត់ បំផ្លាញពួកយើងជាមួយខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសយើងឲ្យមានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើងវិញ ដោយព្រះគុណទ្រង់ ។ ក្នុងនៃការពិតដ៏ច្បាស់បែបនេះ ខ្ញុំគិតថា មិនចាំបាច់មានភស្តុតាងយូរជាងនេះឬពិបាកជាងនេះទេ ។ នៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ពួកកូរិនថូស ប៉ុលចង់ពង្រឹងជំនឿរបស់ព្រះក្នុងការរស់ឡើងវិញ ។ នេះជាការបង្ហាញឲ្យឃើញថា ជីវិត

ដែលបានបាត់បង់ក្នុងអំឡុងពេលបានរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ ១៥: ២២] ដោយប្រកាសថាយើងទាំងអស់គ្នាបានស្លាប់នៅក្នុងអំឡុងពេល ប៉ុន្តែក្នុងពេល តែមួយបានផ្ទៀងផ្ទាត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថាយើងឆ្លងជំងឺនៃអំពើបាប ។ ព្រោះ ទោសមិនអាចទៅដល់ជនដែលមិនបានប្រព្រឹត្តដោយទោសទុច្ចរិតឡើយ ។ ការ ពន្យល់ច្បាស់បំផុតអំពីអត្ថន័យរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃសេចក្តី ផ្ទៀងផ្ទាត់ការណ៍ ដែលគាត់ប្រកាសថាក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ការណ៍នេះកើតឡើងក្នុងវិធីផ្សេងក្រៅពី ការប្រាស្រ័យទាក់ទងដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះគ្រីស្ទបញ្ជូនមកក្នុងយើងនូវអំណាចនៃ សេចក្តីសុចរិត ។ ដូចដែលមានចែងទុកនៅ ទៀតថា « តែវិញ្ញាណមានជីវិត វិញ ដោយព្រះសេចក្តីសុចរិត » [រ៉ូម ៨:១០] ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុន្តែមានវិធី មួយសម្រាប់យើងក្នុងការបកស្រាយសេចក្តីផ្ទៀងផ្ទាត់ការណ៍ថា «យើងបានស្លាប់នៅ ក្នុងអំឡុងពេល» ៖ អំឡុងពេលដោយការប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនត្រឹមតែបានយកសំណាង អាក្រក់ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញមកលើខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានធ្វើឱ្យធម្ម ជាតិរបស់យើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញផងដែរ ។ នេះមិនមែន ដោយសារកំហុសខ្លួនឯងតែម្នាក់ ដែលមិនទាក់ទងនឹងយើងទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែគឺ ដោយសារតែគាត់បានចំលងដល់កូនចៅរបស់គាត់ជាមួយនឹងអំពើពុករលួយដែល គាត់បានធ្លាក់ចុះ ។ សេចក្តីផ្ទៀងផ្ទាត់ការណ៍របស់ប៉ុលថា «ហើយតាមកំណើតយើង នោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចក្តីខ្មាស» [អេភេសូរ ២:៣] មិនអាចឈរបាន ទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបណ្តាសារូចហើយនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ ជាក់ស្តែងប៉ុន្តែមិន មានន័យថា "ធម្មជាតិ" ដូចដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះទេ ប៉ុន្តែ ដូចដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងអំឡុងពេល ។ ត្បិតជាការមិនសមបំផុតសម្រាប់

ព្រះដែលត្រូវបានបង្កើតជានៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ដូច្នេះ អ័ដាមបានបង្ខំចំនួនឯង យ៉ាងខ្លាំង ដែលជាមេចំលងពីគាត់ទៅដល់កូនចៅគាត់ទាំងអស់ ។ ព្រះគ្រីស្ទអង្គ ទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលជាចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌របស់យើង បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្សទាំងអស់កើតមកជាមនុស្សអាក្រក់ និងទុច្ចរិត នៅពេលដែលទ្រង់មាន បន្ទូលថា « របស់អ្វីដែលកើតពីសាច់ឈាម នោះគឺជាសាច់ទេ » [យ៉ូហាន 3:6] ដូច្នេះហើយ ទ្វារនៃជីវិតត្រូវបានបិទសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់រហូតដល់ ពួកគេ បានកើតជាថ្មី [យ៉ូហាន ៣:៥]

7. ការបញ្ជូនអំពើបាបពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់

មិនចាំបាច់មានការពិភាក្សាដោយអន្ទះសារដើម្បីយល់ពីសំណួរនេះ ដែលធ្វើឲ្យ ឪពុកមានបញ្ហាមិនច្បាស់ទេ ថាតើព្រលឹងរបស់កូនប្រុសកើតចេញពីព្រលឹងឪពុក ឬយ៉ាងណា ពីព្រោះការឆ្លងភាគច្រើនស្ថិតនៅក្នុងនោះ ។ ជាមួយនឹងការនេះ យើងគួរតែស្តាប់ចិត្ត ៖ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់អំណោយទាំងនោះដល់អ័ដាម ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវប្រគល់ទៅលើធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ អ័ដាម ពេលគាត់បាត់អំណោយដែលបានទទួល នោះមិនត្រឹមតែសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។ តើអ្នកណាគួរព្រួយបារម្ភអំពីការកើត ចេញពីព្រលឹង នៅពេលគាត់ឮថាអ័ដាមបានទទួលសម្រាប់យើង មិនតិចជាង អំណោយទាំងនោះដែលគាត់បានបាត់បង់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយថាពួកគេមិន ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់មនុស្សតែម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្សជាតិ ទាំងមូល? ដូច្នេះ គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលទេ ក្នុងការសន្មតថា នៅពេល ដែលអ័ដាមត្រូវបានបង្ខំចំ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានទុកឱ្យអាក្រាត និង ទុរគត ឬថានៅពេលដែលគាត់បានឆ្លងនូវអំពើបាប ការឆ្លងបានចូលទៅក្នុងធម្ម

ជាតិរបស់មនុស្ស ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មែកឈើដែលរលួយចេញមកពីបួស
 រលួយ ដែលបញ្ជូនភាពរលួយរបស់វាទៅមែកផ្សេងទៀតដែលដុះចេញពីពួកវា ។
 ហេតុនេះហើយបានជាកូនពុករលួយក្នុងមាតាបិតា ទើបនាំឲ្យកើតជំងឺដល់កូន ។
 នោះគឺការចាប់ផ្តើមនៃអំពើពុករលួយនៅក្នុងអំបាត់ដូចដែលវាត្រូវបានបញ្ជូន
 នៅក្នុងចរន្តបន្តពីបុព្វបុរសទៅកាន់កូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រោះការឆ្លងមិនកើត
 ចេញពីសាច់ឈាម ឬព្រលឹងទេ ប៉ុន្តែដោយសារវាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ
 ទើបមនុស្សដំបូងត្រូវមាន និងបាត់បង់ក្នុងពេលតែមួយ ទាំងសម្រាប់ខ្លួនគាត់
 និងសម្រាប់កូនចៅរបស់គាត់ អំណោយដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ ។ ប៉ុន្តែវា
 ងាយស្រួលក្នុងការបដិសេធការនិយាយរបស់ Pelagians ដែលគិតថាវាមិនទំនង
 ថាកុមារគួរទទួលបានអំពើពុករលួយពីឪពុកម្តាយដែលគោរពព្រះទេ ដរាបណា
 កូនចៅគួរតែត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកម្តាយពួកគេ [cf.
 ១កូរិនថូស ៧:១៤] ។ ដ្បិតពួកគេមិនមែនមកពីការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ
 របស់ឪពុកម្តាយទេ គឺមកពីជំនាន់ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ
 ដូចដែល Augustine បាននិយាយថា ទោះបីជាបុរសជាអ្នកមិនជឿដែលមាន
 កំហុស ឬជាអ្នកជឿគ្មានកំហុសក៏ដោយ គាត់មិនមែនជាកូនដែលមានកំហុសទេ
 គ្បិតគាត់បង្កើតពួកគេពីធម្មជាតិដែលខូច ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាព្រះពរពិសេស
 របស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពួកគេទទួលបានក្នុងកម្រិតមួយនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់
 ឪពុកម្តាយពួកគេ ។ នេះមិនបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថាបណ្តាសាសកលនៃពូជ
 មនុស្សមានមុននោះទេ ។ ដ្បិតកំហុសគឺជាធម្មជាតិ ប៉ុន្តែការញែកជាបរិសុទ្ធនៃ
 ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ។

**(បាបដើមកំណត់ថាជាអំពើបាបនៃធម្មជាតិ ដែលសមនឹងទទួលទោស ប៉ុន្តែ
ដែលមិនមែនមកពីធម្មជាតិដូចដែលបានបង្កើត 8-II)**

8. ធម្មជាតិនៃអំពើបាបដើម

ដូច្នេះដើម្បីកុំឱ្យការកត់សម្គាល់ទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើងទាក់ទងនឹងបញ្ហាដែល
មិនច្បាស់លាស់ និងមិនស្គាល់ អនុញ្ញាតឱ្យយើងកំណត់អំពើបាបដើម ។ វាមិន
មែនជាចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការស៊ើបអង្កេតនិយមន័យជាច្រើនដែលស្នើឡើងដោយ
អ្នកនិពន្ធផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីនាំយកនូវអ្វីដែលបង្ហាញដល់ខ្ញុំច្រើន
បំផុតស្របតាមការពិត ។ ដូច្នេះ អំពើបាបដើម ហាក់បីដូចជាភាពថោកទាប
តំណពូជ និងការពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់យើង ដែលសាយភាយចូលទៅក្នុង
ផ្នែកទាំងអស់នៃព្រលឹង ដែលដំបូងបង្អស់ធ្វើឱ្យយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តី
ក្រោធរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកក៏នាំមកយើងនូវកិច្ចការទាំងឡាយ ដែលព្រះគម្ពីរ
ហៅថា «កិច្ចការខាងសាច់ឈាម ។ ” [កាឡាទី ៥:១៩] ។ ហើយនោះជា
ការត្រឹមត្រូវដែលប៉ុលតែងតែហៅថាអំពើបាប ។ កិច្ចការដែលកើតចេញពីវា
ដូចជាអំពើផិតក្បត់ អំពើសហាយស្មន់ ការលួច ការស្អប់ ការសម្លាប់ ការយោ
យោ - គាត់ហៅតាមនោះថា "ផលនៃអំពើបាប" [កាឡាទី 5:19-21]
ទោះបីជាវាត្រូវបានគេហៅថា "អំពើបាប" ផងដែរនៅក្នុង បទគម្ពីរ និងសូម្បី
តែដោយលោកប៉ូលផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ដោយឡែកពីរឿងទាំង
ពីរនេះ ។ ទីមួយ យើងមានភាពច្របូកច្របល់ និងរង្វង់រង្វាន់នៅក្នុងគ្រប់ផ្នែក
នៃធម្មជាតិរបស់យើង ដែលដោយសារអំពើពុករលួយដ៏ធំនេះ យើងឈរដោយ
យុត្តិធម៌ និងផ្ដន្ទាទោសនៅចំពោះព្រះ ដែលគ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន
ក្រៅពីភាពសុចរិត ភាពគ្មានកំហុស និងភាពបរិសុទ្ធ ។ ហើយនេះមិនទទួលខុស

ត្រូវចំពោះការបំពានរបស់អ្នកដទៃឡើយ ។ ដោយសារគេនិយាយថា យើងបាន
ក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះតាមរយៈអំពើបាបរបស់អ៊ីដាម នោះយើង
មិនត្រូវយល់វាហាក់ដូចជាយើង ដោយគ្មានកំហុស និងមិនសក្តិសម ធុញទ្រាន់
នឹងកំហុសនៃអំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក្នុងន័យថា ចាប់តាំងពីយើងឆ្លងកាត់ការ
រំលងរបស់គាត់បានក្លាយទៅជា ជាប់ក្នុងបណ្តាសា គាត់ត្រូវគេនិយាយថាបាន
ធ្វើឲ្យយើងមានទោស ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនត្រឹមតែការដាក់ទណ្ឌកម្ម
ធ្លាក់មកលើយើងពីអ៊ីដាមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការចម្លងរោគដែលគាត់បានចែកចាយ
គឺស្ថិតនៅក្នុងយើង ដែលសមនឹងទទួលការផ្ដន្ទាទោស ។ ដោយហេតុផលនេះ
Augustine ទោះបីជាគាត់តែងតែហៅអំពើបាបថា "អ្នកដទៃ" ដើម្បីបង្ហាញឱ្យ
កាន់តែច្បាស់ថាវាត្រូវបានចែកចាយក្នុងចំណោមពួកយើងតាមរយៈការ
ផ្សព្វផ្សាយក៏ដោយ ក៏គាត់ប្រកាសក្នុងពេលតែមួយថាវាជារឿងពិសេសសម្រាប់
ម្នាក់ៗ ។ ហើយសាវ័កផ្ទាល់ថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់បំផុតថា « សេចក្តីស្លាប់
បានឆ្លងរាលដាលដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ » (រ៉ូម ៥:១២) ។ នោះគឺ
ពួកគេត្រូវបានគេរំពឹងដោយអំពើបាបដើម ហើយសៅហ្មងដោយស្នាមប្រឡាក់ ។
ដោយហេតុផលនោះ សូម្បីតែខ្លួនឯង ខណៈពេលដែលពួកគេអនុវត្តការថ្កោល
ទោសជាមួយនឹងពួកគេពីផ្ទៃម្តាយ ក៏មិនមានកំហុសពីអ្នកដទៃដែរ ប៉ុន្តែមកពីការ
ឈ្នះរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតទោះជាផលនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់គេមិនទាន់កើតឡើងក៏
ដោយ ក៏គេមានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្លួនដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ធម្មជាតិ
ទាំងមូលរបស់ពួកគេគឺជាគ្រាប់ពូជនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះវាអាចគ្រាន់តែជាការ
ស្អប់ខ្ពើម និងស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានចាត់ទុក
ថាជាអំពើបាបនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ត្បិតបើគ្មាន

ទោស នោះនឹងគ្មានការចោទប្រកាន់ឡើយ ។ បន្ទាប់មកការពិចារណាទីពីរមកដល់ ៖ ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនរលត់នៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែបន្តបង្កើតផលថ្មីពោលគឺស្នាដៃនៃសាច់ឈាមដែលយើងបានពិពណ៌នារួចមកហើយដូចជាចង្ក្រានដែលឆេះផ្តល់អណ្តាតភ្លើង និងផ្កាភ្លើង ឬទឹកមិនឈប់ឈរពីប្រភពទឹក ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលបានកំណត់ពីអំពើបាបដើមថាជា «ការខ្វះសេចក្តីសុចរិតដើមដែលគួរតែរស់នៅក្នុងយើង» ទោះបីជាពួកគេយល់ក្នុងនិយមន័យនេះអំពីអត្ថន័យទាំងមូលនៃពាក្យនេះក៏ដោយ ក៏នៅតែមិនទាន់បង្ហាញឱ្យឃើញនូវប្រសិទ្ធភាពនិងថាមពលរបស់វាគ្រប់គ្រាន់នៅឡើយ ។ ព្រោះធម្មជាតិរបស់យើង មិនត្រឹមតែទុរគត និងទទេស្អាតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានជីជាតិ និងបង្កើតផលនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ដែលមិនអាចទុកចោលបានឡើយ ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលបាននិយាយថា អំពើបាបដើមគឺជា “ការជាប់ឃុំឃាំង” ដែលភាគច្រើនមិនព្រមទទួលស្គាល់ថា អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងមនុស្ស ពីការយល់ដឹង ដល់ឆន្ទៈ ពីព្រលឹង រហូតដល់សាច់ឈាម ត្រូវបានស្មោកគ្រោក និងជាប់គាំងដោយការចាប់ចិត្តនេះ ។ ឬនិយាយឱ្យខ្លីជាងនេះទៅទៀត មនុស្សទាំងអស់គឺមកពីខ្លួនគាត់ គ្មានអ្វីក្រៅពីការយល់ឃើញនោះទេ ។

9. អំពើបាបក្រឡាប់មនុស្សទាំងអស់

ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំបាននិយាយថា ផ្នែកទាំងអស់នៃព្រលឹងត្រូវបានកាន់កាប់ដោយអំពើបាប បន្ទាប់ពីអំពើបាបបានបោះបង់ចោលប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ត្បិតមិនត្រឹមតែចំណង់តណ្ហាទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែភាពទុច្ចរិតដែលមិនអាចនិយាយបានបានចូលកាន់កាប់បន្ទាយនៃចិត្តរបស់គាត់ ហើយមោទនភាពបានជ្រាបចូលដល់ជម្រៅនៃចិត្តគាត់ ។ ដូច្នេះ វាជាការគ្មានន័យ និងល្ងង់ក្នុងការ

ដាក់កម្រិតនូវអំពើពុករលួយដែលកើតឡើងចំពោះតែអ្វីដែលហៅថាការជំរុញនៃ ញាណ ។ ឬហៅថាជាឈើដែលទាក់ទាញ ដាស់តឿន និងអូសចូលក្នុងអំពើ បាបតែផ្នែកមួយគត់ដែលគេហៅថា "ត្រេកត្រអាល" ។ នៅក្នុងបញ្ហានេះ Peter Lombard បានក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុងរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ការ ស្វែងរក និងស្វែងរកកៅអីរបស់វា គាត់និយាយថាវាស្ថិតនៅក្នុងសាច់ឈាម ដូចដែលប៉ុលបានថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ នៅតែចេញពីខាងក្នុង ប៉ុន្តែដោយសារតែវា លេចឡើងច្រើនជាងនៅក្នុងសាច់ ។ ដូចជាប៉ុលកំពុងបង្ហាញថាមានតែផ្នែកមួយ នៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនធម្មជាតិទាំងមូលនោះទេ គឺប្រឆាំងនឹងព្រះ គុណដ៏លើសលប់! ប៉ុលបានដកការសង្ស័យទាំងអស់ចេញ នៅពេលគាត់ បង្រៀនថា អំពើពុករលួយមិនស្ថិតនៅក្នុងផ្នែកមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាព្រលឹង ណាមួយនៅតែបរិសុទ្ធ ឬមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយជំងឺរមែងស្លាប់នោះឡើយ ។ សម្រាប់នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់គាត់អំពីធម្មជាតិដែលពុករលួយប៉ុលមិនត្រឹមតែ ថ្កោលទោសការជំរុញដ៏មិនធម្មតានៃចំណង់អាហារដែលត្រូវបានគេមើលឃើញ ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែជាពិសេសការជំទាស់ចិត្តត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅពិការភ្នែកនិងបេះដូង ទៅនឹងភាពចោកទាប ។ ជំពូកទីបីទាំងមូលនៃរ៉ូមគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការពិពណ៌នា អំពីអំពើបាបដើម [vs.1-20] ។ ពី "ការបន្ត" ការពិតលេចឡើងកាន់តែច្បាស់ ។ ចំពោះវិញ្ញាណដែលផ្ទុយនឹងមនុស្សចាស់ និងខាងសាច់ឈាម មិនត្រឹមតែ សម្គាល់ព្រះគុណ ដែលផ្នែកទាប ឬត្រេកត្រអាលនៃព្រលឹងត្រូវបានកែតម្រូវ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងទទួលយកការកែទម្រង់ពេញលេញនៃផ្នែកទាំងអស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុលមិនត្រឹមតែជំរុញឱ្យចំណង់អាហារដ៏អាក្រក់ត្រូវបាននាំទៅ ដោយឥតប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជំរុញឱ្យយើង «ត្រូវបានកែប្រែឡើងវិញ

នៅក្នុងស្មារតីនៃគំនិតរបស់យើង» [អេភេសូរ ៤:២៣]; ក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់
 ក៏ដាស់តឿនចិត្តយើងដូចគ្នាដែរ» [រ៉ូម ១២:២] ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាផ្នែក
 ដែលឧត្តមភាពនិងភាពថ្លៃថ្នូរនៃព្រលឹងមិនត្រឹមតែត្រូវបានរងរបួសប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែ
 វាត្រូវបានខូចយ៉ាងខ្លាំងដែលវាត្រូវការដើម្បីព្យាបាលនិងដាក់លើធម្មជាតិថ្មី ។
 យើងនឹងឃើញពីកម្រិតណាដែលអំពើបាបកាន់កាប់ទាំងចិត្ត និងចិត្ត ។ ត្រង់
 នេះ ខ្ញុំចង់ណែនាំយ៉ាងខ្លីថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវលិចលង់ - ដូចជាទឹកជំនន់
 - ពីក្បាលដល់ចុងជើង ដើម្បីកុំឱ្យផ្នែកណាមួយមានភាពស៊ាំពីអំពើបាប ហើយ
 អ្វីៗដែលកើតចេញពីគាត់គឺត្រូវចាត់ទុកជាអំពើបាប ។ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ
 ការបង្វែរគំនិតទៅជាសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះជាម្ចាស់ [រ៉ូម ៨:៧] ហើយ
 ដូច្នេះគឺជាសេចក្តីស្លាប់ [រ៉ូម ៨:៦] ។

10. អំពើបាបមិនមែនជានិស្ស័យរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ខូច ។

ឥឡូវនេះចេញឆ្ងាយពីអ្នកដែលហ៊ានសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះតាមកំហុសរបស់ខ្លួន
 ពីព្រោះយើងប្រកាសថាមនុស្សអាក្រក់ដោយធម្មជាតិ! ពួកគេស្វែងរកកិច្ចការ
 របស់ព្រះដោយខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការបំពុលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេ
 គួរតែស្វែងរកវាដោយអំណាចដែលគ្មានការខូចខាត និងមិនពុករលួយនោះ ។
 ដូច្នេះ ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់យើង គឺកើតចេញពីការខុសឆ្គងនៃសាច់ឈាមរបស់
 យើង មិនមែនមកពីព្រះទេ ដរាបណាយើងបានវិនាសតែដោយព្រះយើងបាន
 រង្វង់ចេញពីស្ថានភាពដើមរបស់យើង ។ កុំឲ្យអ្នកណាតូចត្រូវនៅទីនេះថា ព្រះ
 អាចប្រោសប្រទានឲ្យបានប្រសើរជាងមុនសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង
 ប្រសិនបើទ្រង់បានការពារការធ្លាក់របស់អំណាច ។ ចិត្តដែលមានចិត្តគួរឱ្យស្អប់
 ខ្ពើមនឹងការជំទាស់នេះ ព្រោះវាបង្ហាញពីការចង់ដឹងមិនប្រក្រតី ។ លើសពីនេះ

ទៅទៀត បញ្ហាត្រូវតែទាក់ទងនឹងការសម្ងាត់នៃការកំណត់ទុកជាមុន ដែលនឹងត្រូវពិភាក្សានៅពេលក្រោយក្នុងកន្លែងសមរម្យរបស់ខ្លួន ។ ចូរយើងចងចាំតាមនោះ ដើម្បីដាក់ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់យើងទៅនឹងភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិ ដើម្បីកុំឱ្យយើងចោទប្រកាន់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃធម្មជាតិ ។ ពិតហើយ រូបសដែលស្លាប់នេះជាប់នឹងធម្មជាតិ ប៉ុន្តែវាជាសំណួរសំខាន់ណាស់ថា តើមុខរបួសត្រូវបានរងការខូចខាតពីខាងក្រៅ ឬមានវត្តមានតាំងពីដំបូងមក ។ ប៉ុន្តែ វាជារកស្តីតាងដែលថារូបសត្រូវបានធ្វើបាបដោយអំពើបាប ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានហេតុផលណាដែលត្រូវត្អូញត្អែរក្រៅពីខ្លួនយើងទេ ។ ព្រះគម្ពីរបានកត់សម្គាល់ការពិតនេះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ព្រោះសាស្តាថា នេះខ្ញុំដឹងថា ព្រះបានបង្កើតមនុស្សជស្សៈទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែគេបានស្វែងរកការអាក្រក់ជាច្រើនវិញ» ។ [ch.7:29] ច្បាស់ណាស់ សេចក្តីវិនាសរបស់មនុស្សគឺត្រូវកំណត់ចំពោះមនុស្សតែម្នាក់គត់ ។ ដ្បិតគាត់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ នោះបានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ ។

11. អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ

ដូច្នេះហើយ យើងសូមប្រកាសថា មនុស្សត្រូវបានខូចតាមរយៈ vitiation ធម្មជាតិ ប៉ុន្តែ vitiation ដែលមិនហូរចេញពីធម្មជាតិ ។ យើងបដិសេធថា វាមិនបានហូរចេញពីធម្មជាតិ ដើម្បីបង្ហាញថា វាគឺជាគុណភាពនៃដំណើរផ្សេងៗទៀតដែលកើតមានលើមនុស្ស ជាជាងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ ដែលត្រូវបានបញ្ចូលតាំងពីដើមមក ។ ប៉ុន្តែយើងហៅវាថា "ធម្មជាតិ" ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សគិតថានរណាម្នាក់ទទួលបានវាដោយការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ព្រោះវាធ្វើឱ្យមនុស្សគ្រប់

រូបតមអាហារដោយសិទ្ធិតំណពូជ ។ ការប្រើប្រាស់ពាក្យរបស់យើងគឺមិនមែន
ដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចនោះទេ ។ សារីកចែងថា ៖ «តាមកំនើតយើងជាមនុស្ស
ជាប់ក្នុងនៃសេចក្តីខ្លាច» ។ [អេភេសូ ២:៣] តើព្រះដែលសព្វព្រះហឫទ័យនឹង
ស្នាដៃដ៏តូចបំផុតរបស់ទ្រង់ ទៅជាអវិភាពនឹងសត្វលោកបំផុតយ៉ាងដូចម្តេច?
ប៉ុន្តែព្រះមានអវិភាពចំពោះអំពើពុករលួយនៃការងាររបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះ
ប្រសិនបើវាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការប្រកាសថាមនុស្សដោយសារតែធម្មជាតិដ៏
វិសេសវិសាលរបស់គាត់ គឺជាធម្មជាតិដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះ វាក៏ត្រឹម
ត្រូវផងដែរក្នុងការនិយាយថាមនុស្សគឺថោកទាប និងខុស ។ ដូច្នេះ
Augustine ដោយមើលឃើញពីធម្មជាតិដែលពុករលួយរបស់មនុស្ស មិនខ្លាច
នឹងហៅអំពើបាបទាំងនោះថា "ធម្មជាតិ" ដែលចាំបាច់គ្រប់គ្រងក្នុងសាច់ឈាម
របស់យើងនៅកន្លែងណាដែលព្រះគុណរបស់ព្រះមិនមាន ។ ដូច្នេះហើយ ភាព
ល្ងង់ខ្លៅរបស់ Manichees បាត់ទៅវិញ ដែលនៅពេលដែលពួកគេស្រមៃមើល
ភាពអាក្រក់នៃសារធាតុនៅក្នុងមនុស្ស ហ៊ានបង្ហាញអ្នកបង្កើតម្នាក់ទៀត ដើម្បី
កុំឱ្យពួកគេហាក់ដូចជាប្រគល់បុព្វហេតុ និងការចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ដល់ព្រះ
ដ៏សុចរិត ។

ជំពូកទី២

**ឥឡូវនេះ មនុស្សត្រូវបានដកហូតសេរីភាពនៃការជ្រើសរើស ហើយត្រូវបាន
ចងទៅនឹងភាពដ៏វេទនា**

(គ្រោះថ្នាក់នៃប្រធានបទនេះ ៖ ទស្សនៈដែលបានបង្កើតឡើង 1)

1. ឥឡូវនេះ យើងបានឃើញហើយថា អំណាចនៃអំពើបាប ចាប់ពីពេលដែល
វាចងមនុស្សដំបូងជាប់នឹងខ្លួនវា មិនត្រឹមតែស្ថិតនៅក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិ
ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងកាន់កាប់ព្រលឹងបុគ្គលទាំងស្រុងទៀតផង ។
វានៅតែមានសម្រាប់យើងក្នុងការស៊ើបអង្កេតឱ្យបានដិតដល់ថា តើយើងត្រូវបាន
គេដកហូតសេរីភាពទាំងអស់ចាប់តាំងពីយើងត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាការបម្រើ
នេះ ហើយប្រសិនបើភាគល្អិតណាមួយរបស់វានៅតែរស់រានមានជីវិត តើអំណាច
របស់វាឆ្លាតវៃដល់កម្រិតណា ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យការពិតនៃសំណួរនេះអាច
បង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់សម្រាប់ពួកយើង ពេលនេះខ្ញុំនឹងកំណត់គោលដៅ
មួយដែលការលើកឡើងទាំងមូលគួរតែត្រូវបានដឹកនាំ ។ មធ្យោបាយដ៏ល្អបំផុត
ដើម្បីជៀសវាងកំហុសគឺត្រូវពិចារណាពីគ្រោះថ្នាក់ដែលគំរាមកំហែងមនុស្សទាំង
សងខាង ។ (1) នៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានបដិសេធនូវភាពទៀងត្រង់ទាំង
អស់ នោះគាត់ក៏ធ្លៀតឱកាសសម្រាប់ការពេញចិត្តភ្លាមៗពីការពិតនោះ ។
ហើយដោយសារមនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាគេមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការស្វែង
រកសេចក្តីសុចរិតដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ គេមានការតាមដានទាំងអស់នោះមិនមាន
លទ្ធផលដូចជាវាមិនពាក់ព័ន្ធនឹងគេទាំងអស់ ។ (2) ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ

គ្មានអ្វីអាចត្រូវបានគេសរសើរដល់មនុស្ស ដោយមិនបង្កប់ព្រះនៃកិត្តិនាមរបស់
ទ្រង់ ហើយបើគ្មានមនុស្សនោះផ្ទាល់នឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញតាមរ
យៈទំនុកចិត្តដ៏ក្លាហាន ។ Augustine ចង្អុលបង្ហាញចំណុចទាំងពីរនេះ ។
ដូច្នេះហើយ នេះជាវត្ថុដែលយើងត្រូវអនុវត្តតាម ប្រសិនបើយើងចង់ជៀសវាង
ការធ្លាក់លើថ្មទាំងនេះ ៖ នៅពេលដែលមនុស្សនោះត្រូវបានបង្រៀនថា គ្មាន
របស់ល្អណាមួយនៅក្នុងអំណាចរបស់គេ ហើយថាគេត្រូវបានការពារពីគ្រប់ភាគី
ដោយភាពចាំបាច់ដ៏វេទនាបំផុតនៅក្នុង ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏គេត្រូវត្រូវ
បានណែនាំឲ្យប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អដែលខ្លួនទទេ ទៅជាសេរីភាពដែលគេត្រូវ
បានដកហូត ។ តាមការពិត មនុស្សប្រហែលជាមានការរំជើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំងពី
ភាពអសកម្ម ជាងប្រសិនបើវាត្រូវបានគេសន្មតថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដោយគុណ
ធម៌ខ្ពស់បំផុត ។ គ្រប់គ្នាមើលឃើញថាចំណុចទីពីរនេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ។ ខ្ញុំ
សង្កេតឃើញថា មានមនុស្សជាច្រើនមានការសង្ស័យលើចំណុចទីមួយ ។
ដោយសារនោះជារឿងពិតដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យ ថាគ្មានអ្វីរបស់ព្រះ ដកចេញ
ពីមនុស្សមានបាបទេ វាគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថាតើវាមានសារៈ
សំខាន់យ៉ាងណាសម្រាប់ព្រះក្នុងការត្រូវបានរារាំងពីការអួតមិនពិត ។ នៅពេល
ដែលមនុស្សត្រូវបានសម្គាល់ដោយកិត្តិនាមដ៏ថ្លៃថ្លូ តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ សូម្បីតែនៅពេលនោះ គេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអួតអំពីខ្លួនគេទេ ។
ឥឡូវនេះគេគួរបន្ទាបខ្លួនដល់កម្រិតណាទៀត ដោយត្រូវទម្លាក់ចុះដោយសារតែ
ការមិនកតញ្ញរបស់គេពីសិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទៅជាការអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង! នៅពេល
នោះ ខ្ញុំនិយាយថា នៅពេលដែលគេបានឡើងដល់កម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃកិត្តិយស
ព្រះគម្ពីរបានសន្មតថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតសម្រាប់គេ ក្រៅពីថាគេបានត្រូវបាន

បង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះនៃព្រះ [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ដូច្នេះបង្ហាញថាមនុស្សត្រូវបានប្រទានពរ ។ មិនមែនដោយសារទង្វើល្អរបស់គេទេ ប៉ុន្តែដោយការចូលរួមក្នុងព្រះ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលនៅតែមាននៅពេលនេះសម្រាប់មនុស្សទេ និងទុរគតនៃសិរីល្អទាំងអស់ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះសម្រាប់គុណប្រយោជន៍របស់គេ គេមិនអាចដឹងគុណពេលដែលគេបានបរិបូរដោយទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ដោយសារភាពក្រីក្ររបស់គេដើម្បីលើកតម្កើងតើគេជាអ្នកណាដែលគេមិនធ្លាប់លើកតម្កើងដោយទទួលស្គាល់ពររបស់ព្រះ ?

ម្យ៉ាងទៀត វាមិនតិចទេចំពោះអត្ថប្រយោជន៍របស់យើងជាងការទាក់ទងនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះ ដែលយើងត្រូវបានគេដកចេញនូវកិត្តិនាមទាំងអស់សម្រាប់ប្រាជ្ញានិងគុណធម៌របស់យើង ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលផ្តល់អ្វីដែលលើសពីសេចក្តីពិតដល់យើង បន្ថែមការបូជាដល់សេចក្តីវិនាសរបស់យើង ។ ពេលយើងត្រូវគេបង្រៀនឲ្យធ្វើសង្គ្រាមដោយខ្លួនឯង យើងត្រូវតែឡើងលើឈើដើមត្រែង ទាល់តែដួលភ្លាម! ប៉ុន្តែ យើងលើកសរសើរកម្លាំងរបស់យើងដោយមិនសមរម្យពេលយើងប្រៀបធៀបវាទៅនឹងឈើដើមត្រែង! ចំពោះមនុស្សឥតប្រយោជន៍ណាដែលគិតនិងនិយាយស្តីអំពីរឿងទាំងនេះគឺមានតែផ្សែង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ដោយមានហេតុផលល្អ តែងតែនិយាយឡើងវិញនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ល្បីល្បាញថា ឆន្ទៈសេរីគឺដោយអ្នកការពាររបស់ខ្លួនជាន់ឈឺជាការពង្រឹង ។ វាចាំបាច់ណាស់ក្នុងការនិយាយរឿងនេះតាមពាក្យដើម ពីព្រោះអ្នកខ្លះខណៈពេលដែលពួកគេឮថា អំណាចរបស់មនុស្សត្រូវបានចាក់ឬសចេញពីមូលដ្ឋានរបស់វា ដែលថាអំណាចរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្សស្អប់ខ្ពើមជម្លោះទាំងមូលនេះថាជារឿងគ្រោះថ្នាក់ មិនមែននិយាយបំផ្លើសនោះ

ទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាទាំងមូលដ្ឋានក្នុងសាសនា ហើយមាន ផលចំណេញច្រើនបំផុតសម្រាប់យើង ។

(ការពិភាក្សាយ៉ាងសំខាន់នៃយោបល់លើឆន្ទៈសេរីដែលផ្តល់ដោយទស្សនវិទូ និង វិទូ, ២-៩)

2. ទស្សនវិទូជឿជាក់លើអំណាចនៃការយល់ដឹង

ដោយសារយើងបាននិយាយខាងលើថា សភាវៈនៃព្រលឹងស្ថិតនៅក្នុងចិត្ត និង ចិត្ត ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលថាតើផ្នែកទាំងពីរអាចធ្វើអ្វីបាន ។ ទស្សន វិទូ (ជាក់ស្តែងជាមួយនឹងកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ច្រើន) ស្រមៃថាហេតុផលស្ថិតនៅ ក្នុងចិត្តដែលដូចជាចង្កៀងបំភ្លឺដំបូន្មានទាំងអស់ហើយដូចជាព្រះមហាក្សត្រី គ្រប់គ្រងឆន្ទៈ ។ សម្រាប់ពួកគេសន្មតថា វាត្រូវបានបំពេញដោយពន្លឺដ៏ទេវភាព ដើម្បីទទួលយកការប្រឹក្សាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ ហើយថាវាពូកែខាង អំណាចដើម្បីកាន់ពាក្យបញ្ជាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេ ស្រមៃថា ការយល់ឃើញដោយអារម្មណ៍ត្រូវបានចាប់ដោយនិងភាពស្រអាប់នៃ ការមើលឃើញដូច្នេះ ហើយមិនដែលក្រោកឡើងចំពោះការយល់ឃើញពិតឡើយ ។ ម្នាលទាំងឡាយ តថាគតប្រកាន់ថា បើប្រតិបត្តិតាមហេតុហើយ មិន អនុញ្ញាតឲ្យត្រូវតាមញ្ញាណ នោះកើតឡើងតាមការស្វែងរកគុណធម៌ កាន់មាគ៌ា ត្រឹមត្រូវ ហើយតាំងឡើងតាមឆន្ទៈ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើជាប់ក្នុង ចំណងនៃសតិនោះ រមែងរលត់ទៅក្នុងតណ្ហា ។ នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ មហា វិទ្យាល័យទាំងនោះដែលខ្ញុំបាននិយាយខាងលើ ការយល់ដឹង អារម្មណ៍ ចំណង់ អាហារ ឬឆន្ទៈ (ដែលការរចនាចុងក្រោយត្រូវបានទទួលយកក្នុងការប្រើប្រាស់

ទូទៅជាង) មានកៅអីរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រលឹង ។ ទស្សនវិទូទាំងនេះប្រកាស ដូច្នេះថាការយល់ដឹងត្រូវបានផ្តល់ដោយហេតុផលដែលជាគោលការណ៍គ្រប់គ្រង ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការនាំមុខនៃជីវិតដ៏ល្អនិងពរជ័យផ្តល់ឱ្យវាទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងនៅក្នុង ឧត្តមភាពរបស់វាហើយបង្ហាញពីកម្លាំងដែលផ្តល់ឱ្យវាដោយធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែពួក គេបញ្ជាក់ថា កម្លាំងរុញច្រានទាបដែលគេហៅថា “អារម្មណ៍” ដែលមនុស្សត្រូវ បានទាញចេញទៅក្នុងកំហុស ហើយការបំភាន់គឺបែបនេះដែលវាអាចត្រូវបានគេ បង្អាត់ហើយជំនះបន្តិចម្តងៗដោយជំហាននៃហេតុផល ។ លើសពីនេះ ពួកគេ កំណត់ទីតាំងឆន្ទៈនៅកណ្តាលរវាងហេតុផល និងអារម្មណ៍ ។ ពេលគឺខ្លួនមាន សិទ្ធិ និងសេរីភាពក្នុងការគោរពតាមហេតុផល ឬធ្វើជាស្រីពេស្យាដើម្បីឈ្នក រង្វេងតាមអារម្មណ៍តាមអ្វីដែលខ្លួនពេញចិត្ត ។

3. ដូច្នេះ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងនូវសេរីភាពនៃឆន្ទៈ

ពេលខ្លះដោយជឿជាក់ដោយបទពិសោធន៍ខ្លួនឯង ពួកគេមិនបដិសេធការលំបាក ដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សបង្កើតច្បាប់នៃហេតុផលនៃនគរមួយនៅក្នុងខ្លួនគេ ។ នៅ ពេលមួយគេត្រូវបានដោះស្រាយដោយការទាក់ទាញនៃការសប្បាយ មួយទៀត ត្រូវបានបញ្ឆោតដោយរូបភាពមិនពិតនៃរបស់ល្អ ហើយម្តងទៀត វាត្រូវបាន វាយប្រហារដោយហិង្សាដោយទំនោរមិនសមរម្យ ហើយដូចជាដោយខ្សែ និងខ្សែ ត្រូវបានទាញក្នុងទិសដៅរបស់អ្នកមុជទឹក ដូចដែលផ្លាតូបាននិយាយ ។ ដូច្នេះ ហើយ Cicero និយាយថា ពន្លឺភ្លឺចែងចាំងដែលផ្តល់ឱ្យយើងដោយធម្មជាតិនឹង រលាយបាត់ភ្លាមៗដោយគំនិតអាក្រក់និងទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់របស់យើង ។

ទស្សនវិទូបានទទួលស្គាល់ថា ជំងឺបែបនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានកាន់កាប់ ចិត្តមនុស្សហើយ នោះនឹងមានការខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំង ដែលគ្មាននរណាម្នាក់

អាចរាំងពួកគេបានដោយងាយនោះទេ ។ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះក៏មិនស្នាក់ស្ទើរក្នុង
ការប្រៀបធៀបទៅនឹងសេះព្រៃ ដែលនៅពេលដែលហេតុផលត្រូវបានផ្តល់រំលំ
ក្នុងនាមជាអ្នកជិះរទេះសេះដែលទម្លាក់ពីរទេះសេះដោយមិនចេះអត់ធ្មត់ និងគ្មាន
ការអត់ធ្មត់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងថា គុណធម៌ និងគុណធម៌
ស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។ គេថា បើធ្វើបែបនេះ ឬក៏អាស្រ័យលើ
ជម្រើសរបស់យើង ក៏មិនធ្វើដែរ ។ ម្តងទៀត បើមិនធ្វើក៏ត្រូវធ្វើដែរ ។ ឥឡូវ
នេះ យើងហាក់ដូចជាធ្វើនូវអ្វីដែលយើងធ្វើ និងជៀសវាងនូវអ្វីដែលយើងគេច
ចេញពីជម្រើសដោយសេរី ។ ដូច្នេះ បើយើងធ្វើអំពើល្អណាក៏ដោយ ក៏យើងមិន
អាចធ្វើបានដែរ ។ បើយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ យើងក៏អាចគេចចេញដែរ ។
ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេខ្លះបានទម្លាយនូវអាជ្ញាបណ្ណបែបនេះ ដើម្បីអួតថា
ការដែលយើងរស់នៅជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងរស់នៅដោយល្អ
និងបរិសុទ្ធ នោះគឺជាការប្រព្រឹត្តរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ក៏មានការលើក
ឡើងរបស់ Cicero ក្នុងបុគ្គលនៃ Cotta ថា "ដោយសារមនុស្សគ្រប់រូបទទួល
បានគុណធម៌សម្រាប់ខ្លួនឯង គ្មានអ្នកប្រាជ្ញណាដែលបានអរព្រះគុណព្រះ
សម្រាប់វាឡើយ ។ ព្រោះយើងត្រូវបានគេសរសើរចំពោះគុណធម៌របស់យើង
និងសិរីល្អក្នុងគុណធម៌របស់យើង ។ ការនេះនឹងមិនកើតឡើងទេ ប្រសិនបើ
អំណោយនោះមកពីព្រះ ហើយមិនមែនមកពីខ្លួនយើងទេ» ។ បន្តិចក្រោយមក
គាត់និយាយថា ៖ «នេះហើយជាការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សលោកទាំងអស់ សំណាង
នោះត្រូវស្វែងរកពីព្រះ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញានោះត្រូវបានពីខ្លួនឯង» ។ នេះជាការបូក
សរុបនៃគំនិតរបស់ទស្សនវិទូទាំងអស់ ៖ ហេតុផលដែលស្ថិតនៅក្នុងការយល់ដឹង
របស់មនុស្ស ជាមគ្គុទ្ទេសក៍គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តត្រូវ ។ ឆន្ទៈជាកម្មវត្ថុ

នៃវា គឺពិតជាត្រូវបានញុះញង់ដោយអារម្មណ៍ទៅរករឿងអាក្រក់ ប៉ុន្តែ ដោយសារឆន្ទៈមានជម្រើសដោយសេរី វាមិនអាចត្រូវបានរារាំងពីការធ្វើតាម ហេតុផលក្នុងតួនាទីជាអ្នកដឹកនាំក្នុងគ្រប់រឿងនោះទេ ។

4. ក្រុមជំនុំជាទូទៅបង្ហាញភាពច្បាស់លាស់តិច ប៉ុន្តែមានទំនោរក្នុងការទទួល យកសេរីភាពនៃឆន្ទៈ ។ តើអ្វីជាឆន្ទៈសេរី?

អ្នកនិពន្ធខាងសាសនាទាំងអស់បានទទួលស្គាល់ទាំងថាសំឡេងនៃហេតុផលក្នុង មនុស្សម្នាក់ត្រូវបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយសារអំពើបាបនោះថានឹងឆន្ទៈនេះ ត្រូវបានគេធ្វើជាទាសករយ៉ាងខ្លាំងដោយបំណងអាក្រក់ ។ ថ្វីបើនេះ ពួកគេជា ច្រើនបានស្និទ្ធស្នាលនឹងទស្សនវិទ្យាខ្លាំងពេក ។ ក្នុងចំណោមទាំងនេះ ដើមដំបូង ហាក់ដូចជាខ្ញុំមាន ដោយមានចេតនាពីរដង បង្កើនថាមពលមនុស្សសម្រាប់ ហេតុផលដូចខាងក្រោម ។ ទីមួយ ការសារភាពដោយស្មោះត្រង់អំពីភាពគ្មាន អំណាចរបស់មនុស្សនឹងនាំមកលើពួកគេនូវការច្រណែនរបស់ទស្សនវិទ្យាដែលពួក គេមានជម្លោះជាមួយ ។ ទីពីរ ពួកគេប្រាថ្នាចង់ជៀសវាងការផ្តល់ឱកាសថ្មី សម្រាប់ភាពខ្ជិលច្រអូសដល់សាច់ឈាមដែលព្រងើយកន្តើយចំពោះសេចក្តីល្អ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេមិនអាចបង្រៀនអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះចំពោះការ វិនិច្ឆ័យធម្មតារបស់មនុស្ស នោះពួកគេបានព្យាយាមសម្រុះសម្រួលគោលលទ្ធិនៃ បទគម្ពីរពាក់កណ្តាលជាមួយនឹងជំនឿរបស់ទស្សនវិទ្យា ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានយកចិត្ត ទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះចំណុចទីពីរ ដោយមិនផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ភាពខ្ជិល ច្រអូសឡើយ ។ នេះលេចឡើងពីពាក្យរបស់ពួកគេ ។ Chrysostom នៅកន្លែង ណាមួយបង្ហាញវាថា: "ចាប់តាំងពីព្រះបានដាក់ល្អនិងអាក្រក់នៅក្នុងអំណាច របស់យើងទ្រង់បានផ្តល់ការសម្រេចចិត្តដោយសេរីនៃជម្រើស និងមិនរារាំងការ

មិនឆន្ទៈនោះទេប៉ុន្តែបានទទួលយកឆន្ទៈ" ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នកណាអាក្រក់ បើ ចង់បាន ច្រើនតែប្តូរទៅជាមនុស្សល្អវិញ ។ អ្នកណាដែលល្អក៏ធ្លាក់ក្នុងភាពខ្ជិល ច្រអូស ហើយក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យធម្មជាតិ របស់យើងមានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើស ។ គាត់ក៏មិនកំណត់ភាពចាំបាច់មក លើយើងដែរ ប៉ុន្តែគាត់ផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយសមស្រប និងអនុញ្ញាតឱ្យ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង អាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សឈឺ» ។ ម្តងទៀត ៖ «ដូចជា យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានត្រឹមត្រូវឡើយ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានជួយដោយព្រះ គុណរបស់ព្រះ ដូច្នេះយើងមិនអាចទទួលបានការពេញចិត្តពីស្ថានសួគ៌ទេ លុះ ត្រាតែយើងយកចំណែករបស់យើងមក» ។ ប៉ុន្តែ បាននិយាយពីមុនថា ៖ « ដើម្បីកុំឲ្យអ្វីៗទាំងអស់អាស្រ័យលើជំនួយដ៏ទេវភាព នោះយើងត្រូវតែនាំយកអ្វី មួយមកខ្លួនយើងក្នុងពេលតែមួយ » ។ កន្សោមទូទៅមួយរបស់គាត់គឺ ៖ «ចូរ យើងនាំយកអ្វីដែលជារបស់យើង ព្រះនឹងផ្តល់របស់ដែលនៅសល់» ។ អ្វីដែល Jerome និយាយយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ «យើងគឺជាការចាប់ផ្តើម ព្រះជា ម្ចាស់ដើម្បីបំពេញ របស់យើងដើម្បីផ្តល់នូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន គាត់ដើម្បី ផ្គត់ផ្គង់អ្វីដែលយើងមិនអាច" ប្រាកដណាស់ អ្នកឃើញតាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ថា ពួកគេបានសរសើរមនុស្សដែលមានចិត្តខ្លះខ្លះចំពោះគុណធម៌ លើសពីអ្វី ដែលគាត់សមនឹងទទួលបាន ពីព្រោះពួកគេគិតថា ពួកគេមិនអាចធ្វើឱ្យមាន ភាពយឺតយ៉ាវពីកំណើតរបស់យើងបានទេ លុះត្រាតែពួកគេប្រកែកថា យើងបាន ធ្វើបាបដោយវាតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេធ្វើនេះដោយប៉ិនប្រសប់កម្រិតណា នោះ យើងនឹងឃើញជាបន្តបន្ទាប់ ។ បន្តិចក្រោយមក វានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញ ថា មតិទាំងនេះដែលយើងបានលើកឡើងនោះ គឺមិនពិតទាំងស្រុង ។ លើសពី

នេះ ទោះបីជាជនជាតិក្រិចនៅពីលើកន្លែងសម្រាក និង Chrysostom ជា ពិសេសក្នុងចំណោមពួកគេ extol សមត្ថភាពនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែមនុស្ស បុរាណទាំងអស់រក្សាទុក Augustine ដូច្នេះខុសគ្នា រវើវាយ ឬនិយាយច្រលំលើ ប្រធានបទនេះ ដែលស្ទើរតែគ្មានអ្វីដែលអាចប្រាកដបាន បានមកពីការសរសេរ របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងមិនត្រូវបញ្ឈប់ក្នុងការរាយបញ្ជីឱ្យកាន់តែ ច្បាស់នូវគំនិតរបស់អ្នកសរសេរនីមួយៗនោះទេ ប៉ុន្តែយើងនឹងជ្រើសរើសដោយ ចៃដន្យពីមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត ដូចដែលការពន្យល់នៃអំណះអំណាងហាក់ដូច ជាទាមទារ ។ អ្នកនិពន្ធផ្សេងទៀតដែលមកតាមពួកគេ ខណៈពេលដែលម្នាក់ៗ ស្វែងរកការសរសើរចំពោះភាពឆ្លាតវៃផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការការពារធម្មជាតិ របស់មនុស្សនោះ ពីមួយទៅមួយនឹងធ្លាក់ចុះបន្តិចម្តងៗពីអាក្រក់ទៅកាន់តែ អាក្រក់ រហូតដល់វាមកដល់ចំណុចដែលមនុស្សទូទៅត្រូវបានគេគិតថាខូចតែនៅ ក្នុងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ផ្នែកត្រេកត្រអាល និងមានហេតុ ដែលមិនប្រមាទ ឥតខ្ចោះ និងឆន្ទៈ ក៏មិនអន់ថយដែរ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ ល្បីបានបន្តឡើងពីមាត់មួយទៅមាត់មួយថា អំណោយធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវ បានខូច ប៉ុន្តែជំនឿអរូបីបានយកទៅឆ្ងាយ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមនុស្សម្នាក់ក្នុង ចំណោមមួយរយកម្រមានអត្ថន័យនៃសារៈសំខាន់របស់គេ ។ សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់បង្រៀនឱ្យច្បាស់ថា អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិមានលក្ខណៈបែប ណានោះ ខ្ញុំនឹងពេញចិត្តនឹងពាក្យទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែវាមានសារៈសំខាន់ជាងក្នុង ការថ្លឹងថ្លែងដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបានដោយមានភាពរស់ រវើកដោយសារគាត់នៅគ្រប់ផ្នែកនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ និងជាអំណោយទានអរូ បី ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលអួតថាពួកគេជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បាននិយាយអំពី

រឿងនេះខ្លាំងពេកដូចទស្សនវិទូ ។ ពាក្យ "ឆន្ទៈសេរី" តែងតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ ក្នុងចំណោមជនជាតិឡាតាំង ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សនោះនៅតែទៀងត្រង់ ។ ជនជាតិក្រិចមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការប្រើពាក្យដែលគួរសមជាងនេះទេ ។ ពួកគេ បានហៅវាថា "អំណាចខ្លួនឯង" ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ៗមានអំណាចនៅ ក្នុងដែរបស់គាត់ ។ សូម្បីតែមនុស្សទូទៅក៏ត្រូវបានជាប់ចិត្តនឹងគោលការណ៍នេះ ដែរ ដែលមនុស្សនោះមានឆន្ទៈសេរី ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះដែលប្រាថ្នាចង់ឈឿននោះ មិន ដឹងថាវាដល់កម្រិតណាទេ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងស្រាវជ្រាវពីកម្លាំងនៃពាក្យនេះជា មុនសិន ៖ បន្ទាប់មក ចូរយើងកំណត់ពីទីបន្ទាល់ដ៏សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរថា តើការ សន្យាអ្វីដែលមនុស្សមានតាមលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់គាត់សម្រាប់ការល្អ ឬជំងឺ ។ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលបានកំណត់ថាតើឆន្ទៈសេរីគឺជាអ្វី ទោះបីជាវាកើត ឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងសំណេរទាំងអស់ក៏ដោយ ។ Origen ហាក់ដូចជា បានដាក់ចេញនូវនិយមន័យដែលយល់ស្របជាទូទៅក្នុងចំណោមអ្នកនិព ន្ធសាសនា នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថាវាគឺជាមហាវិទ្យាល័យនៃឆន្ទៈក្នុង ការជ្រើសរើសមួយ ឬផ្សេងទៀត ។ Augustine មិនយល់ស្របនឹងរឿងនេះទេ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាវាជាព្រះគុណរបស់មហាវិទ្យាល័យ អាក្រក់នៅពេល ដែលគឺអវត្តមាន ។ លោក Bernard ដែលមានបំណងចង់និយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់ "ដោយសារសេរីភាពដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃឆន្ទៈ និងការវិនិច្ឆ័យដោយ ហេតុផល" កាន់តែនិយាយមិនច្បាស់ថាវាគឺជា "ការយល់ព្រម" ។ ហើយនិយម ន័យដ៏ឈឿនរបស់ Anselm គឺមិនសាមញ្ញគ្រប់គ្រាន់ទេ ៖ ថាវាគឺជាអំណាចនៃការ រក្សាការរាប់អានសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។ ជាលទ្ធផល Peter Lombard និង Scholastics ចូលចិត្តទទួលយកនិយមន័យរបស់ Augustine

ព្រោះវាច្បាស់ជាង និងមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ពួកគេបានដឹងថា បើគ្មានព្រះហឫទ័យព្រះ ឆន្ទៈមិនអាចគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនឯងឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេនាំចេញនូវគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេចាត់ទុកថា ល្អប្រសើរ ឬដើម្បីធ្វើឱ្យមានការពន្យល់ឱ្យបានពេញលេញ ។ ទីមួយ ពួកគេយល់ស្របថា គុណនាម គួរតែសំដៅលើហេតុផល ដែលការកិច្ចរបស់វាគឺដើម្បីបែងចែករវាងល្អ និងអាក្រក់ ។ ថាគុណនាមសេរីទាក់ទងនឹងឆន្ទៈ ដែលអាចបែរទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ថូម៉ាសនិយាយថា ដោយសារសេរីភាពជាកម្មសិទ្ធិត្រឹមត្រូវតាមឆន្ទៈ វាជាការសមស្របបំផុតក្នុងការហៅឆន្ទៈសេរីថាជា "អំណាចនៃការជ្រើសរើស" ដែលកើតចេញពីការបញ្ចូលគ្នានៃការយល់ដឹង និងចំណង់អាហារ ប៉ុន្តែមានទំនោរទៅរកចំណង់កាន់តែច្រើន ។ ឥឡូវនេះ យើងរកឃើញនូវអ្វីដែលពួកគេបង្រៀនថា អំណាចនៃការសម្រេចចិត្តដោយសេរីស្ថិតនៅ នោះគឺនៅក្នុងហេតុផល និងឆន្ទៈ ។ វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីមើលយ៉ាងខ្លីថា តើពួកគេកំណត់គុណលក្ខណៈរបស់នីមួយៗ ។

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន

តើការដាស់តឿនមានគោលបំណងអ្វី? ប្រសិនបើមនុស្សទុច្ចរិតបដិសេធដោយចិត្តវិង្សស នោះនឹងក្លាយជាទីបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងគេ នៅពេលពួកគេមកកាន់កន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូម្បីតែពេលនេះអ្នកទាំងនេះកំពុងធ្វើកូដកម្ម និងវាយដំមនសិការរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សថោកទាបបំផុតមើលងាយគេ គាត់មិនអាចថ្កោលទោសគេបានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសួរថា តើបុរសតូចដ៏កំសត់នឹងធ្វើអ្វីពេលដែលចិត្តទន់ភ្លន់ ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវបានបដិសេធគាត់? ជាការពិត តើគាត់នឹងមានលេសអ្វី

ដោយឃើញថាគាត់អាចផ្តល់តម្លៃដល់បេះដូងរឹងរូស គ្មានអ្នកណាក្រៅពីខ្លួន
 គាត់? ដូច្នេះ អ្នកដែលមានចិត្តលោភលន់បានត្រៀមខ្លួនដោយសេរីដើម្បីធ្វើ
 កីឡាតាមការដាស់តឿនរបស់ព្រះ ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ទោះបីជាខ្លួន
 ពួកគេត្រូវបានបំភិតបំភ័យដោយអំណាចរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវ
 តែពិចារណាអំពីតម្លៃពិសេសរបស់ពួកគេសម្រាប់អ្នកជឿ ដែលនៅក្នុងនោះ
 (ដូចជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់) គាត់មិនធ្វេស
 ប្រហែសឧបករណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែប្រើវាឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។
 ដូច្នេះ សូមឲ្យការណ៍នេះក្លាយទៅជាការពិត ៖ រាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នក
 គោរពបូជាអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូចជាព្យាករីបានមានប្រសាសន៍
 ថា ៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តថ្មី... ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដើរតាមលក្ខន្តិកៈ
 របស់យើង» [អេសេក.១១:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងជំទាស់ ចុះហេតុអ្វីបានជា
 ឥឡូវនេះគេដាស់តឿនអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ជាជាងទុកឲ្យការណែនាំពីព្រះ
 វិញ្ញាណ? ហេតុអ្វីបានជាគេបានទទួលការដាស់តឿននៅពេលដែលពួកគេអាច
 ប្រញាប់ប្រញាល់មិនលើសពីវិញ្ញាណជំរុញពួកគេ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវបាន
 គេប្រដៅនៅពេលដែលពួកគេរង្វេងចេញពីផ្លូវ នៅពេលដែលពួកគេបានឆ្គងកាត់
 ភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាមដែលមិនអាចជៀសបាននោះ? ឱមនុស្សអើយ
 តើអ្នកជាអ្នកដាក់ច្បាប់លើព្រះជានរណា? ប្រសិនបើគាត់ចង់រៀបចំយើងតាមរ
 យៈការដាស់តឿន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ដោយការដែលយើង
 ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីគោរពតាមការដាស់តឿននោះ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះនៅក្នុង
 សម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ? ប្រសិនបើការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិន
 ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ព្រះទេ លើកលែងតែការកាត់ទោសពួកគេពីអំពើបាបនោះ

ហេតុផលនេះមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកណាហ៊ានសើចចំអកការដាស់តឿនទាំងនេះថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍ព្រោះថាដោយវិញ្ញាណដែលសំដែងក្នុងខ្លួន នោះគេអាចបញ្ចេញចិត្តយើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនូវសេចក្តីប្រាថ្នានៃសេចក្តីល្អ រំលស់ចេញនូវសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស កំចាត់តណ្ហានៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តីផ្អែមល្ហែមរបស់វា ។ ផ្ទុយទៅនឹងការស្អប់ខ្ពើមនិងស្អប់ចំពោះ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បានចម្លើយកាន់តែច្បាស់ វាគឺ៖ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់គាត់តាមពីរវិធី៖ ខាងក្នុង តាមរយៈវិញ្ញាណរបស់គាត់; ដោយគ្មាន តាមរយៈពាក្យរបស់គាត់ ។ ដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ បំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេ ហើយបង្កើតដួងចិត្តពួកគេចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់និងការបណ្តុះនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេបង្កើតថ្មី ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ដាស់ពួកគេឲ្យប្រាថ្នាចង់ស្វែងរក និងសម្រេចបាននូវការកើតឡើងដដែល ។ នៅក្នុងទាំងពីរនេះ គាត់លាតត្រដាងពីការងារនៃដែរបស់គាត់តាមរបៀបនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយពាក្យដដែលនេះទៅកាន់អ្នកកាត់ទោស ទោះជាមិនកែក៏ដោយ ក៏គាត់ធ្វើវាឱ្យប្រើមួយផ្សេងទៀត ៖ ថ្ងៃនេះដើម្បីសង្កត់ពួកគេជាមួយនឹងសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយនៅថ្ងៃជំនុំជំរះដើម្បីបង្ហាញពួកគេកាន់តែមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ ដូច្នេះទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះវរបិតាទាញមកឯទ្រង់ ហើយអ្នករើសតាំងមកបន្ទាប់ពីពួកគេ «បានឮ ហើយបានរៀនពីព្រះវរបិតា» [យ៉ូហាន 6:44-45] ក៏ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វេសប្រហែសនឹងការបង្រៀនរបស់គ្រូនោះដែរ ។ ការិយាល័យ ប៉ុន្តែដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់លោកបានកោះហៅអ្នកដែលត្រូវការបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយមិនឈប់

ឈរ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការរីកចម្រើន ។ ប៉ុន្តែបានចង្អុលបង្ហាញថា ការបង្រៀន គឺមិនឥតប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមអ្នកបន្ទោសនោះទេ ពីព្រោះគឺសម្រាប់ពួកគេ « ដ្បិតយើងខ្ញុំជាក្លិនក្រអូបនៃព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះ » [កូរិនថូស ទី II 2:16] ប៉ុន្តែ « ជាក្លិនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះ » [II កូរិនថូស ២:១៥]

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃ ច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា « ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង » ឬ?

គូប្រជែងរបស់យើងមានការចុកចាប់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីប្រមូលផ្តុំវត្ថុបទគម្ពីរ ៖
ហើយពួកគេធ្វើដូច្នេះដោយមិនឈប់ឈរ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចយកឈ្នះ បានក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេអាចទ្រាំទ្រនឹងយើងដែរ ។ ប៉ុន្តែដូចនៅ ក្នុងសមរភូមិដែរ នៅពេលដែលមានការចាប់ដៃគ្នាជួបហ្វូងមនុស្សដែលមិនសមរ ភូមិ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាពហឺហា និងភាពនោតលូង វាអាចបង្ហាញបានភ្លា មៗដោយការវាយពីរបីដង និងបង្ខំឱ្យរត់ចេញ ដូច្នេះសម្រាប់ពួកយើង វានឹង ងាយស្រួលណាស់ក្នុងការ បំបែកសត្រូវទាំងនេះជាមួយម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ ។ វត្ថុទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រើខុសចំពោះយើង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន តម្រៀបចូលទៅក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ សូមដាក់ជាក្រុមក្រោមចំណងជើងសំខាន់ៗ មួយចំនួន ។ ដូច្នេះចម្លើយមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាច្រើន វានឹងមិនចាំបាច់ ក្នុងការបោះចោលរឿងៗខ្លះនោះទេ ។ ពួកគេបានកំណត់គោលការណ៍សំខាន់ របស់ព្រះ ។ ទាំងនេះពួកគេចាត់ទុកថាមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់តាមសមត្ថភាព

របស់យើង ដែលយើងចាំបាច់អាចបំពេញតម្រូវការដែលអាចបង្ហាញបានទាំងអស់ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ពួកវាវត្តមានសិក្ខាបទបុគ្គល ហើយពីពួកគេមកវាសកម្លាំងរបស់យើង ។ ទាំងព្រះកំពុងឱ្យយើង (ពួកគេនិយាយថា) នៅពេលដែលទ្រង់បានបញ្ចូលភាពបរិសុទ្ធ ការគោរពប្រតិបត្តិ ការគោរពប្រតិបត្តិ ព្រហ្មចារីភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ សុភាពរាបសា នៅពេលដែលគាត់ហាមឃាត់ការមិនស្អាតស្អំ ការថ្វាយបង្គំព្រះ ភាពមិនសមរម្យ កំហឹង ការលួចប្លន់ ការឆ្លើងឆ្លៃ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ ឬគាត់ត្រូវការតែអ្វីដែលនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ យើងអាចបែងចែកជា ៣ ថ្នាក់ ស្ទើរតែគ្រប់សិក្ខាបទទាំងអស់ដែលប្រមូលផ្តុំឡើង ។ អ្នកខ្លះតម្រូវឱ្យមនុស្សបែរទៅរកព្រះជាមុនសិន ។ អ្នកផ្សេងទៀតគ្រាន់តែនិយាយអំពីការគោរពច្បាប់ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជំរុញឱ្យមនុស្សស្ងៀមក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅពេលដែលវាបានទទួលហើយ ។ យើងនឹងពិភាក្សាវាជាទូទៅ បន្ទាប់មកយើងនឹងចុះដល់ថ្នាក់ទាំងបីដោយខ្លួនឯង ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ វាបានក្លាយជាទម្លាប់ធម្មតាដើម្បីវាស់ស្ទង់សមត្ថភាពរបស់មនុស្សដោយសិក្ខាបទនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយនេះមានការក្លែងបន្លំនៃការពិតមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដែលចាត់ទុកថាវាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលនិយាយថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការសង្កេតមើលច្បាប់ដាក់លើយើងនូវអ្វីដែលជាហេតុផលដ៏រឹងមាំបំផុតរបស់ពួកគេដែលថាបើមិនដូច្នោះទេច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណង ។ ពិតហើយ ពួកគេនិយាយដូចជាប៉ូលគ្មានកន្លែងណានិយាយអំពីច្បាប់នោះទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើការអះអាងទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានដាក់ចេញដោយសារការរំលង» [កាឡាទី. ៣:១៩] «តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ច្បាប់

បង្កើតអំពើបាប [រ៉ូម ៧:៧-៨]; «ច្បាប់បានចូលទៅក្នុងការបង្កើនការរំលង» [រ៉ូម ៥:២០]? តើច្បាប់ត្រូវកំណត់តែអំណាចរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យដោយឥតប្រយោជន៍? ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានដាក់នៅពីលើយើង ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង! ប្រាកដណាស់ យោងតាមនិយមន័យរបស់ប៉ុលនៃក្រឹត្យវិន័យ គោលបំណងនិងការសម្រេចរបស់វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ [១ ទីម៉ូថេ ១:៥] ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ុលអធិស្ឋានសុំឲ្យចិត្តរបស់ពួកថែស្យាឡូនីចបានបរិបូរជាមួយនឹងវា [ថែស្យាឡូនីច ៣:១២] គាត់ទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញទំហឹងថា ច្បាប់ស្តាប់ទៅត្រចៀករបស់យើងគ្មានប្រសិទ្ធភាព លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់បំផុសគំនិតក្នុងចិត្តយើងនូវច្បាប់ទាំងមូល [ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០] ។ ប្រសិនបើយើងនេះត្រូវបានទទួលយក វានឹងមិនអាចប្រកែកបានថា ឆន្ទៈសេរីគឺមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអោយមនុស្សអាចធ្វើអំពើល្អបានទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបានជួយដោយព្រះគុណ ពិតប្រាកដណាស់ដោយព្រះគុណពិសេស ដែលមានតែអ្នកជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានតាមរយៈការបង្កើតឡើងវិញ ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនចាំបាច់ជាងពួកអ្នកនិយមដែលនិយាយថាព្រះគុណនោះត្រូវបានចែកចាយស្មើៗគ្នា និងមិនរើសមុខឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្ហាញថាតើមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានដកហូតទាំងស្រុងនៃអំណាចទាំងអស់ដើម្បីធ្វើអំពើល្អឬនៅតែមានអំណាចខ្លះទោះបីជាតិចតួចនិងខ្សោយក៏ដោយ ។ អំណាចពិតជាមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែដោយមានជំនួយពីព្រះគុណដែរ ។ ប្រធាននៃប្រយោគចង់ដោះស្រាយចំណុចនេះនៅពេលដែលបានបង្រៀនថាៈ "យើងត្រូវការព្រះគុណពីរប្រភេទដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើងនូវសមត្ថភាពនៃអំពើល្អ" ហៅប្រភេទទីមួយ "ប្រតិបត្តិការ" ដែលធានាថាយើងនឹងធ្វើអំពើល្អប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ទីពីរគាត់ហៅ

ថា "សហការ" ដែលធ្វើតាមសុច្ឆន្ទៈជាជំនួយ ។ រឿងដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនពេញចិត្ត ចំពោះការបែងចែកនេះគឺថា ខណៈពេលដែលគាត់សន្មតថាជាបំណងប្រាថ្នាដ៏ មានប្រសិទ្ធភាពចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានណែនាំមនុស្ស នោះតាមធម្មជាតិរបស់គាត់ដោយវិធីណាមួយដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីល្អទោះបីជា គ្មានប្រសិទ្ធភាពក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ Bernard ប្រកាសថាសុច្ឆន្ទៈគឺជាកិច្ចការ របស់ព្រះ ប៉ុន្តែបានយល់ព្រមចំពោះមនុស្សម្នាក់ថាគាត់ស្វែងរកបំណងល្អបែប នេះ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺនៅឆ្ងាយពីការគិតរបស់ Augustine ដែល Perter Lombard ធ្វើពុតជាបានយកភាពខុសគ្នានេះ ។ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុង ផ្នែកទីពីរធ្វើឲ្យខ្ញុំអាក់អន់ចិត្ត ព្រោះវាបណ្តាលឲ្យមានការបកស្រាយខុស ។

ពួកគេគិតថាយើងសហការជាមួយនឹងជំនួយនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ព្រោះវាជាសិទ្ធិ របស់យើងក្នុងការបង្ហាញវាដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព ដោយបង្វែរព្រះគុណដំបូង ឬដើម្បីបញ្ជាក់វាដោយការគោរពប្រតិបត្តិ ។ នេះជាអ្នកនិពន្ធនៃកិច្ចការ ការហៅ របស់សាសន៍ដទៃដែរការផ្សាយដូចតទៅ ៖ «អ្នកណាដែលធ្វើការវិនិច្ឆ័យ ដោយហេតុផល មានសេរីភាពក្នុងការលះចោលនូវអ្វីដែលមិនអាចធ្វើទៅបាន ដោយគ្មានការសហការនៃវិញ្ញាណនោះគឺជាបុណ្យកុសលសម្រាប់អ្នកដែលមានឆ ន្ទៈរបស់ខ្លួនមិនអាចធ្វើបាន បានសម្រេចវា» ។ ខ្ញុំបានជ្រើសរើសកត់សម្គាល់ ចំណុចទាំងពីរនេះ ដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់បានថា ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹង សិស្សសាលាដែលស្តាប់ទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ ខ្ញុំខុសពី Sophis ថ្មីៗជាងនេះទៅ ទៀត ដល់កម្រិតធំជាងនេះទៅទៀត ដោយសារពួកគេត្រូវបានដកចេញពីសម័យ បុរាណ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់យើងយល់អំពីការបែងចែក នេះតាមរបៀបណាដែលពួកគេផ្តល់ឆន្ទៈសេរីដល់មនុស្ស ។ សម្រាប់ Lombard

ទីបំផុតប្រកាសថា យើងមានឆន្ទៈសេរី មិនមែនក្នុងន័យថា យើងមានសមត្ថភាពស្មើគ្នាក្នុងការធ្វើ ឬគិតល្អ និងអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាយើងរួចផុតពីការបង្ខិតបង្ខំប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាម Lombard សេរីភាពនេះមិនត្រូវបានរារាំងទេ សូម្បីតែយើងជាមនុស្សអាក្រក់ និងជាទាសករនៃអំពើបាប ហើយមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើបាប ។

7. មនុស្សសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែបើគ្មានការបង្ខិតបង្ខំ មនុស្សមានបាបមិនបង្កើតគោលលទ្ធិនៃ

ឆន្ទៈសេរីឡើយ ។

ពេលនោះមនុស្សនឹងត្រូវបានគេនិយាយថាមានការសម្រេចចិត្តដោយសេរីបែបនេះ មិនមែនដោយសារគាត់មានជម្រើសដោយសេរីស្មើភាពគ្នានៃអំពើល្អ និងអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយឆន្ទៈ មិនមែនដោយការបង្ខិតបង្ខំនោះទេ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ជាការពិត ប៉ុន្តែតើគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានបម្រើដោយការដាក់ស្លាកជាមួយ មោទនភាពបែបនេះបន្តិច? សេរីភាពដ៏ថ្លៃថ្នូ ដែលមនុស្សមិនត្រូវបង្ខំឱ្យបម្រើអំពើបាប នៅតែជាទាសករដ៏ស្ម័គ្រចិត្ត ដែលឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយចំណងនៃអំពើបាប! ពិតហើយ ខ្ញុំស្អប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាអំពីពាក្យសម្តី ដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានយាយីដោយគ្មានគោលបំណង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តយ៉ាងម៉ត់ចត់ដើម្បីជៀសវាងពាក្យទាំងនោះដែលបង្ហាញពីអ្វីដែលមិនសមហេតុផល ជាពិសេសកន្លែងដែលកំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចគឺពាក់ព័ន្ធ ។ ប៉ុន្តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលខ្ញុំសួរថា តើនរណានៅពេលដែលគេឮថាមានសេរីភាព សន្មតថាមនុស្សមិនយល់ភ្លាមៗថា

គាត់ជាម្ចាស់នៃគំនិត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ អាចមានអំណាចរបស់គាត់ដើម្បីបង្វែរ ខ្លួនឯងទៅរកល្អឬអាក្រក់? ប៉ុន្តែ (នរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា) គ្រោះថ្នាក់ ប្រភេទនេះនឹងត្រូវដកចេញ ប្រសិនបើមនុស្សទូទៅត្រូវបានព្រមានដោយឧស្សា ហ៍ព្យាយាមអំពីអត្ថន័យរបស់វា ។ អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សដោយស្ម័គ្រចិត្ត ទំ នោរទៅរកការមិនពិត ដែលថាគាត់កាន់តែឆាប់ទទួលបានកំហុសពីពាក្យមួយ ជាជាងការពិតពីការនិយាយដោយពាក្យសម្តី ។ នៅក្នុងពាក្យនេះ យើងមានបទ ពិសោធន៍ជាក់លាក់អំពីបញ្ហានេះច្រើនជាងអ្វីដែលយើងគួរចូលចិត្ត ។ ដោយសារ ការមើលរំលងការបកស្រាយរបស់អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណ ស្ទើរតែទាំងអស់ជាអ្នក ស្ទង់តំណែងរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេបានតោងជាប់នឹងអត្ថន័យនៃ ពាក្យនោះ ត្រូវបានគេយកទៅធ្វើជាការធានាខ្លួនឯងដ៏ខ្លី ។

8. គោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃ "ឆន្ទៈសេរី"

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអំណាចនៃបុព្វបុរសមានទម្ងន់ជាមួយយើង ពួកគេពិតជា មានពាក្យនៅលើបុរេមាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេ ប្រកាសអំពីអ្វីដែលវាមានន័យចំពោះពួកគេ ។ ដំបូងបង្អស់ មាន Augustine ដែលមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការហៅវាថា "មិនសេរី" ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ខឹង ចំពោះអ្នកដែលបដិសេធថាឆន្ទៈគឺឥតគិតថ្លៃ ។ ប៉ុន្តែលោកបានបញ្ជាក់ពីមូល ហេតុចម្បងរបស់លោកក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «កុំឲ្យមានអ្នកណាហ៊ានបដិសេធ ការសម្រេចចិត្តដូចបំណងចង់ដោះសារអំពីបាបឡើយ» ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងផ្សេង ទៀត គាត់សារភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា «បើគ្មានឆន្ទៈរបស់មនុស្សវិញ្ញាណ គឺ មិនមានសេរីភាពទេ ព្រោះវាត្រូវបានដាក់នៅក្រោមរនាំង និងការយកឈ្នះលើ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា» ។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅពេលដែលឆន្ទៈត្រូវបានសញ្ជ័យដោយ

អនុភាពដែលវាបានធ្លាក់ចុះ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សចាប់ផ្តើមបាត់បង់សេរីភាព ។ ជាថ្មីម្តងទៀត បុរសដែលប្រើឆន្ទៈសេរីយ៉ាងអាក្រក់ បានបាត់បង់ទាំងខ្លួនគាត់ និងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ឆន្ទៈសេរីត្រូវបានធ្វើជាទាសករយ៉ាងខ្លាំង ដែលវាមិនអាចមានអំណាចសម្រាប់ភាពសុចរិតបានឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្វីដែលព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានរំដោះ នឹងមិនមានសេរីភាពឡើយ ។ ម្តងទៀត យុត្តិធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបានសម្រេចទេ នៅពេលដែលក្រឹត្យវិន័យបានបង្កប់មក ហើយមនុស្សក៏ធ្វើដូចជាកម្លាំងរបស់ខ្លួនដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវិញ្ញាណជួយ ហើយឆន្ទៈរបស់មនុស្ស មិនមែនសេរីទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានដោះលែងដោយព្រះ នោះស្តាប់បង្គាប់ ។ ហើយគាត់ប្រាប់ដំណើររឿងខ្លីៗអំពីបញ្ហាទាំងអស់នេះ នៅពេលដែលគាត់សរសេរនៅកន្លែងផ្សេងៗ មនុស្សនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើង បានទទួលនូវអំណាចដ៏អស្ចារ្យនៃឆន្ទៈសេរី ប៉ុន្តែបានបាត់បង់ពួកគេដោយសារអំពើបាប ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងវត្តមួយទៀត បន្ទាប់ពីបង្ហាញថា ឆន្ទៈសេរីត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈព្រះគុណ គាត់បានធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងជួរចត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលទាមទារវាដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានព្រះគុណ ។ គាត់និយាយថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សកំសត់ហ៊ានអួតពីឆន្ទៈសេរីមុនពេលគេរួចខ្លួន ឬពីអំណាចរបស់ខ្លួន បើគេរួចហើយ? ហើយពួកគេមិនបានស្តាប់តាមការពិតដែលថានៅក្នុងពាក្យ «ឆន្ទៈសេរី» សេរីភាពហាក់ដូចជាបង្កប់អត្ថន័យនោះទេ ។ “ឥឡូវនេះ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកន្លែងណា មានសេរីភាព” ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:១៧] ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេជាទាសករនៃអំពើបាប ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអួតពីឆន្ទៈសេរី? ពីព្រោះមនុស្សបានទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលបានឈ្នះគាត់ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគេបានរួចខ្លួន

ហើយ តើហេតុអ្វីបានជាគេអួតខ្លួន ដូចជា កើតឡើងដោយការខិតខំរបស់ខ្លួន? ឬតើពួកគេមានសេរីភាពខ្លាំងណាស់ដែលមិនចង់ធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលមានបន្ទូលថា ៖ « បើគ្មានខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ » [យ៉ូហាន ១៥:៥]? ហេតុអ្វីបានជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ហាក់ដូចជាចំអកឱ្យការប្រើពាក្យនេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថាឆន្ទៈពិតជាមានសេរីភាពប៉ុន្តែមិនត្រូវបានដោះលែង៖ ដោះលែងដោយសុចរិតប៉ុន្តែធ្វើជាទាសករនៃអំពើបាប! គាត់ក៏និយាយឡើងវិញ ហើយពន្យល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត ដែលគាត់បង្រៀនថា មនុស្សមិនមានសេរីភាពពីសេចក្តីសុចរិតទេ លើកលែងតែការសម្រេចចិត្តតាមឆន្ទៈ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់មិនរួចពីបាបឡើយ លើកលែងតែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ នៅពេលគាត់អះអាងថា សេរីភាពរបស់មនុស្សគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការរំដោះខ្លួន ឬការរំដោះខ្លួនចេញពីភាពសុចរិតនោះទេ គាត់ហាក់បីដូចជាអាចចំអកមើលងាយនូវភាពទទេរបស់វា។ បើអ្នកណាម្នាក់អាចប្រើពាក្យនេះដោយមិនយល់ក្នុងន័យអាក្រក់ ខ្ញុំនឹងមិនរំខានគាត់ក្នុងគណនីនេះទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកាន់ថា ដោយសារវាមិនអាចរក្សាទុកបានដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ ផ្ទុយទៅវិញ វានឹងក្លាយជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ប្រសិនបើវាត្រូវបានលប់ចោល។ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តប្រើវាដោយខ្លួនឯងទេ ហើយខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តអ្នកដទៃប្រសិនបើពួកគេស្វែងរកដំបូន្មានពីខ្ញុំដើម្បីជៀសវាង។

១. សំឡេងនៃសេចក្តីពិតក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ

ប្រហែលជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមានការរើសអើងយ៉ាងខ្លាំងមកលើខ្លួនខ្ញុំ នៅពេលដែលខ្ញុំសារភាពថា អ្នកនិពន្ធសាសនាទាំងអស់ លើកលែងតែ Augustine បាន

និយាយយ៉ាងមិនច្បាស់លាស់ ឬផ្សេងៗគ្នាលើបញ្ហានេះ ដែលគ្មានអ្វីជាក់លាក់ អាចទទួលបានពីការសរសេររបស់ពួកគេ ។ អ្នកខ្លះនឹងបកស្រាយរឿងនេះថា តើខ្ញុំ ចង់ដកពួកគេពីសំឡេងណាមួយក្នុងរឿងនេះព្រោះពួកគេសុទ្ធតែជាតួប្រដែងរបស់ ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនស៊ីសាច់អ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលខ្ញុំចង់ណែនាំដោយស្មោះស្ម័គ្រ នឹងមនុស្សដែលមានការគោរពចំពោះព្រះ ។ ត្បិតបើពួកគេពឹងផ្អែកលើគំនិត របស់មនុស្សទាំងនោះក្នុងរឿងនេះ នោះពួកគេតែងតែរង្វេងក្នុងភាពមិនប្រាកដ ប្រជា ។ នៅពេលមួយ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះបង្រៀនមនុស្សនោះ ដែលបាត់បង់ អំណាចនៃឆន្ទៈសេរី ជ្រកកោនក្នុងព្រះគុណតែម្នាក់ឯង ។ នៅពេលមួយទៀត ដែលពួកគេផ្តល់ ឬហាក់ដូចជាផ្តល់ឲ្យ គាត់ជាមួយនឹងគ្រឿងសឹកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ គាត់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនពិបាកទេក្នុងការបង្ហាញថាពួកគេនៅ ក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់នៃការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ប្រកាន់យកគុណធម៌របស់ មនុស្សដោយមិនគោរព ឬគោរពតិចតួចបំផុត ប៉ុន្តែបានចាត់ទុកការសរសើរ ទាំងអស់សម្រាប់រាល់អំពើល្អចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សម្រាប់គោលបំណង នេះ ខ្ញុំនឹងណែនាំជាក់លាក់នៃការបញ្ចេញមតិរបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនយ៉ាង ច្បាស់អំពីរឿងនេះ ។ តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Cyprian មានន័យយ៉ាងណា ទៀត ដែល Augustine តែងតែនិយាយឡើងវិញថា “យើងគួរតែលើកតម្កើង ដោយគ្មានអ្វីសោះ ព្រោះគ្មានអ្វីជារបស់យើង” លើកលែងតែមនុស្សនោះ ដែល បង្ហាញភាពទុក្ខិតទាំងស្រុងក្នុងសិទ្ធិរបស់គាត់ តើគួររៀនពីផ្នែកលើព្រះ ទាំងស្រុងដែរឬទេ? តើ Augustine និង Eucherius មានន័យយ៉ាងណា នៅពេលពួកគេបកស្រាយដើមឈើជីវិតថាជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយបង្ហាញពីដើមឈើ នៃចំណេះដឹងនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ ជាការសម្រេចតាមឆន្ទៈ ហើយនិយាយ

ថាអ្នកណាដែលលះបង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះនឹងស្លាប់? តើ Chrysostom មានន័យយ៉ាងណា នៅពេលដែលគាត់និយាយថា មនុស្សគ្រប់រូបមិនត្រឹមតែ មានបាបដោយធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានបាបទាំងស្រុង? បើគ្មានអំពើល្អ ក្នុងខ្លួនយើងទេ ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបទាំងស្រុងពីក្បាលដល់ចុងជើង ប្រសិនបើគេមិនអនុញ្ញាតឲ្យសាកល្បងថាតើអំណាចនៃឆន្ទៈមានប្រសិទ្ធភាពដល់ កម្រិតណា តើអ្នកណាម្នាក់អាចដកប្រាក់ចេញសម្រាប់អំពើល្អរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងមនុស្ស? ខ្ញុំអាចយោងទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើននៃប្រភេទនេះពីអ្នក និពន្ធផ្សេងទៀត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្រែងអ្នកណាម្នាក់ត្រូវចោទប្រកាន់ ថាខ្ញុំជ្រើសរើសតែអ្វីដែលបម្រើគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ ខណៈពេលដែលខ្ញុំបង្ក្រាបនូវ អ្វីដែលមិនយល់ស្រប ខ្ញុំនឹងបដិសេធពីទីបន្ទាល់បែបនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំហ៊ានបញ្ជាក់ ឡើងនេះ៖ ទោះបីជាពេលខ្លះពួកគេហួសប្រមាណនៅក្នុងឆន្ទៈសេរី ពួកគេមាន ចំណុចបញ្ចប់នេះក្នុងទស្សនៈ ដើម្បីបង្រៀនមនុស្សទាំងស្រុងឱ្យបោះបង់ចោល នូវទំនុកចិត្តលើគុណធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ហើយឱ្យកាន់ថាកម្លាំងទាំងអស់របស់ គាត់ស្ថិតនៅលើព្រះតែមួយគត់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមកដល់ការពន្យល់សាមញ្ញមួយ អំពីសេចក្តីពិតទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។

10. គោលលទ្ធិនៃឆន្ទៈសេរីតែងតែប៉ះនៃកិត្តនាមរបស់ព្រះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនៅដើមជំពូកនេះ ខ្ញុំត្រូវបង្ខំ ឱ្យនិយាយម្តងទៀត៖ អ្នកណាដែលត្រូវទម្លាក់ចោលទាំងស្រុង និងគ្របដណ្តប់ ដោយការយល់ដឹងអំពីគ្រោះមហន្តរាយ ភាពក្រីក្រ ភាពអាក្រាតកាយ និងភាព អាម៉ាស់របស់ខ្លួន នោះបានឈានទៅឆ្ងាយបំផុតក្នុងការយល់ដឹងអំពីខ្លួនឯង ។ ពីព្រោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយដែលមនុស្សដកខ្លួនឯងខ្លាំងពេកទេ ដរាបណា

គាត់ដឹងថានៅក្នុងព្រះត្រូវតែប្រមូលយកនូវអ្វីដែលខ្លួនគាត់ខ្វះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនអាចទាមទារខ្លួនគាត់លើសពីអ្វីដែលត្រឹមត្រូវរបស់គាត់បានឡើយ ដោយមិនបាត់បង់ទំនុកចិត្តដោយឥតប្រយោជន៍ និងដោយមិនទាញយកកិត្តិ នាមរបស់ព្រះ ហើយដូច្នេះក្លាយជាកំហុសនៃការលះបង់ដ៏មហិមា ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលណាដែលតណ្ហានេះចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីបង្ខំយើងឱ្យស្វែងរកអ្វីមួយពីខ្លួនយើង ដែលស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនយើងជាជាងនៅក្នុងព្រះសូមឲ្យយើងដឹងថា គំនិតនេះត្រូវបានណែនាំដល់យើងដោយអ្នកប្រឹក្សាណាផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ដែលបានណែនាំឱ្យពុកម្តាយដំបូងរបស់យើងឱ្យ ចង់ក្លាយទៅជា « ដូចជាព្រះ ស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់ » [លោកុប្បត្តិ ៣:១៥] ។ ប្រសិនបើវាជាពាក្យរបស់អារក្សដែលលើកតម្កើងមនុស្សក្នុងខ្លួនឯង ចូរកុំទុកកន្លែងឲ្យវាឡើយ ដរាបណាយើងចង់ទទួលដំបូន្មានពីសត្រូវរបស់យើង ។ ពិតជាផ្ទៃមម្លេងមែនទែនទៅហើយដែលអ្នកមានអំណាចច្រើនណាស់ដែលអ្នកអាចរំលោភខ្លួនឯងបាន! ប៉ុន្តែមិនត្រូវបញ្ឆោតដោយទំនុកចិត្តទេនេះទេ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរារាំងដោយវគ្គសំខាន់ៗជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ដែលធ្វើឲ្យយើងអាម៉ាស់មុខទាំងស្រុង ។ ទាំងនេះគឺ៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យដៃរបស់គាត់ត្រូវបណ្តាសាហើយ» ។ [យេរេមា.17:5] ជាថ្មីម្តងទៀត “សេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះមិននៅក្នុងកម្លាំងសេះ ឬសេចក្តីរីករាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជើងរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់រីករាយនឹងអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ដោយឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីល្អរបស់គាត់” ។ [ទំនុក.១៤៧:១០-១១] ម្តងទៀត « ទ្រង់ប្រទានអំណាចដល់អ្នកទន់ខ្សោយ ហើយអ្នកណាដែលគ្មានកម្លាំង ទ្រង់នឹងបង្កើនកម្លាំង ។ គាត់ធ្វើឲ្យយុវជនដូលសន្លប់ ហើយនឿយហត់ ហើយយុវជនក៏ហត់នឿយ ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែល

ទុកចិត្តលើទ្រង់តែម្នាក់ឯងនឹងបានពង្រឹងឡើង» ។ [អ៊ីសាយ ៤០:២៩-៣១]
 ខតម្ហិរទាំងអស់នេះមានគោលបំណងថា យើងមិនគួរពឹងផ្អែកលើយោបល់ណា
 មួយនៃកម្លាំងរបស់ខ្លួនឡើយ ទោះបីជាតូចក៏ដោយ បើយើងចង់ឲ្យព្រះសព្វព្រះ
 ហឫទ័យនឹងយើង អ្នកដែល«ប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ ប៉ុន្តែឲ្យ ព្រះគុណដល់
 មនុស្សស្អាតបូក» [យ៉ាកុប ៤:៦ និង ១ពេត្រុស ៥:៥, vg.; cf. សុភ. ៣:៣៤
] ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យការសន្យាទាំងនេះមកក្នុងចិត្ត៖ «ខ្ញុំនឹងចាក់ទឹកលើដី
 ដែលស្រែក ហើយហូរនៅលើដីស្ងួត» [អេសាយ ៤៤:៣] ។ ម្តងទៀត «
 អស់អ្នកស្រែក ចូរមកទឹក» ។ [អ៊ីសាយ ៥៥:១ ។] ទាំងនេះផ្ទៃទីបន្ទាល់ថា
 គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទទួលពរពីព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបាន
 បាត់បង់ដោយការយល់ដឹងអំពីភាពក្រីក្ររបស់គាត់ ។ ហើយយើងមិនត្រូវឆ្លង
 កាត់ការផ្ទៀងផ្ទាត់ទៀតដូចនេះទេ ដូចជាមួយរបស់អេសាយនេះ៖ «ព្រះអាទិត្យ
 នឹងលែងជាពន្លឺរបស់អ្នកនៅពេលថ្ងៃហើយ ឬសម្រាប់ពន្លឺព្រះច័ន្ទនឹងបំភ្លឺអ្នកនៅ
 ពេលយប់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដ៏អស់កល្បរបស់អ្នក» [អេ. ៦០:១៩]
 ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់មិនដកពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ឬព្រះច័ន្ទចេញពី
 អ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែទ្រង់សព្វព្រះទ័យតែម្នាក់ឯង
 ដើម្បីលេចមុខរុងរឿងក្នុងពួកគេ នោះទ្រង់បានហៅពួកគេឲ្យនៅឆ្ងាយពីការទុក
 ចិត្ត ទោះជានឹងរបស់ដែលគេចាត់ទុកថាបំផុតក៏ដោយ ។

11. ការបន្ទាបខ្លួនផ្តល់កិត្តិនាមដល់ព្រះតែមួយអង្គ

ការនិយាយរបស់ Chrysostom's តែងតែធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដែលមូល
 ដ្ឋានគ្រឹះនៃទស្សនវិជ្ជារបស់យើងគឺភាពរាបទាប ។ ប៉ុន្តែ អូស្ទ្រីនបានធ្វើឱ្យខ្ញុំ
 ពេញចិត្តថែមទៀត៖ «ពេលអ្នកនិយាយវេហ្សាសាស្ត្រមួយចំនួនត្រូវបានសួរថា

តើអ្វីទៅជាច្បាប់ដ៏សំខាន់ គាត់បានឆ្លើយថា ដឹកជញ្ជូន; តើអ្វីទៅជាច្បាប់ទីពីរ
 "ការដឹកជញ្ជូន" ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកសួរខ្ញុំអំពីសិក្ខាបទនៃសាសនាគ្រីស្ទ ទីមួយ
 ទីពីរ ទីបី ហើយខ្ញុំតែងតែឆ្លើយថា "បន្ទាបខ្លួន" ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់ប្រកាស
 នៅកន្លែងផ្សេងទៀត អូស្ទ័រមិនចាត់ទុកវាថាជាភាពរាបទាប នៅពេលដែល
 បុរសម្នាក់ដឹងថាខ្លួនមានគុណធម៌ខ្លះ វៀរចាកការឆ្លើងឆ្មៃ និងក្រអឺតក្រទម ។
 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបុរសម្នាក់ពិតជាមានអារម្មណ៍ថាគាត់គ្មានទីពឹងក្រៅពីភាពរាប
 ទាប ។ គាត់និយាយថា "កុំឱ្យនរណាម្នាក់" គាត់និយាយថា "សរសើរខ្លួនឯ
 ង ។ ខ្លួនគាត់គឺជាសាតាំង ។ ពរជ័យរបស់ទ្រង់មកពីព្រះតែមួយគត់ ។ តើអ្នក
 មានអ្វីជាអំពើបាបរបស់ខ្លួន? ដកអំពើបាបចេញពីខ្លួនអ្នក ។ ដ្បិតសេចក្តី
 សុចរិតគឺមកពីព្រះ» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងសន្មត់ច្រើនលើ
 សមត្ថភាពនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស? វាត្រូវរូបស វាយដំ បញ្ហា បាត់បង់ ។ អ្វី
 ដែលយើងត្រូវការគឺការសារភាពពិត មិនមែនជាការការពារមិនពិតនោះទេ» ។
 ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «នៅពេលដែលនរណាម្នាក់ដឹងថានៅក្នុងខ្លួនគាត់គាត់មិនមែន
 ជាអ្វី ហើយមកពីខ្លួនគាត់គាត់គ្មានជំនួយ អាវុធនៅក្នុងខ្លួនគាត់ត្រូវបានខូច ស
 ង្រ្គាមបានបញ្ចប់ ។ ប៉ុន្តែ សញ្ញាវិធានរបស់ជនទុច្ចរិតទាំងអស់ត្រូវតែខ្ទេចខ្ទោចខ្ទេចខ្ទី
 និងឆេះ អ្នកត្រូវតែគ្មានអាវុធ អ្នកមិនត្រូវមានជំនួយក្នុងខ្លួនអ្នកទេ ។ អ្នកកាន់
 តែខ្សោយក្នុងខ្លួនអ្នក នោះព្រះយេស៊ូវនឹងទទួលអ្នកកាន់តែងាយ» ។ ដូច្នេះ
 នៅក្នុងការបកស្រាយរបស់គាត់នៃទំនុកតម្កើងទីប្រាំពីរ គាត់បានហាមយើងមិន
 អោយចងចាំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ដើម្បីអោយយើងដឹងពីសេចក្តីសុចរិត
 របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយគាត់បង្ហាញថា ព្រះបានសរសើរដល់ព្រះគុណរបស់
 ទ្រង់ចំពោះយើង ដូច្នេះយើងដឹងថាយើងគ្មានអ្វីសោះ ។ ដោយព្រះហឫទ័យ

មេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលយើងឈរដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ យើងមិន
 មានអ្វីក្រៅពីអាក្រក់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សូមកុំឲ្យយើងទាស់ទែងនឹងព្រះអំពីសិទ្ធិ
 របស់យើងឡើយ ព្រោះថាអ្វីដែលត្រូវបានសន្មតថាជាទ្រង់ត្រូវបានដកចេញពី
 ភាពរាបទាបរបស់យើង មានមធ្យោបាយដោះស្រាយរួចរាល់ក្នុងសេចក្តីមេត្តា
 ករុណារបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិនទាមទារថាមនុស្សនោះ ដែលមិនជឿជាក់
 គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយថាប្រសិនបើគាត់មានអំណាចណាមួយ
 គាត់គួរតែដាក់ចេញពីគំនិតរបស់គាត់ ដើម្បីអោយគាត់អាចចុះចូលនឹងភាព
 រាបទាបពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទាមទារតែមួយគត់ គឺការលះចោលជំងឺនៃការ
 ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង និងមហិច្ឆតា ដោយគាត់ខ្វាក់ភ្នែក ហើយគិតពីខ្លួនឯងខ្ពស់
 ជាងដែលគាត់គួរ [កាឡាទី 6:3] គាត់ស្គាល់ខ្លួនគាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងកញ្ចក់ដ៏
 ស្មោះត្រង់នៃ បទគម្ពីរ [យ៉ាកុប ១:២២-២៥] ។

**(អំណោយទានធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានរលត់ទាំងស្រុងទេ ៖ ការយល់
 ដឹង; 12-17)**

**12. អំណោយដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានបំផ្លាញ; អំណោយធម្មជាតិខូច ប៉ុន្តែហេតុផល
 គ្រប់គ្រាន់នៅតែអាចបែងចែកមនុស្សពីសត្វសាហាវ***

ហើយជាការពិត មតិទូទៅដែលពួកគេបានយកពី Augustine សូមខ្ញុំថា
 អំណោយធម្មជាតិត្រូវបានខូចនៅក្នុងមនុស្សតាមរយៈអំពើបាប ប៉ុន្តែអំណោយ
 ទានអរូបីរបស់គាត់ត្រូវបានដកហូតពីគាត់ ។ តាមរយៈឃ្លាចុងក្រោយ ពួកគេ
 យល់អំពីពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ ក៏ដូចជាសេចក្តីសុចរិត ដែលនឹងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការ
 ទទួលបានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ និងសេចក្តីសុខដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហេតុដូច្នេះ

ហើយ ការដកខ្លួនចេញពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់ក៏ត្រូវបានដកហូត
អំណោយទានខាងវិញ្ញាណក្នុងពេលតែមួយ ដែលគាត់ត្រូវបានបំពាក់សម្រាប់ក្តី
សង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ពីនេះមក វាកើតឡើងថាគាត់
ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីនគរនៃព្រះជាខ្លាំង ដែលគ្រប់លក្ខណៈទាំងអស់ដែលជា
កម្មសិទ្ធិរបស់ជីវិតដែលមានពរនៃព្រលឹងត្រូវបានពន្លត់នៅក្នុងគាត់រហូតដល់គាត់
បានជាសះស្បើយឡើងវិញតាមរយៈព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ក្នុង
ចំណោមនោះមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ សេចក្តីសប្បុរស
ចំពោះអ្នកជិតខាង ការខ្វះខ្វែងចំពោះភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិត ។ ទាំង
អស់នេះ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានស្តារពួកគេនៅក្នុងខ្លួនយើង ត្រូវបានគេចាត់
ទុកថា ជាដំណើរផ្សេងទៀត និងលើសពីធម្មជាតិ ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផល
នេះ យើងសន្និដ្ឋានថាពួកគេត្រូវបានគេយកទៅឆ្ងាយ ។ ម៉្យាងវិញទៀត សតិស
ម្បជញ្ញៈ និងភាពទៀងត្រង់នៃចិត្តត្រូវបានដកចេញក្នុងពេលតែមួយ ។ នេះគឺ
ជាអំពើពុករលួយនៃអំណោយធម្មជាតិ ។ ត្បិតថាទោះបីជាអ្វីមួយនៃការយល់ដឹង
និងការវិនិច្ឆ័យនៅតែជាការបន្សល់ទុករួមជាមួយនឹងឆន្ទៈ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវហៅ
ចិត្តទាំងមូលនិងសំឡេងដែលទាំងទន់ខ្សោយនិងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹត
ហើយភាពមិនសមរម្យនៃឆន្ទៈក៏ត្រូវបានគេស្គាល់ផងដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
ដោយសារហេតុផលដែលមនុស្សបែងចែករវាងល្អ និងអាក្រក់ ហើយតាមរយៈ
ការដែលគាត់យល់ និងវិនិច្ឆ័យ គឺជាអំណោយធម្មជាតិ វាមិនអាចត្រូវបានលុប
ចោលទាំងស្រុងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានចុះខ្សោយមួយផ្នែក និងខូចមួយផ្នែក
ដូច្នេះការខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់វាលេចឡើង ។ យ៉ូហាននិយាយក្នុងន័យនេះ ៖ «
ពន្លឺនៅតែភ្លឺក្នុងទីងងឹត ប៉ុន្តែភាពងងឹតមិនយល់ឡើយ » [យ៉ូហាន 1:5] ។

នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ អង្គហេតុទាំងពីរត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ។ ទីមួយ
នៅក្នុងធម្មជាតិដែលខូច និងខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់មនុស្ស ផ្កាភ្លើងខ្លះនៅតែភ្លឺ ។
ទាំងនេះបង្ហាញថាគាត់ជាសត្វដែលមានហេតុផលខុសពីសត្វតិរច្ឆានព្រោះគាត់ត្រូវ
បានផ្តល់ឱ្យដោយការយល់ដឹង ។ ប៉ុន្តែ ទីពីរ ពួកគេបង្ហាញពន្លឺនេះដោយភាព
ល្ងង់ខ្លៅយ៉ាងក្រាស់ក្រៃល ដូច្នេះវាមិនអាចចេញមកប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។
ស្រដៀងគ្នាដែរ ឆន្ទៈ ព្រោះវាមិនអាចបំបែកបានពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស មិន
បានវិនាសទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់ ដែលវាមិន
អាចស្វែងរកសិទ្ធិបាន ។ នេះពិតជានិយមន័យពេញលេញមួយ ប៉ុន្តែត្រូវការការ
ពន្យល់ពេញលេញ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យដឹងនៃការពិភាក្សាអាចដំណើរការទៅ
តាមការបែងចែកព្រលឹងមនុស្សដំបូងរបស់យើងទៅក្នុងការយល់ដឹង និងឆន្ទៈ
ចូរយើងពិនិត្យមើលអំណាចនៃការយល់ដឹងជាមុនសិន ។ នៅពេលដែលយើង
ថ្កោលទោសការយល់ដឹងរបស់មនុស្សចំពោះភាពងងឹតងងុលជាប់រហូត ដើម្បីទុក
វាមិនឱ្យមានការយល់ឃើញពីវត្ថុណាមួយ នោះយើងមិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រឆាំងទៅនឹងបទពិសោធន៍នៃសុភវិនិច្ឆ័យ
យផងដែរ ។ ត្បិតយើងឃើញមានបង្កប់ក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស មានបំណង
ចង់ស្វែងរកការពិត ដែលមនុស្សមិនប្រាថ្នាទាល់តែសោះ ប្រសិនបើគេមិនទាន់
បានពិសាវានោះ ។ ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សមានអំណាចនៃការយល់ឃើញមួយ
ចំនួន ព្រោះវាត្រូវបានទាក់ទាញដោយធម្មជាតិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីពិ
ត ។ កង្វះអំណោយទាននេះនៅក្នុងសត្វព្រៃ បង្ហាញឱ្យឃើញពីធម្មជាតិរបស់វា
ទាំងស្រុង និងមិនសមហេតុផល ។ ប៉ុន្តែការប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីពិតដូចជា
ការពិតនោះក៏ស្រុតចុះមុននឹងឈានទៅដល់ការប្រណាំងរបស់វាព្រោះវានឹងធ្លាក់

ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ឆាប់ៗ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចិត្តរបស់មនុស្ស ដោយសារតែភាពស្រពិចស្រពិល មិនអាចកាន់ផ្លូវត្រូវបានឡើយ ប៉ុន្តែដើរឆ្លង កាត់កំហុសផ្សេងៗ ហើយជំពប់ដួលម្តងហើយម្តងទៀត ហាក់បីដូចជាវារីវាយ ក្នុងភាពងងឹតរហូតដល់វង្វេង ហើយទីបំផុតក៏បាត់ទៅវិញ ។ ដូច្នេះវាក្យតំរូវបៀប ដែលវាគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការស្វែងរក និងស្វែងរកការពិត ។ ពេលនោះ ទុក្ខ សោកនឹងនឿយណាយក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍មួយទៀត ច្រើនតែមិនអាចយល់ ឃើញនូវរបស់ទាំងនោះ ដែលខ្លួនគួរដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ ក្នុងការស៊ើប អង្កេតរឿងទៀត និងគ្មានតម្លៃ វាធ្វើទុក្ខដោយខ្លួនវាផ្ទាល់នៅក្នុងការចង់ដឹងចង់ ឃើញដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ ខណៈពេលដែលវាយកចិត្តទុកដាក់តិចតួច ឬ មិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដែលវាគួរតែយល់ជាពិសេស ។ ជាការពិត វា កម្រអនុវត្តយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះការសិក្សាអំពីពួកគេ ។ អ្នកនិពន្ធខាងលោកិយ តែងត្អូញត្អែរអំពីភាពច្របូកច្របល់នេះ ប៉ុន្តែពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានគេរក ឃើញថាបានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះបាទសាឡម្ល័ យុន តាមរយៈសាស្ត្រាទ្រង់ទាំងមូល ក្រោយពីបានរំលឹកឡើងវិញនូវការសិក្សាទាំង អស់នោះ ដែលមនុស្សហាក់ដូចជាខ្លួនឯងមានប្រាជ្ញាខ្លាំងហើយ ទ្រង់ត្រាស់ថា ឥតប្រយោជន៍ និងឥតប្រយោជន៍ [១:២,១៤, ២:១៤, ជាដើម]

13. អំណាចនៃការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងវត្ថុនៅលើផែនដី និងទម្រង់នៃសហគមន៍មនុស្ស

ប៉ុន្តែការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់វាមិនតែងតែក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ទាល់តែសោះ ដែលមិនមានផល ជាពិសេសនៅពេលដែលវាបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ រឿងខាងក្រោម ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាមានភាពវៃឆ្លាតគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការភ្ជាក់ភាពជាតិ

អ្វីមួយពីខាងលើ បើទោះបីជាវាមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការស៊ើបអង្កេតរឿងទាំងនេះក៏ដោយ ។ ក៏មិនបន្តសកម្មភាពចុងក្រោយនេះដោយជំនាញស្មើគ្នាដែរ ។ ព្រោះកាលណាចិត្តកើតលើសកម្រិតនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន នោះក៏មានចិត្តជឿជាក់លើភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីយល់កាន់តែច្បាស់ថា ចិត្តអាចដំណើរការបានដល់កម្រិតណា ទៅតាមកម្រិតនៃសមត្ថភាពរបស់វា យើងត្រូវកំណត់ឱ្យច្បាស់នៅទីនេះ ។ នេះហើយជាការញែកចេញថា មានការយល់ដឹងអំពីវត្ថុនៅផែនដីមួយប្រភេទ ។ មួយទៀតនៃស្ថានសួគ៌ ។ ខ្ញុំហៅ "វត្ថុនៅលើផែនដី" ដែលមិនទាក់ទងនឹងព្រះ ឬនគរបស់ទ្រង់ ទៅកាន់យុត្តិធម៌ពិត ឬសម្រាប់ពរជ័យនៃជីវិតនាពេលអនាគត ប៉ុន្តែដែលមានសារៈសំខាន់ និងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេទាក់ទងនឹងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងនៅក្នុងន័យមួយ ។ បង្អាំងក្នុងដែនកំណត់ ។ ខ្ញុំហៅ «វត្ថុស្ថានសួគ៌» ថាជាចំណេះដឹងដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះ ធម្មជាតិនៃសេចក្តីសុចរិតពិត និងអាថ៌កំបាំងនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ ថ្នាក់ដំបូងរួមមានរដ្ឋាភិបាល ការគ្រប់គ្រងគ្រួសារ ជំនាញមេកានិចទាំងអស់ និងសិល្បៈសេរី ។ ទីពីរគឺការស្តាប់ព្រះនិងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់និងការគ្រប់គ្រងដែលយើងធ្វើតាមជីវិតរបស់យើង ។ ក្នុងចំណោមវណ្ណៈទី១ គេគួរនិយាយដូចតទៅ ៖ ដោយសារធម្មជាតិមនុស្សជាសត្វសង្គម គាត់មាននិន្នាការតាមសភាវគតិធម្មជាតិដើម្បីចិញ្ចឹម និងថែរក្សាសង្គម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសង្កេតឃើញថា មាននៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ នូវចំណាប់អារម្មណ៍ជាសាកលនៃការដោះស្រាយ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ដោយយុត្តិធម៌របស់ពលរដ្ឋ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានមនុស្សណាដែលត្រូវរកឃើញ ដែលមិនយល់ថា រាល់អង្គការមនុស្ស ត្រូវតែគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ ហើយអ្នកណាដែលមិនយល់ពីគោលការណ៍នៃច្បាប់ទាំងនោះ ។

អាស្រ័យហេតុនេះ ការព្រមព្រៀងមិនប្រែប្រួលនៃជាតិសាសន៍ទាំងអស់ និង បុគ្គលម្នាក់ៗ ទាក់ទងនឹងច្បាប់ ។ គ្រាប់ពូជរបស់ពួកគេត្រូវបានដាំនៅក្នុង មនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានគ្រូបង្ហាត់ច្បាប់ ។ ខ្ញុំមិនអាស្រ័យលើការខ្វែងគំនិតគ្នា និងជម្លោះដែលកើតឡើងភ្លាមៗនោះទេ ។ អ្នកខ្លះដូចជាចោរ ចោរ ប្រាថ្នាចង់ រុះរើច្បាប់ និងសិទ្ធិទាំងអស់ បំបែកការរឹតបន្តឹងផ្លូវច្បាប់ ដើម្បីទុកឱ្យតណ្ហា លាក់កំបាំងជាច្បាប់ ។ អ្នកខ្លះទៀតគិតថាមិនត្រឹមត្រូវចំពោះអ្វីដែលអ្នកខ្លះបាន ដាក់ទណ្ឌកម្មថាត្រឹមត្រូវ (ដាក់ហុសធម្មតា) ហើយប្រកែកថាអ្វីដែលអ្នកខ្លះបាន ហាមគឺគួរឲ្យសរសើរ ។ មនុស្សប្រភេទនេះស្អប់ច្បាប់ មិនមែនដោយសារពួកគេ មិនស្គាល់ពួកគេថាឈ្នួ និងបរិសុទ្ធទេ ។ ប៉ុន្តែដោយកំហឹងដោយតណ្ហាជាយូរមក ហើយ ពួកគេប្រឆាំងនឹងហេតុផលដែលបង្ហាញឲ្យឃើញ ។ អ្វីដែលគេយល់ស្រប ក្នុងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ពួកគេស្អប់ដោយសារតែតណ្ហារបស់ខ្លួន ។ ការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នានៃប្រភេទចុងក្រោយនេះមិនធ្វើឱ្យបាត់បង់នូវគំនិតដើមនៃសម ធម៌ទេ ។ ខណៈពេលដែលមនុស្សឈ្លោះគ្នាអំពីផ្នែកនីមួយៗនៃច្បាប់ ពួកគេយល់ ស្របលើគោលគំនិតទូទៅនៃសមធម៌ ។ ក្នុងន័យនេះ ភាពទន់ខ្សោយនៃចិត្ត របស់មនុស្សគឺច្បាស់ជាបង្ហាញឱ្យឃើញ ៖ ទោះបីជាវាហាក់ដូចជាដើរតាមគន្លងក៏ ដោយ ក៏វាស្លឹកស្រពន់ ។ ប៉ុន្តែការពិតនៅតែមានថាគ្រាប់ពូជនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ នយោបាយមួយចំនួនត្រូវបានដាំនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ ។ ហើយនេះជាភស្តុ តាងដ៏សម្បើមដែលថាក្នុងការរៀបចំជីវិតនេះ គ្មានមនុស្សណាម្នាក់គ្មានពន្លឺនៃ ហេតុផលឡើយ ។

14. ការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រ

បន្ទាប់មកធ្វើតាមសិល្បៈទាំងសេរី និងដោយដៃ ។ អំណាចនៃភាពស្រួចស្រាវ
របស់មនុស្សក៏លេចឡើងក្នុងការរៀនទាំងនេះដែរ ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាមាន
ជំនាញជាក់លាក់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាសិល្បៈទាំងអស់មិនស័ក្តិសមសម្រាប់មនុស្ស
គ្រប់គ្នាក្នុងការរៀនក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាគឺជាការបញ្ជាក់គ្រប់គ្រាន់នៃថាមពលទូទៅ
ដែលស្ទើរតែរកនរណាម្នាក់មិនឃើញទេពកោសល្យក្នុងសិល្បៈមួយចំនួន ។ មាន
ថាមពល និងសមត្ថភាពនៅក្នុងដៃ មិនត្រឹមតែរៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង
បង្កើតនូវអ្វីដែលថ្មីនៅក្នុងសិល្បៈនីមួយៗ ឬធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ និងកែលម្អនូវអ្វី
ដែលបានរៀនពីអ្នកកាន់តំណែងមុន គ្មានអ្វីក្រៅពីការចងចាំនោះទេ ។
អាស្រ័យហេតុនេះ ដោយមានហេតុផលល្អ យើងត្រូវបង្ខំឱ្យសារភាពថាការចាប់
ផ្តើមរបស់វាកើតមកក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ភស្តុតាងនេះបញ្ជាក់
យ៉ាងច្បាស់ដល់ការប្រមូលជាសកលនៃហេតុផល និងការយល់ដឹងដោយធម្មជាតិ
ដែលបានបង្កប់នៅក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែជាសកលនោះគឺជាការល្អដែលមនុស្សគ្រប់
រូបគួរទទួលស្គាល់ដោយខ្លួនឯងនូវព្រះគុណដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ ។ អ្នកបង្កើតធម្ម
ជាតិផ្ទាល់ ធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណយ៉ាងបរិបូរណ៍ នៅពេលដែលគាត់បង្កើតភាពមិន
ស្អាត ។ តាមរយៈពួកគេ គាត់បង្ហាញពីអំណោយទានដែលព្រលឹងមនុស្សនឹង
រីករាយនឹងពន្លឺរបស់គាត់ដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបាន ដែលជាពន្លឺធម្មជាតិ
សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ ដែលវាពិតជាអំណោយទានដោយឥតគិតថ្លៃនៃអត្ត
ប្រយោជន៍របស់គាត់សម្រាប់ម្នាក់ៗ! ឥឡូវនេះ របកតំហើញនៃការបញ្ជូនសិល្បៈ
ជាប្រព័ន្ធ ឬចំណេះដឹងខាងក្នុង និងអស្ចារ្យជាងនេះ ដែលជាលក្ខណៈរបស់
មនុស្សតិចតួច មិនមែនជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នៃការយល់ដឹងទូទៅនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ ដោយសារវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយមិនរើសអើងចំពោះអ្នកគោរព និង អសុភវេទ វាត្រូវបានរាប់យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមអំណោយធម្មជាតិ ។

15. វិទ្យាសាស្ត្រជាអំណោយរបស់ព្រះ

នៅពេលណាដែលយើងនិយាយអំពីរឿងទាំងនេះនៅក្នុងអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយ សូមឲ្យពន្លឺនៃសេចក្តីពិតដ៏គួរឱ្យកោតសរសើរដែលចែងចាំងនៅក្នុងពួកគេ បង្រៀនយើងថា ចិត្តរបស់មនុស្ស ទោះបីជាធ្លាក់ចុះ និងបង្វែរពីភាពពេញ លេញរបស់វាក៏ដោយ ក៏នៅតែស្លៀកពាក់ និងលម្អដោយអំណោយដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីពិតតែ មួយ នោះយើងនឹងមិនបដិសេធសេចក្តីពិតដោយខ្លួនឯង ឬមើលងាយវានៅ កន្លែងណាដែលវាលេចឡើងឡើយ លុះត្រាតែយើងចង់បង្គាប់ព្រះវិញ្ញាណនៃ ព្រះ ។ ដោយកាន់អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណដោយការគោរពបន្តិច នោះ យើងថ្កោលទោស ហើយបន្ទោសព្រះវិញ្ញាណផ្ទាល់ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើ យើងត្រូវបដិសេធថាការពិតបានភ្លឹមកលើអ្នកច្បាប់បុរាណដែលបង្កើតសណ្តាប់ ធ្នាប់និងវិន័យពលរដ្ឋដោយសមធម៌ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះឬ? តើយើងអាចនិយាយ បានថាទស្សនវិទូពិការភ្នែកក្នុងការសង្កេតដ៏ល្អរបស់ពួកគេ និងការពិពណ៌នា យ៉ាងល្អអំពីធម្មជាតិឬ? តើយើងនឹងនិយាយថាបុរសទាំងនោះគ្មានការយល់ដឹង ដែលមានគំនិតបង្កើតសិល្បៈនៃជម្លោះ ហើយបង្រៀនយើងឱ្យនិយាយដោយសម ហេតុផលឬ? តើយើងត្រូវនិយាយថាពួកគេឆ្លងកាត់ដែលបង្កើតថ្នាំដោយលះបង់កម្លាំង ពលកម្មដើម្បីប្រយោជន៍យើងឬ? តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាអំពីវិទ្យាសាស្ត្រ គណិតវិទ្យាទាំងអស់? តើត្រូវចាត់ទុកពួកគេថាជាមនុស្សឆ្លាតទេ? ទេ យើង មិនអាចអានសំណេររបស់មនុស្សបុរាណអំពីមុខវិជ្ជាទាំងនេះដោយគ្មានការកោត

សរសើរខ្លាំងឡើយ ។ យើងងឿងឆ្ងល់នឹងពួកគេដោយសារយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ថា តើពួកគេមានភាពលេចធ្លោប៉ុណ្ណា ។ ប៉ុន្តែ តើយើងនឹងរាប់អីដែលគួរឲ្យសរសើរ ឬថ្លៃថ្នូរ ដោយមិនទទួលស្គាល់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាថា វាមកពីព្រះ? ចូរយើងខ្មស់នឹងការដឹងគុណបែបនេះ ដែលសូម្បីតែក៏អ្នកមិនជឿក៏ធ្លាក់ចុះដែរ ព្រោះពួកគេបានសារភាពថា ព្រះបានបង្កើតទស្សនវិជ្ជា ច្បាប់ និងសិល្បៈដែលមានប្រយោជន៍ទាំងអស់ ។ មនុស្សទាំងនោះដែលបទតម្កីរ [កូរិនថូសទី១.២:១៤] ហៅថា "មនុស្សធម្មជាតិ" គឺពិតជាមុតស្រួច និងជ្រៀតចូលក្នុងការស៊ើបអង្កេតលើអ្វីដែលទាបជាងគេ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងរៀនតាមគំរូរបស់ពួកគេថា តើអំណោយប៉ុន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្សល់ទុកដល់ធម្មជាតិរបស់មនុស្សសូម្បីតែបន្ទាប់ពីវាត្រូវបានបំផ្លាញពីសេចក្តីល្អពិតរបស់វាក៏ដោយ ។

16. សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រក៏កើតចេញពី

ញាណរបស់ព្រះដែរ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងក៏មិនត្រូវភ្លេចគុណប្រយោជន៍ដ៏ប្រពៃបំផុតនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ដែលទ្រង់ចែកជូនអ្នកណាក៏ដោយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍រួមរបស់មនុស្សជាតិ ។ ការយល់ដឹងនិងចំណេះដឹងរបស់បេសាលេល និងអូហ្វលីបត្រូវការក្នុងការសាងសង់រោងឧបោសថ ត្រូវតែបញ្ចូលក្នុងពួកគេដោយវិញ្ញាណនៃព្រះ [និក្ខ. ៣១:២-១១; ៣៥:៣០-៣៥] ។ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលចំណេះដឹងនៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលល្អបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានប្រាស្រ័យទាក់ទងដល់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់អ្នកណាសួរថា អ្វីដែលមានមនុស្សទុច្ចរិត ដែលឃ្លាតចេញពីព្រះ ធ្វើអ្វីនឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ហើយក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់អ្នកណាសួរថា តើមនុស្សអាក្រក់ដែលឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ធ្វើអ្វីនឹងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន?

យើងគួរតែយល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលថាវិញ្ញាណនៃព្រះគង់តែនៅក្នុងអ្នកជឿ [រ៉ូម.៨:៩] ដែលសំដៅទៅលើវិញ្ញាណនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធតាមរយៈដែលយើងត្រូវបានញែកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ [កូរិនថូសទី១.៣:១៦] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបំពេញ ផ្លាស់ទី និងធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់រស់ឡើងវិញដោយអំណាចនៃវិញ្ញាណតែមួយ ហើយធ្វើដូច្នេះស្របតាមចរិតលក្ខណៈដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ប្រភេទនីមួយៗដោយច្បាប់នៃការបង្កើត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឱ្យយើងត្រូវបានជួយក្នុងរូបវិទ្យា, គ្រាមភាសា, គណិតវិទ្យា, និងផ្សេងទៀតដូចជាវិញ្ញាណ, ដោយការងារនិងក្រសួងនៃមនុស្សអាក្រក់, អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើជំនួយនេះ ។ ប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់ដោយសេរីក្នុងសិល្បៈទាំងនេះ នោះយើងគួរតែរងទុក្ខដោយគ្រាន់តែដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះមនុស្សខ្ជិលរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាមនុស្សម្នាក់ពិតជាបានពរជ័យពេលគាត់ត្រូវបានគេសរសើរថាមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការយល់សេចក្តីពិតក្រោមធាតុនៃពិភពលោកនេះ [កូឡូស ២:៨] យើងគួរបន្ថែមសមត្ថភាពទាំងអស់នេះដើម្បីយល់ដោយការយល់ដឹងដែលបន្ទាប់មក ។ វាជារឿងមិនស្ថិតស្ថេរ និងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ នៅពេលដែលគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃសេចក្តីពិតមិនស្ថិតនៅក្រោមវា ។ ប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់ដោយសេរីក្នុងសិល្បៈទាំងនេះ នោះយើងគួរតែរងទុក្ខដោយគ្រាន់តែដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះមនុស្សខ្ជិលរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាមនុស្សម្នាក់ពិតជាបានពរពេលគាត់ត្រូវបានគេសរសើរថាមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការយល់សេចក្តីពិតក្រោមធាតុនៃពិភពលោកនេះ [កូឡូស ២:៨] យើងគួរបន្ថែមសមត្ថភាពទាំងអស់នេះដើម្បីយល់ដោយការយល់ដឹង

ដែលបន្ទាប់មក ។ វាជារឿងមិនស្ថិតស្ថេរ និងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ នៅពេលដែលគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃសេចក្តីពិត ។ សម្រាប់ការពិតដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែល Augustine បង្រៀនថាដូចជាអំណោយឥតគិតថ្លៃត្រូវបានដកចេញពីបុរសម្នាក់ បន្ទាប់ពីការដួលរលំដូច្នេះធម្មជាតិដែលនៅសេសសល់ត្រូវបានខូច ។ ត្រង់នេះ ហើយ ម្ចាស់ប្រយោគនិងសិស្សដូចយើងបានពោលមក ត្រូវបង្ខំឲ្យយល់ស្របនឹង គាត់ ។ មិនមែនថាអំណោយនោះអាចក្លាយទៅជាសៅហ្មងដោយខ្លួនគេទេ ដោយឃើញថាវាមកពីព្រះ ។ ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្សដែលសៅហ្មង អំណោយទាំង នេះមិនបរិសុទ្ធឡើយទេ ហើយពីពួកគេ គាត់មិនអាចទទួលបានការសរសើរទាល់ តែសោះ ។

17. សេចក្តីសង្ខេប 12-16

សរុបមក យើងឃើញថាក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិទាំងអស់ ហេតុផលគឺត្រឹមត្រូវ តាមធម្មជាតិរបស់យើង ។ យើងប្លែកពីសត្វតិរច្ឆាន ដូចដែលវាមានអារម្មណ៍ ខុសពីសត្វគ្មានជីវិត ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារអ្នកខ្លះកើតមកជាមនុស្សល្ងីល្ងើ ឬល្ងង់ ភាពខ្វះខាតនោះមិនធ្វើឱ្យខូចដល់ព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយ ទៅវិញ យើងត្រូវបានព្រមានដោយទស្សន៍វិស័យភាពនោះថា យើងគួរបញ្ជាក់អំពីអ្វី ដែលនៅសេសសល់ក្នុងយើងចំពោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ត្បិតបើ ទ្រង់មិនបានសង្គ្រោះយើងទេ ការដួលរលំរបស់យើងនឹងនាំឲ្យមានការបំផ្លិច បំផ្លាញនៃធម្មជាតិទាំងមូលរបស់យើង ។ មនុស្សខ្លះពូកែខាងភាពប៊ិនប្រសប់ អ្នកផ្សេងទៀតគឺពូកែក្នុងការវិនិច្ឆ័យ នៅតែមាន អ្នកអានខ្លះមានប្រាជ្ញាក្នុងការ រៀននេះ ឬសិល្បៈនោះ ។ នៅក្នុងនេះ ព្រះជាម្ចាស់សរសើរព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ចំពោះយើង ក្រែងលោកអ្នកណាម្នាក់អាចទាមទារជារបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលបានមកពី

អំណោយទាននៃព្រះ ។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សម្នាក់ពូកែជាងអ្នកដទៃ? តើវាមិនបង្ហាញជាលក្ខណៈធម្មតាទេថា ព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ដែលឆ្លងកាត់មនុស្សជាច្រើន ប្រកាសថាខ្លួនមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធឬ? ក្រៅពីនេះ ព្រះទ្រង់បំផុសនូវសកម្មភាពពិសេស ស្របតាមការហៅរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ។ ឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃរឿងនេះកើតឡើងនៅក្នុងសៀវភៅចៅក្រម ដែលជាកន្លែងដែលវាត្រូវបានគេនិយាយថា "វិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានកាន់កាប់" នៃមនុស្សទាំងនោះដែលបានហៅឱ្យគ្រប់គ្រង ។ សរុបមក នៅគ្រប់ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ មានការជំរុញជាក់លាក់មួយចំនួន ។ ដោយហេតុនេះ សូលត្រូវបានអ្នកក្លាហាន«ដែលព្រះបានពាល់ដល់ដួងចិត្តរបស់ទ្រង់តាមតាម» [សាំយូអែលទី១. ១០:២៦] ។ ហើយនៅពេលដែលការថ្វាយខ្លួនរបស់សូលជាស្តេចត្រូវបានទាយ នោះសាំយូអែលបាននិយាយថា ៖ «ពេលនោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់នឹងមកសណ្ឋិតលើអ្នក ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាមនុស្សផ្សេងទៀត» [១សាំយូអែល.១០:៦] ។ ហើយការនេះត្រូវបានពង្រីកដល់ដំណើរនៃការគ្រប់គ្រងទាំងមូល ដូចដែលមានប្រសាសន៍បន្ទាប់ពីព្រះបាទដាវីឌ ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានមកសណ្ឋិតលើគាត់តាំងពីថ្ងៃនោះមក» [១សាំ.១៦:១៣] ។ រឿងដដែលនេះត្រូវបានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងសកម្មភាពជាក់លាក់ ។ សូម្បីតែនៅក្នុង Homer បុរសត្រូវបានគេនិយាយថាពូកែខាងសមត្ថភាពធម្មជាតិមិនត្រឹមតែដូចដែលភពព្រហស្បត្តិបានផ្តល់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ "ដូចជាគាត់ដឹកនាំពួកគេពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ" ហើយបទពិសោធន៍ប្រាកដណាស់បង្ហាញថា នៅពេលអ្នកដែលធ្លាប់ប៊ុនប្រសប់ និងប៊ុនប្រសប់ជាមនុស្សល្ងង់ គំនិតរបស់មនុស្សស្អិតនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ និងស្ថិតនៅក្រោមឆន្ទៈរបស់គាត់ ដូច្នេះគាត់គ្រប់គ្រងពួក

គេគ្រប់ពេល ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា ៖ «គាត់ដកការ
យល់ដឹងចេញពីការប្រុងប្រយ័ត្ន [យ៉ូហ 12:20] ហើយធ្វើឲ្យពួកគេរងក្នុងការ
ខ្វះខាតគ្មានដាន» [យ៉ូហ ១២:២៤; ទំនុកដំកើង. 107:40] នៅតែយើង
ឃើញនៅក្នុងភាពចម្រុះនេះ ដានដែលនៅសល់មួយចំនួននៃរូបភាពរបស់ព្រះ
ដែលបែងចែកពូជមនុស្សទាំងមូលពីសត្វដទៃទៀត ។

**(ប៉ុន្តែ ការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងរហូតដល់យើងត្រូវ
បានបង្កើតឡើងវិញ 18-21)**

18. ដែនកំណត់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង ។

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវវិភាគអំពីមូលហេតុដែលមនុស្សអាចយល់ឃើញទាក់ទងនឹង
ណាចក្ររបស់ព្រះ និងការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ ការយល់ឃើញខាងវិញ្ញាណ
នេះមានបីយ៉ាង ៖ (១) ការស្គាល់ព្រះ (២) ការដឹងគុណបិតារបស់ទ្រង់ក្នុង
នាមយើង ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមាន (៣) ការដឹងពីរបៀបបង្កើតជា
ប្រយោជន៍ដល់យើង ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងចំពោះក្រីក្រវិន័យរបស់ទ្រង់
។ នៅក្នុងពីរចំណុចដំបូង - និងជាពិសេសនៅក្នុងទីពីរ ទេពកោសល្យដ៏អ
ស្ចារ្យបំផុតគឺដីតជាង moles! ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាមនុស្សម្នាក់
អាចអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលមានសមត្ថភាព និងសមរម្យអំពីព្រះនៅទីនេះ
និងនៅទីនោះនៅក្នុងទស្សនវិទ្យានោះទេ ប៉ុន្តែទាំងនេះតែងតែបង្ហាញពីការស្រមៃ
ស្រមៃដ៏ឆ្លុញ ។ ដូចដែលមានចែងខាងលើ ព្រះអម្ចាស់ពិតជាបានប្រទានឱ្យ
ពួកគេនូវវរសជាតិនៃទេវភាពរបស់ទ្រង់បន្តិច ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេលាក់ភាពមិន

បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេនៅក្រោមអារក្រនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ហើយជួនកាលគាត់
បានជំរុញពួកគេឱ្យនិយាយដាក់លាក់ដោយការសារភាពដែលពួកគេនឹងកែតម្រូវ
ខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានឃើញអ្វីៗតាមរបៀបដែលការមើលឃើញរបស់ពួកគេ
មិនបាននាំពួកគេទៅរកការពិតនោះទេ កាន់តែធ្វើឱ្យពួកគេសម្រេចបាន! ពួក
គេប្រៀបដូចជាអ្នកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់វាលស្រែពេលយប់ ដែលឃើញផ្នែកបន្ទោរ
មួយរំពេច មើលឃើញឆ្ងាយៗ ប៉ុន្តែការមើលឃើញក៏រលត់ទៅវិញយ៉ាងលឿន
ធ្វើឱ្យគាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹតម្តងទៀត មុនពេលដែលគាត់អាចដើរបាន
សូម្បីតែមួយជំហាន ។ ដឹកនាំតាមផ្លូវរបស់គាត់ដោយជំនួយរបស់វា ។ លើសពី
នេះ ថ្វីត្បិតតែពាក្យភូតកុហកដ៏មហិមាក៏ដោយ! សរុបមក ពួកគេមិនដែលដឹង
សូម្បីតែការធានានៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង (ប្រសិនបើគ្មាន
ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអាចពោរពេញទៅដោយការភាន់ច្រឡំគ្មានព្រំដែន) ។
ហេតុដូច្នេះហើយ ហេតុផលរបស់មនុស្ស ទាំងការខិតខំ ឬព្យាយាមឆ្ពោះទៅ
រក ឬសូម្បីតែគោលដៅត្រង់ចំពោះការពិតនេះ ៖ ដើម្បីយល់ថាព្រះពិតជានរណា
ឬប្រភេទណានៃព្រះដែលគាត់ប្រាថ្នាចង់មានចំពោះយើង ។

19. ភាពខ្វាក់ខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សបង្ហាញចេញពី យ៉ូហាន ទី 1: 4-5

ប៉ុន្តែយើងរំលងជាមួយនឹងគំនិតខុសឆ្គងនៃការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង
ហើយដូច្នេះមានការស្ទាក់ស្ទើរយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែក
និងល្ងង់ខ្លៅចំពោះរឿងដ៏ភាពជាព្រះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំជឿថា វានឹងមានប្រសិទ្ធភាព
ជាង ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិតនេះដោយទីបន្ទាល់ពីបទគម្ពីរ ជាជាងដោយហេតុផ
ល ។ យ៉ូហានបានបង្រៀនវាយ៉ាងស្អាតនៅក្នុងវគ្គមួយដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពីមុន
មក គាត់បានសរសេរថា "ជីវិតគឺនៅក្នុងព្រះតាំងពីដើមដំបូងមក ហើយជីវិត

នោះគឺជាពន្លឺរបស់មនុស្ស ។ ពន្លឺនេះភ្លឺក្នុងភាពងងឹត ប៉ុន្តែភាពងងឹតមិនអាច
 យល់បានឡើយ » [យ៉ូហាន ១:៤-៥] ។ គាត់បង្ហាញថាព្រលឹងរបស់មនុស្ស
 ត្រូវបានបំភ្លឺយ៉ាងខ្លាំងដោយពន្លឺនៃពន្លឺរបស់ព្រះដូចជាមិនដែលដោយគ្មានអ
 ណ្តាតភ្លើងតិចតួចឬយ៉ាងហោចណាស់ផ្កាភ្លើងនៃវា ប៉ុន្តែ សូម្បីតែជាមួយនឹងការ
 បំភ្លឺនេះ វាមិនយល់ពីព្រះទេ ។ ហេតុអ្វីនេះ? ដោយសារចិត្តប៉ិនប្រសប់របស់
 មនុស្សគឺគ្រាន់តែជាភាពខ្វាក់ភ្នែកប៉ុណ្ណោះតាមការដឹងអំពីព្រះ ។ ដ្បិតនៅពេល
 ដែលវិញ្ញាណហៅមនុស្សថា "ភាពងងឹត" ភ្លាមៗនោះទ្រង់បដិសេធពួកគេនូវ
 សមត្ថភាពនៃការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រកាសថា អ្នកជឿទាំង
 នោះដែលឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទគឺ « មិនមែនកើតចេញពីឈាម ឬដោយចិត្ត
 ឬតាមឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ គឺជាព្រះវិញ » [យ៉ូហាន 1"13] ។ អត្ថន័យ
 នេះ ៖ សាច់ឈាមមិនអាចមានប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដូចក្នុងការបង្កើតព្រះ និងអ្វី
 ដែលជារបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានបំភ្លឺដោយវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ដូចដែល
 ព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ ការពិតដែលថាពេត្រុសបានទទួលស្គាល់គាត់គឺជាវិវរ
 ណៈពិសេសរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ១៦:១៧]

20. ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអំពីព្រះ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់

ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាធម្មជាតិរបស់យើងខ្លះអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាស្តី
 បានប្រទានដល់ទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើសតាមរយៈវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ
 [ទីតុស 3:5] - ការពិតដែលគួរហួសពីការចម្រៀងចម្រាស—យើងនឹងគ្មាន
 ឱកាសសម្រាប់ការសង្ស័យទេ! ដូច្នេះ ចូរនិយាយទៅកាន់មនុស្សស្មោះត្រង់ស្រប
 តាមហោរាថា ៖ «ដ្បិតអ្នកជាប្រភពនៃជីវិត ។ យើងនឹងឃើញពន្លឺនៅក្នុងពន្លឺ
 របស់អ្នក" [ទំនុក. ៣៦:៩]/សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ដូចគ្នានេះដែរ ពេលគាត់

និយាយថា « គ្មានអ្នកណាអាចនិយាយថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់បានឡើយ លើកលែងតែដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ » ។ ហើយយ៉ូហានបាទីស្ទដោយ ឃើញការអស្ចារ្យរបស់ពួកសិស្សគាត់បានឈានមាត់ថាៈ « គ្មាននរណាម្នាក់អាច ទទួលបានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ពីការលាងបានមិនមែនជា អំណោយទាននៃធម្មជាតិទេគឺច្បាស់ណាស់ពីការត្អូញត្អែររបស់គាត់ថាពាក្យដែល គាត់បានសរសើរព្រះគ្រីស្ទចំពោះគាត់ ។ សិស្សមិនបានជួយគាត់ទេ ។ គាត់ និយាយថា ៖ « ខ្ញុំឃើញថា ពាក្យរបស់ខ្ញុំគ្មានអំណាចដើម្បីបញ្ឆោតចិត្តមនុស្ស ដោយរឿងដ៏ទេវភាពទេ លុះត្រាតែព្រះយេស៊ូវតាមរយៈវិញ្ញាណមិនផ្តល់ការយល់ ដឹងនោះទេ » ។ សូម្បីតែលោកម៉ូសេ ដែលនិយាយស្តីបន្ទោសប្រជាជនចំពោះ ការភ្លេចភ្លាំងរបស់ខ្លួន ក៏កត់សម្គាល់ក្នុងពេលជាមួយគ្នាថា មនុស្សម្នាក់មិនអាច ក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញក្នុងអាទិកំបាំងរបស់ព្រះបានឡើយ លើកលែងតែអំណោយរបស់ ព្រះ ។ គាត់និយាយថា ៖ « ភ្នែករបស់អ្នកបានឃើញទីសម្គាល់និងការអស្ចារ្យ ទាំងនោះ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនបានប្រទានចិត្តដើម្បីយល់ ឬត្រចៀកសម្រាប់ស្តាប់ ឬភ្នែកដើម្បីមើលឃើញឡើយ » ។ [ចេទិយកថា ២៩:៣-៤] តើគាត់អាច បង្ហាញអ្វីបន្ថែមទៀតប្រសិនបើគាត់ហៅយើងថា "ប្អូក" នៅក្នុងការសញ្ជឹងគិត របស់យើងអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ? ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះគុណ ឯកវចនៈ សន្យាតាមរយៈហោរា ទ្រង់នឹងប្រទានដូងចិត្តដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីស្គាល់ទ្រង់ [យេរេម.24:7] ។ នេះមានន័យថា ចិត្តរបស់មនុស្សអាចក្លាយ ជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ លុះត្រាតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។

21. បើគ្មានពន្លឺនៃវិញ្ញាណទេ ទាំងអស់គឺសេចក្តីងងឹត

ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលប៉ុលនៅទីនេះបដិសេធចំពោះមនុស្ស នៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅក្នុងការអធិស្ឋាន គាត់បានកត់ចំណាំចំពោះព្រះ ។ « យើង បាន សេចក្តី ប្រោស លោះ នៅ ក្នុង ព្រះរាជបុត្រា នោះ ដោយសារ ព្រះ លោហិត ទ្រង់ គឺ ជា សេចក្តី ប្រោស ឲ្យ រួច ពី ទោស តាម ព្រះគុណ ដ៏ ធ្ងន់ ក្រៃលែង នៃ ទ្រង់ » ។ [អេភ. ១:១៧] ឥឡូវនេះ អ្នកឮថា ប្រាជ្ញា ទាំងអស់ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។ តើគាត់និយាយអ្វីទៀត? « ការឲ្យភ្នែកនៃចិត្តរបស់អ្នកបានបំភ្លឺឡើង» [អេភ. ១:១៨] ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការវិវរណៈថ្មី នោះពួកគេនឹងងងឹតភ្នែក ។ មានដូចតទៅ ៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមដែលទ្រង់បានហៅអ្នក» ។ [អេភេសូ. ១: ១៨] ។ គាត់ទទួលស្គាល់ថាចិត្តរបស់បុរសមិនមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការ យល់ដឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹងពីការហៅរបស់ពួកគេផ្ទាល់

សូមកុំឱ្យ Pelagian និយាយនៅទីនេះថាព្រះជាម្ចាស់នឹងដោះស្រាយភាពល្ងង់ខ្លៅ នេះ ឬប្រសិនបើអ្នកនឹង ភាពល្ងង់ខ្លៅ នៅពេលដែលគាត់ដឹកនាំការយល់ដឹង របស់មនុស្សដោយការបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់គាត់ចំពោះអ្វីដែលវាមិនអាចទៅ ដល់ដោយគ្មានការណែនាំ ។ ដ្បិតដើរឯមានក្រឹត្យវិន័យដែលមានប្រាជ្ញាគ្រប់ យ៉ាងដែលអាចប្រាជ្ញាបាន ប៉ុន្តែមិនស្តប់ចិត្តនឹងច្បាប់នោះ ទ្រង់សូមឲ្យបើកភ្នែក ឡើងដើម្បី «សញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់» [ទំនុក.១១៩: ១៨] ។ តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់ច្បាស់ជាមានន័យថា គាត់ព្រះអាទិត្យរះមកលើ ផែនដី ពេលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះភ្លឺមកលើមនុស្ស ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានប្រយោជន៍ រហូតដល់អ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា « បិតានៃពន្លឺ » [យ៉ាកុប 1"17] ទាំងភ្នែក ឬ បើកពួកគេ ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលវិញ្ញាណមិនបញ្ចេញពន្លឺ នោះ

អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹត ។ ដូចគ្នានេះដែរ ពួកសាវ័កត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាង
ត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញដោយគ្រូដ៏ល្អបំផុត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវ
ការវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតដើម្បីណែនាំគំនិតពួកគេនៅក្នុងគោលលទ្ធិនេះដែលពួក
គេបានឮពីមុន [យ៉ូហាន 14:26] នោះនឹងមិនបានបង្ខំពួកគេឱ្យរង់ចាំទ្រង់
ទេ [កិច្ចការ 1:4] ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពថាយើងខ្វះអ្វីដែលយើង
ស្វែងរកព្រះ ហើយដោយសន្យាថាវាបង្ហាញពីការខ្វះខាតរបស់យើង នោះគ្មាន
នរណាម្នាក់គួរស្នាក់ស្នើដើម្បីសារភាពថាព្រះត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ
នោះទេ ។ អ្នកណាដែលយល់បន្ថែមចំពោះខ្លួនឯង នោះគឺងងឹតងងុលជាងព្រោះ
មិនស្គាល់ភាពខ្វាក់របស់ខ្លួន ។

ជំពូកទី ៣

មានតែរបស់ដែលខូច កើតចេញពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស

**(អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺដូចជាទាមទារការបន្តឡើងវិញនូវចិត្ត
និងឆន្ទៈរបស់គាត់ I -5)**

I. មនុស្សទាំងមូលគឺជាសាច់ឈាម

ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចត្រូវបានគេស្គាល់ច្បាស់ជាងនៅក្នុងមហាវិទ្យាល័យទាំងពីរនៃ
ព្រលឹងរបស់គាត់ជាងប្រសិនបើគាត់បង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងចំណងជើងទាំងនោះ
ដែលបទគម្ពីរសម្គាល់គាត់ ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងមូលត្រូវបានពិពណ៌នាដោយ
ពាក្យទាំងនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ « អ្វីដែលកើតពីសាច់ នោះជាសាច់ » [យ៉ូ
ហាន 3:6] (ដូចជាងាយស្រួលក្នុងការបញ្ជាក់ បង្ហាញបានត្រូវមនុស្ស (

វេទនា ។ ដ៏សក្ខីថាច្បាស់យ៉ាង«សម្រាប់ការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាម» ដូចសា
រ៉ែកថ្លែងទីបន្ទាល់ថា «គឺជាសេចក្តីស្លាប់ ។ ដោយសារតែមានសេចក្តីខ្មាំងសត្រូវ
នឹងព្រះ វាមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះទេ ពិតជាវាមិនអាចទៅរួចទេ»រ៉ូម]
:៨៦[ទំ ៧- ។

តើសាច់ឈាមខុសឆ្គងយ៉ាងណាដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកទាំងស្រុងដើម្បីទទួលការ
ខឹងនឹងព្រះ មិនអាចយល់ស្របនឹងយុត្តិធម៌នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះបានទេ សរុប
មក តើអាចទទួលបានអ្វីក្រៅពីឱកាសនៃសេចក្តីស្លាប់ឬ? ឥឡូវនេះ ឧបមាថា

នៅក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនមានអ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមទេ ៖ ទាញយកអ្វីដែលល្អ ពីវាប្រសិនបើអ្នកអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងនិយាយថា ពាក្យថាសាច់គឺ ទាក់ទងតែផ្នែកត្រកត្រអាលនៃព្រលឹង មិនមែនចំពោះផ្នែកខ្ពស់នោះទេ ។ នេះ ត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងហ្មត់ចត់ពីពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបស់សាវ័ក ។ ការ រំកិលពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺ ៖ មនុស្សត្រូវតែកើតជាថ្មីច យ៉ូហាន] 3:3] ត្បិតគាត់ជា « សាច់ » [យ៉ូហាន 3:6] ។ ព្រះមិនបង្រៀនអំពីការកើត ឡើងវិញអំពីរូបកាយទេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រលឹងមិនកើតជាថ្មីទេ ប្រសិនបើគ្រាន់តែ ផ្នែកមួយត្រូវបានកែទម្រង់ ប៉ុន្តែមានតែនៅពេលដែលវាត្រូវបានជាថ្មីទាំងស្រុង ។ ប្រការដែលមានចែងក្នុងវគ្គទាំងពីរបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ ។ វិញ្ញាណគឺផ្ទុយ ស្រឡះជាមួយនឹងសាច់ឈាម ដែលមិនមានអ្វីដែលមានកម្រិតមធ្យមនៅឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ អ្វីក៏ដោយដែលមិនមែនជាខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សគឺដោយសារការ គិតនេះហៅថា ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើង"ខាងសាច់ឈាម"គ្មានអ្វីខាង វិញ្ញាណទេ លើកលែងតែតាមរយៈការបង្កើតឡើងវិញ ។ អ្វីក៏ដោយដែលយើង មានពីធម្មជាតិ នោះគឺជាសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែ ប៉ូលបានសម្រាលយើងពីការ សង្ស័យដែលអាចកើតមានលើបញ្ហានេះ ។ ដោយបានពិពណ៌នាអំពីបុរស ចំណាស់ដែលគាត់បាននិយាយថាត្រូវបាន«ខូចដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបោក បញ្ឆោត» [អេភេសូរ ៤ [ទំ ២២:នោះលោកបានស្នើឲ្យយើង «ត្រូវកែប្រែក្នុង ចិត្តគំនិតរបស់យើងឡើងវិញ» [អេភេ ។[២៣:៤ .អ្នកឃើញហើយថា គាត់ ដាក់សេចក្តីប្រាថ្នាខុសច្បាប់ និងទុច្ចរិត មិនមែនត្រឹមតែនៅក្នុងផ្នែកត្រក ត្រអាលនៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅក្នុងចិត្តខ្លួនឯង ហើយសម្រាប់ ហេតុផលនេះ គាត់ទាមទារការបន្ត ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ បន្តិចមុននឹងគាត់បាន

គួររូបភាពនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដែលបង្ហាញឱ្យយើងឃើញពីអំពើពុករលួយ និងបង្កូចគ្រប់ផ្នែក ។ គាត់បានសរសេរថា «ដូច្នេះ ខ្ញុំ និយាយ សេចក្តី នេះ ហើយ ធ្វើ បន្ទាល់ ក្នុង ព្រះអម្ចាស់ ថា កុំ បី ឲ្យ អ្នក រាល់ គ្នា ដើរ ដូច ជា សាសន៍ ដទៃ ឯ ទៀត ដែល គេ ដើរ តាម គំនិត ឥត ប្រយោជន៍ របស់ គេ ទៀត ឡើយ គំនិត គេ ត្រូវ បង្គាប់ ហើយ គេ ដាច់ ចេញ ពី ព្រះជន្ម ព្រះ ដោយសារ សេចក្តី ខ្លៅ ល្ងង់ ក្នុង ខ្លួន គេ ព្រោះ ចិត្ត គេ រឹងទទឹង» [អេភេ ។[១៤-១៧:៤ .មិនមានការសង្ស័យតិច បំផុតទេ ដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះអនុវត្តចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិន ទាន់បានបង្កើតឡើងម្តងទៀតចំពោះភាពទៀងត្រង់នៃប្រាជ្ញា និងយុត្តិធម៌របស់ ទ្រង់ ។ នេះក៏កាន់តែច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបដែលបានបន្ថែមភ្លាមៗដែលគាត់ ដាស់តឿនអ្នកជឿថាពួកគេ «មិនបានរៀនព្រះគ្រីស្ទដូច្នេះទេ» [អេភេ២០:៤ .

។[យើងពិតជាសន្និដ្ឋានពីពាក្យទាំងនេះថា ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាឱសថតែ មួយគត់ដើម្បីដោះយើងពីភាពងងឹតងងុលនោះ និងពីផលវិបាកនៃអំពើអាក្រក់ មកលើវា ។ អេសាយក៏បានទាយដូច្នេះដែរ អំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានសន្យាថា "ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដ៏អស់កល្បជានិច្ច" អ៊ីសា] សម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់យ.60:19] ខណៈដែល ស្រមោលនឹងគ្របលើ"] "ផែនដី ហើយភាពងងឹតនឹងគ្របដណ្តប់លើប្រជាជនជំពូក.60 :2] ។ គាត់ នៅទីនោះថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពន្លឺនៃព្រះនឹងកើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែម្នាក់ឯង ហើយបន្ទាប់ទុកតែស្រមោល និងភាពងងឹតនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ ។ ខ្ញុំនឹងមិន រំលឹកជារៀងខ្លួននូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលបានធ្វើនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាក់ទងនឹង ភាពឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្ស ជាពិសេសនៅក្នុងទំនុកចិត្ត និងព្យាករណ៍ ។

ពាក្យរបស់ដាវីឌគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលថា ៖ «បើអ្នកណាថ្លឹងថ្លែងដោយឥត
ប្រយោជន៍ នោះនឹងឥតប្រយោជន៍ជាងឥតប្រយោជន៍ទៅទៀត» (ទំនុក:៦១.
១០,៦២ ។ ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សត្រូវបានទម្លុះដោយលំពែងដ៏ធ្ងន់ នៅ[៩:
ពេលដែលគំនិតទាំងអស់ដែលចេញពីគាត់ត្រូវបានគេចំអកថាជារឿងឆោតល្ងង់
ឆោតល្ងង់ និងខុសឆ្គង ។

2. រ៉ូមជំពូកទី ៣, ជាសាក្សីនៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស

ការថ្កោលទោសពីចិត្តពេលវាត្រូវបានគេហៅថា «បោកបញ្ឆោតនិងពុករលួយលើស
ជាងអ្វីទាំងអស់» [យេស្រៀល ប្រឹងខំខ្ញុំសារទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយឆ្ងរឆ្ងន់មិន [៩:១៧.
ខុនោះញ៉ុនឹងស្តាប់ចិត្តតែមួយវត្ថុ ប៉ុន្តែ វានឹងដូចជាកញ្ចក់ដែលច្បាស់បំផុត
ដែលយើងអាចសញ្ជឹងគិតអំពីរូបភាពទាំងមូលនៃធម្មជាតិរបស់យើង ។ សម្រាប់
សាវ័ក នៅពេលដែលគាត់ចង់ទម្លាក់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់មនុស្សលោក ធ្វើ
ដូច្នេះដោយសក្ខីភាពទាំងនេះ ៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិត គ្មានអ្នកណាយល់ គ្មាន
អ្នកណាស្វែងរកព្រះឡើយ ៖ មនុស្សទាំងអស់បានបែរចេញពីគ្នា ទៅជាឥត
ប្រយោជន៍ ។ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អ សូម្បីតែម្នាក់ ៣-១:១៤ .ទំនុក]; ៥៣[៣-១:
។[៩:៥.ទំនុក] ករបស់គេជាផ្លូវចំហ គេប្រើអណ្តាតបោកបញ្ឆោត ។ បំពង់
ពិស គឺនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ .ទំនុក]140:3] ។ មាត់របស់ពួកគេ
ពោរពេញទៅដោយពាក្យជេរ និងជួរចត់ គេរបស់ ។ ជើង[៧:១០.ទំនុក]
វេទនាទុក្ខនិងវិនាសត្រូវគេពួករបស់ផ្លូវឈាម ។ នៅប្រឡាក់ប្រញាប់» [អេ .
[ទំ ៧:៥៩ ។ គ្មានការកោតខ្លាចព្រះនៅចំពោះមុខពួកគេឡើយ» [រ៉ូម-១០:៣ .
១៦; ១៨ ។ [ដោយផ្តល់ឈ្មោះទាំងនេះ គាត់មិនប្រឆាំងនឹងមនុស្សពិសេសនោះទេ
ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងពូជសាសន៍ទាំងមូលនៃកូនរបស់អ័ដាម ។ មិនមែនគាត់បដិសេធ

នូវសីលធម៌ដ៏ថោកទាបនៃសម័យមួយ ឬមួយក៏ប៉ុន្តែបង្ហាញពីការពុករលួយដែល
មិនប្រែប្រួលនៃធម្មជាតិរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ បំណងរបស់គាត់នៅក្នុងវគ្គបទ
គម្ពីរនេះ មិនមែនគ្រាន់តែចង់ស្តីបន្ទោសមនុស្ស ដើម្បីឲ្យពួកគេប្រែចិត្តនោះទេ
ប៉ុន្តែជាជាងបង្រៀនពួកគេថា ពួកគេទាំងអស់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគ្រោះ
មហន្តរាយដែលមិនអាចជៀសវាងបាន ដែលមានតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់
ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចរំដោះពួកគេ ។ ដោយសាររឿងនេះមិនអាចបញ្ជាក់បានទេ
លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅលើការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃធម្មជាតិរបស់
យើង គាត់បានលើកយកទីបន្ទាល់ទាំងនេះ ដែលបញ្ជាក់ថាធម្មជាតិរបស់យើង
បានបាត់បង់ទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះត្រូវយល់ស្របថា មនុស្សគឺដូចដែលគេបរិយាយ
មកនេះ មិនមែនត្រឹមតែខូចនៃទំនៀមទម្លាប់ថោកទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយ
ភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិដែរ ។ ការរំកិលព្រៃករបស់សាវ័កមិនអាចឈរបានឡើយ
៖ លើកលែងតែចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ គ្មានសេចក្តីស
ង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សឡើយ ត្បិតក្នុងខ្លួនគាត់គាត់ត្រូវបានរង្វេង ហើយបោះបង់
ចោល នឿយហត់មិននឹងខ្ញុំ [២៣:៣ រ៉ូម]ក្នុងការបង្ហាញការអនុវត្តនៃវគ្គបទ
គម្ពីរនេះ ដើម្បីកុំឲ្យសាវ័កចាប់យកដោយមិនសមរម្យ ។ ខ្ញុំនឹងបន្តដូចជាការ
ថ្លែងការណ៍ទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដំបូងដោយប៉ុល មិនមែនទាញចេញពីពួក
ហោរាទេ ។ ជាដំបូង ទ្រង់ដកសេចក្តីសុចរិត ពោលគឺសេចក្តីសុចរិត និងភាព
បរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មកការយល់ដឹង :៣រ៉ូម ១០ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការ[១១-
តការស្វែងរកទ្រង់គឺជាកម្រិតក្បត់ពីព្រះបង្ហាញពីភាពខ្វះខាតនៃការយល់ដឹង ត្បិ
ដំបូងនៃប្រាជ្ញា ។ ដូច្នេះ ពិការភាពនេះត្រូវរកឃើញយ៉ាងចាំបាច់ចំពោះអស់អ្នក
ដែលបានបោះបង់ចោលព្រះ ។ លោកបន្ថែមថា ទាំងអស់បានដួលរលំទៅហើយ

ដូចជាពុករលួយ គ្មានអ្នកណាប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ។ បន្ទាប់មក លោកបន្ថែមអំពើ ដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ ដែលពួកគេបានរួចផុតពីអំពើទុច្ចរិតបង្កចសមាជិកមួយចំនួន របស់ពួកគេ ។ នៅទីបំផុត ទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេគ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ឡើយ ដែលការដឹកនាំរបស់យើងគួរតែត្រូវដឹកនាំ ។ ប្រសិនបើទាំងនេះគឺជា អំណោយទានតំណពូជនៃពូជមនុស្ស វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការស្វែងរកអ្វី ដែលល្អនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់យើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតិថា មិនមែនចរិតអាក្រក់ទាំងអស់នេះលេចឡើងនៅក្នុងមនុស្សគ្រប់រូបនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់មិនអាចបដិសេធ hydra នេះលាក់ខ្លួននៅក្នុងសុដន់នីមួយៗ បានទេ ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ដរាបណាវាចិញ្ចឹមក្នុងខ្លួន នូវហេតុ និង រោគ ក៏នឹងមិនហៅថា មានសុខភាពល្អដែរ (បើឈឺមិនទាន់ក្តៅក្រហាយទោះ) ។

ដូច្នេះ ចិត្តក៏នឹងមិនមានសេចក្តីសុខ ក្នុងកាលដែលក្តៅក្រហាយច្រើនដែរ ។ នៃអនុ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រៀបធៀបនេះមិនសមនឹងគ្រប់ព័ត៌មាន លម្អិតទេ ។ ព្រោះនៅក្នុងខ្លួនដែលមានជំងឺ ភាពរឹងមាំនៃជីវិតនៅតែមាន ថ្វី ត្បិតតែព្រលឹងដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទីជ្រៅដ៏ប្រល័យនេះ មិនត្រឹមតែត្រូវរងបន្ទុក ដោយអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏គ្មានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ដែរ ។

3. ព្រះគុណរបស់ព្រះរាវាងការដែលមិនសម្អាត

ស្ទើរតែសំណួរដូចគ្នាដែលត្រូវបានឆ្លើយពីមុន ឥឡូវនេះប្រឈមមុខនឹងយើងម្តង ទៀត ។ នៅគ្រប់សម័យកាល តែងមានបុគ្គលដែលដឹកនាំដោយធម្មជាតិ បាន ខិតខំឆ្ពោះទៅរកគុណធម៌ពេញមួយជីវិត ។ ខ្ញុំមិនមានអ្វីត្រូវនិយាយប្រឆាំងនឹង ពួកគេទេ បើទោះបីជាការខកខានជាច្រើនអាចត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុង អាកប្បកិរិយាសីលធម៌របស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ត្បិតពួកគេមានដោយចិត្តខ្លះខ្លះ

នៃភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេដែលបានផ្តល់ភស្តុតាងថាមានភាពបរិសុទ្ធខ្លះនៅ
ក្នុងធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីជានៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីគុណសម្បត្តិនៃ
ការងារ យើងនឹងដោះស្រាយឱ្យបានពេញលេញជាមួយនឹងតម្លៃនៃគុណធម៌បែប
នេះនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែនិយាយអំពីវាផងដែរនៅ
ចំណុចនេះ ដរាបណាវាចាំបាច់សម្រាប់ការលាតត្រដាងនៃ បច្ចុប្បន្ន ។
ឧទាហរណ៍ទាំងនេះ ហាក់ដូចជាព្រមានយើងប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យធម្មជាតិរបស់
មនុស្សដែលខូចទាំងស្រុង ពីព្រោះមនុស្សខ្លះមានដោយការបំផុសគំនិតរបស់វា
មិនត្រឹមតែមានកិត្តិយសពេញមួយជីវិតប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាគួរតែ
កើតឡើងចំពោះយើងថា នៅចំណុចណាស់នៃអំពើពុករលួយនេះ មានកន្លែង
សម្រាប់ព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ មិនមែនជាព្រះគុណដែលធ្វើឲ្យវាស្អាតនោះទេ គឺ
ដើម្បីទប់ចិត្តក្នុងខ្លួន ។ ត្បិតប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ ប្រោសឱ្យគំនិតរបស់មនុស្ស
ម្នាក់ៗ រត់ការចលាចលក្នុងតណ្ហារបស់ខ្លួន នោះប្រាកដជាគ្មានអ្នកណាម្នាក់
ដែលមិនបង្ហាញថា តាមពិតទៅ គ្រប់អំពើអាក្រក់ដែលប៉ូលបានថ្កោលទោសពី
ធម្មជាតិទាំងអស់ គឺពិតជាត្រូវជួប ។ នៅក្នុងខ្លួនគាត់ ៣:១៤ .ទំនុក]; រ៉ូម
៣ [១២:ត្បិតប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ ប្រោសឱ្យគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ រត់ការ
ចលាចលក្នុងតណ្ហារបស់ខ្លួន នោះប្រាកដជាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលមិនបង្ហាញថា
តាមពិតទៅ គ្រប់អំពើអាក្រក់ដែលប៉ូលបានថ្កោលទោសពីធម្មជាតិទាំងអស់ គឺ
ពិតជាត្រូវជួប នៅក្នុងខ្លួនគាត់ ៣:១៤ .ទំនុក]; រ៉ូម ៣ [១២:ចុះយ៉ាងណា
វិញ? តើអ្នករាប់ខ្លួនអ្នករួចផុតពីចំនួនអ្នកដែល « ជើងគេរហ័សនឹងកំបាយ
ឈាម » [រ៉ូម 3:15] ដែលដែររបស់ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអំពើប្លន់
និងការសម្លាប់ «បំពង់ករបស់ពួកគេដូចជាផ្លូវចំហ ដែលអណ្តាតបោកបញ្ឆោត

បបួរមាត់របស់ពួកគេ ។ មានជាតិពុល] ”រ៉ូម ។ ៣[១៣:; អំពើដែលឥត
ប្រយោជន៍ អាក្រក់ រលួយ ស្លាប់ ។ ចិត្តរបស់អ្នកដែលគ្មានព្រះ ។ ផ្នែកភាគ
ច្រើន ភាពថោកទាប ភ្នែករបស់ពួកគេត្រូវបានគេកំណត់នៅលើ ចិត្តដែលមាន
ចិត្តចង់ដេរ សរុបមក ដែលគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ត្រូវមន្ទង់ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើ
អាក្រក់មិនចេះចប់ [១៨-១០:៣ រ៉ូម]? ប្រសិនបើព្រលឹងនីមួយៗត្រូវទទួលរង
នូវការស្តាប់ខ្លឹមដូចសាវ័កប្រកាសយ៉ាងក្លាហាន នោះយើងប្រាកដជាឃើញនូវអ្វី
ដែលនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យតណ្ហារបស់មនុស្សរងទៅ
តាមទំនោររបស់គេនោះ ។ គ្មានសត្វតិរច្ឆានណា ខឹងសម្បុរជាខ្លាំង ។ គ្មាន
ទន្លេណាដែលមានល្បឿនលឿន និងហឹង្សាបានផ្ទុះឡើងយ៉ាងខ្លាំងទៅក្នុងទឹកជំន
ន់ ។ នៅក្នុងការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់ព្យាបាលជំងឺទាំងនេះតាមវិធី
ដែលយើងនឹងពន្យល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ ។ ខ្លះទៀត គាត់គ្រាន់តែទប់ដោយបោះ
បង្គោលពីលើពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីកុំឱ្យវារលុង ដរាបណាគាត់ដឹងទុកជាមុន
ថា ការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ គួរតែអាចរក្សាបានទាំងអស់នោះ ។ ដូច្នេះហើយ
អ្នកខ្លះត្រូវខ្មាសអៀនមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ច្រើនប្រភេទ ខ្លះទៀតដោយការ
កោតខ្លាចនឹងច្បាប់ ទោះជាភាគច្រើនគេមិនលាក់បាំងភាពមិនស្អាតស្អំរបស់ខ្លួន
ក៏ដោយ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ អ្នកខ្លះទៀត ដោយសារពួកគេចាត់ទុក
ជីវិតស្មោះត្រង់ជាផលចំណេញ ក្នុងកម្រិតខ្លះប្រាថ្នាចង់បានវា ។ អ្នកខ្លះទៀត
ក្រោកឡើងលើសមនុស្សទូទៅ តាមលំដាប់ដោយឧត្តមភាព ដើម្បីរក្សាអ្នកដែល
នៅសល់ឱ្យស្តាប់បង្គាប់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រោសសេចក្តីវិនាសនៃ
ធម្មជាតិ ដើម្បីកុំឲ្យចេញទៅជាសកម្មភាព ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនសម្អាតនៅក្នុងខ្លួន
ទេ ។

**4. ភាពទៀងត្រង់គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៅតែខូច
អាក្រក់**

ទោះជាយ៉ាងណា បញ្ហាមិនត្រូវបានដោះស្រាយទេ ។ សម្រាប់ទាំងយើងត្រូវតែធ្វើឱ្យ Camillus ស្មើ Catiline ឬយើងនឹងមានឧទាហរណ៍ Camillus ដែលបង្ហាញថាធម្មជាតិប្រសិនបើត្រូវបានដាំដុះយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នគឺមិនមែនគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អំណោយទានដែលរីកចម្រើននៅក្នុង Camillus គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយហាក់ដូចជាគួរឱ្យសរសើរ ប្រសិនបើវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្វីទាំងនេះនឹងបម្រើជាភស្តុតាងនៃសេចក្តីល្អពីធម្មជាតិក្នុងលោក? តើយើងមិនត្រូវធ្វើបាបចិត្ត និងហេតុផលរបស់គាត់វិញទេ បើមនុស្សធម្មជាតិពូកែខាងសីលធម៌បែបនេះ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សពិតជាមិនខ្វះសមត្ថភាពបណ្តុះគុណធម៌មែនឬ? ចុះបើចិត្តមានគំនិតទុច្ចរិត ហើយបានធ្វើតាមអ្វីផ្សេងក្រៅពីការទៀងត្រង់? ហើយគ្មានការសង្ស័យទេថា ជារឿងបែបនេះប្រសិនបើអ្នកអនុញ្ញាតឱ្យ Camillus ជាមនុស្សធម្មជាតិ ។ តើអំណាចសម្រាប់សុច្ឆន្ទៈអ្វីដែលអ្នកសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សក្នុងន័យនេះ ប្រសិនបើនៅក្នុងរូបរាងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃសុចរិតភាព វាតែងតែត្រូវបានគេរកឃើញថាត្រូវបានជំរុញឱ្យមានអំពើពុករលួយ? ហេតុនេះកាលបើអ្នកមិនសរសើរមនុស្សចំពោះគុណធម៌ អ្នកនឹងមិនសន្មតថាជាមនុស្សមានលទ្ធភាពស្វែងរកសិទ្ធិទេ ដរាបណាឆន្ទៈនៅតែមាននៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់របស់គេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនេះគឺជាដំណោះស្រាយដ៏ប្រាកដបំផុត និងងាយស្រួលបំផុតចំពោះសំណួរនេះ ៖ ទាំងនេះមិនមែនជាអំណោយធម្មតានៃធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យខុសៗគ្នា

និងក្នុងវិធានការជាក់លាក់មួយដល់មនុស្សអាក្រក់បើមិនដូច្នេះទេ ។ ហេតុនេះ យើងមិនខ្លាចទេ ហៅមនុស្សនេះថា កើតហើយ ថាមនុស្សថោកទាប ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការរួមបញ្ចូលទាំងពីរនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌសកលនៃភាព ថោកទាបរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែយើងចង្អុលបង្ហាញថា តើព្រះគុណដ៏ពិសេសអ្វីដែល ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកនោះ ខណៈពេលដែលយើងមិនបានកំណត់ថានឹង ប្រទានវាដល់អ្នកដទៃនោះទេ ។ ពេលទ្រង់ដាក់សូលឲ្យគ្រប់គ្រងលើវាជាណា ចក្រ ទ្រង់បាន«បង្កើតគាត់ជាមនុស្សថ្មី» [១សាំយូ ។ ៦:១០.នេះជាហេតុផល ដែលផ្ដាច់ ដែលសំដៅលើរឿងព្រេង Homeric និយាយថា កូនប្រុសរបស់ស្តេច បានកើតមកជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់មួយចំនួន ។ សម្រាប់ព្រះ ក្នុងការផ្គត់ ផ្គង់ពូជមនុស្ស ច្រើនតែផ្តល់នូវលក្ខណៈជាវិវឌ្ឍន ដែលត្រូវបង្ហាត់បង្រៀន ។ ពី សិក្ខាសាលានេះបានលេចចេញនូវគុណសម្បត្តិនៃអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យដែលបាន ប្រារព្ធនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ បុគ្គលឯកជនត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមរបៀបដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែអ្នកណាមួយយ៉ាងណាក៏ដោយ មហិច្ឆតារបស់ខ្លួនតែងតែរុញច្រាន គាត់ទៅលើចំណុចអាក្រក់ដែលគុណធម៌ទាំងអស់គួរឲ្យអាក់អន់ចិត្តចំពោះព្រះ ដែលគេបាត់បង់ការពេញចិត្តទាំងអស់ឲ្យគួរទៅមើលប្រមាថមនុស្សដែលអ្វី— ងវិញទៀត ប្រសិនបើគ្មានការខ្លះខ្លាំងតម្លៃ ។ ម្យ៉ាងគ្មានថាទុកចាត់ត្រូវសរសើរ ក្នុងការលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ នោះផ្នែកសំខាន់នៃភាពទៀងត្រង់គឺអវត្តមាន ។ អេសាក្នុងថ្លែងការណ៍សេចក្តីសម្រាប់ល្អដ៏ហេតុផលមានយដែលថា « វិញ្ញាណនៃ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានសណ្ឋិតលើព្រះត្រីសូ ហេតុ ។ ដោយ[២:១១ .អេ] ត្រីសូ ខ្លះព្រះពីចេញឃ្លាតដែលអស់ទាំងមនុស្សថាបង្រៀនបានត្រូវនេះ យើ« ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ» ដែលជា «ការចាប់ផ្តើមនៃប្រាជ្ញា» [ទំនុក[១០:១១១.

។ ចំពោះគុណធម៌ដែលបោកបញ្ឆោតយើងដោយការបង្ហាញឥតប្រយោជន៍
របស់ពួកគេ ពួកគេនឹងមានការសរសើររបស់ពួកគេនៅក្នុងសភាសយោបាយ
និងជាកិត្តិនាមទូទៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ នៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជម្រះ
នៅស្ថានសួគ៌ ពួកគេនឹងគ្មានតម្លៃក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតទេ ។

5. មនុស្សធ្វើបាបនៃភាពចាំបាច់ការបង្ខិតបង្ខំ

ដោយសារចំណង់នៃអំពើបាបដែលឆន្ទៈត្រូវបានចងជាប់ វាមិនអាចឆ្ពោះទៅរក
សេចក្តីល្អបានឡើយ កាន់តែអនុវត្តដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ សម្រាប់ចលនានៃការ
តម្រូវបនេះគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្តជឿចំពោះព្រះ ដែលក្នុងបទគម្ពីរត្រូវ
បានពិពណ៌នាទាំងស្រុងចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ យេស៊ូបាន
អធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យ «ប្រែចិត្ត» បើវាជាឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ដើម្បី «ប្រែចិត្ត
គាត់» [យេស.31:18] ដូច្នេះ ហោរាក្នុងជំពូកតែមួយដែលពិពណ៌នាអំពីការ
ប្រោសលោះខាងវិញ្ញាណនៃអ្នកជឿនិយាយអំពីពួកគេថា «បានលោះពីដៃនៃអ្នក
ដែលខ្លាំងជាងពួកគេទៅទៀត» ។ ដោយសារនេះគាត់ច្បាស់ជាមានន័យថាជា
ចំណងតឹងដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានចង ដរាបណាព្រះយេស៊ូបានបោះបង់
ចោល គាត់រស់នៅក្រោមនីមួយៗរបស់អារក្ស ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ឆន្ទៈនៅតែមាន
ដោយចិត្តអន្ទះសាប់ផុតដែលបានបោះបង់ ហើយប្រញាប់ធ្វើបាប ។ សម្រាប់
មនុស្សវិញ ពេលដែលគាត់ប្រគល់ខ្លួនទៅនឹងភាពចាំបាច់នេះ នោះមិនត្រូវបាន
គេដកចេញពីឆន្ទៈនោះទេ ប៉ុន្តែជាភាពសមស្របនៃឆន្ទៈ ។ Bernard បង្រៀន
ថាឆន្ទៈគឺនៅក្នុងយើងទាំងអស់គ្នាមិនសមរម្យទេប៉ុន្តែដើម្បីឆន្ទៈគឺទទួលបាន :
ដើម្បីនឹងអាក្រក់ ការបាត់បង់ ។ ដូច្នេះ ឆន្ទៈគឺរបស់មនុស្ស ។ ឈឺចិត្ត នៃ
ធម្មជាតិពុករលួយ ដើម្បីឱ្យបានល្អ នៃព្រះគុណ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលខ្ញុំ

និយាយថា ឆន្ទៈបាត់បង់សេរីភាពគឺជាការចាំបាច់ ទាំងទាញ ឬនាំទៅរកអំពើអាក្រក់ ។ វាជាការស្ទើរដូចជាពិបាកនិយាយទៅកាន់អ្នកណាម្នាក់ដោយសារវាមិនមានអ្វីខុសឬចម្លែកចំពោះការប្រើមនុស្សបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនចេះបែងចែករវាងភាពចាំបាច់ និងការបង្ខិតបង្ខំ ។ មិនមែនជាអារក្សនៃអំពើអាក្រក់ចាំបាច់ទេឬ? តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបអ្វី? ភាពល្អរបស់ព្រះគឺជាប់ទាក់ទងជាមួយទេវភាពរបស់គាត់ ដូច្នេះវាមិនចាំបាច់សម្រាប់គាត់ដើម្បីធ្វើជាព្រះជាជាងដើម្បីឱ្យគាត់មានភាពល្អនោះទេ ។ ប៉ុន្តែអារក្សដោយការដួលរលំរបស់គាត់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីការចូលរួមក្នុងអំពើល្អដែលគាត់មិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា អ្នកប្រមាថមើលងាយខ្លះថា ព្រះសមនឹងទទួលការសរសើរតិចតួចចំពោះសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ដោយដាក់កំហិតដូចជាទ្រង់ត្រូវរក្សាវា ។ តើនេះមិនមែនជាចម្លើយដែលត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់គាត់ទេ ៖ មិនមែនមកពីការរំជើបរំជួលដោយហិង្សាទេ ប៉ុន្តែមកពីភាពល្អឥតព្រំដែនរបស់ទ្រង់មកពីអសមត្ថភាពរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើអាក្រក់? ដូច្នេះប្រសិនបើការដែលគាត់ត្រូវធ្វើអំពើល្អ មិនរារាំងឆន្ទៈសេរីរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើអំពើល្អនោះទេ ។ ប្រសិនបើអារក្ស អ្នកណាអាចធ្វើអំពើអាក្រក់បាន តែប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមឆន្ទៈរបស់ខ្លួន តើអ្នកណានឹងនិយាយថាមនុស្សនោះ ធ្វើបាបតិចជាងដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដោយសារវាស្ថិតនៅក្រោមការចាំបាច់នៃអំពើបាប?

Augustine នៅគ្រប់ទីកន្លែងនិយាយអំពីភាពចាំបាច់នេះ ហើយទោះបីជា Caelestius ប្រឆាំងនឹងគាត់ដោយមិនដឹងខ្លួនក៏ដោយ គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបញ្ជាក់វានៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា តាមរយៈសេរីភាពមនុស្សមកនៅក្នុងអំពើ"បាបប៉ុន្តែអំពើពុករលួយដែលធ្វើតាមការដាក់ទណ្ឌកម្មបានប្រែក្លាយទៅជាភាពចាំ

គាត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះ គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរបាច់ ។ ហើយនៅពេលណាដែលគាត់
ក្នុងការនិយាយតាមរបៀបនៃចំណងចាំបាច់នៃអំពើបាបនោះទេ ។

ចំណុចសំខាន់នៃភាពខុសគ្នានេះ ត្រូវតែជាបុរសនោះ ដូចដែលគាត់ត្រូវបាន
បង្ខំដោយការដួលរំលំ បានធ្វើបាបដោយឆន្ទៈ មិនមែនដោយចេតនា ឬ
ដោយការបង្ខិតបង្ខំនោះទេ ។ ដោយចិត្តអន្ទះសាប់ផុតមិនមែនដោយការបង្ខិត
បង្ខំទេ ។ ដោយការជំរុញតណ្ហារបស់ខ្លួន មិនមែនដោយការបង្ខិតបង្ខំពីការគ្មាន
ទេ ។ ប៉ុន្តែធម្មជាតិរបស់គាត់គឺថោកទាបណាស់ ដែលគាត់អាចត្រូវបានគេរុញ
ច្រាន ឬជំរុញឱ្យមានតែអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាការពិត
នោះវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាមនុស្សប្រាកដជាស្ថិតក្នុងភាពចាំបាច់នៃអំពើបាប ។

Bernard យល់ស្របជាមួយ Augustine ដូច្នេះសរសេរថា ៖ «ក្នុងចំណោម
មនុស្សទាំងអស់ដែលនៅរស់តែម្នាក់ឯងគឺឥតគិតថ្លៃ ។ ហើយដោយសារតែអំពើ
បាបបានចូលអន្តរាគមន៍ គាត់ក៏ទទួលរងនូវអំពើហិង្សាមួយប្រភេទដែរ ប៉ុន្តែ
ដោយឆន្ទៈ មិនមែនជាធម្មជាតិ ដូច្នេះហើយ សូម្បីតែគាត់ក៏មិនត្រូវបានដក
ហូតសេរីភាពពីកំណើតរបស់គាត់ដែរ ។ សម្រាប់អ្វីដែលស្ម័គ្រចិត្តក៏មិនគិតថ្លៃ
ដែរ» ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក ៖ នៅក្នុងមូលដ្ឋានមួយចំនួន និងវិធីចម្លែក “
នាវាបានផ្លាស់ប្តូរកាន់តែអាក្រក់ដោយអំពើបាប ធ្វើឱ្យមានភាពចាំបាច់ឆន្ទៈខ្លះ
សម្រាប់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក៏មិនចាំបាច់ដែរ ទោះបីវាអាស្រ័យ
នឹងឆន្ទៈក្តី ក៏មិនអាចដោះសារតាមឆន្ទៈបានដែរ ទោះបីវានាំឱ្យរងរង ឥត
ប្រយោជន៍ ប្រយោជន៍ដើម្បីដោះសារ ។ សម្រាប់ភាពចាំបាច់នេះ វាជាការ
ស្ម័គ្រចិត្ត» ។ ក្រោយមក គាត់និយាយថា យើងត្រូវគេសង្កត់សង្កិនដោយនីម
ណាផ្សេងក្រៅពីការបម្រើដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ដូច្នេះ យើងវេទនាជាខ្ញុំបម្រើ និង

មិនអាចដោះលែងបានតាមឆន្ទៈឆ្លើយ ព្រោះឆន្ទៈពេលមានសេរីភាពបានតាំងខ្លួនជាទាសករនៃអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែគាត់បានសន្និដ្ឋានថា : «ដូច្នេះព្រលឹងនៅក្នុងវិធីចម្លែកនិងអាក្រក់មួយចំនួននៅក្រោមការចាំបាច់ដោយស្ម័គ្រចិត្តនិងខុសដាក់លាក់មួយគឺនៅពេលជាមួយគ្នាជាទាសករនិងដោយឥតគិតថ្លៃ enslaved ដោយសារតែភាពចាំបាច់; ឥតគិតថ្លៃដោយសារតែឆន្ទៈ ។ ហើយអ្វីដែលចម្លែកនិងគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមជាងនេះ វាមានទោសព្រោះវាមានសេរីភាព និងជាទាសករព្រោះមានទោស ហើយជាលទ្ធផលដែលជាទាសករ វាមានសេរីភាព» ។ ប្រាកដណាស់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ថាខ្ញុំកំពុងនាំមកគ្មានអ្វីថ្មីទេ ព្រោះវាគឺជាអ្វីដែល Augustine បានបង្រៀនពីបុរាណដោយមានការយល់ព្រមពីព្រះទាំងអស់ ហើយវានៅតែត្រូវបានរក្សាទុកជិតមួយពាន់ឆ្នាំក្រោយនៅក្នុងកុដិព្រះសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែ Lombard ដោយសារគាត់មិនដឹងពីរបៀបបែងចែកភាពចាំបាច់ពីការបង្ខិតបង្ខំ បានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់កំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ។

(ការបំប្លែងឆន្ទៈគឺជាឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពដែលបានប្រទានមកពីខាងក្នុង , ៦១៤-

6. អសមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើអំពើល្អបង្ហាញឱ្យឃើញពីខ្លួនគេលើសពីអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ

ម៉្យាងវិញទៀត វាបង្ហាញឲ្យយើងពិចារណានូវវិធីព្យាបាលមួយប្រភេទ ដែលព្រះគុណដ៏ទេវភាពកែតម្រូវ និងដាក់បណ្តាសានូវអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិ ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ក្នុងការយាងមកជួយយើង ប្រទានឱ្យយើងនូវអ្វីដែលយើងខ្វះខាត នៅពេលដែលធម្មជាតិនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើងលេចឡើង ផ្ទុយ

ទៅវិញភាពអត់ឃ្លានរបស់យើងនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញភ្លាមៗ ។ ពេលសារីកប្រាប់
ជនជាតិភីលីពីន គាត់មានទំនុកចិត្តថា «អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អក្នុងអ្នក
រាល់គ្នា នឹងនាំឲ្យមានទំនុកចិត្តថា «អ្នកនោះជាអ្នកដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ»
[ភី .១:៦ [គ្មានការសង្ស័យទេថាតាមរយៈ«ការចាប់ផ្តើមនៃការល្អ» គាត់បញ្ជាក់
ពីដើមកំណើតនៃការសន្ទនាដោយខ្លួនវាដែលស្ថិតក្នុងឆន្ទៈ ។ ព្រះចាប់ផ្តើមកិច្ច
ការដ៏ល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើង ដូច្នេះដោយការដាស់តឿនសេចក្តីស្រឡាញ់ និង
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា និងការខ្វះខាតចំពោះសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។
ឬ និយាយឱ្យកាន់តែត្រឹមត្រូវ តាមរយៈការបង្កើត និងដឹកនាំដូងចិត្តរបស់យើង
ទៅកាន់សេចក្តីសុចរិត ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់បំពេញកិច្ចការរបស់គាត់
ដោយបញ្ជាក់យើងឲ្យមានការតស៊ូ ។ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ធ្វើការដោះសារថា
សេចក្តីល្អត្រូវបានផ្តួចផ្តើមដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយដល់ឆន្ទៈដែលខ្លួនវាខ្សោយ
នោះព្រះវិញ្ញាណនៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាសពីអ្វីដែលបានបន្សល់ទុកសម្រាប់ខ្លួន
វាគឺមានសមត្ថភាពធ្វើ ៖ « ខ្ញុំនឹងផ្តល់ចិត្តថ្មី អ្នកនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងអ្នក
ហើយយើងនឹងដកបេះដូងថ្មីចេញពីសាច់ឈាមរបស់អ្នក ហើយនឹងផ្តល់បេះដូង
សាច់ឈាមដល់អ្នក ។ ហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក ហើយជំរុញអ្នក
ឲ្យដើរតាមច្បាប់របស់ខ្ញុំ» [អេ .៣៦:២៦-២៧[។ តើអ្នកណានឹងនិយាយថា
ភាពទន់ខ្សោយនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបានពង្រឹងដោយជំនួយរបស់គាត់តាម
លំដាប់លំដោយដែលវាអាចប្រាថ្នាយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពចំពោះជម្រើសនៃសេចក្តី
ល្អនៅពេលដែលវាត្រូវតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងនិងជាថ្មី? ប្រសិនបើនៅក្នុង
ថ្មីមានប្លាស្ទិកបែបនេះ ដែលធ្វើអោយវាទន់ជាងមុន វាបានប្រែជាកោងបន្តិច ខ្ញុំ
នឹងមិនបដិសេធថា ចិត្តរបស់មនុស្សអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពតាម

សិទ្ធិនោះទេ ប្រសិនបើអ្វីដែលមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងគាត់ត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយ ព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការប្រៀបធៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់បង្ហាញថា អ្វីដែលល្អមិនអាចកើតចេញពីចិត្តយើងបានឡើយ លុះត្រាតែវា ក្លាយជារបស់ផ្សេងទៀតនោះ សូមកុំឲ្យយើងបែងចែករវាងទ្រង់ និងយើងនូវអ្វី ដែលទ្រង់ទាមទារដោយខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯងឡើយ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើថ្មីមួយត្រូវ បានបំប្លែងទៅជាសាច់ឈាម នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បំប្លែងយើងឱ្យមានភាព ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះសិទ្ធិនោះ អ្វីក៏ដោយដែលតាមឆន្ទៈរបស់យើងនឹងត្រូវលុបចោល ។ អ្វីដែលទទួលបានគឺមកពីព្រះទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំនិយាយថាឆន្ទៈត្រូវបានសម្រេច ។ មិនមែនតាមតែចិត្តនោះទេ ព្រោះនៅក្នុងការសន្ទនារបស់បុរស អ្វីដែលជាកម្ម សិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិបឋមរបស់គាត់នៅតែមានទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំក៏និយាយដែរថា វា ត្រូវបានបង្កើតជាថ្មី មិនមែនមានន័យថាឆន្ទៈចាប់ផ្តើមមាននៅពេលនេះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអំពើអាក្រក់ទៅជាឆន្ទៈល្អ ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា នេះគឺជា ការធ្វើរបស់ព្រះទាំងស្រុង ត្បិតយោងតាមទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដដែល « យើង ក៏មិនអាចគិតបានដែរ » [II Cor. ៣[ទំ ៥: ។ ដូច្នេះ គាត់បញ្ជាក់នៅ កន្លែងមួយទៀតថា ព្រះមិនគ្រាន់តែជួយដល់ឆន្ទៈទន់ខ្សោយ ឬកែតម្រូវចិត្តដែល ថោកទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ធ្វើការក្នុងចិត្តយើងដែរ ភី]លីព ។[១៣:២ . ពី នេះ គេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយហើយថា អ្វីៗ ដែលល្អតាមឆន្ទៈ គឺជាកិច្ចការនៃព្រះគុណតែមួយមុខ ។ ក្នុងន័យនេះ គាត់ និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ « គឺជាព្រះដែលធ្វើការគ្រប់យ៉ាងក្នុងគ្រប់ទាំង អស់ » [១ កូ ១[៦:១២ . នៅទីនោះ គាត់មិនពិភាក្សាអំពីអភិបាលកិច្ចជាស កលទេ ប៉ុន្តែគាត់កំពុងនិយាយសរសើរដល់ព្រះតែមួយចំពោះរឿងល្អទាំងអស់

ដែលអ្នកជឿពូកែ ។ ឥឡូវនេះ ដោយនិយាយថា អ្វីៗទាំងអស់"គាត់ប្រាកដ
 ជាធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណតាំងពីដើមដល់ចប់ ។ ពីមុនគាត់
 បានបង្រៀនរឿងដូចគ្នានេះនៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតក៏ដូចជាព្រះជាបិតាអ្នក :
 អេភ] ម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ១:១ .; ១ កូរិន ៨ ។ [៦:នៅទីនេះគាត់បាន
 សរសើរយ៉ាងច្បាស់នូវការបង្កើតថ្មី ដែលបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់នៃធម្មជាតិទូទៅ
 របស់យើង ។ យើងគួរតែយល់នៅទីនេះនូវការប្រឆាំងគ្នារវាងអំបាម និងព្រះគ្រី
 ស្ទ ដែលគាត់បានពន្យល់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត ដែលគាត់
 បង្រៀនថា យើងជាស្នាដៃរបស់គាត់ បានបង្កើតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់"
 ការងារល្អ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីអោយយើងដើរក្នុងពួក
 គេអេភ] "១០:២ . ។ [សម្រាប់ទ្រង់នឹងបង្ហាញការសង្គ្រោះរបស់យើងជា
 អំណោយឥតគិតថ្លៃ ២.អេភ];៥អំពើល្អពីមកពីការពិព្រោះការចាប់ផ្តើមនៃរាល់ [
 តិចសមត្ថភាពជាទោះបីបង្កើតទីពីរ ដែលយើងទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយ
 កុំនៃចំណែកមាននឹងក៏យើងខ្លួនពីមកបានបំផុតសល់ខ្លះដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុល
 ដើម្បីដកយើងចេញ ប្រកែកថា យើងមិនសមនឹងទទួលបានអ្វីឡើយ ដោយសារ
 យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទទុកចំរៀបបានព្រះដែលល្អការសម្រាប់ ...
 មុនជា» [អេភេសូរ ២១០: ។ [គាត់មានន័យថាដោយពាក្យទាំងនេះថាផ្នែក
 ទាំងអស់នៃអំពើល្អពីកម្លាំងជំរុញដំបូងរបស់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ។ ដោយ
 របៀបនេះ ហោរាដែលបាននិយាយក្នុងទំនុកតម្កើងថា យើងជាស្នាដៃរបស់ព្រះ
 ដើម្បីកុំឲ្យយើងចែករំលែកវាជាមួយលោក នោះក៏បន្ថែមភ្លាមថា ៖ «យើងខ្លួន
 ឯងមិនបានធ្វើទេ» [ទំនុក ។[៣:១០០ .ច្បាស់ណាស់ពីបរិបទដែលគាត់កំពុង
 និយាយអំពីការបង្កើតឡើងវិញ ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ ត្បិត

គាត់បន្តនិយាយថា យើងខ្ញុំជាស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ហើយជាប្អូនចៀមនៅទីតាំង។"

។[៣:១០០.ទំនុក] ។ "របស់ទ្រង់ជាងនេះទៅទៀត យើងឃើញពីរបៀបដែល មិនមែនគ្រាន់តែស្តាប់ស្តាប់ក្នុងការសរសើរព្រះសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើងនោះ ទេ ទ្រង់បានដកយើងចេញពីការចូលរួមទាំងអស់នៅក្នុងវា ។ វាដូចជាគាត់ កំពុងនិយាយថា គ្មានអ្វីនៅសល់សម្រាប់មនុស្សដើម្បីលើកតម្កើងទេ ត្បិតសេចក្តី សង្គ្រោះទាំងមូលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។

7. មិនមែនជាករណីនៃ របស់អ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះ "ប្រតិបត្តិការកិច្ចសហ" គុណទេ ចិត្តត្រូវបានធ្វើសកម្មភាពដំបូងតាមរយៈព្រះគុណ ។

ប៉ុន្តែប្រហែលជាមានអ្នកខ្លះនឹងទទួលស្គាល់ថាចិត្តត្រូវបានងាកចេញពីសេចក្តីល្អ ដោយធម្មជាតិរបស់វា ហើយត្រូវបានបំប្លែងដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់តែ មួយអង្គ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលរៀបចំរួច វាមានចំណែករបស់វានៅក្នុងសកម្មភាព ៣ ។ ដូចដែល Augustine បង្រៀន ព្រះគុណនាំមុខរាល់ការងារល្អ ខណៈពេល ដែលឆន្ទៈមួយមិនទៅមុនក្នុងនាមជាមេដឹកនាំរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែធ្វើតាមបន្ទាប់ពីជា អ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះដែលបុរសបរិសុទ្ធបានធ្វើដោយគ្មាន ចេតនាអាក្រក់មានដោយ Lombard ត្រូវបានបង្វែរទៅជាវិធីនៃការគិតនោះ ។ ពាក្យរបស់ពួកហោរាដែលខ្ញុំបានលើកមក ក៏ដូចជានៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត ចំណុច ពីរត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ៖ 1) ព្រះអម្ចាស់កែតម្រូវឆន្ទៈអាក្រក់របស់យើង ឬជាជាងពន្លត់វា ។ 2) ទ្រង់ជំនួសវាដោយល្អពីទ្រង់ ។ រហូតដល់ពេលដែល គេរំពឹងទុកដោយព្រះគុណដល់កម្រិតនោះ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា អ្នកអាចហៅឆន្ទៈរបស់អ្នកថា «អ្នកបម្រើ» ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារឆន្ទៈត្រូវបានកែទម្រង់ជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាត្រូវបានសន្មតដោយខុសចំពោះមនុស្សដែលគាត់គោរព

តាមព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាមួយនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ ។ ដូច្នេះហើយ Chrysostom បានសរសេរខុសថា ឬដោយគ្មានព្រះពុទ្ធដោយគ្មានឆន្ទៈ" ឯង ដូចឆន្ទៈតាមធ្វើបានមិនព្រះគុណជា ។ ដូច "គុណមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ] ប៉ុលពីឃើញបានតែទើបយើងដែលភីលីព 2:13] ហើយក៏មិនមែនជាចេតនា របស់ Augustine ដែរ ក្នុងការហៅឆន្ទៈមនុស្សថាជាអ្នកថែរក្សានៃព្រះគុណ ដើម្បីប្រគល់ឱ្យឆន្ទៈក្នុងកិច្ចការល្អដែលជាមុខងារទីពីរ នៃព្រះគុណ ។ ជា ជាងគោលបំណងតែមួយគត់របស់គាត់គឺដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិដ៏អាក្រក់របស់ Pelagius ដែលបានកំណត់បុព្វហេតុដំបូងនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងគុណសម្បត្តិ របស់មនុស្ស ។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជជែកជែកញែកនៅក្នុងដៃ Augustine អះអាងថាជាការពិតដែលថាព្រះគុណគឺមុនពេលបុណ្យកុសលទាំងអស់ ។ ក្នុង ពេលជាមួយគ្នានេះ គាត់បានឆ្លងកាត់សំណួរមួយទៀត អំពីឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណ ជាអចិន្ត្រៃយ៍ អូស្ទ័ន បាននិយាយនៅក្នុងឱកាសជាច្រើនថា ព្រះអម្ចាស់ទន្ទឹងរង់ ចាំមនុស្សដែលមិនមានបំណងថាគេនឹងធ្វើ ហើយធ្វើតាមមនុស្សដែលមានឆន្ទៈ ដែលគាត់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍នៅឡើយ គាត់តាំងព្រះខ្លួនឯងទាំងស្រុងជាអ្នក និពន្ធនៃអំពើល្អ ។ ជាជាងគោលបំណងតែមួយគត់របស់គាត់គឺដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិដ៏អាក្រក់របស់ Pelagius ដែលបានកំណត់បុព្វហេតុដំបូងនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សេចក្តីថ្លែងការណ៍ របស់លោកលើបញ្ហានេះ គឺច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ មិនតម្រូវឱ្យមានការពិនិត្យ ឡើងវិញយូរនោះទេ ។ គាត់និយាយថា ដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែល "មនុស្សធ្វើការ" ជារបស់យើង មិនមែនមកពីព្រះតាមឆន្ទៈរបស់យើងទេហើយខ្ញុំមិនដឹងថារក ឃើញដោយរបៀបណាទេ» ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅក្នុង Against Pelagius

និង Caelestius សៀវភៅ I គាត់បានបកស្រាយដូច្នេះថា «អស់អ្នកណាដែល បានឮពីព្រះវរបិតាខ្ញុំ មករកខ្ញុំ» [យ៉ូហាន 6:25] ។ ជម្រើសរបស់មនុស្សគឺ”

ជួយបានច្រើនដែលវាមិនត្រឹមតែដឹងពីអ្វីដែលវាគួរធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ធ្វើផងដែរ ព្រោះវាបានដឹង ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បង្រៀន មិនមែន តាមរយៈលិខិតនៃក្រឹត្យវិន័យនោះទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ នោះ ទ្រង់ក៏បង្រៀនថា អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកណាបានរៀន នោះគាត់មិនត្រឹមតែមើល ឃើញដោយការដឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្វែងរកដោយឆន្ទៈ និងសម្រេច បានដោយការធ្វើផងដែរ» ។

8. បទគម្ពីរចែងចំពោះព្រះនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប្រយោជន៍របស់យើង ។

ដូច្នេះ ដោយសារយើងឥឡូវនេះដល់ចំណុចសំខាន់ សូមឲ្យយើងធ្វើការសង្ខេប រឿងនេះសម្រាប់អ្នកអានរបស់យើងដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរមួយចំនួន និង ច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ក្រែងមានអ្នកណាចោទយើងពីបទបំភ្លេចបទគម្ពីរ សូមឲ្យ យើងបង្ហាញថា សេចក្តីពិតដែលយើងអះអាងថាត្រូវបានដកចេញពីបទគម្ពីរ មិនខ្វះការបញ្ជាក់របស់បុរសបរិសុទ្ធនេះឡើយខ្ញុំមានន័យថា Augustine ។ ពុំ មិនរាប់បញ្ចូលវាថាវាចាំបាច់ដើម្បីរាប់ធាតុដោយធាតុអ្វីដែលអាចត្រូវបានបន្ថែម ពីបទគម្ពីរក្នុងការគាំទ្រគំនិតរបស់យើងនោះទេប៉ុន្តែមានតែពីអត្ថបទដែលបាន ជ្រើសរើសយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីត្រួសត្រាយផ្លូវដល់ការយល់ដឹងនៅសល់ទាំងអស់ដែល យើងបានអាននៅទីនេះនិងទីនោះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត វាមិនមែនជារឿងដែល ហួសពេលទេសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយដោយសាមញ្ញថា ខ្ញុំយល់ស្របនឹងបុរស នោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានយល់ព្រមរួមគ្នា ដោយគ្រាន់តែវិនិយោគជាមួយ អាជ្ញាធរដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ ប្រាកដណាស់ថាមានហេតុផលដែលត្រៀមខ្លួនរួច

ហើយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿថាសេចក្តីល្អមានប្រភពមកពីព្រះតែម្នាក់ឯង ។ ហើយ មានតែអ្នករើសតាំងប៉ុណ្ណោះដែលរកឃើញឆន្ទៈដែលមានទំនោរទៅរកភាពល្អ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវស្វែងរកមូលហេតុនៃការបោះឆ្នោតនៅខាងក្រៅមនុស្ស ។ អាស្រ័យ ហេតុនេះ មនុស្សនោះមានសិទ្ធិនឹងមិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែវាហូរចេញពី សេចក្តីរីករាយដូចគ្នា ដែលពួកយើងត្រូវបានជ្រើសរើសមុនការបង្កើតពិភពលោក អេភេសូ] ១ ។ [៤:លើសពីនេះ មានហេតុផលស្រដៀងគ្នាមួយទៀត ៖ ដោយសារ ឆន្ទៈ និងការធ្វើបានល្អ យកប្រភពចេញពីជំនឿ នោះយើងគួរតែមើលថាតើអ្វី ជាប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគម្ពីរទាំងមូលប្រកាស ថា សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះដោយឥតគិតថ្លៃ នោះវាកើតឡើង ថានៅពេលដែលយើងដែលតាមធម្មជាតិមានទំនោរទៅរកអំពើអាក្រក់ដោយអស់ ពីចិត្ត ចាប់ផ្តើមធ្វើល្អ យើងធ្វើដូច្នេះដោយគ្រាន់តែព្រះគុណ ។ ដូច្នេះ ព្រះ អម្ចាស់នៅពេលទ្រង់ដាក់គោលការណ៍ទាំងពីរនេះក្នុងការប្រែចិត្តជឿនៃរាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់នឹងដកយក « បេះដូងថ្ម » ពីពួកគេ ហើយប្រទានដល់ពួកគេ « បេះ ដូងសាច់ឈាម » [អេសេ[២៦:៣៦ . ថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយចំហថា អ្វីដែលជា ខ្លួនយើងគួរតែត្រូវបានលុបចេញ ដើម្បីបំប្លែងយើងទៅរកសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែ អ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងគឺមកពីគាត់ ។ ហើយគាត់មិនបានប្រកាសអំពីការនេះ នៅកន្លែងតែមួយ, ដ្បិតគាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងយេរេមា; «ខ្ញុំនឹងផ្តល់ឱ្យពួក គេនូវបេះដូងតែមួយ និងផ្លូវមួយ ដើម្បីឲ្យពួកគេខ្លាចខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃ» [យេ ។[៣៩:៣២.បន្តិចក្រោយមក ៖ «ខ្ញុំនឹងដាក់ការភ័យខ្លាចចំពោះឈ្មោះរបស់ពួក គេក្នុងចិត្ត ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេងាកចេញពីខ្ញុំ» [យេម៉ូស[២៤: ៤០:៣២ . ថាអេសេគាលក្នុងនៅតទៅ«យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តតែមួយ ហើយនឹងឲ្យ

វិញ្ញាណថ្មីក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ។ យើងនឹងដកបេះដូងដែលមានដុំថ្ម
ចេញពីសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ហើយឲ្យបេះដូងជាសាច់ឈាម» ។ លោកថ្លែងទី
បន្ទាល់ថា ការប្រែចិត្តជឿរបស់យើងគឺជាការបង្កើតវិញ្ញាណថ្មី និងចិត្តថ្មី ។ តើ
ការពិតមួយណាទៀតដែលអាចទាមទារឱ្យគាត់កាន់តែច្បាស់ ហើយដកយកចេញ
ពីយើង រាល់ភាពល្អ និងត្រឹមត្រូវតាមឆន្ទៈរបស់យើង? វាតែងតែធ្វើតាមថា
គ្មានអ្វីល្អអាចកើតចេញពីឆន្ទៈរបស់យើងទេ ដរាបណាវាត្រូវបានកែទម្រង់
ហើយបន្ទាប់ពីការកែទម្រង់របស់វា រហូតមកដល់ពេលវាល្អ វាកើតចេញពីព្រះ
មិនមែនមកពីខ្លួនយើងទេ ។

**9. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាពិសេសបង្ហាញពីរបៀបដែលការចាប់ផ្តើម
ការបន្ត និងចុងបញ្ចប់នៃព្រះពររបស់យើងគឺមកពីព្រះតែមួយគត់**

ដូច្នេះ ផងដែរ តើយើងអានការអធិស្ឋានដែលផ្សំឡើងដោយបុរសបរិសុទ្ធដែរឬ
ទេ ។ សាឡាម៉ូនបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ចិត្តយើងចំពោះ
ទ្រង់ចុះ» ។] ១ ពង្សវ ៨:៥៨] ទ្រង់បង្ហាញពីភាពរឹងចចេសនៃចិត្តរបស់
យើង ៖ តាមធម្មជាតិ ពួកគេមានសិរីរុងរឿងក្នុងការបោះបោរប្រឆាំងនឹងច្បាប់
របស់ព្រះ លុះត្រាតែពួកគេកោងកាច ។ ទស្សនៈដូចគ្នានេះក៏មាននៅក្នុងទំនុក
តម្លើងដែរ ៖ « ទំនោរចិត្តខ្ញុំទៅរកទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ :១១៩ទំនុកតម្លើង]៣៦[
។ យើងគួរកត់សម្គាល់ជានិច្ចនូវការប្រឆាំងគ្នារវាងចលនាដ៏ច្របូកច្របល់នៃបេះ
ដូង ដែលវាត្រូវបានដកចេញពីភាពរឹងចចេសមិនស្តាប់បង្គាប់ និងការកែតម្រូវ
នេះ ដែលវាត្រូវបានបង្ខំឱ្យគោរពប្រតិបត្តិ ។ នៅពេលដែលដាវីឌមានអារម្មណ៍
ឆ្ងរស្រាលក្នុងពេលមួយនៃការដឹកនាំព្រះគុណ ហើយអធិស្ឋានឲ្យព្រះ«បង្កើត»
គាត់«ចិត្តស្អាត» «ដើម្បីបង្កើតវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់គាត់

ឡើងវិញ» [ទំនុក១០:៥១ .] តើគាត់មិនទទួលស្គាល់ថាផ្នែកទាំងអស់នៃបេះដូងរបស់គាត់ត្រូវបានកកកុញដោយភាពស្មោកគ្រោក ហើយវិញ្ញាណរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងភាពថោកទាបឬ? ជាងនេះទៅទៀត តើគាត់មិនមែនដោយការហៅភាពស្អាតស្អំដែលគាត់អង្វរដល់ ថាវាបានទទួល "ការបង្កើតរបស់ព្រះ" ទាំងស្រុងចំពោះព្រះទេឬ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់ថាការអធិស្ឋាននេះគឺជាសញ្ញានៃអាកប្បកិរិយាចំពោះព្រះ និងបរិសុទ្ធ ការបដិសេធគឺរួចរាល់ហើយ ៖ ទោះបីជាវាបានប្រែចិត្តមួយផ្នែករួចហើយក៏ដោយ គាត់បានប្រៀបធៀបស្ថានភាពពីមុនរបស់គាត់ជាមួយនឹងការខូចខាតដ៏ក្រៀមក្រំដែលគាត់បានជួបប្រទះ ។ ដូច្នេះ ការទទួលយកតួនាទីជាបុរសដែលឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ គាត់គ្រាន់តែអធិស្ឋានថា អ្វីក៏ដោយដែលព្រះប្រទានដល់គាត់ក្នុងការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ គាត់ចង់បានខ្លួនគាត់ដើម្បីត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យគាត់បានរួចផុតពីកម្មសិទ្ធិរបស់សាតាំង គាត់អាចក្លាយជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ចម្លែកនិងអស្ចារ្យគឺជាអាជ្ញាប័ណ្ណនៃមោទនភាពរបស់យើងជាតឹងរឹងដែលអ្វីទាមទារមិនព្រះអម្ចាស់ ! ឯការឲ្យយើងប្រតិបត្តិថ្ងៃសប្បិទរបស់ទ្រង់យ៉ាងប៉ិនប្រសប់បំផុត និក្ខំ[20:8, ចោទិ .5:12ff] នោះគឺដោយការសម្រាកពីការងាររបស់យើង ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គ្មានអ្វីដែលយើងមិនចង់ធ្វើជាងការលាភារងាររបស់យើង ហើយប្រគល់កិច្ចការរបស់ព្រះនៅកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេនោះទេ ។ ប្រសិនបើការមិនសមហេតុផលរបស់យើងមិនជាប់តាំងទេ នោះព្រះត្រីសូបានផ្តល់សក្ខីកម្មអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវគេតាបសង្កត់យ៉ាងខ្លាំង ។ គាត់និយាយថា ខ្ញុំគឺជាដើមទំពាំងបាយជូរ"ពិត អ្នករាល់គ្នាជាមែក :១៥យ៉ូហាន]៥ព្រះ [

បិតារបស់ខ្ញុំជាអ្នកដាំ] 15:1] ។ ដូចជាមែកឈើមិនអាចបង្កើតផលដោយខ្លួនឯងបានឡើយ លុះត្រាតែវានៅជាប់នឹងដើមទំពាំងបាយជូរ ដូច្នេះ អ្នកមិនអាចនៅជាប់នឹងខ្ញុំបានទេ]15:4] ។ ក្រៅពីខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ ”]15:5] ប្រសិនបើយើងលែងបង្កើតផលពីខ្លួនយើង ជាងមែកឈើដែលចេញនៅពេលវាត្រូវដកពីផែនដី ហើយខ្វះសំណើមនោះ យើងមិនគួរស្វែងរកសក្តានុពលទៀតទេ ។ ធម្មជាតិរបស់យើងសម្រាប់ល្អ ។ ការសន្និដ្ឋាននេះក៏មិនគួរឲ្យសង្ស័យដែរ ៖ « ក្រៅពីខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ » [យ៉ូហាន ១៥ ៥:

។[មិននិយាយថាយើងខ្សោយពេកដើម្បីគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែក្នុងការកាត់បន្ថយយើងឱ្យគ្មានអ្វីសោះ គាត់មិនរាប់បញ្ចូលការប៉ាន់ស្មានទាំងអស់អំពីសមត្ថភាពពិតតូចបំផុតនោះទេ ។ ប្រសិនបើជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងបង្កើតផលដូចដើមទំពាំងបាយជូរ ដែលផ្តល់ថាមពលសម្រាប់ការលូតលាស់របស់វា ពីសំណើមនៃផែនដី ពីទឹកសន្សើមនៃស្ថានសួគ៌ និងពីភាពកក់ក្តៅនៃព្រះអាទិត្យ ខ្ញុំមិនឃើញមានចំណែកក្នុងអំពើល្អដែលនៅសេសសល់ដល់យើងឡើយ ។ ប្រសិនបើយើងនៅតែមិនចុះសម្រុងអ្វីដែលជារបស់ព្រះ ។ ដោយឥតប្រយោជន៍ឧបាទានកូន្ទដ៏ឆ្លុះឆ្លាយនេះ ត្រូវបានគេចោទថា មានបឹងសាបក្នុងមែកហើយអំណាចនៃផលផ្លែ ។ ហើយវាមិនយកអ្វីៗទាំងអស់ពីផែនដី ឬពីឫសដើមរបស់វាឡើយ ព្រោះវាបំពាក់នូវរបស់អ្វីមួយរបស់វា ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងសាមញ្ញថា យើងជាឈើស្ងួត ហើយគ្មានតម្លៃនៅពេលដែលយើងឃ្លាតចេញពីទ្រង់ ពីព្រោះយើងគ្មានសមត្ថភាពធ្វើល្អឡើយ ដូចជាកន្លែងផ្សេងទៀតដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ «គ្រប់ដើមឈើដែលព្រះវរបិតាខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវដកហូតចេញ» ។ :១៥ម៉ាថាយ]១៣] ។ដោយហេតុនេះ ក្នុងវគ្គដែលបានលើកឡើងរួច

ហើយ សាវ័កបានចាត់ចំនួនសរុបដល់គាត់ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ « គឺជាព្រះដែលធ្វើការក្នុងអ្នក ទាំងឆន្ទៈនិងការធ្វើការ » [គីលីព ១[១៣:២ . ផ្នែកដំបូងនៃការងារល្អគឺឆន្ទៈ មួយទៀត ការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងក្លាដើម្បីសម្រេចវា; អ្នកនិពន្ធទាំងពីរគឺព្រះ ។ ដូច្នេះ យើងនឹងប្តូរព្រះអម្ចាស់ បើយើងទាមទារអ្វីដោយខ្លួនឯងដោយចេតនា ឬការសម្រេច ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងជួយដល់ឆន្ទៈដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើង នោះអ្វីមួយនឹងត្រូវទុកឲ្យយើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលគេនិយាយថា គាត់ធ្វើតាមឆន្ទៈ អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងវាឥឡូវនេះដាក់នៅខាងក្រៅយើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែសុច្ឆន្ទៈត្រូវបានថ្លឹងថ្លែងដោយបន្ទុកសាច់ឈាមរបស់យើង ដើម្បីមិនអាចងើបឡើងបាន លោកបានបន្ថែមថា ដើម្បីពុះពារលើការលំបាកនៃការតស៊ូនោះ យើងត្រូវបានផ្តល់នូវភាពខ្ជាប់ខ្ជួននៃការខិតខំគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសម្រេចបាននូវកិច្ចការនេះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្វីដែលគាត់បានបង្រៀននៅក្នុងវគ្គមួយទៀតមិនអាចជាការពិតទេ ៖ « គឺមានតែព្រះទេដែលធ្វើការទាំងអស់នៅក្នុងទាំងអស់ » [1 កូរិនថូស 12:6] ។

នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់ពីមុន ដំណើរទាំងមូលនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានយល់ ។ ដូច្នេះដែរ ដាវីឌបន្ទាប់ពីគាត់បានអធិស្ឋានផ្លូវរបស់ព្រះឲ្យគេស្គាល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ដើរតាមសេចក្តីពិត គាត់បានបន្ថែមភ្លាមថា « រូបរូមចិត្តខ្ញុំដើម្បីកោតខ្លាចព្រះនាមទ្រង់ » [ទំនុក:៨៦ . ១១;] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ លោកមានន័យថា សូម្បីតែមនុស្សដែលមានចិត្តល្អ ក៏ត្រូវរងនូវការរំខានជាច្រើនដែលគេងាយរលត់ទៅ ឬរលត់ទៅវិញ លុះត្រាតែគេមានកម្លាំងចិត្តតស៊ូ ។ ដោយវិធីនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យជំហាននេះត្រូវដឹកនាំដើម្បីរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់

ក៏សូមអង្វរផងដែរឱ្យទទួលបានកម្លាំងដើម្បីប្រយុទ្ធ ៖ «កុំឱ្យមានអំពើទុច្ចរិត ឡើយ» «ទទួលអំណាចលើខ្ញុំ» [ទំនុកតាម ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់[១៣៣:១១៩ . របៀបនេះទាំងពីរចាប់ផ្តើម និងបញ្ចប់កិច្ចការដ៏ល្អនៅក្នុងយើង ។ គឺជាការធ្វើ របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលឆន្ទៈបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់នៃអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ មានទំ នោរចិត្តខ្លះខ្លះចំពោះវា ត្រូវបានបំផុសគំនិត ហើយជំរុញឱ្យបន្តតាមវា ។ បន្ទាប់មក វាគឺជាការធ្វើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលការជ្រើសរើស ការខ្លះខ្លះ និង ការខិតខំមិនរអាក់រអួលឡើយ ប៉ុន្តែបន្តរហូតដល់ការសម្រេចបាន ។ ទីបំផុត បុរសនោះឈានទៅមុខក្នុងការទាំងនេះដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយតស៊ូដល់ទីបំផុត ។

10. សកម្មភាពរបស់ព្រះមិនបង្កើតលទ្ធភាពដែលយើងអាចហត់នៅយនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលយើងមិនអាចបន្ថែម

ក្នុងលក្ខណៈដូចដែលត្រូវបានបង្រៀន និងជឿអស់ជាច្រើនសម័យកាលនោះ ទេ—ថានៅពេលក្រោយនៅក្នុងជម្រើសរបស់យើងគឺត្រូវគោរពតាម ឬទប់ទល់ នឹងចលនានេះ—ប៉ុន្តែដោយបោះចោលវាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ហេតុដូច្នេះ ហើយ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបដិសេធនូវពាក្យដដែលៗរបស់ Chrysostom ថាៈ « អ្នកណាដែលគាត់គួរ គាត់គួរដោយស្ម័គ្រ » ដោយវាមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់ គ្រាន់តែលើកដៃរបស់គាត់ដើម្បីរង់ចាំថាតើយើងនឹងរីករាយក្នុងការទទួលជំនួយពី គាត់ឬអត់ ។ យើងទទួលស្គាល់ថាស្ថានភាពរបស់បុរសនោះ ខណៈដែលគាត់នៅ តែត្រង់គឺជាបែបដែលគាត់អាចបត់ទៅម្ខាង ។ ប៉ុន្តែដរាបណាគាត់បានបញ្ជាក់ យ៉ាងច្បាស់ដោយគំរូរបស់គាត់ថាតើឆន្ទៈសេរីមានទុក្ខយ៉ាងណា លុះត្រាតែព្រះ មានព្រះហឫទ័យ និងអាចធ្វើការនៅក្នុងយើង តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះ យើង ប្រសិនបើទ្រង់ប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់យើងក្នុងទំហំតូចនេះ? ប៉ុន្តែ

យើងខ្លួនឯងលាក់បាំងវា ហើយធ្វើឲ្យវាទន់ខ្សោយដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់យើង ។

ដ្បិតសារីកមិនបានបង្រៀនថា ព្រះគុណនៃសុច្ឆន្ទៈត្រូវបានប្រទានមកយើងទេ បើយើងទទួលយកវា ប៉ុន្តែថាទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើការនៅក្នុងយើង ។ នេះមិនមានន័យអ្វីក្រៅពីថា ព្រះយេស៊ូវតាមរយៈវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដឹកនាំ ពត់ និងគ្រប់គ្រងចិត្តយើង ហើយសោយរាជ្យក្នុងវា ដូចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់មិនសន្យាតាមរយៈអេសេគាលថា គាត់នឹងផ្តល់វិញ្ញាណថ្មីដល់ពួកអ្នករើសតាំងរបស់គាត់ ដើម្បីអោយពួកគេអាចដើរតាមសិក្ខាបទរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាពួកគេអាចដើរបានយ៉ាងពិតប្រាកដ [អេសេគាល 11:19-20; ៣៦:២៧] ។

ឥឡូវនេះ អាចមានបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (« អស់អ្នកណាដែលបានឮ ... ពីព្រះវរបិតាមកឯខ្ញុំ » [យ៉ូហាន 6:45, cf.Vg]) អាចត្រូវយល់តាមវិធីណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីថាព្រះគុណនៃព្រះមានប្រសិទ្ធភាពដោយខ្លួនឯង ។ Augustine នេះក៏រក្សាផងដែរ ។ ព្រះអម្ចាស់មិនចាត់ទុកមនុស្សគ្រប់រូបដែលសក្តិសមនឹងព្រះគុណនេះឡើយ ដូចពាក្យធម្មតារបស់អុកខេម (លុះត្រាតែខ្ញុំខុស) អួតថាៈ ព្រះគុណមិនត្រូវបានគេបដិសេធចំពោះអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមខ្លួនឡើយ ។ បុរសពិតជាគួរត្រូវបានបង្រៀនថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងចំពោះអស់អ្នកដែលស្វែងរកវា ដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាគឺជាអ្នកដែលព្រះគុណនៅស្ថានសួគ៌បានដកដង្ហើមហើយដែលចាប់ផ្តើមស្វែងរកបន្ទាប់ពីនោះពួកគេមិនគួរទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវផ្នែកនៃការសរសើររបស់គាត់ទេ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាជាឯកសិទ្ធិរបស់អ្នករើសតាំង ដែល

បង្កើតឡើងវិញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ពួកគេត្រូវបានជំរុញ និងគ្រប់គ្រង
ដោយការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលនេះ Augustine គ្រាន់តែចំអក
ដល់អ្នកដែលទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវផ្នែកណាមួយនៃទង្វើនៃឆន្ទៈ ដូចជាគាត់
បន្ទោសអ្នកដទៃដែលគិតថាអ្វីដែលជាសក្ខីភាពពិសេសនៃការបោះឆ្នោតដោយ
សេរីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយមិនរើសអើងចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ។ គាត់និយាយថា
"ធម្មជាតិគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា មិនមែនព្រះគុណទេ" ។ ទស្សនៈ
ដែលថាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់អ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ជាទូទៅត្រូវ
បានពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់នោះ អូហ្គាស្ទីន ហៅភាពប៊ិនប្រសប់ដូចកញ្ចក់
ដែលភ្លឺដោយភាពឥតប្រយោជន៍ ។ កន្លែងផ្សេងទៀតគាត់និយាយថា ៖ «តើ
អ្នកមកដោយរបៀបណា? ដោយការជឿ ។ ចូរខ្លាចក្រែងលោកកំពុងអះអាង
ខ្លួនឯងថាអ្នកបានរកឃើញផ្លូវត្រឹមត្រូវ អ្នកនឹងត្រូវវិនាសចេញពីផ្លូវសុចរិត ។ ខ្ញុំ
បានមក អ្នកនិយាយអំពីជម្រើសរបស់ខ្ញុំដោយសេរី ។ ខ្ញុំបានមកតាមឆន្ទៈរបស់
ខ្ញុំ ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកហើម? តើអ្នកចង់ដឹងថានេះក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នក? ឮ
ទ្រង់ត្រាស់ហៅទេ ទេ ហើយនរណាម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានដោយគ្មានហេតុផលពី
ពាក្យរបស់យ៉ូហានថា ចិត្តនៃអ្នកគោរពពូជាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះយ៉ាង
មានប្រសិទ្ធភាព ដែលពួកគេអាចធ្វើបាបបាន" គាត់និយាយថា ពីព្រោះពូជ
របស់ព្រះស្ថិតនៅជាប់នឹងគាត់ ។ [យ៉ូហានទី១ ៣:៩] សម្រាប់ចលនាកម្រិត
មធ្យម ដែលពួកសុភីសសុបិន្តឡើង ដែលបុរសមានសេរីភាពក្នុងការទទួលយក
ឬបដិសេធ យើងឃើញច្បាស់ថាត្រូវបានដកចេញ នៅពេលដែលវាត្រូវបាន
អះអាងថា ភាពស្ថិតស្ថេរមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការតស៊ូ ។

11. ការអត់ធ្មត់គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុង វាមិនមែនជារង្វាន់ ឬជាការ បំពេញបន្ថែមនៃទង្វើរបស់យើងម្នាក់ៗនោះទេ ។

ការតស៊ូ ដោយមិនមានការសង្ស័យ នឹងត្រូវចាត់ទុកជាអំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ ព្រះ ប្រសិនបើកំហុសដ៏អាក្រក់បំផុតមិនបានទទួលជោគជ័យ ដែលវាត្រូវបាន ចែកចាយតាមគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស រហូតមកដល់ពេលនេះ មនុស្សម្នាក់ៗ បង្ហាញខ្លួនឯងថាទទួលយកព្រះគុណដំបូង ។ ប៉ុន្តែដោយសារកំហុសនេះកើត ចេញពីការពិតដែលថាមនុស្សតាមរយៈវានៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេដើម្បីបង្វែរឬ ទទួលយកព្រះគុណដែលបានប្រទានរបស់ព្រះនៅពេលដែលគំនិតចុងក្រោយត្រូវ បានលុបចោលគំនិតពីមុនក៏ធ្លាក់ទៅដោយខ្លួនឯង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅ ទីនេះមានកំហុសពីរដង ។ ក្រៅពីការបង្រៀនថា ការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះ ព្រះគុណដំបូង និងការប្រើប្រាស់ដោយច្បាប់របស់យើងត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ដោយ អំណោយជាបន្តបន្ទាប់ ពួកគេក៏បន្ថែមថាព្រះគុណមិនដំណើរការនៅក្នុងខ្លួន យើងទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នករួមការងារជាមួយយើងប៉ុណ្ណោះ ។

ចំពោះចំណុចទីមួយ ៖ យើងគួរតែជឿថា ខណៈពេលដែលព្រះអម្ចាស់បង្កើនអ្នក បំរើរបស់ទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយប្រមូលអំណោយថ្មីនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់មក លើពួកគេ ដោយសារតែគាត់ពេញចិត្តនឹងទទួលយកការងារដែលគាត់បានចាប់ ផ្តើមនៅក្នុងពួកគេ គាត់បានរកឃើញនៅក្នុងពួកគេនូវអ្វីដែលគាត់ អាចតាម ដានដោយព្រះគុណកាន់តែច្រើន ។ នេះគឺជាអត្ថន័យនៃពាក្យថា « ដល់អ្នក ណាដែលនឹងត្រូវឲ្យ » [ម៉ាថាយ ២៥:២៩ លូកា ១៩:២៦] ដូចគ្នានេះដែរ ៖ «ធ្វើបានល្អ អ្នកបម្រើល្អ! អ្នកបានស្មោះត្រង់ក្នុងរឿងមួយចំនួន ខ្ញុំនឹងដាក់អ្នក លើច្រើន » [ម៉ាថាយ ២៥:២១, ២៣ លូកា ១៩:១៧ ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែនៅទី

នេះយើងត្រូវការការប្រឆាំងនឹងរឿងពីរ (១) មិនត្រូវនិយាយថា ការប្រើមុខទីមួយដោយស្របច្បាប់ បានទទួលរង្វាន់ដោយព្រះគុណនៅពេលក្រោយ ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សដោយការខិតខំរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានប្រសិទ្ធភាព ។ ឬ (២) ដូច្នេះដើម្បីគិតពីរង្វាន់ ឈប់គិតពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំសូមផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿវិញថានឹងមានព្រះពរពីព្រះ ថាការប្រើប្រាស់កាន់តែប្រសើរឡើងដែលពួកគេបានធ្វើពីព្រះគុណពីមុន នោះព្រះគុណខាងក្រោមនឹងកាន់តែច្រើនឡើង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ការប្រើក៏មកពីព្រះអម្ចាស់ដែរ ហើយរង្វាន់នេះកើតចេញពីសេចក្តីសប្បុរសដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ ហើយពួកគេប្រើប្រាស់ខុសពីភាពខុសគ្នារវាងប្រតិបត្តិការ និងការសហការដោយអចេតនា ។

Augustine ពិតជាប្រើវា ប៉ុន្តែសម្រួលវាជាមួយនឹងនិយមន័យសមរម្យមួយ ៖ ព្រះដោយការសហការគ្នាដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលដោយប្រតិបត្តិការដែលលោកបានចាប់ផ្តើម ។ វាគឺជាព្រះគុណដូចគ្នាប៉ុន្តែជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់វាបានផ្លាស់ប្តូរឱ្យសមនឹងរបៀបផ្សេងគ្នានៃឥទ្ធិពលរបស់វា ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាកើតឡើងថាទ្រង់មិនបែងចែករវាងព្រះ និងយើង ហាក់ដូចជាមកពីចលនាបុគ្គលនីមួយៗ ការរួបរួមគ្នារវាងគ្នានឹងគ្នាបានកើតឡើង ប៉ុន្តែទ្រង់កំពុងកាត់សម្គាល់ពីការគុណនៃគុណ ។ អ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទាក់ទងនឹងរឿងនេះ ៖ អំណោយជាច្រើននៃព្រះមានមុនពីចិត្តសប្បុរសរបស់មនុស្ស ដែលជាអំណោយរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមជាឆន្ទៈមិនត្រូវបានទុកអ្វីដើម្បីទាមទារសម្រាប់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ នេះប៉ុណ្ណាបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ ។ ក្រោយពីគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា “គឺជាព្រះដែលធ្វើការក្នុងចិត្តយើងដើម្បីនឹងសម្រេច” គាត់បាន

បន្តថាគាត់ធ្វើទាំងពីរ “ដើម្បីសេចក្តីរីករាយរបស់គាត់” [ភីលីព. ២:១៣] ។
 តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់មានន័យថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់
 ដោយសេរី ។ ចំពោះរឿងនេះ មានសត្រូវរបស់យើងតែងតែនិយាយថា បន្ទាប់ពី
 យើងបានទទួលយកព្រះគុណដំបូងហើយ នោះការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើង
 ផ្ទាល់នឹងសហការជាមួយនឹងព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ ។ ចំពោះការនេះ ខ្ញុំបាន
 ឆ្លើយតបថា ៖ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា បន្ទាប់ពីយើងបានដោយអំណាច
 របស់ព្រះអម្ចាស់ម្តងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីគោរពតាមសេចក្តីសុចរិត នោះ
 យើងបន្តទៅមុខដោយអំណាចរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយមានទំនោរទៅតាមការ
 ប្រព្រឹត្តនៃព្រះគុណ នោះខ្ញុំមិនទទួលបានផលអ្វីឡើយ ។ សម្រាប់វាប្រាកដ
 ណាស់ថាកន្លែងណាដែលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់សោយរាជ្យ នោះមានការ
 ត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរពតាម ។ តើការត្រៀមខ្លួននេះមកពីណា? តើព្រះវិញ្ញាណ
 នៃព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលប្រកាន់ខ្ជាប់ដោយខ្លួនឯង ចិញ្ចឹមនូវទំនោរទៅរកការ
 ស្តាប់បង្គាប់ដែលទ្រង់បានបង្កើតដំបូង ហើយពង្រឹងភាពខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្លួនដើម្បីត
 ស៊ូទេឬ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា មនុស្សមានអំណាចក្នុងខ្លួនគាត់
 ដើម្បីធ្វើការជាដៃគូជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះពួកគេកំពុងបោកបញ្ឆោត
 ខ្លួនឯងយ៉ាងវេទនាបំផុត ។

12. មនុស្សមិនអាចសន្មតខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែការងារល្អតែមួយ ក្រៅពីព្រះ
 គុណរបស់ព្រះដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ពួកគេបានក្លែងបន្លំចំពោះការនិយាយរបស់សា
 វ័កថា ៖ «ខ្ញុំបានធ្វើការច្រើនជាងពួកគេទាំងអស់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគុណនៃ
 ព្រះដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំទេ» [១កូរិន. ១៥:១០] នេះជារបៀបដែលពួកគេយល់
 ៖ ដោយសារប៉ុលអាចមើលទៅហាក់ដូចជាក្រអឺតក្រទមពេកក្នុងការនិយាយថា

គាត់ពេញចិត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះគាត់បានកែតម្រូវការថ្លៃរបស់គាត់ ដោយការគោរពចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានធ្វើបែបនេះដើម្បី ហៅខ្លួនគាត់ថាជាអ្នករួមការងារដោយព្រះគុណ ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែល បុរសល្អជាច្រើននាក់ផ្សេងទៀតបានជំពប់ដួលលើចំបើងនេះ ។ សាវ័កមិនបាន សរសេរថា ព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវបានធ្វើការជាមួយនឹងគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ធ្វើ ជាដៃគូក្នុងកិច្ចការនោះទេ ។

ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈការកែតម្រូវនេះ ទាំងអស់សម្រាប់កម្លាំងពលកម្មទៅកាន់ ព្រះគុណតែមួយ ។ គាត់និយាយថា ៖ «មិនមែនជាខ្ញុំទេដែលបានធ្វើការ ប៉ុន្តែ ជាព្រះគុណនៃព្រះដែលមាននៅជាមួយខ្ញុំ» ។ [១កូរិន ១៥:១០] ឥឡូវនេះ ភាព មិនច្បាស់លាស់នៃការបញ្ចេញមតិបានបញ្ឆោតពួកគេ ប៉ុន្តែជាពិសេសជាងនេះ ទៅទៀត ការបកប្រែឡាតាំងដែលមិនសមហេតុផល ដែលកម្លាំងនៃអត្ថបទ ភាសាក្រិចត្រូវបានខកខាន ។

បើអ្នកបកប្រែពាក្យនេះជាពាក្យ គាត់មិននិយាយថាព្រះគុណជាអ្នករួមការងារ ជាមួយគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែថាព្រះគុណដែលមានវត្តមានជាមួយគាត់គឺជាបុព្វហេតុនៃ អ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ អូហ្គាស្ទីន បង្រៀនរឿងនេះយ៉ាងច្បាស់ ទោះបីជាគាត់និយាយ យ៉ាងខ្លីនៅពេលគាត់និយាយដូចតទៅ ៖ «សុច្ឆន្ទៈរបស់មនុស្សមានមុនអំណោយ ជាច្រើនរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់នោះទេ ។ ឆន្ទៈដែលមានមុនគឺខ្លួនវា ផ្ទាល់ក្នុងចំណោមអំណោយទាំងនេះ ។ ហេតុផលបន្ទាប់មកដូចតទៅ សម្រាប់វា ត្រូវបានសរសេរថា « សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ទន្ទឹងចាំខ្ញុំ» [ទំនុក. ៥៩: ១០ ទំនុកដំកើង ៥៩:១១] ។ ហើយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងមកតាម ខ្ញុំ ។ [ទំនុក.២៣:៦] ព្រះគុណទន្ទឹងរង់ចាំមនុស្សមិនស្ម័គ្រថាគាត់នឹង ។ វាធ្វើ

តាមគាត់សុខចិត្តថាគាត់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ» ។ Bernard យល់ស្រប ជាមួយ Augustine នៅពេលដែលគាត់ធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំនិយាយដូចនេះ ៖ « សូមទាញខ្ញុំមក ទោះមិនចង់ក៏ដោយ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមានឆន្ទៈ ។ ទាញខ្ញុំដោយជើង យឺតដើម្បីធ្វើឱ្យខ្ញុំរត់ ។

13. Augustine ក៏ទទួលស្គាល់ថាមិនមានសកម្មភាពឯករាជ្យនៃឆន្ទៈរបស់ មនុស្សទេ ។

ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ Augustine និយាយតាមពាក្យរបស់គាត់ ក្រែងពួក Pelagians នៃជំនាន់របស់យើងផ្ទាល់ ពោលគឺពួក Sophists នៃ Sorbonne តាមទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេ ចោទប្រកាន់ថា វត្ថុបុរាណទាំងអស់ប្រឆាំងនឹង យើង ។ នៅក្នុងរឿងនេះពួកគេច្បាស់ជាធ្វើត្រាប់តាមឪពុករបស់ពួកគេឈ្មោះ Pelagius ដែល Augustine ខ្លួនឯងត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យចូលសង្ស័យតែមួយ ។ នៅក្នុងសន្និសីទរបស់គាត់ស្តីពី Rebuke and Grace to Valentinus, Augustine ចាត់ទុកយ៉ាងពេញលេញនូវអ្វីដែលខ្ញុំនឹងយោងនៅទីនេះដោយសង្ខេប ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ព្រះគុណនៃការតស៊ូក្នុង អំពើល្អនឹងត្រូវបានប្រទានដល់អ្វីមួយ ប្រសិនបើគាត់មានឆន្ទៈដូច្នេះ ។ វាត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យយើងដើម្បីឱ្យយើងអាចនិងដោយឆន្ទៈអាចយកឈ្នះការ concupiscence ។ ដូច្នេះ គាត់មានសមត្ថភាព បើគាត់មានឆន្ទៈ ប៉ុន្តែគាត់មិនហ៊ានថាគាត់ អាចធ្វើបានទេ ។ ចំពោះយើង វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទាំងឆន្ទៈ និងដើម្បីអាច ។ សេរីភាពដើមគឺមិនអាចធ្វើបាប; ប៉ុន្តែរបស់យើងគឺជានឹង មិនអាចធ្វើបាបបាន ទេ ។ ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចគិតថាគាត់កំពុងនិយាយអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីកើតឡើងបន្ទាប់ពីអមតៈដូចដែល Lombard បកស្រាយវាខុសនោះ

Augustine មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមកបានដកការសង្ស័យនេះ ។ គាត់និយាយថា ៖ « ប្រាកដណាស់ឆន្ទៈរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានដាស់តឿនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថាពួកគេអាចដោយសារពួកគេមានឆន្ទៈដូច្នេះ ហើយពួកគេនឹងដោយសារព្រះបាននាំមកនូវការដែលពួកគេមានឆន្ទៈដូច្នេះ ។ ឥឡូវនេះ ឧបមាថា នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយដ៏ធំបែបនេះ ដែលទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អំណាចរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីគាបសង្កត់ភាពរីករាយ [២កូរិន. 12:9] ឆន្ទៈរបស់ពួកគេត្រូវបានទុកអោយពួកគេតាមលំដាប់លំដោយ ដោយមានជំនួយពីព្រះ ដើម្បីអាចប្រសិនបើពួកគេចង់ ហើយថាព្រះមិនធ្វើការនៅក្នុងពួកគេដែលពួកគេចង់បាន៖ ក្នុងចំណោមការឈ្លងជាច្រើននោះឆន្ទៈខ្លួនឯងនឹងចុះចាញ់ដោយភាពទន់ខ្សោយ ហើយដោយហេតុផលនោះពួកគេមិនអាចស្វ័យទ្រាំបាន ។ ដូច្នេះហើយ ជំនួយត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យភាពទន់ខ្សោយនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សដើម្បីផ្លាស់ទីវាដោយឥតធានា និងមិនដាច់ពីគ្នាដោយព្រះគុណដ៏ទេវភាពហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពទន់ខ្សោយរបស់វាដ៏អស្ចារ្យមិនឱ្យវាបរាជ័យឡើយ ។ បន្ទាប់មក គាត់ពិភាក្សាកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលចិត្តនៃភាពចាំបាច់របស់យើងឆ្លើយតបចំពោះព្រះ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើការលើពួកគេ ។ ពិតមែន គាត់មានប្រសាសន៍ថា ព្រះអម្ចាស់ទាញមនុស្សមកតាមឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួន ឆន្ទៈដែលខ្លួនបានធ្វើ ។ ឥឡូវនេះ យើងមានទីបន្ទាល់ពីបបូរមាត់របស់ Augustine ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បានជាពិសេស ៖ មិនត្រឹមតែត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះគុណដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលដោយជម្រើសដោយសេរីរបស់នរណាម្នាក់អាចនឹងត្រូវបានទទួលយក ឬបដិសេធ ប៉ុន្តែ នេះជាព្រះគុណដែលបង្កើតបានទាំងជម្រើស និងឆន្ទៈក្នុងចិត្ត ដូច្នេះ អំពើល្អណាក៏បានកើត

ឡើងជាផលនៃព្រះគុណ ។ ហើយវាគ្មានឆន្ទៈណាផ្សេងទៀតដែលគោរពតាមវា
លើកលែងតែឆន្ទៈដែលខ្លួនបានធ្វើ ។ ក៏មានពាក្យរបស់ Augustine ពីកន្លែង
ផ្សេងទៀតផងដែរ ៖ «ព្រះគុណតែមួយគត់នាំមកនូវរាល់កិច្ចការល្អនៅក្នុងយើ
ង ។

14. Augustine មិនលុបបំបាត់ឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាពឹងផ្អែក
ទាំងស្រុងលើព្រះគុណនៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់និយាយថាឆន្ទៈមិនត្រូវបានដក
ចេញដោយព្រះគុណទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអាក្រក់ទៅជាល្អ ហើយជួយនៅ
ពេលដែលវាល្អ ។ ដោយហេតុនេះ លោកមានន័យថាមនុស្សមិនត្រូវបានរួម
ចំណែកដោយគ្មានចលនានៃបេះដូងដូចជាដោយកម្លាំងពីខាងក្រៅ; ផ្ទុយទៅវិញ
គាត់ទទួលបានឥទ្ធិពលពីខាងក្នុង ដែលគាត់ស្តាប់បង្គាប់អស់ពីចិត្ត ។ Augustine
សរសេរទៅ Boniface ថាព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយ៉ាងពិសេស និងដោយសេរី
ដល់អ្នកជ្រើសរើសតាមរបៀបនេះ ៖ «យើងដឹងថា ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនត្រូវ
បានប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ទេ ។ ដល់អ្នកដែលគេឲ្យនោះ មិនត្រូវឲ្យតាម
កុសលកម្ម ឬតាមកុសលនៃចិត្តទេ គឺឲ្យដោយសេរី ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលវា
មិនត្រូវបានប្រទានមក យើងដឹងថា វាគឺដោយសារតែការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់
ព្រះ ដែលវាមិនត្រូវបានប្រទានមក» ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រដដែលនោះ គាត់
បានជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះទស្សនៈដែលថា ព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ត្រូវបានផ្តល់
សម្រាប់គុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ពីព្រោះដោយមិនបដិសេធព្រះគុណដំបូង
នោះពួកគេបង្ហាញពីភាពសក្តិសម ។ សម្រាប់គាត់នឹងឱ្យ Pelagius សារភាព
ថាព្រះគុណគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់រាល់សកម្មភាពរបស់យើងហើយមិននៅក្នុង
ការបង់ប្រាក់សម្រាប់ការងាររបស់យើងដើម្បីឱ្យវាពិតជាព្រះគុណ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហា

នេះមិនអាចត្រូវបានសង្ខេបជាទម្រង់ខ្លីជាងក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃសៀវភៅ On Rebuke and Grace to Valentinus ឡើយ ។ នៅទីនោះ Augustine បង្រៀនដំបូងថា៖ ឆន្ទៈរបស់មនុស្សមិនទទួលបានព្រះគុណដោយសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែទទួលបានសេរីភាពដោយព្រះគុណ ។ នៅពេលដែលគាត់មានអារម្មណ៍ រីករាយត្រូវបានចែកចាយតាមរយៈព្រះគុណដូចគ្នា; ឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបាន បង្កើតឡើងដើម្បីសូត្រាំ ។ វាត្រូវបានពង្រឹងដោយកម្លាំងដែលមិនអាចយកឈ្នះ បាន; គ្រប់គ្រងដោយព្រះគុណ; វាមិនដែលវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះ គុណលះបង់វា វានឹងធ្លាក់ចុះក្លាមៗ ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតគិត ថ្លៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាត្រូវបានប្រែទៅជាល្អ ហើយពេលដែលបានប្រែចិត្ត វានឹង បន្តនៅក្នុងសេចក្តីល្អ ទិសដៅរបស់មនុស្សឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីល្អ ហើយបន្ទាប់ពី ទិសដៅនោះ ការបន្តរបស់វានៅក្នុងសេចក្តីល្អ គឺអាស្រ័យតែលើឆន្ទៈរបស់ព្រះ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនលើគុណសម្បត្តិណាមួយរបស់មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ នៅតែមានឆន្ទៈសេរីបែបនេះសម្រាប់មនុស្ស ប្រសិនបើយើងចង់ហៅវា ដូចដែល គាត់បានពិពណ៌នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត៖ ថា លើកលែងតែតាមរយៈព្រះគុណ ឆន្ទៈមិនអាចប្រែចិត្តជឿលើព្រះ ឬនៅក្នុងព្រះបានឡើយ ។ ហើយអ្វីក៏ដោយ ដែលវាអាចធ្វើបានដូច្នេះវាអាចធ្វើបានតែតាមរយៈព្រះគុណ ។

21. បើគ្មានពន្លឺនៃវិញ្ញាណទេ ទាំងអស់គឺសេចក្តីងងឹត

ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលប៉ុលនៅទីនេះបដិសេធចំពោះមនុស្ស នៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅក្នុងការអធិស្ឋាន គាត់បានកត់ចំណាំចំពោះព្រះ ។ « យើង បាន សេចក្តី ប្រោស លោះ នៅ ក្នុង ព្រះរាជបុត្រា នោះ ដោយសារ ព្រះ លោហិត ទ្រង់ គឺ ជា សេចក្តី ប្រោស ឲ្យ រួច ពី ទោស តាម ព្រះគុណ

ដ៏ ធ្ងន់ ក្រៃលែង នៃ ទ្រង់ » ។ [អេភ. ១:១៧] ឥឡូវនេះ អ្នកឮថា ប្រាជ្ញា ទាំងអស់ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។ តើគាត់និយាយអ្វីទៀត? « ការឲ្យភ្នែកនៃចិត្តរបស់អ្នកបានបំភ្លឺឡើង» [អេភ. ១:១៨] ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការវិវរណៈថ្មី នោះពួកគេនឹងងងឹតភ្នែក ។ មានដូចតទៅ ៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមដែលទ្រង់បានហៅអ្នក» ។ [អេភេសូ. ១: ១៨] ។ គាត់ទទួលស្គាល់ថាចិត្តរបស់បុរសមិនមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការ យល់ដឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹងពីការហៅរបស់ពួកគេផ្ទាល់

សូមកុំឱ្យ Pelagian និយាយនៅទីនេះថាព្រះជាម្ចាស់នឹងដោះស្រាយភាពល្ងង់ខ្លៅ នេះ ឬប្រសិនបើអ្នកនឹង ភាពល្ងង់ខ្លៅ នៅពេលដែលគាត់ដឹកនាំការយល់ដឹង របស់មនុស្សដោយការបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់គាត់ចំពោះអ្វីដែលវាមិនអាចទៅ ដល់ដោយគ្មានការណែនាំ ។ ដ្បិតដើរឯមានក្រិក្យវិន័យដែលមានប្រាជ្ញាគ្រប់ យ៉ាងដែលអាចប្រាថ្នាបាន ប៉ុន្តែមិនស្តាប់ចិត្តនឹងច្បាប់នោះ ទ្រង់សូមឲ្យបើកភ្នែក ឡើងដើម្បី «សញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងនៃក្រិក្យវិន័យរបស់ទ្រង់» [ទំនុក.១១៩: ១៨] ។ តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់ច្បាស់ជាមានន័យថា គាត់ព្រះអាទិត្យរះមកលើ ផែនដី ពេលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះភ្លឺមកលើមនុស្ស ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានប្រយោជន៍ រហូតដល់អ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា « បិតានៃពន្លឺ » [យ៉ាកុប 1"17] ទាំងភ្នែក ឬ បើកពួកគេ ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលវិញ្ញាណមិនបញ្ចេញពន្លឺ នោះ អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹត ។ ដូចគ្នានេះដែរ ពួកសាវ័កត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាង ត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញដោយគ្រូដ៏ល្អបំផុត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវ ការវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតដើម្បីណែនាំគំនិតពួកគេនៅក្នុងគោលលទ្ធិនេះដែលពួក គេបានឮពីមុន [យ៉ូហាន 14:26] នោះនឹងមិនបានបង្ហាញពួកគេឱ្យរង់ចាំទ្រង់

ទេ [កិច្ចការ 1:4] ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពថាយើងខ្វះអ្វីដែលយើង
 ស្វែងរកព្រះ ហើយដោយសន្យាថាវាបង្ហាញពីការខ្វះខាតរបស់យើង នោះគ្មាន
 នរណាម្នាក់គួរស្នាក់ស្ទើរដើម្បីសារភាពថាព្រះត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ
 នោះទេ ។ អ្នកណាដែលយល់បន្ថែមចំពោះខ្លួនឯង នោះគឺជាអ្នកដឹងដូចជាងព្រោះ
 មិនស្គាល់ភាពខ្វាក់របស់ខ្លួន ។

*(អំពើបាបគឺខុសពីភាពល្ងង់ខ្លៅ [ទល់នឹងផ្កាតូ] ប៉ុន្តែប្រហែលជាពិតឡើង
 ដោយការរំលង ២២-២៥)*

**22. ភស្តុតាងនៃព្រះទ័យរបស់ព្រះដែលមនុស្សមាន ធ្វើឱ្យគាត់មិនអាចលើក
 លែងទោសបាន ប៉ុន្តែការទិញសម្រាប់គាត់មិនមានចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវ**

នៅមានទិដ្ឋភាពទី៣ នៃការយល់ឃើញខាងវិញ្ញាណ គឺការស្គាល់ក្នុងសម្រាប់
 ជីវិតត្រូវ ។ នេះជាការដែលយើងហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “ការចេះដឹងអំពីកិច្ចការ
 នៃសេចក្តីសុចរិត” ។ ពេលខ្លះចិត្តរបស់មនុស្សហាក់ដូចជាស្រូចស្រាវជាងនៅក្នុង
 រឿងដែលខ្ពស់ជាង ។ សម្រាប់សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖ «កាលណាសាសន៍ដទៃ
 ដែលមិនមានក្រឹត្យវិន័យ ប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួន...
 ហើយបង្ហាញថា កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ឯ
 ចិត្តក៏ធ្វើជាសាក្សីដែរ ហើយគំនិតរបស់ពួកគេចោទពួកគេក្នុងចំណោមពួកគេ ឬ
 ដោះសារពួកគេនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ» [រ៉ូម. ២:១៤-១៥] ។
 ប្រសិនបើពួកសាសន៍ដទៃមានច្បាប់សុចរិតជាប់ក្នុងចិត្ត នោះយើងប្រាកដជាមិន
 អាចនិយាយបានថា ពួកគេខ្វាក់ភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះទង្វើនៃជីវិតនោះទេ ។
 គ្មានអ្វីធម្មតាជាងមនុស្សដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងមាតិកា

ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ធម្មជាតិ (ដែលសាវ័កនិយាយនៅទីនេះ) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យយើងពិចារណាអំពីគោលបំណងអ្វី ដែលមនុស្សត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយចំណេះដឹងអំពីច្បាប់នេះ ។ តើវាអាចនាំពួកគេឆ្ពោះទៅរកគោលដៅនៃហេតុផល ហើយការពិតនឹងលេចឡើងភ្លាមៗ ។ នេះក៏ច្បាស់ពីពាក្យរបស់ប៉ុលដែរ បើយើងកត់សម្គាល់បរិបទរបស់ពួកគេ ។ គាត់បាននិយាយពីមុនមកថា អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ គឺត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់ ។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យក៏ត្រូវវិនាសទៅដោយគ្មានច្បាប់ ។ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផលដែលសាសន៍ដទៃត្រូវវិនាសដោយគ្មានការវិនិច្ឆ័យពីមុនមក ប៉ុលបានបន្ថែមភ្លាមៗថាសម្រាប់ពួកគេមនសិការឈរជំនួសច្បាប់ ។ នេះជាហេតុផលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការថ្កោលទោសពួកគេ ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃច្បាប់ធម្មជាតិ គឺធ្វើឲ្យមនុស្សមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ នេះមិនមែនជានិយមន័យអាក្រក់ទេ ៖ ច្បាប់ធម្មជាតិគឺការខ្វល់ខ្វាយនៃសតិសម្បជញ្ញៈដែលបែងចែកឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់រវាងយុត្តិធម៌ និងអយុត្តិធម៌ ហើយដែលធ្វើឱ្យមនុស្សលែងមានលេសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ខណៈដែលវាបង្ហាញថាពួកគេមានកំហុសដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ មនុស្សមានចិត្តធុញថប់ចំពោះខ្លួនឯងដែលកាលណាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ហើយក៏ងាយរំសាយចិត្តតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីអារម្មណ៍នៃបាប ។ នេះជាមូលហេតុដែលផ្ដាច់ហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ខំឱ្យពិចារណា (នៅក្នុង Protagoras របស់គាត់) ថាយើងធ្វើបាបតែចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅប៉ុណ្ណោះ ។ នេះអាចជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏សមរម្យមួយប្រសិនបើមានតែការលាក់ពុតរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលបានបិទបាំងអំពើអាក្រក់ដែលមានជំនាញគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីរារាំងចិត្តពីការទទួលស្គាល់ថាជាអំពើអាក្រក់

នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ មនុស្សមានបាបព្យាយាមគេចពីអំណាចពីកំណើត របស់គាត់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យរវាងល្អនិងអាក្រក់ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គាត់នៅតែត្រូវ បានទាញមកវិញជាបន្តបន្ទាប់ ហើយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យក្រឡេកមើលវា ច្រើនដូចការបង្ខំនោះទេ ទោះជាគាត់ចង់ ឬមិនបើកភ្នែកក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ហើយបានជាគេនិយាយមិនពិតថា មនុស្សធ្វើបាបដោយអវិជ្ជាតែម្នាក់ឯង ។

23. ការវិនិច្ឆ័យល្អ និងអាក្រក់មិនច្បាស់លាស់ ដរាបណាវាកើតឡើងតាម អំពើចិត្ត

Themistius បង្រៀនកាន់តែត្រឹមត្រូវថាបញ្ហារបស់គាត់កម្រត្រូវបានបញ្ឆោតក្នុង និយមន័យទូទៅ ឬនៅក្នុងខ្លឹមសារនៃរឿង ។ ប៉ុន្តែវាជាការបំភាន់នៅពេលដែល វាទៅឆ្ងាយជាងនេះ ពោលគឺអនុវត្តគោលការណ៍ចំពោះករណីជាក់លាក់ ។ ក្នុង ការឆ្លើយតបនឹងសំណួរទូទៅ មនុស្សគ្រប់រូបនឹងបញ្ជាក់ថា ការសម្លាប់គឺជាអំពើ អាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរៀបចំផែនការសម្លាប់សត្រូវ សញ្ជឹងគិតថាយោធាកម្មជា រឿងល្អ ។ មនុស្សផិតក្បត់នឹងថ្កោលទោសការផិតក្បត់ជាទូទៅ ប៉ុន្តែគេនឹងលើក សរសើរខ្លួនឯងដោយការផិតក្បត់ ។ នេះគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស៖ នៅ ពេលដែលគាត់មកដល់ករណីជាក់លាក់មួយ គាត់ភ្លេចគោលការណ៍ទូទៅដែល គាត់ទើបតែដាក់ចុះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកស្មើបានបង្ហាញខ្លួនគាត់យ៉ាង ស្រស់ស្អាតក្នុងការបង្ហាញបទគម្ពីរទី១នៃទំនុកដំកើង ៥៧ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ ការគ្រប់គ្រងរបស់ Themistius គឺមិនមានករណីលើកលែងនោះទេ ។ ពេលខ្លះ សេចក្តីអៀនខ្មាស នៃអំពើអាក្រក់ សង្កត់លើចិត្តគំនិតដូច្នេះហើយ បុគ្គលនោះ មិនប្រកាន់ខ្លួន នូវអំពើល្អ ដោយដឹង និងដោយស្ម័គ្រ ចិត្តនឹង ឈានទៅរក អំពើអាក្រក់ ។ ចេញពីចិត្តគំនិតបែបនេះ ចេញសេចក្តីថ្លែង

ការណ៍ដូចតទៅ ៖ “ខ្ញុំឃើញអ្វីដែលល្អជាង ហើយយល់ព្រម ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្វើតាមដែល អាក្រក់ជាងនេះ” ។ តាមគំនិតខ្ញុំ អារីស្តូតបានបែងចែកយ៉ាងច្បាស់លាស់រវាង ភាពមិនចេះអត់ធ្មត់ និងអនិច្ចា ៖ “ឯណា ភាពមិនស្ថិតស្ថេរសោយរាជ្យ” គាត់ និយាយថា “ស្ថានភាពផ្លូវចិត្តដែលរំខាន ឬតណ្ហា ធ្វើឲ្យខូចក្បាលបាត់បង់ ចំណេះដឹងពិសេស ដែលវាមិនអាចសម្គាល់អំពីអាក្រក់នៅក្នុងអំពើខុសរបស់ខ្លួន ដែល ជាទូទៅវាយលំអើយក្នុងឧទាហរណ៍ដូច ។ ពេលដែលការរំខានបានឆ្លុះ ស្រាល ការប្រែចិត្តនឹងត្រឡប់មកវិញភ្លាមៗ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាព អត់ធ្មត់មិនត្រូវបានរលត់ ឬរលាយសាបសូន្យដោយការដឹងអំពីអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ នៅតែរឹងរូសក្នុងការជ្រើសរើសអំពីអាក្រក់ជាទម្លាប់របស់វា ។

24. ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សបរាជ័យទាំងស្រុង ទាក់ទងនឹងតារាងទីមួយនៃ ច្បាប់ ទាក់ទងនឹងទីពីរ បរាជ័យក្នុងស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ

ឥឡូវនេះ ពេលអ្នកពួការវិនិច្ឆ័យជាសាកលដែលរើសអើងរវាងអំពើល្អ និងអំពើ អាក្រក់ ចូរកុំចាត់ទុកវាជាការត្រឹមត្រូវ និងទាំងស្រុងក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាព ។ ប្រសិនបើចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានជ្រួតជ្រាបដោយសមត្ថភាពក្នុងការសម្គាល់ពីអ យុត្តិធម៌ដោយគ្រាន់តែថាពួកគេមិនគួរធ្វើល្ងង់ខ្លៅជាលេសទេនោះវាមិនមែនជា លទ្ធផលចាំបាច់ទាល់តែសោះដែលការពិតគួរតែត្រូវបានយល់ឃើញក្នុងឧទាហរណ៍ នីមួយៗ ។ វាលើសពីគ្រប់គ្រាន់ ប្រសិនបើការយល់ដឹងរបស់ពួកគេពង្រីករហូត មកដល់ពេលនេះ ដែលការគេចរើសមិនអាចទៅរួចសម្រាប់ពួកគេ ហើយពួកគេ ដែលត្រូវបានកាត់ទោសដោយសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ ចាប់ផ្តើមសូ ម្បីតែឥឡូវនេះដើម្បីញាប់ញ័រនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ហើយប្រសិនបើ

យើងចង់វាស់ស្ទង់ហេតុផលរបស់យើងដោយច្បាប់របស់ព្រះ ដែលជាគំរូនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះ យើងនឹងរកឃើញថាវាខ្វាក់ក្នុងការគោរពប៉ុន្មាន! ប្រាកដណាស់ វាមិនអនុលោមតាមចំណុចសំខាន់ៗនៃតារាងទីមួយ ដូចជាការដាក់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើព្រះ ការសរសើរឡើងឧត្តមភាព និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ និងការរក្សាថ្ងៃសប្បិទយ៉ាងពិតប្រាកដ [និក្ខ. ២០:៣-១៧] ។ តើព្រលឹងអ្វី ឆ្លើយតបតាមការយល់ឃើញពីធម្មជាតិ ធ្លាប់មានចារឹកថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដោយច្បាប់មាននៅក្នុងរឿងទាំងនេះ និងដូចនោះ? ដ្បិតនៅពេលដែលមនុស្សថោកទាបចង់ថ្វាយបង្គំព្រះ ទោះបីគេហៅចេញមួយរយដងពីភាពទទេស្មាតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ពួកគេតែងតែងាកមករកគេម្តងទៀត ។ ជាការពិត ពួកគេទទួលស្គាល់ថា ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការលះបង់ទេ លុះត្រាតែមានចេតនាដោយស្មោះរបស់ពួកគេ ។ តាមរយៈនេះ ពួកគេថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមានគំនិតខ្លះអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែពួកគេបានបំភាន់វាដោយគំនិតមិនពិតភ្លាមៗ ។ ពីព្រោះគេមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាអ្វីដែលច្បាប់ចែងអំពីការថ្វាយបង្គំគឺជាសេចក្តីពិត ។ តើខ្ញុំអាចនិយាយបានថា ចិត្តដែលមិនអាចឆ្លាតដោយខ្លួនឯង ឬស្តាប់ការដាស់តឿននោះ ពូកែខាងបញ្ញាឬ?

មនុស្សមានការយល់ខ្លះទៀតអំពីសិក្ខាបទនៃតារាងទី២ [និក្ខ. 20:12] ដោយសារតែទាំងនេះគឺកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងការអភិរក្សសង្គមស៊ីវិលក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ទោះបីជានៅទីនេះ ពេលខ្លះក៏រកឃើញការបរាជ័យក្នុងការស្នូទ្រាំ ។ មនុស្សម្នាក់ដែលមានចរិតល្អប្រពៃបំផុត យល់ថាវាគ្មានន័យទាល់តែសោះក្នុងការស្នូទ្រាំនឹងការត្រួតត្រាដោយអយុត្តិធម៌ និងហួសហេតុ ប្រសិនបើគាត់

អាចបោះវាចោលតាមមធ្យោបាយណាមួយ ។ ហើយនេះគឺជាការវិនិច្ឆ័យធម្មតា នៃហេតុផលរបស់មនុស្ស៖ សញ្ញានៃមនុស្សគឺដើម្បីទៅដោយអត់ធ្មត់ របស់ មនុស្សដែលមានកិត្តិយស និងជាមនុស្សមានសេរីភាពដើម្បីរុះរើវាចេញ ។ ទស្សន វិទូក៏មិនចាត់ទុកការសងសឹកនៃការរងរបួសថាជាឧបាយកលដែរ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះ អម្ចាស់ថ្កោលទោសចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមហួសហេតុនេះ ហើយដាក់ការអត់ធ្មត់ ដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ ដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះភ្នែកមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែក្នុង ការអនុវត្តច្បាប់ទាំងអស់ យើងពិតជាបរាជ័យក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងគណ នី ។ ព្រោះធម្មជាតិមិនព្រមនាំទៅស្គាល់រោគនៃតណ្ហា ។ ពន្លឺនៃធម្មជាតិត្រូវ បានពន្លត់ មុនពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងទីជ្រៅនេះ ។ ខណៈពេលដែលទស្សន វិទូដាក់ស្លាកការញុះញង់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃចិត្តថាជា "អាក្រក់" ពួកគេ សំដៅទៅលើអ្វីដែលខាងក្រៅនិងបង្ហាញដោយសញ្ញាអាក្រក់ ។ ពួកគេមិនគិតពី សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ដែលធ្វើអោយចិត្តស្ងប់ឡើយ ។

25. ជារៀងរាល់ថ្ងៃយើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យយើងច្រឡំផ្លូវ របស់យើង ។

ដូចដែលយើងសមនឹងទទួលការស្តីបន្ទោសផ្ដាច់ខាងលើ ពីព្រោះគាត់បានចាត់ទុក អំពើបាបទាំងអស់ទៅជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ដូច្នេះយើងក៏គួរតែបដិសេធនូវគំនិតរបស់ អ្នកដែលសន្មតថាមានចេតនាទុច្ចរិត និងភាពថោកទាបនៅក្នុងអំពើបាបទាំងអ ស់ ។ ព្រោះយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់តាមបទពិសោធន៍ថា តើយើងដួលញឹកញាប់ ប៉ុណ្ណា ទោះជាយើងមានបំណងល្អក៏ដោយ ហេតុផលរបស់យើងត្រូវបានគ្រប ដណ្តប់ដោយការបោកបញ្ឆោតច្រើនទម្រង់ ប្រឈមនឹងកំហុសជាច្រើន ប្រឈម

មុខនឹងឧបសគ្គជាច្រើន ជាប់ក្នុងការលំបាកខ្លាំងណាស់ ឆ្ងាយពីការដឹកនាំយើង ត្រឹមត្រូវ ។

ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលបង្ហាញយើងនៅគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតអំពីរបៀបដែលហេតុ ផលទទេនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលគាត់បដិសេធ «ថាយើង គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនយើងដើម្បីទាមទារអ្វីមួយដែលមកពីយើង ប្រសិនបើវាពិត ជាបានធ្វើ» [2 កូរិនថូស.3:5] ។ គាត់មិនមែននិយាយអំពីឆន្ទៈ ឬអារម្មណ៍ នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ថែមទាំងយកសមត្ថភាពពីយើងក្នុងការគិតពីរបៀបដែលការធ្វើ អ្វីត្រឹមត្រូវអាចចូលក្នុងគំនិតរបស់យើង ។ តើការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ការយល់ ដឹង និងការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់យើងខូចខាតទាំងស្រុងដែលយើងអាចបង្កើត ឬ រៀបចំអ្វីនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះឬទេ? គ្មានឆ្ងល់ទេ ដែលវាហាក់ដូចជាពិបាក ពេកសម្រាប់យើង ដែលរងទុក្ខដោយក្តីក្អកក្អល់ចំពោះខ្លួនយើង ក្នុងការដកហូត នូវភាពខ្ពះខ្ពស់នៃហេតុផល ដែលយើងរាប់ថាជាអំណោយដ៏មានតម្លៃបំផុត! ប៉ុន្តែចំពោះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែល «ដឹងថាគំនិតទាំងអស់របស់អ្នកប្រាជ្ញគឺឥត ប្រយោជន៍» [១ កូ. ៣:២០, ស. ទំ. ៩៤:១១] ហើយអ្នកណាដែលប្រកាស យ៉ាងច្បាស់ថា "រាល់ការស្រមៃស្រមៃនៃការសម ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិរបស់ យើងបង្កើត ញុះញង់ ធ្វើ និងព្យាយាម តែងតែអាក្រក់ តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បី ឲ្យសេចក្តីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តី សុចរិតតែមួយគត់ដែលអាចទទួលយកបាន សូម្បីតែចូលក្នុងគំនិតរបស់យើង? យ៉ាងនេះ យើងអាចដឹងបានថា ហេតុផលនៃចិត្តរបស់យើង ទោះដល់ទីណាជា វេនរបស់អញ រមែងមានទុក្ខជាកម្មាធិករណ៍ ។ ជាវិធានដឹងអំពីភាពទន់ ខ្សោយនេះ ពេលគាត់អធិស្ឋានដើម្បីឲ្យមានការយល់ដឹង ដើម្បីរៀនពីព្រះបញ្ញត្តិ

របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ [ទំនុក. ១១៩:៣៤] ។ ក្នុងការចង់ទទួលបាន
 ការយល់ដឹងថ្មី គាត់ស្និទ្ធស្នាលថា ធម្មជាតិរបស់គាត់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ហើយ
 មិនមែនម្តងទេ ប៉ុន្តែស្ទើរតែដប់ដងក្នុងទំនុកតម្កើងតែមួយ គាត់បានអធិស្ឋាន
 ដដែល [ទំនុក. ១១៩:១២, ១៨, ១៩, ២៦, ៣៣, ៦៤, ៦៨, ៧៣, ១២៤,
 ១២៥, ១៣៥, ១៦៩] ។

តាមរយៈពាក្យដដែលៗនេះ គាត់ណែនាំថា តើភាពចាំបាច់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា ដែលបង្ខំ
 គាត់ឱ្យអធិស្ឋានដូច្នេះ ។ ហើយអ្វីដែលដាវីឌស្វែងរកសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯង
 ប៉ុលមានទម្លាប់ក្នុងការអង្វរដល់ក្រុមជំនុំជាទូទៅ ។ «យើងឈប់អធិស្ឋានឲ្យអ្នក
 ហើយសុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានពេញដោយចំណេះអំពីព្រះ ដោយប្រាជ្ញា និងការ
 យល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចដើរដោយសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ»
 ។ល។ ១:៩-១០ ទំនុក, ភីលីព ១:៩] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើង
 គួរចងចាំថានៅពេលណាក៏ដោយដែលវាមិនត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសមត្ថភាព
 របស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ Augustine ទទួលស្គាល់អសមត្ថភាពនៃព្រះអាទិត្យនេះ
 សម្រាប់ភ្នែករបស់យើង ។ មិនស្តាប់ស្តាប់នឹងរឿងនេះទេ គាត់បានបន្ថែមការកែ
 តម្រូវថា យើងខ្លួនយើងបើកភ្នែកមើលពន្លឺ ប៉ុន្តែភ្នែកនៃចិត្ត លុះត្រាតែព្រះអ
 ម្ចាស់បើកវា នៅតែបិទ ។ ក៏មិនមែនបទគម្ពីរបង្រៀនថា ចិត្តរបស់យើងត្រូវ
 បានបំភ្លឺតែមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ហើយបន្ទាប់មកគេអាចនឹងឃើញដោយខ្លួនឯង ។
 អ្វីដែលខ្ញុំទើបតែបានដកស្រង់ពីប៉ុល សំដៅទៅលើការបន្តការរីកចម្រើន និងការ
 កើនឡើង ។ ដាវីឌបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ខ្ញុំបាន
 ស្វែងរកអ្នកអស់ពីចិត្ត សូមកុំឲ្យខ្ញុំរង្វេងចេញពីបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ឡើយ» [ទំនុក.
 119:10] ទោះបីជាគាត់បានកើតជាថ្មី ហើយបានរីកចម្រើនដល់កម្រិតណាក្នុង

ភាពជាព្រះពិតក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែសារភាពថាគាត់ត្រូវការការណែនាំជាបន្តបន្ទាប់គ្រប់ពេល ក្រែងគាត់បដិសេធពីចំណេះដឹងដែលគាត់បានទទួល ។ ដូច្នេះគាត់អធិស្ឋាននៅកន្លែងផ្សេងដើម្បីឲ្យវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលបានបាត់បង់ដោយកំហុសរបស់គាត់ផ្ទាល់បានមកវិញ [ទំនុក. 51:10] ព្រោះវាជាផ្នែកនៃព្រះតែមួយដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវអ្វីដែលគាត់បានផ្តល់ឱ្យកាលពីដើមប៉ុន្តែដែលត្រូវបានដកចេញពីយើងមួយរយៈ ។

(អសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើល្អ ២៦-២៧)

26. សភាវគតិធម្មជាតិដែលចាត់ទុក “ល្អ” និង “អាចទទួលយកបាន” ដូចគ្នា មិនមានអ្វីទាក់ទងនឹងសេរីភាពទេ ។

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវពិនិត្យមើលឆន្ទៈ ដែលសេរីភាពនៃការសម្រេចចិត្តជាពិសេសអាស្រ័យ ។ ត្បិតយើងបានឃើញរួចហើយថា ជម្រើសនោះជាកម្មសិទ្ធិលើផ្នែកនៃឆន្ទៈ ជាជាងការយល់ឃើញ ។ ជាដំបូង ទស្សនវិទូបង្រៀនថា អ្វីៗទាំងអស់ស្វែងរកល្អតាមរយៈសភាវគតិធម្មជាតិ ហើយទស្សនៈនេះត្រូវបានទទួលដោយការយល់ព្រមជាទូទៅ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យយើងគិតថាគោលលទ្ធិនេះមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងការទៀងត្រង់នៃឆន្ទៈមនុស្សនោះ ចូរយើងសង្កេតមើលថា អំណាចនៃជម្រើសដោយសេរីគឺមិនត្រូវស្វែងរកក្នុងចំណង់បែបនេះទេ ដែលកើតឡើងពីទំនោរនៃធម្មជាតិជាជាងការពិចារណា នៃចិត្ត ។ សូម្បីតែសិស្សសាលាក៏ទទួលស្គាល់ថា ឆន្ទៈសេរីគឺសកម្មតែនៅពេលដែលហេតុផលពិចារណាពីលទ្ធភាពជំនួសប៉ុណ្ណោះ ។ តាមរយៈនេះ ពួកគេមានន័យថា វត្ថុនៃចំណង់ត្រូវតែអាចជ្រើសរើសបាន ហើយការពិចារណាត្រូវតែទៅមុននឹងបើកផ្លូវដើម្បីជ្រើសរើស ។

ហើយជាការពិតប្រសិនបើអ្នកពិចារណាពីចរិតលក្ខណៈនៃវិធីជ្រើសរើស ។ ហើយ
តាមពិតទៅ ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាពីចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីប្រាថ្នាធម្មជាតិនៃ
សេចក្តីល្អនៅក្នុងមនុស្ស អ្នកនឹងឃើញថាគាត់មានវាដូចគ្នាទៅនឹងសត្វ ។ ដ្បិត
គេក៏ប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខរបស់ខ្លួនដែរ ។ ហើយនៅពេលដែលប្រភេទល្អ
មួយចំនួនដែលអាចផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍របស់ពួកគេលេចឡើង ពួកគេធ្វើតាមវា ។
ប៉ុន្តែមនុស្សជ្រើសរើសដោយហេតុផល ហើយបន្តដោយខ្លះខ្លះនូវអ្វីដែលពិតជា
ល្អសម្រាប់ខ្លួន ស្របតាមឧត្តមភាពនៃធម្មជាតិអមតៈ ។ គាត់ក៏មិនប្រើហេតុផល
របស់គាត់លើការពិចារណា ឬបង្វែរគំនិតទៅវាដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដូចជាសត្វ
មួយ គាត់ធ្វើតាមទំនោរនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ ដោយគ្មានហេតុផល គ្មានការ
ពិចារណា ។ ដូច្នេះហើយ ថាតើមនុស្សត្រូវបានជំរុញឱ្យស្វែងរកសេចក្តីល្អដោយ
កម្លាំងនៃធម្មជាតិ ឬអត់ នោះគ្មានសិទ្ធិសេរីភាពនៃឆន្ទៈនោះទេ ។ នេះជាតម្រូវ
ការជំនួសវិញថាៈ ទ្រង់ជ្រាបដឹងដោយសមហេតុផល ដោយដឹងថាគាត់ជ្រើស
រើសវា ដោយបានជ្រើសរើសវា គាត់ធ្វើតាមវា ។ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអាននៅតែ
សង្ស័យ យើងត្រូវតែព្រមានពីការបកស្រាយខុសពីដង ។ សម្រាប់ "ចំណង់
អាហារ" នៅទីនេះមិនមែនជាសញ្ញានៃឆន្ទៈខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែជាទំនោរនៃធម្មជាតិ ។
ហើយ "ល្អ" មិនមែនសំដៅលើគុណធម៌ ឬយុត្តិធម៌ទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខខណ្ឌ ដូចជា
នៅពេលដែលអ្វីៗដំណើរការល្អជាមួយមនុស្ស ។ នេះជាតម្រូវការជំនួសវិញថាៈ
ទ្រង់ត្រាស់ដឹងដោយសមហេតុផល; ដោយដឹងថាគាត់ជ្រើសរើសវា; ដោយបាន
ជ្រើសរើសវា គាត់ធ្វើតាមវា ។ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអាននៅតែសង្ស័យ យើងត្រូវតែ
ព្រមានពីការបកស្រាយខុសពីដង ។ សម្រាប់ "ចំណង់អាហារ" នៅទីនេះមិន
មែនជាសញ្ញានៃឆន្ទៈខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែជាទំនោរនៃធម្មជាតិ ។ ហើយ "ល្អ" មិន

មែនសំដៅលើគុណធម៌ ឬយុត្តិធម៌ទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខខណ្ឌ ដូចជានៅពេលដែល អ្វីៗដំណើរការល្អជាមួយមនុស្ស ។ ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែពិនិត្យ មើលថាតើនៅក្នុងការគោរពផ្សេងទៀត ឆន្ទៈត្រូវបាន vitiated យ៉ាងខ្លាំង និង ខូចនៅក្នុងផ្នែកទាំងអស់របស់វា ដែលវាមិនអាចទទួលបានអ្វីក្រៅពីអាក្រក់ ។ ឬ ថាតើវារក្សាចំណែកណាមួយដែលមិនមានភាពទន់ខ្សោយ ទម្រង់ដែលបំណង ប្រាថ្នាល្អអាចកើត ។

27. ចិត្តរបស់យើងមិនអាចចង់បានអំពើល្អដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាន ទេ ។

អ្នកទាំងឡាយណាដែលសន្មតថាជាព្រះគុណដំបូងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលថាយើង ពិតជានឹងហាក់បីដូចជាបញ្ជាក់ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានមហាវិទ្យាល័យមួយនៅក្នុង ព្រលឹងស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានល្អ ប៉ុន្តែមួយខ្សោយពេកដើម្បីអាចសម្រេច បាននូវចេតនារឹងមាំ ។ ឬដើម្បីជំរុញការខិតខំប្រឹងប្រែង ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ ទេថា មតិនេះយកចេញពី Origen និងអ្នកនិពន្ធបុរាណមួយចំនួនទៀត ជា ទូទៅត្រូវបានសិស្សសាលាចាត់ទុកថា ៖ ពួកគេតែងតែចាត់ទុកមនុស្សថាជា "ធម្មជាតិ" ដូចដែលពួកគេនិយាយឃ្លានោះ ។ ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវបានពិពណ៌នា នៅក្នុងពាក្យរបស់សាវ័កថា ៖ «ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើការល្អទេ តែអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិន ចង់នោះជាអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ ។ វាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចនៃឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញថា ខ្លួនខ្ញុំមិនអាចសម្រេចបាន» [រ៉ូម. ៧:១៩,១៨] ប៉ុន្តែពួកគេបានបំភាន់ទឡឹករណ៍ ទាំងមូលដែលថាប៉ូលកំពុងដេញតាមនៅទីនេះ ។ សម្រាប់គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពី ការតស៊ូរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ (ត្រូវបានប៉ះដោយសង្ខេបនៅក្នុងកាឡាទី 5:17 ដែលអ្នកជឿតែងតែមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនពួកគេនៅក្នុងជម្លោះរវាងសាច់ឈាម

និងព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណមក មិនមែនមកពីធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែមកពីសារីរកំពុងនិយាយអំពីការកើតឡើងវិញ ពីព្រោះនៅពេលដែលគាត់មាន គឺសំដៅលើសាច់ឈាមរបស់គាត់ [រ៉ូម ៧:១៨] ។ វាដូចជាគាត់កំពុងនិយាយតាមរបបនេះថា “ល្អនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ” ដូច្នេះហើយធ្វើតាមទម្រង់នៃលេសថា “ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់មិនបានធ្វើអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញ” [រ៉ូម ៧:២០] ។ ការដោះសារនេះអនុវត្តតែចំពោះអ្នកបង្កើតឡើងវិញដែលមានទំនោរទៅរកភាពល្អជាមួយនឹងផ្នែកសំខាន់នៃព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ សេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលបានបន្ថែមមកពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីរឿងនេះ ៖ «ដ្បិតខ្ញុំរីករាយនឹងច្បាប់... តាមមនុស្សនោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំនូវច្បាប់មួយទៀតដែលធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងច្បាប់នៃចិត្តខ្ញុំ» [រ៉ូម ៧:២២-២៣] ដែល តើនឹងមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបែបនេះក្នុងខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ដែលបានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ទទួលសាច់ឈាមរបស់គាត់ដែលនៅជាប់នឹងគាត់? ហេតុដូច្នេះហើយ អូកាសស្ទីន ទោះបីនៅពេលមួយគាត់បានគិតថាការអនុម័តនោះទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្សក៏ដោយ ក្រោយមកបានដកការបកស្រាយរបស់គាត់ថាមិនពិត និងមិនសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងប្រកាន់នូវទស្សនៈដែលមនុស្សមាន ក្រៅតែពីព្រះគុណ ការជំរុញខ្លះ (ទោះជាមានទំនោរទៅរកសេចក្តីល្អក៏ដោយ) តើយើងនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសារីរកដែលសូម្បីតែបដិសេធថាវើងមិនអាចមានឥរិយាបថអ្វីទាំងអស់ [២ កូរិន. ៣:៥]? តើយើងនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែលតាមរយៈលោកម៉ូសេប្រកាសថា រាល់ការស្រមៃនៃចិត្តរបស់មនុស្សគឺមានតែអាក្រក់ [លោកុប្បត្តិ ៨:២១]? ដោយសារពួកគេបានជំពប់ដួលក្នុងការបកស្រាយមិនពិតនៃ

វត្តតែមួយ នោះគ្មានហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការមើលរំលងការយល់ឃើញ
របស់ពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងឲ្យតម្លៃចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទថា ៖ « អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះជាខ្ញុំបម្រើនៃអំពើបាប »
[យ៉ូហាន ៨:៣៤] ។ យើងទាំងអស់គ្នាជាមនុស្សមានបាបដោយធម្មជាតិ
ដូច្នេះ យើងត្រូវបានឃុំខ្លួនក្រោមនីមនៃអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែការកុហកក្រោម
អំណាចនៃអំពើបាប ប្រាកដណាស់ វាជាការចាំបាច់ដែលឆន្ទៈដែលជាកន្លែង
សំខាន់របស់វា ត្រូវបានរារាំងដោយចំណងដ៏រឹងមាំបំផុត ។ ការនិយាយរបស់ប៉ូ
លនឹងមិនសមហេតុផលទេដែលថា “គឺជាព្រះដែលធ្វើការដើម្បីនឹងចង់នៅក្នុង
យើង” [ក្រិលីព.2:13] ប្រសិនបើអ្នកណាមួយនឹងនាំមុខព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញា
ណ ។ ទៅឆ្ងាយជាមួយនឹង “ការរៀបចំ” ដែលមនុស្សជាច្រើននិយាយ! ទោះបី
ពេលខ្លះអ្នកជឿសុំឱ្យចិត្តរបស់ពួកគេធ្វើតាមការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ
ដូចជាវីឌក្នុងវត្តមួយចំនួនក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែកត់សំគាល់ផងដែរថា បំណង
ចង់អធិស្ឋាននេះគឺមកពីព្រះ ។ នេះយើងអាចសន្និដ្ឋានបានពីពាក្យរបស់ដាវីឌ ។
ពេលដែលគាត់ចង់បានចិត្តស្អាតត្រូវបង្កើតឡើងក្នុងខ្លួនគាត់ [ទំនុក. 51:10]
ប្រាកដណាស់ គាត់មិនផ្តល់កិត្តិយសដល់ខ្លួនគាត់ជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមនៃការ
បង្កើតរបស់វា ។ ដោយហេតុផលនេះ ពួកយើងគួរតែឲ្យតម្លៃទៅលើការនិយាយ
របស់ Augustine ថា “ព្រះជាម្ចាស់បានទន្ទឹងរង់ចាំអ្នកក្នុងគ្រប់រឿងទាំងអ
ស់ ។ ឥឡូវនេះអ្នកធ្វើដោយខ្លួនអ្នកខណៈពេលដែលអ្នកប្រហែលជាជឿថានឹង
កំបាំងរបស់គាត់ ។ យ៉ាងម៉េច ចូរសារភាពថា អ្នករាល់គ្នាមានរបស់ទាំងនេះ
មកពីព្រះ ៖ អ្វីដែលអ្នកមានគឺមកពីទ្រង់» ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក “គ្មានអ្វីជា
របស់យើងទេ ក្រៅពីអំពើបាប”

ជំពូក IV

របៀបដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស

(មនុស្សនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អារក្សសាតាំង ៖ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្ហាញថា
ព្រះប្រើសាតាំងកំពុងធ្វើឱ្យចិត្តនៃការស្តីបន្ទោស I-5)

I. មនុស្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្ស ហើយពិតជាមានឆន្ទៈ

លុះត្រាតែខ្ញុំយល់ខុស នោះយើងបានបង្ហាញភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ថា មនុស្សត្រូវ
ជាប់ឃុំឃាំងដោយនឹមនៃអំពើបាប ដែលគាត់មិនអាចពីធម្មជាតិរបស់គាត់បាន
មិនប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អតាមរយៈការតាំងចិត្ត ឬតស៊ូដោយការប្រឹងប្រែងនោះ
ទេ ។ លើសពីនេះ យើងបានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នារវាងការបង្ខិតបង្ខំ និងភាព
ចាំបាច់ ដែលវាហាក់ដូចជាមនុស្សនោះ ខណៈពេលដែលគាត់ធ្វើបាបនៃភាព
ចាំបាច់ ប៉ុន្តែអំពើបាបមិនពិតទេដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ ខណៈដែលគាត់ត្រូវបាន
ចងជាប់នឹងអារក្ស គាត់ហាក់ដូចជាត្រូវបានធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់អារក្សច្រើនជាង
ដោយខ្លួនគាត់ ។ ដូច្នេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីកំណត់ផ្នែកនៃអារក្ស
និងផ្នែករបស់មនុស្សនៅក្នុងសកម្មភាព ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវតែឆ្លើយសំណួរ
ថា តើយើងគួរសរសេរទៅព្រះផ្នែកណាមួយនៃអំពើអាក្រក់ ដែលព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់
ថា សកម្មភាពខ្លះនៃការធ្វើអន្តរាគមន៍របស់ទ្រង់ ។ នៅកន្លែងណាមួយ
Augustine ប្រៀបធៀបឆន្ទៈរបស់មនុស្សទៅនឹងសេះដែលកំពុងរង់ចាំការបញ្ជា
របស់អ្នកជិះរបស់វា ហើយព្រះជាម្ចាស់ និងអារក្សទៅនឹងអ្នកជិះរបស់វា ។ ព្រះ
អង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ប្រសិនបើព្រះគង់នៅខាងក្រៅ នោះជាអ្នកជិះល្មមហើយ
មានជំនាញ ទ្រង់ណែនាំវាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ជំរុញវាបើយឺតពេក ពិនិត្យមើលថា

វាល្បើនពេក ឬក៏ទប់មិនបាន ។ ព្រែបង្ក្រាបវាបើវាព្រួល ហើយនាំវាទៅរកផ្លូវ
ត្រូវ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអារក្សជិះវា នោះវានឹងបង្ខំវាឱ្យឆ្ងាយពីផ្លូវដូចជាអ្នកជិះ
លឿលើ ហើយបង្ខំវាទៅក្នុងប្រឡាយ ទម្លាក់វាពីលើច្រាំងថ្មចោទ ហើយរុញច្រាន
វាឱ្យមានភាពរឹងរូស និងកាចសាហាវ» ។ ដោយសារការប្រៀបធៀបដ៏ល្អជាង
នេះមិនបានគិតមកដល់ទេ យើងនឹងពេញចិត្តនឹងការប្រៀបធៀបមួយនេះ
សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ។ វាត្រូវបានគេនិយាយថាឆន្ទៈរបស់មនុស្សធម្មជាតិគឺស្ថិត
នៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្សហើយត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយវា ។ នេះមិនមាន
ន័យថា ដូចជាទាសករដែលមិនចង់ត្រូវបង្ខំដោយចៅហ្វាយនាយរបស់ពួកគេឱ្យ
ស្តាប់បង្គាប់ ឆន្ទៈរបស់យើង ទោះជាមានការស្ទាក់ស្ទើរ និងទប់ទល់ក៏ដោយ ក៏
ត្រូវបង្ខំឱ្យទទួលបញ្ជាពីអារក្ស ។ វាមានន័យជាងថាឆន្ទៈ ដែលទាក់ទាញដោយ
ល្បិចរបស់សាតាំង នៃភាពចាំបាច់នោះ គោរពប្រតិបត្តិដោយគោរពតាមការ
ដឹកនាំរបស់វាទាំងអស់ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិនសមនឹងទទួលការ
ដឹកនាំដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានបោះបង់ចោល ដោយគ្រាន់តែ
វិនិច្ឆ័យទោសចំពោះទង្វើរបស់សាតាំង ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កនិយាយថា
«ព្រះនៃលោកីយ៍នេះបានធ្វើឲ្យងងឹតភ្នែកដល់គំនិតរបស់អ្នកមិនជឿ» ដែលត្រូវ
បំផ្លាញ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេមើលឃើញពន្លឺនៃដំណឹងល្អ [II កូរិន.4:4] ហើយនៅ
ក្នុង កន្លែងមួយទៀតដែលគាត់«គឺជាកន្លែងធ្វើការនៅក្នុងកូនប្រុសដែលមិនស្តាប់
បង្គាប់» [អេភេសូរ ២:២] ។ ការបិទភ្នែកនូវអំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំង
អស់ដែលកើតឡើងពីវាត្រូវបានគេហៅថា "កិច្ចការរបស់សាតាំង" ។ យ៉ាងណា
ក៏ដោយ បុព្វហេតុរបស់ពួកគេគឺមិនត្រូវបានស្វែងរកពីខាងក្រៅឆន្ទៈរបស់មនុស្ស

នោះទេ ដែលបួសនៃអំពើអាក្រក់បានផុសឡើង ហើយនៅលើគ្រឹះនៃនគរបស់ សាតាំង ពោលគឺអំពើបាប ។

2. ព្រះ សាតាំង និងមនុស្សសកម្មនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា ។

ខុសគ្នាឆ្ងាយពីរបៀបនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះក្នុងរឿងបែបនេះ ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យរឿង នេះកាន់តែច្បាស់ដល់យើង យើងអាចយកជាឧទាហរណ៍ពីគ្រោះមហន្តរាយដែល កើតឡើងដោយពួកខាល់ដេមកលើយ៉ូបបុរសដ៏រស់ស៊ី ។ នៅពេលដែលពួកគេបាន សម្លាប់អ្នកគង្វាលរបស់គាត់ ហើយដោយសត្រូវបានបំផ្លាញហួសច្រើនរបស់គាត់ [យ៉ូប 1:17] ។ ឥឡូវនេះ អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេគឺច្បាស់ណាស់ ។ សាតាំង ក៏មិនធ្វើអ្វីក្នុងកិច្ចការនោះដែរ ដ្បិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របានចែងថា អ្វីៗទាំងអស់ កើតចេញពីវា [យ៉ូប 9:9-12] ប៉ុន្តែយ៉ូបខ្លួនឯងទទួលស្គាល់កិច្ចការរបស់ព្រះ អម្ចាស់នៅក្នុងនោះ ដោយនិយាយថាទ្រង់បានដកយកនូវអ្វីដែលបានរឹបអូសតាម រយៈពួកខាល់ដេ [យ៉ូប 9:29] ។ តើយើងអាចចាត់ទុកកិច្ចការដូចគ្នានេះរបស់ ព្រះ ចំពោះសាតាំង និងមនុស្សជាអ្នកនិពន្ធដោយរបៀបណា ដោយមិន ដោះសារសាតាំងថាមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ឬធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃអំពើ អាក្រក់ដោយរបៀបណា ។ ងាយស្រួលបើយើងគិតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយបន្ទាប់មក របៀបនៃការសម្តែង ។ គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺដើម្បីអនុវត្តការអត់ធ្មត់ របស់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដោយគ្រោះមហន្តរាយ សាតាំងព្យាយាមទទួលបានដើម្បី ជំរុញគាត់ឱ្យអស់សង្ឃឹម; ជនជាតិខាល់ដេព្យាយាមដើម្បីទទួលបានផលចំណេញ ពីទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃផ្ទុយនឹងច្បាប់ និងសិទ្ធិ ។ អស្ចារ្យណាស់គឺភាពចម្រុះនៃ គោលបំណង ដែលបញ្ជាក់យ៉ាងមុតមាំនូវទង្វើនេះ ។ មិនមានអ្វីខុសគ្នាពិតជាង នេះទេ ។ ព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឱ្យសាតាំងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។

ទ្រង់បានប្រគល់ពួកខាល់ដេឲ្យត្រូវសាតាំងជំរុញ ដោយបានជ្រើសរើសពួកគេធ្វើ
 ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់សម្រាប់កិច្ចការនេះ ។ សាតាំងដែលមានព្រួញពុលរបស់វា
 បានដាស់ចិត្តគំនិតអាក្រក់របស់ជនជាតិខាល់ដេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នោះ ។
 ពួកគេចូលទៅក្នុងអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងឆ្លុះឆ្លាយ ហើយពួកគេដាក់ទោសសមាជិក
 ទាំងអស់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេខូចឈ្មោះដោយបទឧក្រិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ សាតាំងត្រូវ
 បាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមការបន្ទោសលើអ្នកដែលវាអនុវត្ត
 រដ្ឋកាលរបស់វា នោះគឺជារដ្ឋកាលនៃអំពើទុច្ចរិត ។ ព្រះក៏ត្រូវបានគេនិយាយថា
 ធ្វើតាមរបៀបរបស់ទ្រង់ ដោយសាតាំងខ្លួនឯង ដោយសារវាជាឧបករណ៍នៃសេ
 ចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ពត់ខ្លួនវានៅទីនេះ ហើយនៅត្រង់ករបស់វា ហើយបញ្ចេញ
 អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ទីនេះ សកម្មភាពសកល
 របស់ព្រះ ដែលសត្វទាំងអស់ត្រូវបានទ្រទ្រង់ ដូច្នេះទទួលបានថាមពលដើម្បីធ្វើ
 អ្វីៗទាំងអស់ ។ ខ្ញុំនិយាយតែពីសកម្មភាពពិសេសនោះដែលមាននៅក្នុងរាល់ការ
 ប្រព្រឹត្តជាក់លាក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងឃើញថាមិនមានភាពមិនស៊ីសង្វាក់
 គ្នាក្នុងការចាត់ចែងកិច្ចការដូចគ្នាចំពោះព្រះ សាតាំង និងមនុស្សឡើយ ។
 ប៉ុន្តែ ភាពខុសប្លែកគ្នាក្នុងគោលបំណង និងលក្ខណៈធ្វើឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់
 ព្រះភ្លឺឡើងដោយឥតសោហ៊ុងនៅទីនោះ ខណៈពេលដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់
 សាតាំង និងមនុស្សក្បត់ដោយភាពអាម៉ាស់របស់វាផ្ទាល់ ។

3. តើ “ភាពឈឺចាប់” មានន័យដូចម្តេច?

ជួនកាល ចាស់ទុំក្នុងក្រុមជំនុំបានកាត់បន្ថយយ៉ាងច្បាស់លាស់ពីការសារភាពការ
 ពិតដ៏សាមញ្ញមួយ ពីព្រោះពួកគេខ្លាចថាពួកគេអាចបើកផ្លូវសម្រាប់អ្នកដែលមិន
 ចេះនិយាយដើម្បីនិយាយដោយមិនគោរពពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ នៅពេលខ្ញុំយល់

ស្របដោយអស់ពីចិត្តចំពោះភាពស្ងប់ស្ងាត់នេះ តើខ្ញុំយល់ថាវាមិនមានគ្រោះថ្នាក់ អ្វីទេ ប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន ។ ពេលខ្លះ សូម្បីតែ Augustine ក៏មិនរួចពីអបិយជំនឿនោះដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់ និយាយថាការរឹងរូស និងការខ្ជាក់មិនសំដៅលើសកម្មភាពរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែទៅ លើការដឹងមុនរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែការបង្ហាញបទគម្ពីរជាច្រើនមិនទទួលស្គាល់នូវ ភាពទន់ខ្សោយទាំងនេះទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាអ្វីដែលលើសពីការដឹងមុន របស់ព្រះគឺពាក់ព័ន្ធទៅទៀត ។ ហើយ Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុង ប្រឆាំងនឹង Julian សៀវភៅ V ប្រកែកយ៉ាងខ្លាំងថា អំពើបាបកើតឡើងមិន ត្រឹមតែដោយការអនុញ្ញាត និងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយ កម្លាំងរបស់គាត់ ដែលជាប្រភេទនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើបាបដែលបាន ប្រព្រឹត្តពីមុនមក ។ ដូចគ្នានេះដែរ អ្វីដែលពួកគេរាយការណ៍អំពីការអនុញ្ញាតគឺ ខ្សោយពេកក្នុងការឈរ ។ ជាញឹកញាប់ណាស់ ព្រះត្រូវបានគេនិយាយថា ខ្ជាក់ និងរឹងរូស ស៊ីបន្ទោស បង្វែរ ទំនោរ និងជំរុញចិត្តរបស់ពួកគេ [អេសាយ ៦:១០] ដូចដែលខ្ញុំបានបង្រៀនយ៉ាងពេញលេញនៅកន្លែងផ្សេង ។ ធម្មជាតិនៃ សកម្មភាពនេះ គឺមិនអាចពន្យល់បានទេ ប្រសិនបើយើងជ្រកកោនក្នុងការដឹង ជាមុន ឬការអនុញ្ញាត ។ ដូច្នេះ យើងឆ្លើយថា វាកើតឡើងតាមពីរយ៉ាង ។ ដ្បិតក្រោយពីពន្លឺរបស់លោកបានរសាយទៅហើយ នោះគ្មានអ្វីក្រៅពីភាពងងឹត និងភាពងងឹតភ្នែកឡើយ ។ ពេលដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះត្រូវបានដកចេញ ចិត្ត របស់យើងរឹងជាថ្ម ។ ពេលការណែនាំរបស់គាត់ឈប់ធ្វើ នោះគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុង ភាពឆោតល្ងង់ ។ យ៉ាងនេះហើយបានជាពោលយ៉ាងនេះថា លោកខ្ជាក់ភ្នែក រឹងមាំ និងពត់ខ្លួនអស់អ្នកណាដែលលោកដកអំណាចនៃការមើលឃើញ ប្រតិបត្តិ

តាមត្រូវ ។ វិធីទីពីរ ដែលខិតទៅជិតអត្ថន័យដ៏ត្រឹមត្រូវនៃពាក្យ គឺថា ដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វា តាមរយៈសាតាំងជាអ្នកបម្រើសេចក្តីក្រោធរបស់វា ព្រះកំណត់គោលបំណងរបស់មនុស្សតាមដែលវាពេញចិត្ត ដាស់ឆន្ទៈរបស់ពួកគេ និងពង្រឹងការខិតខំរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ម៉ូសេ នៅពេលដែលគាត់ប្រាប់ថា ស្តេចស៊ីហុន មិនបានថ្លែងប្រាប់ប្រជាជន ដោយសារព្រះបានធ្វើឱ្យវិញ្ញាណរបស់គាត់រឹង ហើយធ្វើឱ្យដួងចិត្តរបស់គាត់រឹងរូស ភ្លាមៗនោះគាត់បានបន្ថែមគោលបំណងនៃផែនការរបស់ទ្រង់ថា ដូចទ្រង់មានបន្ទូលថា "ទ្រង់នឹងប្រគល់ទ្រង់មកក្នុងដែរបស់យើង " [ចេទិ. ២:៣០] ។ ដូច្នេះ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យស៊ីហុនបំផ្លាញ ទ្រង់បានរៀបចំការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ទ្រង់ដោយចិត្តរឹងរូស ។

4. ក្នុងបទគម្ពីរអំពីរបៀបដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលគ្មានព្រះ

តាមវិធីទីមួយ នេះហាក់ដូចជាត្រូវបានគេនិយាយថា ៖ «គាត់ដកពាក្យសម្តីចេញពីអ្នកដែលមានសេចក្តីពិត ហើយបង្អត់អ្នកចាស់ទុំពីហេតុផល» [យ៉ូប ១២:២០, cf. អ៊ីសេក ។ ៧:២៦] ។ «ទ្រង់យកចិត្តពីអស់អ្នកដែលមានអំណាចលើប្រជាជនក្នុងស្រុក ហើយធ្វើឲ្យគេរង្វេងក្នុងការខ្វះខាតឥតស្រាកស្រាន្ត» ។ [យ៉ូប ១២:២៤, ទំនុក. 107:40] ដូចគ្នាដែរថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំឆ្ងុត ហើយធ្វើឲ្យចិត្តយើងរឹងមាំ ដើម្បីកុំឲ្យយើងខ្លាចទ្រង់"? [អ៊ីសា ។ ៦៣:១៧] វគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះបង្ហាញថាមនុស្សប្រភេទណាដែលព្រះបង្កើតដោយការបោះបង់ចោលពួកគេ ជាជាងរបៀបដែលលោកបំពេញកិច្ចការរបស់លោកក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមានទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតដែលហួសពីការទាំងនេះ ។ ជាឧទាហរណ៍ នោះគឺជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យព្រះចៅជាហ៊ានរឹងរូស ៖ «ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យបេះដូងគាត់រឹង... ដូច្នេះ គាត់នឹងមិនឮអ្នក [និក្ខមនំ ៧:

៣-៤] ហើយឲ្យប្រជាជនចេញទៅ» [និក្ខ. ៤:២១] ។ ក្រោយមក គាត់បាន និយាយថាគាត់បានធ្វើឲ្យព្រះរាជា«ធ្ងន់» [និក្ខ. ១០:១] ហើយ«រឹង» ។ [និក្ខម នំ ១០:២០, ២៧, ១១:១០; ១៤:៨] ។ តើគាត់រឹងវាដោយមិនបន្ទន់វាទេ? នេះជាការពិត ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើអ្វីបន្ថែមទៀត ។ ទ្រង់បានបង្វែរព្រះចៅជាឃ័ន ទៅមារសាតាំង ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពរឹងច្រើននៃសុដន់របស់វា ។ នេះជាមូល ហេតុដែលគាត់ធ្លាប់និយាយថា “ខ្ញុំនឹងទប់ចិត្តគាត់” [និក្ខ. ៤:២១] ។ ប្រជា ជនចេញពីស្រុកអេស៊ីប ។ ក្នុងនាមជាខ្មាំងសត្រូវ អ្នករស់នៅក្នុងតំបន់មកជួប ពួកគេ ។ តើអ្វីបានបំផុសគំនិតពួកគេ? ពិតប្រាកដណាស់ លោកម៉ូសេបាន ប្រកាសទៅកាន់ប្រជាជនថា វាគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលធ្វើអោយចិត្តរបស់ពួកគេរឹង ប៉ឹង ។ ២:៣០] ។ តាមពិត ហោរាដែលបានរៀបរាប់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នានេះ មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ទ្រង់បានបង្វែរចិត្តគេឲ្យស្អប់រាស្ត្រទ្រង់» [ទំនុក. ១០៥: ២៥] ។ ឥឡូវនេះ អ្នកមិនអាចនិយាយថា ពួកគេបានជំពប់ដួលដោយសារការ មិនទទួលយកដំបូន្មានរបស់ព្រះឡើយ ។ ប្រសិនបើពួកគេ «រឹងរូស» ហើយ « ប្រៃ» នោះ ពួកគេមានចេតនាកោងទៅនឹងរឿងនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលណា ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស តើទ្រង់ប្រព្រឹត្តដោយរបៀប ណាតាមការបន្ទោសនោះ? ដើម្បីអោយអ្នកណាម្នាក់មើលឃើញថាអំណាចនៃ ការប្រហារជីវិតគឺនៅជាមួយគាត់ខណៈពេលដែលពួកគេគ្រាន់តែផ្តល់សេវាកម្ម ។ ដូច្នេះហើយ គម្រាមធ្វើជាអន្ទាក់ចាប់ [អេសេ.១២:១៣; ១៧:២០] បន្ទាប់មក ជាញញួរដើម្បីបំបែកពួកអ៊ីស្រាអែល [យេរេម.៥០:២៣] ។ ប៉ុន្តែ គាត់បាន ប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់មិនបានឈរដោយស្ងៀមស្ងាត់ ពេលគាត់ហៅ Sennacherib ថាជាពូថៅ [អ៊ីសា. ១០:១៥] ដែលមានគោលបំណង និង

ជំរុញដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដើម្បីកាត់ពួកគេចុះ ។ នៅកន្លែងមួយទៀត Augustine កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីបញ្ហាដូចតទៅ ៖ « ការពិតដែលមនុស្សធ្វើបាបគឺជាអំពើរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ថាគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអំពើបាប ឬដែលមកពីព្រះចេស្ដានៃព្រះ ដែលញែកភាពងងឹតតាមចិត្តរបស់ទ្រង់ ។

5. សាតាំងក៏ត្រូវបម្រើព្រះដែរ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វត្ថុមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថាសាតាំងធ្វើអន្តរាគមន៍ដើម្បីជំរុញឱ្យមានការគិះដៀលនៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ដោយការឧបត្ថម្ភរបស់វាកំណត់ពួកគេដល់ទីបញ្ចប់ឬមួយផ្សេងទៀត ។ សម្រាប់នៅក្នុងសំយូអែល គេតែងតែនិយាយថា « វិញ្ញាណអាក្រក់របស់ព្រះអម្ចាស់ » និង « វិញ្ញាណអាក្រក់ពីព្រះអម្ចាស់ » បាន « ចាប់ » ឬ « បានចេញពី » សូល [អ៊ីសាម. ១៦:១៤; ១៨:១០; ១៩:៩] ។ វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការបញ្ជូនរឿងនេះទៅកាន់វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ វិញ្ញាណមិនបរិសុទ្ធត្រូវបានគេហៅថា « វិញ្ញាណនៃព្រះ » ដោយសារវាឆ្លើយតបនឹងឆន្ទៈ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយដើរតួជាឧបករណ៍របស់ព្រះ ជាជាងដោយខ្លួនវាជាអ្នកនិពន្ធ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យើងគួរតែបន្ថែមនូវអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀន ៖ ការងារនៃកំហុស និងការល្អត្រូវបានបញ្ជូនពីព្រះ « ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលមិនបានស្តាប់តាមសេចក្តីពិតអាចជឿការភូតភរ » [២ ថៃ. ២:១០-១១ cf.] ទោះជាយ៉ាងណា ក្នុងកិច្ចការតែមួយក៏តែងតែមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើ និងអ្វីដែលសាតាំង និងមនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមធ្វើ ។ ព្រះទ្រង់បង្កើតឧបករណ៍ដ៏អាក្រក់ទាំងនេះ ដែលទ្រង់កាន់នៅក្រោមដៃទ្រង់ ហើយអាចបែរទៅណាដែល

ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ដើម្បីបម្រើយុត្តិធម៌ទ្រង់ ។ ពួកគេជាមនុស្សអាក្រក់ អំពើរបស់ពួកគេនាំឲ្យកើតនូវអំពើអាក្រក់ ដែលមានកំណើតក្នុងធម្មជាតិថោកទាប ។

ការពិចារណាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការបញ្ជាក់អំពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះពីការស្តីបន្ទោស ឬកាត់ចេញនូវលេសណាមួយរបស់មនុស្សអាក្រក់ ត្រូវបានពិភាក្សារួចហើយនៅក្នុងជំពូកស្តីពីការផ្តល់ជំនួយ ។ នេះជាចេតនាតែមួយរបស់ខ្ញុំគឺជាការសង្ខេបដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលសាតាំងសោយរាជ្យក្នុងមនុស្សដែលត្រូវបន្ទោស និងរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តទាំងពីរ

(ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅ, ៦-៨)

6. នៅក្នុងទង្វើរបស់ខ្លួនឯង មិនថាឈ្នួ ឬអាក្រក់ យើងមិនត្រូវបានបោះចោលដោយខ្លួនឯងទេ ។

ទោះបីជាយើងបាននិយាយអំពីរឿងខាងលើក៏ដោយ យើងមិនទាន់បានពន្យល់ពីអ្វីដែលមនុស្សមានសេរីភាពក្នុងសកម្មភាពដែលខ្លួនគេផ្ទាល់ មិនសុចរិត ឬខូចហើយមើលទៅលើរូបកាយជាជាងជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ ក្នុងរឿងបែបនេះ អ្នកខ្លះបានយល់ព្រមឱ្យគាត់មានជម្រើសដោយសេរី ច្រើនជាងនេះទៅទៀត (ខ្ញុំសង្ស័យ) ដោយសារតែពួកគេមិនជជែកតវ៉ាអំពីបញ្ហាដែលមិនសំខាន់ជាងដោយសារតែពួកគេចង់អះអាងជារដ្ឋមាននូវអ្វីដែលពួកគេផ្តល់ឱ្យ ។ សារភាពចំពោះអស់អ្នកដែលគិតថាពួកគេគ្មានអំណាចដើម្បីបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេកាន់ចំណុចសំខាន់ដែលចាំបាច់ដើម្បីដឹងអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនគិតថាផ្នែកនេះមិនគួរត្រូវបានធ្វេសប្រហែសនោះទេ ៖ ទទួលស្គាល់ថានៅពេល

ណាដែលយើងត្រូវបានជម្រុញឱ្យជ្រើសរើសអ្វីមួយដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់យើង នៅពេលណាដែលឆន្ទៈមានទំនោរទៅរករឿងនេះឬផ្ទុយទៅវិញនៅពេលណាដែល ចិត្តនិងបេះដូងរបស់យើងជៀសវាងអ្វីដែលនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ - នេះគឺ នៃព្រះ គុណពិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ កម្លាំងនៃការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះពង្រីកដល់ ចំណុចនេះ ៖ មិនត្រឹមតែរឿងនោះកើតឡើងតាមដែលទ្រង់បានទាយទុកជាការ ចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់មនុស្សក៏ទំនោរទៅរកទីបញ្ចប់ដូចគ្នាដែរ ។ ពិត ហើយ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតពីទិសដៅនៃវត្ថុខាងក្រៅ នោះយើងនឹងមិន មានការសង្ស័យទេថា ដល់កម្រិតនេះ ពួកវាត្រូវបានទុកសម្រាប់វិនិច្ឆ័យរបស់មនុ ស្ស ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងខ្ចីត្រចៀករបស់យើងចំពោះទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែល ប្រកាសថា ព្រះអម្ចាស់ក៏គ្រប់គ្រងចិត្តរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅផងដែរ ទាំងនេះនឹងបង្ខំយើងឱ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទៅនឹងការជំរុញ ពិសេសរបស់ព្រះ ។ អ្នកណាដែលទំនោរចិត្តរបស់ជនជាតិអេស៊ីបចំពោះជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យគេខ្ចីពួកគេ នឹងមានគ្រឿងសក្ការៈដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់ ពួកគេ [និក្ខ. ១១:២-៣]? ពួកគេនឹងមិនដែលស្ម័គ្រចិត្តមានទំនោរដូច្នេះឡើ យ ។ ដូច្នេះ គំនិតរបស់ពួកគេបានចុះចូលនឹងព្រះអម្ចាស់ ជាការគ្រប់គ្រង ដោយខ្លួនឯង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើលោកយ៉ូហានប៊ិចមិនត្រូវបានគេបញ្ចុះ បញ្ចូលថាព្រះជាម្ចាស់តាមការពេញចិត្តរបស់គាត់បានចាត់ចែងមនុស្សផ្សេងៗទេ នោះ គាត់នឹងមិននិយាយអំពីយ៉ូសែបកូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលគាត់គិតថាជាជន ជាតិអេស៊ីបខ្លះថា “សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រោសអ្នកអោយឃើញនូវសេចក្តីមេត្តា ករុណានៅចំពោះមុខបុរសនេះចុះ ។ [លោកុប្បត្តិ ៤៣:១៤] ។ ដូចគ្នាដែរ ដូចដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលបានសារភាពនៅក្នុងទំនុកតម្កើង នៅពេលដែលព្រះ

ជាម្ចាស់នឹងអាណិតដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបង្កប់ចិត្តនៃប្រជាជាតិដ៏
 យោរយោឱ្យមានភាពទន់ភ្លន់ [cf. ១០៦:៤៦] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលដែល
 សូលផ្ទុះកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង រហូតចង់ចងដៃធ្វើសង្គ្រាម មូលហេតុត្រូវបានចែងថា ៖
 វិញ្ញាណនៃព្រះបានជំរុញគាត់ [១សាំ.១១:៦] ។ អ្នកដែលបង្វែរគំនិតរបស់អាប់
 សាឡូមពីការឱបក្រសោបតាមដំបូន្មានរបស់អហ៊ីចូដែល ដែលជាធម្មតាត្រូវបាន
 គេចាត់ទុកថាជាការអធិប្បាយ [II សាំ. ១៧:១៤]? តើអ្នកណាដែលមានទំនោរ
 ចិត្តរហូបោមឲ្យត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលដោយការទូន្មានរបស់យុវជន [ពង្សទី ១
 ១២:១០, ១៤]? តើនរណាជាអ្នកធ្វើឲ្យប្រជាជាតិនានាពីមុនមកយ៉ាងក្លាហានឲ្យ
 ញាប់ញ័រពេលអ៊ីស្រាអែលចូលមក? សូម្បីតែស្រីពេស្យានាងរ៉ាហាបក៏បាន
 សារភាពថា នេះជាការធ្វើដោយព្រះ [យ៉ូស្វ. 2:9] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្នកដែល
 ទម្លាក់ចិត្តជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយការភ័យខ្លាច និងភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែអ្នកដែល
 គំរាមកំហែងក្នុងក្រិត្យវិន័យថានឹងប្រទានឲ្យពួកគេ «ចិត្តញាប់ញ័រ» [ចោទិយក
 ថា ២៨:៦៥, លេវី ២៦:៣៦]?

7. ក្នុងករណីនីមួយៗ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះឈរពីលើសេរីភាពរបស់យើង ។

នរណាម្នាក់នឹងជំទាស់ថាទាំងនេះគឺជាឧទាហរណ៍ជាក់លាក់ចំពោះច្បាប់របស់ពួក
 គេដោយមិនមានន័យថាគ្រប់ករណីទាំងអស់ត្រូវតែត្រូវបានអនុវត្តនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ
 ខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលខ្ញុំជំទាស់ ៖ ព្រះជាម្ចាស់
 នៅពេលណាក៏ដោយ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យធ្វើផ្លូវសម្រាប់ការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់
 ពត់កោង និងបង្វែរឆន្ទៈរបស់មនុស្ស សូម្បីតែនៅក្នុងរបស់ខាងក្រៅក៏ដោយ ។
 ហើយពួកគេក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសដែរដែលឆន្ទៈរបស់ព្រះមិនគ្រប់
 គ្រងលើសេរីភាពរបស់ពួកគេឡើយ ។

មិនថាអ្នកចង់ ឬអត់ទេ បទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃបង្ខំអ្នកឱ្យដឹងថាចិត្តរបស់អ្នកត្រូវបានដឹកនាំដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះ ជាជាងដោយសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកក្នុងការជ្រើសរើស ។ នោះគឺការវិនិច្ឆ័យនិងការយល់ដឹងក្នុងរឿងសាមញ្ញបំផុតច្រើនតែធ្វើឱ្យអ្នកបរាជ័យ ខណៈដែលរឿងងាយនឹងធ្វើឱ្យភាពក្លាហានធ្លាក់ចុះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងបញ្ហាដែលមិនច្បាស់លាស់ ការប្រឹក្សាដែលត្រូវម្ស្នកជាស្រេចត្រូវបានផ្តល់ជូនភ្លាមៗ ។ ក្នុងរឿងធំនិងសំខាន់គឺមានភាពក្លាហានដើម្បីគ្រប់គ្រងរាល់ការលំបាក ។ តាមរបៀបនេះ ខ្ញុំយល់ពីពាក្យរបស់សាឡូម៉ូនដែលថា ៖ «ព្រះបានបង្កើតទាំងត្រចៀកសម្រាប់ស្តាប់ និងភ្នែកដើម្បីមើល [សូភ. 20:12 ទំ] ។ សម្រាប់គាត់ហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនបាននិយាយអំពីការបង្កើតរបស់ពួកគេ, ប៉ុន្តែជាអំណោយទានពិសេសនៃមុខងាររបស់ពួកគេ. នៅពេលដែលគាត់សរសេរថា “នៅក្នុងដែរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់កាន់បេះដូងរបស់ស្តេចដូចជាទឹក ហើយបង្វែរវាទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់ចង់” [សូភាសិត 21’1] សាឡូម៉ូនពិតជាយល់អំពីពូជទាំងមូលនៅក្រោមប្រភេទតែមួយ ។ ប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់បុរសណាម្នាក់ត្រូវបានដោះលែងពីការចុះចូលទាំងអស់ ឯកសិទ្ធិនេះជាកម្មសិទ្ធិខាងលើទាំងអស់នៃឆន្ទៈរបស់ស្តេច ដែលនៅក្នុងវិធានការអនុវត្តការគ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់អ្នកដទៃ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់ស្តេចត្រូវបានពត់ដោយដែរបស់ព្រះ ឆន្ទៈរបស់យើងមិនត្រូវបានលើកលែងពីលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ មានសូភាសិតមួយយូររបស់ Augustine ពោលថា “បើសិក្សាដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម បង្ហាញថា មិនមែនតែចិត្តល្អ ដែលខ្លួនបានធ្វើចេញពីអំពើអាក្រក់ និងដឹកនាំនោះទេ គឺគាត់ធ្វើតែអំពើល្អ និងជារឿងរហូត ។ ជីវិតស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ បំណងប្រាថ្នាដែលរក្សាសត្វលោកនេះក៏

ដូច្នេះដែរ ។ ហើយពួកគេមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងដែលទ្រង់ធ្វើឲ្យពួកគេមានទំនោរទៅកន្លែងណា និងពេលណាដែលទ្រង់នឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ឬដាក់ទណ្ឌកម្ម—តាមពិតដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សម្ងាត់បំផុត ប៉ុន្តែដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ទ្រង់ » ។

8. សំណួរនៃ “ឆន្ទៈសេរី” មិនអាស្រ័យលើថាតើយើងអាចសម្រេចបាននូវអ្វី
ដែលយើងចង់បាននោះទេ ប៉ុន្តែថាតើយើងអាចធ្វើបានដោយសេរីឬអត់ ។ នៅទីនេះ ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំចងចាំថា សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការជ្រើសរើសដោយសេរី គឺមិនត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយលទ្ធផលនៃរឿងនោះទេ ដូចជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅមួយចំនួនមានវា ។ ត្បិតពួកគេហាក់បីដូចជាខ្លួនគេយ៉ាងស្អាតស្អំ និងឆ្លាតវៃដើម្បីបញ្ជាក់អំពីចំណងនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សពីការពិតដែលថា សូម្បីតែស្តេចខ្ពស់បំផុតមិនធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ទៅតាមការចូលចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមត្ថភាពដែលយើងកំពុងនិយាយនេះ យើងត្រូវពិចារណាពីខាងក្នុងមនុស្ស មិនមែនវាស់វែងដោយជោគជ័យខាងក្រៅនោះទេ ។ ក្នុងការពិភាក្សាអំពីឆន្ទៈសេរី យើងមិនសូវថាតើមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យដឹកតាត់ និងបំពេញទេ ទោះបីជាមានការរារាំងពីខាងក្រៅក៏ដោយ អ្វីក៏ដោយដែលគាត់បានសម្រេចចិត្តធ្វើ ។ ប៉ុន្តែថាតើគាត់មានក្នុងន័យបែបណាក៏ដោយ ទាំងជម្រើសនៃការវិនិច្ឆ័យ និងទំនោរនៃឆន្ទៈដែលមានសេរីភាព ។ ប្រសិនបើបុរសមានគ្រប់គ្រាន់នៃទាំងពីរ Atilius Regulus ដែលត្រូវបានបង្ខាំងនៅក្នុងកំប៉ុងស្រាដែលមានក្រចក មានឆន្ទៈសេរីមិនតិចជាង Augustus Caesar ។ គ្រប់គ្រងតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ ជាផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃពិភពលោក ។

ជំពូកទី៥

ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ជាទូទៅធ្វើឡើងក្នុងការការពារឆន្ទៈសេរី

**(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃនឹងចោទប្រកាន់ដោយហេតុផល
សុភវិនិច្ឆ័យ 1-5)**

**I. អំណះអំណាងទីមួយ ៖ អំពើបាបចាំបាច់មិនធ្វើបាបទេអំពើបាបដោយ
ស្ម័គ្រចិត្តគឺជៀសមិនរួច**

វាហាក់ដូចជាថាគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានគេនិយាយអំពីការជាប់ឃុំយ៉ាងនៃចិត្តរបស់
មនុស្ស តើវាមិនមែនសម្រាប់អ្នកដែលមានគំនិតខុសឆ្គងនៃសេរីភាពព្យាយាម
ទម្លាក់គំនិតនេះ ហើយចោទប្រកាន់លើហេតុផលមួយចំនួនរបស់ពួកគេដើម្បីវាយ
ប្រហារគំនិតរបស់យើង ។ ទីមួយ ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំនូវភាពមិនសមហេតុផល
ផ្សេងៗ ដើម្បីបញ្ចេញបញ្ជីលើវា ដូចជាអ្វីដែលគួរឲ្យស្តាប់ខ្លីម្តងដែរចំពោះ
សុភវិនិច្ឆ័យ ។ បន្ទាប់មក ដោយមានទីបន្ទាល់ព្រះគម្ពីរ ពួកគេបានតតាំងនឹង
យើងនឹងវាយឡោមព័ទ្ធទាំងពីរត្រឡប់មកវិញ ។ ប្រសិនបើអំពើបាប ពួកគេ
និយាយថា ជាភ្លើងចាំបាច់ ពេលនេះវាលែងជាអំពើបាបហើយ ។ ប្រសិនបើវា
ជាការស្ម័គ្រចិត្ត នោះវាអាចត្រូវបានជៀសវាង ។ ទាំងនេះក៏ជាអារុដដែល
Pelagius វាយលុកឈ្មោះ Augustine រហូតទាល់តែយើងបានដោះស្រាយភ្លើង
នេះដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមបដិសេធថា អំពើបាបមិនគួរចាត់ទុកថា
ជាអំពើបាបតិចទេ ដោយសារតែវាចាំបាច់ ។ ខ្ញុំបដិសេធផ្ទុយទៅវិញការ
សន្និដ្ឋានដែលគេទាញថាព្រោះអំពើបាបគឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត វាជាការជៀសវាងបាន
។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ឈ្លោះជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយគេចចេញពីការ

ជំនុំជំរះ ដោយធ្វើពុតថាខ្លួនមិនអាចធ្វើអ្វីផ្សេងបាន នោះគាត់មានការឆ្លើយតប រួចរាល់ហើយ ដែលយើងបានបញ្ជូនបន្តទៅកន្លែងផ្សេងៗ វាមិនមែនមកពីការ បង្កើតទេ ប៉ុន្តែមកពីការពុករលួយនៃធម្មជាតិដែលមនុស្សត្រូវបានចងភ្ជាប់ ។ អំពើបាប និងមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើអាក្រក់ ។ តើមកពីណាដែលអសមត្ថ ភាពដែលមនុស្សអាក្រក់អាចប្រើដោយសេរីជាលេស ប៉ុន្តែមកពីការពិតដែលអំ ជាមស្ម័គ្រចិត្តចង់ខ្លួនឯងទៅនឹងការជិះជាន់របស់អារក្ស? ហេតុដូច្នេះហើយ អំពើពុករលួយដែលចាប់យើង៖ បុរសទីមួយបានធ្លាក់ចេញពីអ្នកបង្កើតរបស់គា ត់ ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងអស់ត្រូវទទួលទោសចំពោះការបះបោរនេះ សូមកុំឱ្យ ពួកគេគិតថាខ្លួនឯងត្រូវបានដោះសារដោយភាពចាំបាច់បំផុតដែលពួកគេមាន មូលហេតុច្បាស់លាស់បំផុតនៃការថ្កោលទោសរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំបានឮនូវយ៉ាង ច្បាស់នៅខាងលើ ហើយបានឲ្យអារក្សខ្លួនឯងជាឧទាហរណ៍ ។ វាច្បាស់ណាស់ ថាអ្នកណាដែលធ្វើអំពើបាបចាំបាច់នោះ ធ្វើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តមិនតិចទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នេះជាការពិតនៃទេវតាដែលបានជ្រើសរើស៖ ទោះបីជាឆន្ទៈរបស់ ពួកគេមិនអាចដាក់ចេញពីការល្អក៏ដោយ ក៏វាមិនឈប់ទៅជាឆន្ទៈដែរ ។ លោក Bernard ក៏បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវដូចគ្នាដែរ៖ ថាយើងកាន់តែវេទនា ព្រោះ ភាពចាំបាច់គឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត ដែលជាភាពចាំបាច់ដែលចង់យើងជាប់នឹងវា ដូច្នេះហើយ ទើបបង្ហាងយើងថាយើងជាទាសករនៃអំពើបាប ដូចដែលយើងបាន លើកឡើងពីមុនមក ។

2. អំណះអំណាងទីពីរ៖ រង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មបាត់បង់អត្ថន័យ

ពួកគេដាក់ថា លុះត្រាតែទាំងគុណធម៌ និងគុណធម៌កើតឡើងពីការជ្រើសរើស ដោយសេរីនៃឆន្ទៈ នោះវាមិនស្របគ្នាដែលមនុស្សត្រូវទទួលទោស ឬទទួលរងរង្វាន់

នោះទេ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អំណះអំណាងនេះ ទោះបីវាជារបស់អារីស្តូត នៅកន្លែងណាមួយដែលប្រើដោយ Chrysostom និង Jerome ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ Jerome ខ្លួនគាត់មិនលាក់ការពិតដែលថាវាគឺជាអាគុយម៉ង់ទូទៅរបស់ Pelagians ហើយគាត់ថែមទាំងដកស្រង់ពាក្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ «ប្រសិនបើវាជាព្រះគុណនៃព្រះដែលធ្វើការនៅក្នុងយើង នោះព្រះគុណមិនមែនយើងដែលមិនធ្វើការទេនោះនឹងត្រូវបានកកើត» ។ ទាក់ទិននឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ខ្ញុំឆ្លើយថា គេធ្វើបាបយើងដោយយុត្តិធម៌ ដែលកំហុសនៃអំពើបាបយកប្រភពរបស់វា ។ តើវាខុសគ្នាត្រង់ណា ថាតើយើងធ្វើបាបដោយការកាត់ទោសដោយសេរី ឬដោយឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើវាគឺជាការចង់បានដោយស្ម័គ្រចិត្ត ជាពិសេសចាប់តាំងពីមនុស្សត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជាអ្នកមានបាប ដោយសារគាត់ស្ថិតនៅក្រោមចំណងនៃអំពើបាប? ចំពោះរង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត វាជារឿងមិនសមហេតុផលដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ថាពួកគេពឹងផ្អែកលើចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះ ជាជាងគុណសម្បត្តិរបស់យើង ។ តើគំនិតនេះកើតឡើងញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក្នុង Augustine: “ព្រះមិនបានទទួលនូវគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់វិញ” យើងហៅថា «រង្វាន់» មិនមែនដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់សម្រាប់ព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យរួចហើយ! ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ពួកគេកត់សម្គាល់យ៉ាងមុតមាំថា ឥឡូវនេះគ្មានកន្លែងណាត្រូវទុកសម្រាប់កុសលទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនមានឆន្ទៈសេរីជាប្រភពរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហានេះច្រើនជាបញ្ហាសម្រាប់ការមិនចុះសម្រុងគ្នា ពួកគេមានកំហុសយ៉ាងខ្លាំង ។ Augustine មិនស្នាក់នៅក្នុងការបង្រៀនជាទម្លាប់ដែលមិនអាចជៀសផុតពីអ្វីដែលពួកគេគិតថាខុសច្បាប់ដូច្នេះ

ដើម្បីសារភាព ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់និយាយថា : «តើមនុស្សប្រុសមានគុណសម្បត្តិអ្វី? ពេលដែលគាត់មកដោយមិនបានបង់ថ្លៃ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណដោយសេរី គាត់តែម្នាក់ឯងដែលរួចពីបាប ហើយជាអ្នករំដោះពីវា ស្វែងរកមនុស្សមានបាបទាំងអស់» ។ ផងដែរ : “ប្រសិនបើអ្នកនឹងត្រូវបង់អ្វីដែលអ្នកសមនឹងទទួលបាន អ្នកត្រូវតែទទួលទណ្ឌកម្ម ។ តើមានអ្វីកើតឡើង? ព្រះមិនបានប្រទានដល់អ្នកនូវការដាក់ទោសដែលអ្នកសមនឹងទទួលបានទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដែលមិនសក្តិសម ។ ប្រសិនបើអ្នកឃ្លាតចេញពីព្រះគុណ ចូរអ្នកពីគុណសម្បត្តិរបស់ខ្លួនឯង» ។ ម្តងទៀត : “អ្នកឯងគ្មានអ្វីសោះ ។ អំពើបាបគឺជារបស់អ្នក ប៉ុន្តែគុណសម្បត្តិគឺជារបស់ព្រះ ។ អ្នកសមនឹងទទួលទោស ហើយនៅពេលដែលរង្វាន់មកដល់ គាត់នឹងទទួលអំណោយរបស់គាត់ផ្ទាល់ មិនមែនជាគុណសម្បត្តិរបស់អ្នកទេ» ។ ក្នុងន័យដដែលនេះ គាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា គុណមិនកើតចេញពីបុណ្យទេ ប៉ុន្តែបានមកពីគុណ! ហើយបន្តិចក្រោយមក Augustine សន្និដ្ឋានថា ព្រះជាម្ចាស់បាននាំមុខបុណ្យកុសលទាំងអស់ជាមួយនឹងអំណោយរបស់គាត់ ដើម្បីអោយគាត់អាចនាំមកនូវគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ទ្រង់បានឲ្យគេទាំងអស់ដោយឥតគិតថ្លៃ ដោយសារទ្រង់រកមិនឃើញហេតុផលដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាចាំបាច់ត្រូវរាយបញ្ជីភស្តុតាងបន្ថែមទៀត នៅពេលដែលប្រយោគបែបនេះកើតឡើងម្តង ហើយម្តងទៀតនៅក្នុងសំណេររបស់ Augustine? ប៉ុន្តែ សាវ័កនឹងរំដោះសត្រូវរបស់យើងឱ្យបានប្រសើរជាងមុនពីកំហុសនេះ ប្រសិនបើពួកគេនឹងកំដៅពីគោលការណ៍ណាដែលគាត់ទទួលបានសិរីល្អនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ «អស់អ្នកដែលគាត់បានជ្រើសរើស គាត់បានហៅ ។ អស់អ្នកដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅ ព្រះអង្គរាប់ជា

សុចរិត ។ អស់អ្នកដែលលោកបានរាប់ជាសុចរិត លោកបានលើកតម្កើង» ។
 [រ៉ូម ៨:៣០] ដូច្នេះ យោងទៅតាមសារីក ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿត្រូវបានគ្រង
 រាជ្យ [ធីម៉ូថេទី២ ។ ៤:៨]? ដោយសារពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើស និងហៅ
 និងរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនមែនដោយការ
 ខិតខំរបស់ពួកគេផ្ទាល់ឡើយ ។ ចេញទៅដោយការភ័យខ្លាចទេវនេះថានឹងមាន
 បុណ្យលែងមានទៀត បើចិត្តសេរីមិនឈរ! វាជាកម្ពស់នៃភាពល្អឆ្លើយដែលត្រូវ
 ភ័យខ្លាចចេញឆ្ងាយ ហើយរត់ចេញពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរហៅយើង ។ «ប្រសិនបើ
 អ្នកទទួលរបស់ទាំងអស់ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតខ្លួនថាមិន
 មែនជាអំណោយ? [១ កូរិនថូស ៤:៧] ។ អ្នកឃើញហើយថា ប៉ុណ្ណាបានយក
 អ្វីៗទាំងអស់ចេញពីឆន្ទៈសេរី ដើម្បីកុំឱ្យចាកចេញពីកន្លែងណាមួយសម្រាប់កុស
 ល ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គុណធម៌ និងសេរីភាវូបនីយកម្មរបស់ព្រះជា
 ម្ចាស់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដូចជាគុណធម៌របស់យើង
 ផ្ទាល់ ដែលជាព្រះគុណដែលទ្រង់ប្រទានមកយើង ដោយសារទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេ
 ក្លាយជារបស់យើង ។

**3. ការជជែកទីបី: ភាពខុសគ្នាទាំងអស់រវាងល្អនិងអាក្រក់នឹងត្រូវបានលុប
 ចោល**

គូប្រជែងរបស់យើងបន្ថែមការជំទាស់ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានដកចេញពី
 Chrysostom: ប្រសិនបើដើម្បីជ្រើសរើសល្អឬអាក្រក់មិនមែនជាមហាវិទ្យាល័យ
 នៃឆន្ទៈរបស់យើងនោះអ្នកដែលចូលរួមក្នុងធម្មជាតិដូចគ្នាត្រូវតែអាក្រក់ទាំងអស់
 ឬល្អទាំងអស់ ។ ជិតដល់ទស្សនៈនេះគឺអ្នកនិពន្ធ (អ្នកណាក៏ដោយ) នៃការងារ
 នោះ ការហៅរបស់សាសន៍ដទៃ ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយក្រោមឈ្មោះរបស់

Ambrose ។ គាត់លើកហេតុផល ៖ គ្មាននរណាម្នាក់មិនដែលបានចាកចេញពីសេចក្តីជំនឿឡើយ ប្រសិនបើព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានទុកយើងឲ្យស្ថិតក្នុងស្ថានភាពអាចប្រែប្រួលបាន ។ ចម្លែកណាស់បុរសពូកែបែបនេះគួរភ្លេច! ហេតុអ្វីបានជាវាមិនកើតឡើងចំពោះ Chrysostom ថាវាជាការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះដែលខុសគ្នាដូច្នេះក្នុងចំណោមមនុស្ស? ឥឡូវនេះ យើងមិនខ្លាចតិចបំផុតក្នុងការទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលប៉ុលអះអាងដោយស្មោះអស់ពីចិត្តឡើយ ៖ រាល់មធ្យោបាយទាំងអស់ត្រូវបានគេថោកទាប និងត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យអំពើទុច្ចរិត [រ៉ូម ៣: ១០] ។ មិនមានហេតុផលផ្សេងទៀតដែលហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លះស្វ័យប្រវត្តិដល់ទីបញ្ចប់ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតធ្លាក់នៅដើមវគ្គសិក្សា ។ ចំពោះការខ្ជាប់ខ្ជួន នោះក៏ជាអំណោយរបស់ព្រះផងដែរ ដែលទ្រង់មិនប្រទានដល់គ្រប់ទាំងការមិនរើសអើងទេ គឺប្រទានដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស្វែងរកហេតុផលសម្រាប់ភាពខុសគ្នា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លះតស៊ូយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបរាជ័យដោយអស្ថិរភាព គ្មានអ្វីកើតឡើងចំពោះយើង ក្រៅពីថាព្រះអម្ចាស់បានលើកតម្កើងអតីត ដោយពង្រឹងពួកគេដោយអំណាចរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេវិនាស ។ ខណៈពេលដែលពួកគេក្លាយជាគំរូនៃភាពមិនស្ថិតស្ថេរ ទ្រង់មិនបែងចែកអំណាចដូចគ្នានោះទេ ។

4. អំណះអំណាងទីបួន ៖ ការដាស់តឿនទាំងអស់នឹងគ្មានន័យ

លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេទទួលថា វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើការដាស់តឿន ឥតប្រយោជន៍ក្នុងការប្រើពាក្យដាស់តឿន ល្វីល្វើក្នុងការស្តីបន្ទោសលុះត្រាតែវាស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សបាបក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ ។ នៅពេល

ដែល Augustine សរសេរសុន្ទរកថារបស់គាត់ On Rebuke and Grace

។ ទោះបីជានៅក្នុងនោះគាត់បដិសេធការចោទប្រកាន់ទាំងនោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានរំលឹកដល់បច្ចាមិត្តរបស់គាត់ចំពោះចំណុចសំខាន់នេះថា ៖ «ឱមនុស្សអើយ! រៀនដោយសិក្ខាបទអ្វីដែលអ្នកគួរធ្វើ; ចូររៀនដោយការស្តីបន្ទោសថាវាជាកំហុសរបស់អ្នកផ្ទាល់ដែលអ្នកមិនមានវា ។ រៀនដោយការអធិស្ឋាននៅពេលណាដែលអ្នកអាចទទួលបានអ្វីដែលអ្នកចង់បាន” នៅក្នុងសៀវភៅ On the spirit and the Letter ដែលគាត់បានប្រើស្ទើរតែដូចគ្នានូវអំណះអំណាងថា: ព្រះមិនវាស់វែងសិក្ខាបទនៃច្បាប់របស់ទ្រង់តាមអំណាចរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលទ្រង់បានបង្ហាបនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ គាត់បានផ្តល់ឱ្យដោយសេរីនូវសមត្ថភាពរបស់គាត់ដើម្បីបំពេញ ។ ហើយរឿងនេះមិនតម្រូវឱ្យមានការពិភាក្សាយូរទេ ។ ទីមួយ យើងមិនមែនតែម្នាក់ឯងក្នុងបុព្វហេតុនេះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទ និងសាវ័កទាំងអស់នៅជាមួយយើង ។ សូមឲ្យបុរសទាំងនេះមើលទៅវាពីរបៀបដែលពួកគេអាចទទួលបានដៃខ្ពស់ក្នុងការតស៊ូដែលពួកគេកំពុងតទល់នឹងអ្នកប្រឆាំងបែបនេះ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ « បើគ្មានខ្ញុំអ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ » [យ៉ូហាន ១៥:៥] ។ តើដោយហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនសូវស្តីបន្ទោសនិងប្រដៅអ្នកដែលក្រៅពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ឬ? ឬមួយហេតុផលនេះគាត់មិនសូវជំរុញអ្នករាល់គ្នាឲ្យលះបង់ខ្លួនដើម្បីអំពើល្អ? ប៉ុន្តែវាជាប្រហារពួកគូរនិមិត្តសង្ខេបប៉ុណ្ណាចំពោះការធ្វេសប្រហែសចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ [I Cor. ៣:៣; ១៦:១៤]! ទោះជាយ៉ាងណា គាត់ពិតជាបានអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមានប្រសាសន៍ក្នុងសំបុត្រទៅជនជាតិរ៉ូមថា ៖ «មិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានចិត្ត

ឬលើអ្នកដែលរត់នោះទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា » [រ៉ូម. ៩:១៦] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនឈប់ពីក្រោយដើម្បីដាស់តឿនក៏ដូចជាដាស់តឿននិងស្តីបន្ទោស ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនបង្គាប់ព្រះអម្ចាស់កុំឱ្យធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការទាមទារពីអ្វីដែលទ្រង់តែម្នាក់ឯងអាចឱ្យបាន និងក្នុងការវាយប្រដៅនូវអ្វីដែលបានប្រព្រឹត្តដោយសារការខ្វះព្រះគុណរបស់ទ្រង់? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនព្រមានប៉ូលឲ្យទុកចិត្តអ្នកទាំងនោះហេតុអ្វីបានជាមិនមានអំណាចក្នុងការចង់ប្តូរទៅមុខ តិចជាងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានបោះបង់ចោលពួកគេនៅពេលនេះ? ដូចជាហេតុផលដ៏ល្អបំផុតនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ ដែលផ្តល់ដោយខ្លួនឯងដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកដោយក្លៀវក្លាជាងនោះ មិនបានសម្រាកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទេ! ប៉ូលសរសេរថា ៖ «អ្នកដាំឬអ្នកដែលស្រោចទឹកក៏មិនមានដែរ តែព្រះដែលផ្តល់ការលូតលាស់តែមួយមុខប៉ុណ្ណោះដែលមានប្រសិទ្ធភាព» ។ [១កូរិន ៣:៧] ។ ក្នុងនេះលោកបញ្ជាក់ថាតើការប្រៀនប្រដៅ ការដាស់តឿន និងពិះដៀលធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីកែប្រែចិត្ត! ដូច្នេះ យើងឃើញពីរបៀបដែលម៉ូសេដាក់បញ្ញត្តិនៃក្រិស្ទវិន័យនៅក្រោមការដាក់ទណ្ឌកម្មធ្ងន់ធ្ងរ [ចេទិ. ៣០:១៩] ហើយពួកហោរាបានធ្វើការគំរាមកំហែងយ៉ាងដូរចត់ និងគំរាមកំហែងដល់អ្នកបំពាន ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក ពួកគេសារភាពថាមនុស្សក្លាយជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា លុះត្រាតែមានចិត្តយោគយល់ដល់ពួកគេ [អ៊ីសាយ ៥:២៤; ២៤:៥; ដេ. ៩:១៣; ១៦:១១; ៤៤:១០; ដានី ៩:១១; អេម៉ុស 2:4] ហើយថាវាជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់ដើម្បីកាត់ចិត្ត [យេរេមា 4:4] និងដើម្បីផ្តល់កំដៅសាច់សម្រាប់កំដៅនៃថ្ម [.

៣១:៣៣]; ដោយការកែប្រែព្រលឹងរបស់យើង [អេសេ ៣៦:២៦] ដើម្បីធ្វើ
ឲ្យការបង្រៀនរបស់លោកមានប្រសិទ្ធភាព ។

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន

តើការដាស់តឿនមានគោលបំណងអ្វី? ប្រសិនបើមនុស្សទុច្ចរិតបដិសេធដោយ
ចិត្តវិង្សស នោះនឹងក្លាយជាទីបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងគេ នៅពេលពួកគេមកកាន់
កន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូម្បីតែពេលនេះអ្នកទាំងនេះកំពុងធ្វើ
កូដកម្ម និងវាយដំមនសិការរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្ស
ថោកទាបបំផុតមើលងាយគេ គាត់មិនអាចថ្កោលទោសគេបានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នក
សួរថា តើបុរសតូចដ៏កំសត់នឹងធ្វើអ្វីពេលដែលចិត្តទន់ភ្លន់ ដែលចាំបាច់សម្រាប់
ការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវបានបដិសេធគាត់? ជាការពិត តើគាត់នឹងមានលេសអ្វី
ដោយឃើញថាគាត់អាចផ្តល់តម្លៃដល់បេះដូងវិង្សស គ្មានអ្នកណាក្រៅពីខ្លួន
គាត់? ដូច្នេះ អ្នកដែលមានចិត្តលោភលន់បានត្រៀមខ្លួនដោយសេរីដើម្បីធ្វើ
កីឡាតាមការដាស់តឿនរបស់ព្រះ ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ទោះបីជាខ្លួន
ពួកគេត្រូវបានបំភិតបំភ័យដោយអំណាចរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវ
តែពិចារណាអំពីតម្លៃពិសេសរបស់ពួកគេសម្រាប់អ្នកជឿ ដែលនៅក្នុងនោះ
(ដូចជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់) គាត់មិនធ្វេស
ប្រហែសឧបករណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែប្រើវាឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។
ដូច្នេះ សូមឲ្យការណ៍នេះក្លាយទៅជាការពិត ៖ រាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នក
គោរពបូជាអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូចជាព្យាករីបានមានប្រសាសន៍
ថា ៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តថ្មី... ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដើរតាមលក្ខន្តិកៈ
របស់យើង» [អេសេក.១១:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងជំទាស់ ចុះហេតុអ្វីបានជា

ឥឡូវនេះគេដាស់តឿនអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ជាជាងទុកឲ្យការណែនាំពីព្រះ
 វិញ្ញាណ? ហេតុអ្វីបានជាគេបានទទួលការដាស់តឿននៅពេលដែលពួកគេអាច
 ប្រញាប់ប្រញាល់មិនលើសពីវិញ្ញាណជំរុញពួកគេ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវបាន
 គេប្រដៅនៅពេលដែលពួកគេរងទុក្ខចេញពីផ្លូវ នៅពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់
 ភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាមដែលមិនអាចជៀសបាននោះ? ឱមនុស្សអើយ
 តើអ្នកជាអ្នកដាក់ច្បាប់លើព្រះជានរណា? ប្រសិនបើគាត់ចង់រៀបចំយើងតាមរ
 យៈការដាស់តឿន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ដោយការដែលយើង
 ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីគោរពតាមការដាស់តឿននោះ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះនៅក្នុង
 សម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ? ប្រសិនបើការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិន
 ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ព្រះទេ លើកលែងតែការកាត់ទោសពួកគេពីអំពើបាបនោះ
 ហេតុផលនេះមិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ ។ ឥឡូវ
 នេះ អ្នកណាហ៊ានសើចចំអកការដាស់តឿនទាំងនេះថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍
 ព្រោះថាដោយវិញ្ញាណដែលសំដែងក្នុងខ្លួន នោះគេអាចបញ្ឆោតចិត្តយើងយ៉ាងល្អ
 ឥតខ្ចោះនូវសេចក្តីប្រាថ្នានៃសេចក្តីល្អ រំលស់ចេញនូវសេចក្តីខឹងច្រអូស កំចាត់
 តណ្ហានៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តីផ្តើមម្តេចរបស់វា ។ ផ្ទុយទៅនឹងការស្អប់ខ្ពើម
 និងស្អប់ចំពោះ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បានចម្លើយកាន់តែច្បាស់ វាគឺ៖
 ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់គាត់តាមពីរវិធី៖ ខាងក្នុង តាមរយៈ
 វិញ្ញាណរបស់គាត់; ដោយគ្មាន តាមរយៈពាក្យរបស់គាត់ ។ ដោយវិញ្ញាណរបស់
 ទ្រង់ បំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេ ហើយបង្កើតដួងចិត្តពួកគេចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់
 និងការបណ្តុះនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេបង្កើតថ្មី ។ តាមរយៈព្រះ
 បន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ដាស់ពួកគេឲ្យប្រាថ្នាចង់ស្វែងរក និងសម្រេចបាននូវការកើត

ឡើងដដែល ។ នៅក្នុងទាំងពីរនេះ គាត់លាតត្រដាងពីការងារនៃដែរបស់គាត់ តាមរបៀបនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយពាក្យដដែល នេះទៅកាន់អ្នកកាត់ទោស ទោះជាមិនកែក៏ដោយ ក៏គាត់ធ្វើវាឱ្យប្រើមួយផ្សេង ទៀត ៖ ថ្ងៃនេះដើម្បីសង្កត់ពួកគេជាមួយនឹងសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយនៅ ថ្ងៃជំនុំជម្រះដើម្បីបង្ហាញពួកគេកាន់តែមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះវរបិតា ទាញមកឯទ្រង់ ហើយអ្នករើសតាំងមកបន្ទាប់ពីពួកគេ «បានឮ ហើយបានរៀន ពីព្រះវរបិតា» [យ៉ូហាន 6:44-45] ក៏ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វេសប្រហែសនឹងការ បង្រៀនរបស់គ្រូនោះដែរ ។ ការិយាល័យ ប៉ូន្តដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់លោក បានកោះហៅអ្នកដែលត្រូវការបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយមិនឈប់ ឈរ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការរីកចម្រើន ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ការបង្រៀន គឺមិនឥតប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមអ្នកបន្ទោសនោះទេ ពីព្រោះគឺសម្រាប់ពួកគេ « ដ្បិតយើងខ្ញុំជាគ្លីនក្រមុបនៃព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះ » [កូរិនថូស ទី II 2:16] ប៉ុន្តែ « ជាគ្លីនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះ » [II កូរិនថូស ២:១៥]

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្នែកលើការបកស្រាយនៃ ច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា «ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?

គូប្រជែងរបស់យើងមានការចុកចាប់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីប្រមូលផ្តុំវគ្គបទគម្ពីរ ៖ ហើយពួកគេធ្វើដូច្នេះដោយមិនឈប់ឈរ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចយកឈ្នះ

បានក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេអាចទ្រាំទ្រនឹងយើងដែរ ។ ប៉ុន្តែដូចនៅ
ក្នុងសមរភូមិដែរ នៅពេលដែលមានការចាប់ដៃគ្នាជួបហ្វូងមនុស្សដែលមិនសមរ
ភូមិ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាពហ៊ឺហា និងភាពឆោតល្ងង់ វាអាចបង្ហាញបានភ្លា
មៗដោយការវាយពីរបីដង និងបង្ខំឱ្យរត់ចេញ ដូច្នេះសម្រាប់ពួកយើង វានឹង
ងាយស្រួលណាស់ក្នុងការ បំបែកសត្រូវទាំងនេះជាមួយម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ ។
វត្ថុទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រើខុសចំពោះយើង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន
តម្រៀបចូលទៅក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ សូមដាក់ជាក្រុមក្រោមចំណងជើងសំខាន់ៗ
មួយចំនួន ។ ដូច្នេះចម្លើយមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាច្រើន វានឹងមិនចាំបាច់
ក្នុងការបោះចោលរឿងៗខ្លះនោះទេ ។ ពួកគេបានកំណត់គោលការណ៍សំខាន់
របស់ព្រះ ។ ទាំងនេះពួកគេចាត់ទុកថាមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់តាមសមត្ថភាព
របស់យើង ដែលយើងចាំបាច់អាចបំពេញតម្រូវការដែលអាចបង្ហាញបានទាំង
អស់ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ពួកវាវត់តាមសិក្ខាបទបុគ្គល ហើយពីពួកគេមកវាស់
កម្លាំងរបស់យើង ។ ទាំងព្រះកំពុងឱ្យយើង (ពួកគេនិយាយថា) នៅពេលដែល
ទ្រង់បានបញ្ចូលភាពបរិសុទ្ធ ការគោរពប្រតិបត្តិ ការគោរពប្រតិបត្តិ ព្រហ្មចារី
ភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ សុភាពរាបសា នៅពេលដែលគាត់ហាមឃាត់ការមិន
ស្អាតស្អំ ការថ្វាយបង្គំព្រះ ភាពមិនសមរម្យ កំហឹង ការលួចប្លន់ ការឆ្លើងឆ្លៃ
និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ ឬគាត់ត្រូវការតែអ្វីដែលនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។
ឥឡូវនេះ យើងអាចបែងចែកជា ៣ ថ្នាក់ ស្ទើរតែគ្រប់សិក្ខាបទទាំងអស់ដែល
ប្រមូលផ្តុំឡើង ។ អ្នកខ្លះតម្រូវឱ្យមនុស្សបែរទៅរកព្រះជាមុនសិន ។ អ្នកផ្សេង
ទៀតគ្រាន់តែនិយាយអំពីការគោរពច្បាប់ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជំរុញឱ្យមនុស្សស្ងៀម
ក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅពេលដែលវាបានទទួលហើយ ។ យើងនឹងពិភាក្សា

ជាទូទៅ បន្ទាប់មកយើងនឹងចុះដល់ថ្នាក់ទាំងបីដោយខ្លួនឯង ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ វាបានក្លាយជាទម្លាប់ធម្មតាដើម្បីវាស់ស្ទង់សមត្ថភាពរបស់មនុស្សដោយសិក្ខាបទនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយនេះមានការក្លែងបន្លំនៃការពិតមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដែលចាត់ទុកថាវាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលនិយាយថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការសង្កេតមើលច្បាប់ដាក់លើយើងនូវអ្វីដែលជាហេតុផលដ៏រឹងមាំបំផុតរបស់ពួកគេដែលថាបើមិនដូច្នោះទេច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណង ។ ពិតហើយ ពួកគេនិយាយដូចជាប៉ុលគ្រាន់កន្លែងណានិយាយអំពីច្បាប់នោះទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើការអះអាងទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានដាក់ចេញដោយសារការរំលង» [កាឡាទី. ៣:១៩] «តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ច្បាប់បង្កើតអំពើបាប [រ៉ូម. ៧:៧-៨]; «ច្បាប់បានចូលទៅក្នុងការបង្កើនការរំលង» [រ៉ូម. ៥:២០]? តើច្បាប់ត្រូវកំណត់តែអំណាចរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យដោយឥតប្រយោជន៍? ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានដាក់នៅពីលើយើង ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង! ប្រាកដណាស់ យោងតាមនិយមន័យរបស់ប៉ុលនៃក្រឹត្យវិន័យ គោលបំណងនិងការសម្រេចរបស់វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ [១ ទីម៉ូថេ ១:៥] ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ុលអធិស្ឋានសុំឲ្យចិត្តរបស់ពួកថែស្យាឡូនីចបានបរិបូរជាមួយនឹងវា [ថែស្យាឡូនីច 3:12] គាត់ទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញទំហឹងថា ច្បាប់ស្តាប់ទៅត្រចៀករបស់យើងគ្មានប្រសិទ្ធភាព លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់បំផុសគំនិតក្នុងចិត្តយើងនូវច្បាប់ទាំងមូល [ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០] ។

7. ក្រឹត្យវិន័យចង្អុលបង្ហាញផ្លូវរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគុណ

ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនគ្មានអ្វីក្រៅពីថាច្បាប់គឺជាច្បាប់
នៃជីវិត ដែលយើងត្រូវដឹកនាំការខិតខំរបស់យើង នោះខ្ញុំក៏នឹងបញ្ចេញមតិរបស់
ពួកគេដោយមិនបង្កប់យូរដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាពន្យល់យ៉ាងស្មោះត្រង់ និង
ច្បាស់លាស់ដល់យើងអំពីការប្រើប្រាស់ច្បាប់ជាច្រើន នោះយើងគួរតែពិចារណា
ពីការបកស្រាយនោះថា តើច្បាប់អាចធ្វើអ្វីបានចំពោះមនុស្ស ។ ដោយយោង
ទៅលើសំណួរបច្ចុប្បន្ននេះ ដរាបណាច្បាប់កំណត់នូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ នោះវា
បង្រៀនថា អំណាចក្នុងការស្តាប់បង្គាប់គឺមកពីសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ វា
ហៅយើងទៅកាន់ការអធិស្ឋាន ដែលយើងអាចអង្វរសុំឲ្យអំណាចនេះបានប្រទាន
មកយើង ។ ប្រសិនបើមានតែពាក្យបញ្ជា និងគ្មានការសន្យាទេ កម្លាំងរបស់
យើងនឹងត្រូវធ្វើតេស្តថាតើវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងពាក្យបញ្ជាដែរឬ
ទេ ។ ប៉ុន្តែដោយពាក្យបញ្ជាគឺនៅពេលតែមួយការសន្យាដែលប្រកាសមិនត្រឹមតែ
ថាការគាំទ្ររបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែគុណធម៌ទាំងមូលរបស់យើងផងដែរគឺស្ថិត
នៅក្នុងជំនួយនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពពួកគេលើសពីការបង្ហាញឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់
អំពីរបៀបដែលអៀនខ្មាស់ទាំងស្រុងមិនមែននិយាយថាមិនស្មើគ្នាទេយើងត្រូវ
គោរពច្បាប់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ចូរយើងឈប់សង្កត់លើសមាមាត្រនេះរវាង
កម្លាំងរបស់យើង និងសិក្ខាបទនៃក្រឹត្យវិន័យតទៅទៀត ហាក់ដូចជាព្រះអម្ចាស់
បានអនុវត្តច្បាប់នៃសេចក្តីសុចរិត ដែលទ្រង់ត្រូវប្រោសឲ្យនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ
ទៅតាមកម្រិតនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ យើងដែលត្រូវការព្រះគុណដ៏
លាក់កំបាំងជាខ្លាំងត្រូវតែពិតបន្ថែមពីការសន្យាថាតើយើងមានការប្រុងប្រៀប
យ៉ាងណា ។ ប៉ុន្តែតើអ្នកណានឹងជឿលើការដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន (ពួកគេ
និយាយ) ថាព្រះអម្ចាស់មានគោលបំណងសម្រាប់ច្បាប់របស់ទ្រង់សម្រាប់ស្តុក

និងថ្ម? គ្មានអ្នកណាព្យាយាមប្រកែកបែបនេះទេ ។ ដ្បិតមនុស្សអាក្រក់មិនមែនជាថ្ម ឬគល់ឈើឡើយ ពេលគេបង្រៀនតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យថា តណ្ហារបស់គេទាស់នឹងព្រះ ហើយគេមានទោសដោយសារខ្លួនឯង ។ ក៏មិនមែនជាទ្រព្យសម្បត្តិ និងថ្មរបស់អ្នកជឿដែរ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានព្រមានពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន ហើយជ្រកកោនក្នុងព្រះគុណ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ជ្រាលជ្រៅទាំងនេះរបស់ Augustine គឺពាក់ព័ន្ធ ៖ «ព្រះបានស្នើឲ្យយើងធ្វើអ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបាន ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងពីអ្វីដែលយើងគួរស្វែងរកពីទ្រង់» ។ "ប្រយោជន៍នៃសិក្ខាបទគឺអស្ចារ្យណាស់ បើឆន្ទៈត្រូវបានគេគោរព នោះព្រះគុណរបស់ព្រះអាចនឹងមានកិត្តិយសជាង" ។ «ជំនឿសម្រេចបាននូវអ្វីដែលច្បាប់បង្គាប់» ។ « ប្រាកដណាស់ វាគឺដោយហេតុនេះហើយបានជាក្រឹត្យវិន័យបានបង្គាប់ថា សេចក្តីជំនឿអាចនឹងសម្រេចបាននូវអ្វីដែលបានបង្គាប់តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះតម្រូវឲ្យយើងជឿដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែគាត់រកមិនឃើញអ្វីដែលត្រូវទាមទារ លុះត្រាតែគាត់មិនបានផ្តល់អ្វីមួយដើម្បីរក» ។ ម្តងទៀត «សូមឲ្យព្រះទ្រង់ប្រទាននូវអ្វីដែលទ្រង់បង្គាប់ ហើយបង្គាប់តាមការដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ» ។

8. បទបញ្ញត្តិជាច្រើនប្រភេទបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា បើគ្មានព្រះគុណ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។

នេះនឹងឃើញកាន់តែច្បាស់ក្នុងការពិនិត្យមើលសិក្ខាបទទាំងបីដែលយើងបានប៉ះខាងលើ ។

(1) ជាញឹកញយ ទាំងនៅក្នុងក្រិក្យវិន័យ និងនៅក្នុងព្យាករី ព្រះអម្ចាស់ បង្គាប់យើងឱ្យប្រែចិត្តជឿលើទ្រង់ [យ៉ូអែល. ២:១២ អេសេគាល ១៨:៣០-៣២ ហូសេ ១៤:២] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្យាករីឆ្លើយថា « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រែចិត្តទូលបង្គំចុះ នោះទូលបង្គំនឹងបានប្រែចិត្ត... ត្បិតក្រោយពីទ្រង់បាន ប្រែចិត្តទូលបង្គំហើយ នោះទូលបង្គំបានប្រែចិត្ត » យេរេមា៣១:១៩-១៩] ។ ទ្រង់បង្គាប់ឲ្យយើងកាត់ស្បែកនៃចិត្តយើង [ចេ. ១០:១៦; យេរេមា ៤:៤] ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈលោកម៉ូសេ លោកប្រកាសថា ការកាត់ស្បែកនេះធ្វើឡើងដោយដៃ របស់លោកផ្ទាល់ ។ ៣០:៦] ។ នៅកន្លែងខ្លះ គាត់ត្រូវការចិត្តថ្មី [អេសេគាល ១៨:៣១] ប៉ុន្តែកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគាត់ [អេសេគាល ១១:១៩; ៣៦:២៦] ។ "ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះសន្យា" ដូចដែល Augustine បាននិយាយថា "យើងខ្លួនឯងមិនធ្វើតាមរយៈជម្រើស ឬធម្មជាតិ ទេ ប៉ុន្តែព្រះផ្ទាល់ធ្វើដោយព្រះគុណ» ។ ការសង្កេតនេះគាត់បានចុះបញ្ជីនៅក្នុង លំដាប់ទីប្រាំក្នុងចំណោមច្បាប់របស់ Tychonius: យើងត្រូវបែងចែកដោយប្រុង ប្រយ័ត្នរវាងច្បាប់និងការសន្យាឬរវាងបញ្ញត្តិនិងព្រះគុណ ។ ឥឡូវនេះឆ្ងាយពី អស់អ្នកដែលសន្និដ្ឋានពីសិក្ខាបទដែលមនុស្សប្រហែលជាមានសមត្ថភាពគោរព ប្រតិបត្តិ ដើម្បីបំផ្លាញព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលតាមរយៈបញ្ញត្តិទាំងនោះត្រូវបាន បំពេញ ។

(2) សិក្ខាបទទី២ មានលក្ខណៈសាមញ្ញ៖ ដោយពួកគេ តម្រូវឲ្យយើង គោរពព្រះ បម្រើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់តាមវា ប្រតិបត្តិតាមក្រិក្យវិន័យ និងធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ ។ ប៉ុន្តែ មានវត្ត ជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលធ្វើជាសាក្សីថា ភាពសុចរិត ភាពបរិសុទ្ធ ភាពស្មោះ

ត្រង់ និងភាពបរិសុទ្ធ អ្វីក៏ដោយដែលយើងអាចមាន គឺជាអំណោយទានរបស់ ព្រះ ។

(3) នៃប្រភេទទីបីគឺការដាស់តឿនរបស់ប៉ុល និងបាណបាសទៅកាន់អ្នក ជឿ « ឲ្យនៅនៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះ » ដែលសំដៅទៅលើដោយលូកា [កិច្ច ការ ១៣:៤៣] ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលក៏នៅកន្លែងមួយទៀតបង្រៀនពីប្រភពដែលត្រូវ ស្វែងរកគុណធម៌នៃភាពស្ថិតស្ថេរនោះ ។ គាត់និយាយថា « បងប្អូនអើយ វា នៅតែមាន ដើម្បីឲ្យអ្នកមានកម្លាំងក្នុងព្រះអម្ចាស់ » [អេភេសូរ ៦:១០] ។

(4) នៅកន្លែងផ្សេងទៀត « សោកស្តាយដល់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដែល យើងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់សម្រាប់ថ្ងៃនៃការប្រោសលោះយើង » [អេភេសូ. ៤: ៣០] ។ ដោយសារមនុស្សមិនអាចបំពេញតាមតម្រូវការនោះទេ ប៉ុលបានសុំពី ព្រះអម្ចាស់ក្នុងនាមពួកថែស្សាឡូនីចឲ្យ « តាំងពួកគេឲ្យសក្តិសមនឹងការហៅដ៏ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយបំពេញរាល់ការតាំងចិត្តដ៏ល្អនៃសេចក្តីល្អ និងកិច្ចការនៃ សេចក្តីជំនឿលើពួកគេ » [ថែស្សាឡូនីចទី ២ ១:១១] ។

(5) ដូចគ្នានេះដែរ ប៉ុលបាននិយាយក្នុងសំបុត្រទីពីរទៅកាន់ពួកកូរិនថូស ដោយការធ្វើទាន ជាញឹកញាប់សរសើរពីចិត្តល្អនិងការលះបង់របស់ពួកគេ [កូរិនថូសទី២ ៨:១១] ។ បន្តិចក្រោយមក គាត់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះ «ដែល បានដាក់ក្នុងចិត្តរបស់ទីតុស ដើម្បីទទួលការដាស់តឿន» [២ កូរិនថូស ៨:១៦] ។ ប្រសិនបើទីតុសមិនអាចសូម្បីតែប្រើមាត់របស់គាត់ដើម្បីដាស់តឿនអ្នកដទៃ លើកលែងតែអ្វីដែលបានបំផុសគំនិតនោះ តើអ្នកផ្សេងទៀតអាចសុខចិត្តធ្វើអ្វី បានលុះត្រាតែព្រះផ្ទាល់បានដឹកនាំចិត្តរបស់ពួកគេ ?

9. កិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿមិនបែងចែករវាងព្រះ និងមនុស្សទេ ។

អ្នកដែលមានល្បិចកលនៃតួប្រដែងរបស់យើង លេងសើចនឹងទីបន្ទាល់ទាំងអស់នេះ ដោយសង្កត់ថាវារាំងយើងពីការនាំយកកម្លាំងទាំងអស់របស់យើងដើម្បីទ្រាំទ្រ ខណៈពេលដែលព្រះគាំទ្រដល់ការខិតខំខ្សោយរបស់យើង ។ ពួកគេក៏នាំមកនូវវគ្គបន្តពីព្យាករណ៍ ដែលការអនុវត្តការប្រែចិត្តជឿរបស់យើងហាក់ដូចជាត្រូវបានបែងចែកស្មើគ្នារវាងព្រះ និងខ្លួនយើង « ចូរប្រែចិត្តមករកអញ នោះអញនឹង វិញមកអ្នករាល់គ្នា » [សាការី. ១:៣] ។ ជំនួយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងត្រូវបានបង្ហាញខាងលើ ហើយមិនចាំបាច់ត្រូវធ្វើវាឡើងវិញនៅទីនេះទេ ។ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំចង់ឱ្យរឿងមួយនេះត្រូវបានយល់ព្រមចំពោះខ្ញុំ វាគ្មានន័យទេក្នុងការទាមទារឱ្យយើងនូវសមត្ថភាពដើម្បីបំពេញច្បាប់នេះដោយគ្រាន់តែព្រះអម្ចាស់ទាមទារឱ្យយើងគោរពតាមវានៅពេលដែលវាច្បាស់ថាសម្រាប់ការបំពេញនូវបទបញ្ជារបស់ព្រះ ។ ព្រះគុណនៃអ្នកបង្កើតច្បាប់គឺចាំបាច់ទាំងពីរ ហើយត្រូវបានសន្យាចំពោះយើង ។ ដូច្នេះវាបង្ហាញឱ្យឃើញថា យ៉ាងហោចណាស់យើងត្រូវការច្រើនជាងដែលយើងអាចបង់បាន ។ ហើយពាក្យរបស់យេស៊ូមិនអាចត្រូវបានគេបដិសេធបានទេថាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះដែលបានធ្វើជាមួយមនុស្សពីបុរាណគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ព្រោះវាគ្រាន់តែជាសំបុត្រប៉ុណ្ណោះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាមិនត្រូវបានតាំងឡើងផ្សេងពីពេលដែលវិញ្ញាណចូលទៅក្នុងវាដើម្បីដាក់ចិត្តពួកគេឲ្យគោរពប្រតិបត្តិ [យេស៊ូ ៣១:៣២-៣៣] ។ ប្រយោគនេះក៏មិនផ្តល់ជំនួយដល់កំហុសរបស់ពួកគេដែរ ៖ « ចូរប្រែចិត្តមកខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តជាអ្នកវិញ » [សាការី. ១:៣] ។ ចំពោះការប្រែចិត្តជឿរបស់ព្រះ នោះមិនមែនជាសញ្ញាដែលទ្រង់រំលឹកដល់ចិត្តយើងឱ្យប្រែចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់បានគិតថា ភាពរុងរឿងខាងសម្ភារៈរបស់យើងថា ទ្រង់

មានចិត្តសប្បុរស និងល្អចំពោះយើង ដូចជាពេលខ្លះទ្រង់បង្ហាញការមិនពេញចិត្តចំពោះយើងដោយកាលៈទេសៈមិនល្អ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រជាជនដែលរងទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនាជាច្រើនប្រភេទ ត្អូញត្អែរថា ព្រះទ្រង់បែរចេញពីពួកគេទ្រង់ឆ្លើយតបថា ពួកគេនឹងមិនខ្វះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ឡើយ ប្រសិនបើពួកគេត្រឡប់ទៅរកជីវិតទៀងត្រង់ និងចំពោះខ្លួនគាត់វិញ ដែលជាអ្នក គំរូនៃភាពសុចរិត ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានបំប្លែងវគ្គបទគម្ពីរនេះដោយខុស នៅពេលពួកគេសន្និដ្ឋានថាកិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿហាក់ដូចជាត្រូវបានចែករំលែករវាងព្រះនិងមនុស្ស ។ យើងបានលើកយកបញ្ហានេះមកពិភាក្សាដោយសង្ខេបព្រោះកន្លែងត្រឹមត្រូវនឹងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សារបស់ច្បាប់ ។

10. **ព្រះគម្ពីរសន្យាថា (យោងទៅតាមទស្សនៈរបស់គូប្រជែងរបស់យើង)**
 សេរីភាពនៃឆន្ទៈថ្នាក់ទីពីរ គឺទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងទីមួយ ។ ពួកគេលើកឡើងពីការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើសេចក្តីសញ្ញាតាមឆន្ទៈរបស់យើង ។ នោះមានដូចជា ៖ «ចូរស្វែងរកការល្អ មិនមែនអាក្រក់ នោះអ្នកនឹងមានជីវិត» អេម៉ុស. ៥:១៤] ។ «ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នានឹងស្តាប់តាម នោះអ្នកនឹងបរិភោគរបស់ល្អនៃផែនដី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកមិនព្រម ... ដាវនឹងលេបត្របាក់អ្នក ត្បិតព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល» ។ [អ៊ីសា ១ ១៩-២០] ។ ម្តងទៀត «ប្រសិនបើអ្នកលុបចោលការគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកចេញពីវត្តមានរបស់ខ្ញុំ អ្នកនឹងមិនត្រូវបណ្តេញចេញឡើយ» ។ [យេ. ៤:១] ។ « បើអ្នកស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក ដោយប្រុងប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ ... ព្រះអម្ចាស់នឹងតាំងអ្នកឲ្យខ្ពស់ជាងប្រជាជាតិទាំង

អស់នៅលើផែនដី» ។ [ដានីយ៉ែល ២៨:១]; និងផ្សេងទៀតដូចជា [លេវី. ២៦:៣] ។ ព្រះទាំងនេះដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងការសន្យារបស់ទ្រង់ ពួកគេគិតថាត្រូវបានសំដៅទៅលើឆន្ទៈរបស់យើងដោយមិនសមរម្យ និងដោយ ចំអកឲ្យកឡើងវិញឡើងវិញ លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើងក្នុងការ សម្រេច ឬធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមោឃៈ ។ ហើយវាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការ ពង្រីកបញ្ហានេះដោយប្រើការត្អូញត្អែរដ៏ឧឡារិកដូចជា៖ « ព្រះអម្ចាស់បាន បញ្ជាក់យើងយ៉ាងឃោរឃៅ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា សេចក្តីសប្បុរស របស់ទ្រង់អាស្រ័យទៅលើឆន្ទៈរបស់យើង ប្រសិនបើឆន្ទៈផ្ទាល់មិនស្ថិតនៅក្រោម ការគ្រប់គ្រងរបស់យើង ។ សេរីភាវូបនីយកម្មរបស់ព្រះពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ប្រសិនបើទ្រង់លាតត្រដាងពរជ័យរបស់ទ្រង់ដល់យើង ដែលថាយើងគ្មានសមត្ថ ភាពដើម្បីរីករាយនឹងពួកគេ ។ អស្ចារ្យណាស់សន្យាទាំងនេះ-ពឹងផ្អែកលើអ្វីដែល មិនអាចទៅរួច មិនអាចសម្រេចបាន! យើងនឹងនិយាយកន្លែងផ្សេងទៀតអំពី ការសន្យាបែបនេះដែលមានលក្ខខណ្ឌនៅជាប់គ្នា ដូច្នេះវានឹងក្លាយជាច្បាស់ថា គ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបំពេញរបស់វា នោះ ។ រហូតមកដល់ចំណុចនេះ ខ្ញុំបានបដិសេធថា ព្រះបានបោកបញ្ឆោត យើងយ៉ាងឃោរឃៅ នៅពេលដែលយើងថាយើងគ្មានអំណាចទាំងស្រុង ទ្រង់ អញ្ជើញយើងឱ្យទទួលពរពីទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ ជូនដល់អ្នកជឿ និងអ្នកដែលមិនសមហេតុផល ពួកគេមានប្រយោជន៍សម្រាប់ ក្រុមទាំងពីរ ។ ដោយសារព្រះដោយសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់ចាក់ទម្លុះសតិសម្បជញ្ញៈ របស់ជនទុច្ចរិត ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេភ្លេចការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ប្រហែលជាមិន រីករាយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេពេកទេ ដូច្នេះនៅក្នុងពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់

ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកគេឱ្យធ្វើជាសាក្សីថា ពួកគេមិនសក្តិសមនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ទ្រង់ ។ សេចក្តីសប្បុរស ។ តើអ្នកណានឹងបដិសេធថា ព្រះអម្ចាស់
ប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គដោយយុត្តិធម៌ និងសមស្របទាំង
ស្រុង ប៉ុន្តែត្រូវផ្ដន្ទាទោសអ្នកដែលមើលងាយព្រះអង្គ? ដូច្នេះហើយ ព្រះទ្រង់
ប្រព្រឹត្តិដោយត្រឹមត្រូវ និងតាមលំដាប់លំដោយ នៅពេលដែលនៅក្នុងសេចក្តី
សន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានដាក់ក្រិក្យវិន័យនេះសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតដែលជាប់
គាំងដោយអំពើបាប: លុះត្រាតែពួកគេចាកចេញពីអំពើអាក្រក់នៅទីបំផុត ពួក
គេនឹងទទួលពរពីទ្រង់ សូម្បីតែសម្រាប់គោលបំណងសាមញ្ញដើម្បីឱ្យពួកគេយល់
ថាពួកគេ ត្រូវបានដកចេញដោយយុត្តិធម៌ពីពរជ័យទាំងនោះ ដោយសារអ្នក
ថ្វាយបង្គំពិតរបស់ព្រះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ដោយសារគាត់ខិតខំគ្រប់មធ្យោបាយ
ដើម្បីជំរុញអ្នកជឿ ឱ្យអង្វរដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ វាមិនមានការទាស់ទែង
ទាល់តែសោះ សម្រាប់គាត់ក្នុងការព្យាយាមតាមការសន្យារបស់គាត់ ដូចអ្វីដែល
យើងបានបង្ហាញ គាត់មានតាមរយៈសិក្ខាបទរបស់គាត់រួចហើយ ។ សម្រាប់ជា
ប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលព្រះតាមសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់បង្រៀន
យើងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់ពេញចិត្តយើងពីទុក្ខវេទនារបស់យើង
ហើយយើងមិនយល់ស្របនឹងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ
លោកជំរុញយើងឲ្យអំពាវនាវដល់វិញ្ញាណរបស់លោកដើម្បីដឹកនាំយើងទៅរកផ្លូវ
ត្រូវ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងមិនគ្រប់គ្រាន់ដោយសិក្ខាបទ
ការសន្យាក៏ត្រូវបានបន្ថែមតាមលំដាប់ដោយភាពផ្អែមល្អៃមួយដើម្បីទាក់ទាញ
យើងឱ្យស្រឡាញ់សិក្ខាបទ ។ កាលណាយើងចង់បានសេចក្តីសុចរិតកាន់តែខ្លាំង
យើងកាន់តែក្លៀវក្លាដើម្បីស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ នោះហើយជារបៀប

ដែលដោយការអង្វរទាំងនេះ "ប្រសិនបើអ្នកមានឆន្ទៈ" ។ «ប្រសិនបើអ្នកស្តាប់តាម» ព្រះអម្ចាស់មិនបានបញ្ជាក់ថាយើងមានសមត្ថភាពដោយសេរីក្នុងការចង់ស្តាប់ ឬក៏ទ្រង់មិនបានចំអកឱ្យយើងចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងនោះទេ ។

11. ការស្តីបន្ទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ ពួកគេជំទាស់បន្ថែមទៀត បាត់បង់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើឆន្ទៈមិនមានសេរីភាព

ទីបីនៃអំណះអំណាងរបស់ពួកគេមានភាពស្រដៀងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងពីរមុន ។ ចំពោះតួបដំបូងរបស់យើងនាំមកនូវវគ្គបន្ត ដែលព្រះទ្រង់ពិះដៀលមនុស្សមិនកតញ្ញូរបស់ទ្រង់ថា វាជាកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលពួកគេមិនបានទទួលរបស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ មានវគ្គដូចតទៅនេះ ៖ « ជនជាតិអាម៉ាលេក និងជនជាតិកាណាននៅចំពោះមុខអ្នក ហើយអ្នកនឹងត្រូវដួលដោយដាវ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ [លេខ ១ ។ ១៤:៤៣] ។ ដោយសារតែ... ខ្ញុំបានហៅទៅអ្នកហើយអ្នកមិនបានឆ្លើយ, ខ្ញុំនឹងធ្វើទៅផ្ទះនេះ... ដូចដែលខ្ញុំបានធ្វើចំពោះស៊ីឡូ" ។ [យេរេមា. ៧:១៣-១៤] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ជាតិនេះ... មិនបានស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយមិនទទួលយកការប្រៀនប្រដៅឡើយ" ។ [យេរេមា. ៧:២៨] ។ ហេតុនេះហើយបានជាគេបដិសេធដោយព្រះយេហូវ៉ា [យេរេមា. ៧:២៩] ។ ម្តងទៀត ដោយសារអ្នកបានធ្វើចិត្តរឹងប៉ឹង ហើយមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេហូវ៉ា នោះអំពើអាក្រក់ទាំងអស់បានកើតឡើងលើអ្នក [យេរេមា. ១៩:១៥] ។ តើពួកគេនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចថា ការពិះដៀលបែបនេះអាចអនុវត្តចំពោះអ្នកដែលអាចឆ្លើយតបភ្លាមៗ ។ យើងស្រឡាញ់ភាពរុងរឿង យើង

ខ្លាចទុក្ខលំបាក ។ ប្រសិនបើយើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ឬមិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីទទួលបានភាពចម្រុងចម្រើន និងជៀសវាងពីភាពមិនអនុគ្រោះ នោះវាកើតឡើងដោយសារតែយើងមិនរួចពីចំណងនៃការត្រួតត្រានៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានហេតុផលត្រូវបានគេពិចារ្យចៀសចំពោះអំពើអាក្រក់ ដែលវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់យើងដើម្បីគេចចេញ ។ ប៉ុន្តែការមិនយកចិត្តទុកដាក់លើលេសនៃភាពចាំបាច់ ដែលជាការការពារដ៏ទន់ខ្សោយ និងឥតប្រយោជន៍ ខ្ញុំសូមថាតើពួកគេអាចដោះសារកំហុសបានដែរឬទេ ។ បើសិនជាគេទទួលទោសកំហុសណាមួយ នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសគេដោយហេតុផលថា មិនមានអារម្មណ៍ ព្រោះតែអំពើទុច្ចរិត ជាប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរពួកគេឆ្លើយថា តើពួកគេអាចបដិសេធថាមូលហេតុនៃការរឹងទទឹងរបស់ពួកគេគឺជាឆន្ទៈរបស់ពួកគេខុសឆ្គងឬទេ?

ប្រសិនបើពួកគេរកឃើញប្រភពនៃអំពើអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេខំប្រឹងដោយហេតុផលខាងក្រៅ ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជាអ្នកបង្កើតការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបគឺដោយសារកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ទាំងមិនបានទទួលពរជ័យពីព្រះ និងត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ មានហេតុផលល្អដែលពួកគេគួរស្តាប់ពាក្យពិចារ្យចៀសវាងនេះចេញពីមាត់របស់ព្រះ ។ វាគឺថាប្រសិនបើពួកគេតស៊ូក្នុងអំពើអាក្រក់ ពួកគេអាចនឹងរៀននៅក្នុងគ្រោះមហន្តរាយដើម្បីចោទប្រកាន់ និងស្អប់ខ្ពើមភាពគ្មានតម្លៃរបស់ពួកគេ ជាជាងការចោទប្រកាន់ព្រះដោយអំពើឃោរឃៅដោយអយុត្តិធម៌ ។ ថាប្រសិនបើពួកគេមិនបានបោះចោលការតាមដាន ហើយប្រសិនបើពួកគេនឿយហត់នឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេ (ដោយសារតែពួកគេមើលឃើញថាខ្លួន

មានទុក្ខ និងបាត់បង់) នោះពួកគេអាចត្រឡប់ទៅរកមាតាវិញ ហើយទទួល
ស្គាល់ដោយការសារភាពយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវរឿងនេះ ពោលគឺព្រះអម្ចាស់វិញ ។
ពួកគេដោយការស្តីបន្ទោស ។ អ្វីដែលប្រើការបន្ទោសរបស់ពួកហោរាបម្រើក្នុង
ចំណោមអ្នកគោរពព្រះ គឺច្បាស់ពីការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យរបស់ជានីយ៉ែល ដែល
បានផ្តល់ឲ្យក្នុងជំពូកទីប្រាំបួន [ជានីយ៉ែល ៩:៤-១៩] ។ យើងសង្កេតមើល
ឧទាហរណ៍នៃការប្រើលើកដំបូងក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ដែលព្រះបានបង្គាប់
យេរេមាឱ្យពន្យល់ពីមូលហេតុនៃទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ រឿងទាំងនេះមិន
អាចកើតឡើងតាមវិធីណាផ្សេងក្រៅពីដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានទាយថា ៖ «អ្នក
នឹងនិយាយប្រាប់ពួកគេ ហើយគេនឹងមិនស្តាប់អ្នកឡើយ ។ អ្នកនឹងហៅទៅគេ
ហើយគេមិនឆ្លើយតបនឹងអ្នកឡើយ» ។ តើគេច្រៀងឲ្យមនុស្សថ្លង់ក្នុងគោល
បំណងអ្វី? ដើម្បីឱ្យពួកគេយល់ស្របនឹងឆន្ទៈរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យពួកគេយល់
នូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងឮថាជាការពិត ៖ វាគឺជាការលះបង់ដ៏អាក្រក់ដើម្បីផ្ទេរការ
ស្តីបន្ទោសចំពោះសំណាងអាក្រក់របស់ពួកគេដែលដាក់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេទៅកាន់
ព្រះជាម្ចាស់ ។ ខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាទម្លាប់ប្រមូលផ្តុំនូវភស្តុតាង
រាប់មិនអស់ទាំងនេះ ដែលកើតចេញពីបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ និងពីការតវ៉ារបស់
ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងអ្នកល្មើសច្បាប់ ដើម្បីផ្តល់នូវការបំភាន់នៃឆន្ទៈសេរី ។ ប៉ុន្តែ
ដោយការពន្យល់ពីរបីនេះ អ្នកអាចរំដោះខ្លួនអ្នកពីពួកគេយ៉ាងងាយស្រួល ។
នៅក្នុងទំនុកតម្កើង ជនជាតិយូដាត្រូវបានពិពណ៌នាថាជា «មនុស្សអាក្រក់...
ដែលរក្សាចិត្តមិនត្រង់» [ទំនុក.៧៨:៨; ៧៧:៨] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងទំនុក
តម្កើងមួយទៀត ហោរាដាស់តឿនមនុស្សដែលមានអាយុកាលរបស់គាត់កុំ«ធ្វើឲ្យ
ចិត្តរឹងប៉ឹង» [ទំនុក. ៩៥:៨] ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដោយសារតែការស្តី

បន្ទោសចំពោះភាពរឹងចចេសទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ។

ប៉ុន្តែមកពីការពិតនេះ វាគឺជាការស្មានដោយល្ងង់ខ្លៅថាចិត្តដោយសារតែព្រះ អម្ចាស់បានរៀបចំវា [សុភាសិត. ១៦:១] អាចបត់ទៅខាងណាក៏បាន ។

ព្យាករណ៍មានប្រសាសន៍ថា ៖ « ខ្ញុំបានតាំងចិត្តធ្វើរូបសំណាករបស់អ្នក » [ទំនុក. 119:112] ពោលគឺដោយសារគាត់បានសន្យាខ្លួនគាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយ ចិត្តរីករាយចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនអួតខ្លួនថាជាអ្នកនិពន្ធនៃទំនោរចិត្តរបស់ គាត់ ដែលគាត់សារភាពក្នុងទំនុកដដែលថាជាអំណោយរបស់ព្រះ [ទំនុក. ១១៩:៣៦] ដូច្នេះ យើងគួរតែធ្វើតាមការព្រមានរបស់ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់ ជំរុញអ្នកជឿថា « ចូរធ្វើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដោយភាពរឹងខ្លាច ហើយ ញាប់ញ័រ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅ... ទាំងឆន្ទៈក្នុងការសម្រេច » [ភីលីព ២:១២- ១៣] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ប្រគល់ភារកិច្ចឱ្យពួកគេធ្វើ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេ បណ្តោយខ្លួននូវភាពយឺតយ៉ាវនៃសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែ ដោយមានការរឹងខ្លាច និងការប្រុងប្រយ័ត្ន គាត់បន្ទាបបន្ថោកពួកគេរហូតដល់ពួកគេចាំថាអ្វីដែលពួកគេ ត្រូវបានគេស្នើឱ្យធ្វើ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយវាស្មិទ្ធស្នាលយ៉ាង ច្បាស់ថាអ្នកជឿធ្វើសកម្មភាពអស់កម្មដូច្នេះដើម្បីនិយាយដោយមើលឃើញថា សមត្ថភាពត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទាមទារអ្វីទាំងអស់ សម្រាប់ខ្លួនគេ ។ បន្ទាប់មក ខណៈដែលដាស់តឿនយើង « ច្បាប់ពេញសេចក្តី ជំនឿរបស់យើងដោយគុណធម៌ » [ពេត្រុសទី ២ ១:៥] នោះទ្រង់មិនចាត់ឱ្យ យើងនូវកិច្ចការបន្ទាប់បន្សំដូចជាយើងអាចធ្វើអ្វីបានដោយឯករាជ្យឡើយ ប៉ុន្តែ ទ្រង់គ្រាន់តែដាស់តឿនភាពក្រៀមក្រំនៃសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ ដោយសេចក្តីជំនឿ ខ្លួនវាច្រើនតែញាក់ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុល "កុំពន្លត់វិញ្ញាណ" [ថៃ

ស្យាទី 1 5:19] មានន័យដូចគ្នា ពីព្រោះខ្លួនតែងតែល្អចមកលើអ្នកជឿ លុះ
ត្រាតែវាត្រូវបានកែតម្រូវ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែសន្និដ្ឋានពីនេះថាវា
ជាការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីចិញ្ចឹមពន្លឺដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេនោះភាពល្អខ្លះ
បែបនេះនឹងត្រូវបានគេបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួលព្រោះភាពស្មោះត្រង់ដែលប៉ុល
បានបង្ហាត់មកពីព្រះតែមួយគត់ [កូរិនថូសទី 2 ៧:១] ។ តាមការពិត
យើងតែងតែត្រូវបានស្នើឱ្យសម្អាតខ្លួនយើងពីភាពស្មោះត្រង់ទាំងអស់ ទោះជា
វិញ្ញាណទាមទារឱ្យខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯងនូវការិយាល័យនៃការញែកជាបរិសុទ្ធក៏ដោ
យ ។ ជាការល្អ វាច្បាស់ណាស់ពីពាក្យរបស់យ៉ូហានថា អ្វីដែលជារបស់ព្រះត្រូវ
បានផ្ទេរដោយសម្បទានមកយើង ៖ « អ្នកណាដែលកើតពីព្រះ នោះរក្សាខ្លួន
ឯង » [យ៉ូហានទី១ ៥:១៨] ។ អ្នកប្រកាសអំពីសេរីភាពនឹងចាប់យកឧតម្តីនេះ
ហាក់ដូចជាយើងត្រូវបានការពារមួយផ្នែកដោយអំណាចរបស់ព្រះ ហើយមួយ
ផ្នែកដោយយើងផ្ទាល់ ។ ដូចជាយើងមិនបានមកពីស្ថានសួគ៌នូវការរក្សាទុកនេះ
ដែលសារីរកំពុងយើង! ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទក៏សុំព្រះវរបិតាឲ្យការពារយើងពី
អំពើអាក្រក់ [យ៉ូហាន ១៧:១៥] ។ ហើយយើងដឹងថាអ្នកគោរពបូជា ពេល
ដែលពួកគេកំពុងប្រយុទ្ធនឹងសាតាំង ទទួលបានជ័យជម្នះដោយអារុធរបស់ព្រះតែ
មួយគត់ [អេភ. 6:13] ។ ដោយមូលហេតុនេះ ពេត្រុស ពេលគាត់បាន
បង្ហាត់យើងឲ្យបន្ទុកព្រលឹងយើងដោយការគោរពតាមសេចក្តីពិត មិនយូរប៉ុន្មាន
ក៏បានបន្ថែមតាមរបៀបនៃការកែតម្រង់ « តាមរយៈវិញ្ញាណ » [ពេត្រុសទី១
១:២២] ។ សរុបមក យ៉ូហានបង្ហាញយ៉ាងខ្លីអំពីរបៀបដែលអំណាចរបស់
មនុស្សទាំងអស់គ្មានប្រយោជន៍ក្នុងការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ នៅពេលគាត់
បង្រៀនថា « អស់អ្នកដែលកើតមកពីព្រះមិនអាចធ្វើបាបបានទេ ដ្បិតគ្រាប់

ពូជនៃព្រះគង់នៅក្នុងពួកគេ » [យ៉ូហានទី 1 3:9] ។ ហើយនៅក្នុងវគ្គមួយ ទៀត លោកផ្តល់ហេតុផលថា ៖ « នេះហើយជាជ័យជម្នះដែលយកឈ្នះ លោកិយ ជាសេចក្តីជំនឿរបស់យើង » [យ៉ូហានទី១ ៥:៤] ។

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលមានមូលដ្ឋានលើវិគ្គពិសេស និងឧប្បត្តិ ហេតុក្នុងបទគម្ពីរ ១២-១៩)

12. ចោទិយកថា ៣០:១១

ប៉ុន្តែ គូបដឹកគូរបស់យើងបានលើកឡើងនូវវគ្គមួយពីក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ដែលហាក់ដូចជាមានការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការពន្យល់របស់យើង ។ ដ្បិត ក្រោយពីប្រកាសក្រឹត្យវិន័យ លោកម៉ូសេហៅប្រជាជនឲ្យធ្វើជាសាក្សីក្នុងរបៀប នេះ ៖ « ដ្បិតបញ្ញត្តិដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នកនៅថ្ងៃនេះគឺនៅជិតអ្នក... នៅក្នុងមាត់ និងក្នុងចិត្តរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចធ្វើបាន » ។ ៣០:១១-១២, ១៤] ។ ឥឡូវ នេះ បើពាក្យទាំងនេះត្រូវបានគេយល់ថាជាការនិយាយអំពីសិក្ខាបទទទេ ខ្ញុំទទួល ស្គាល់ថា វាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិចបន្តួចសម្រាប់ករណីបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ គួរតែថាវាជារឿងងាយស្រួលក្នុងការគេចវេសពីបញ្ហាដោយការប្រកែកថាវា ទាក់ទងនឹងសមត្ថភាព និងចិត្តតំនិតរបស់មនុស្សក្នុងការយល់ពីបទបញ្ញត្តិ មិន មែនដោយសមត្ថភាពរបស់គាត់ក្នុងការប្រតិបត្តិតាមនោះទេ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ ប្រហែលជាមានបញ្ហាខ្លះក៏នៅមានដែរ ។ ប៉ុន្តែ សារឹកដែលជាអ្នកបក ប្រែដ៏ប្រាកដរបស់យើង ដកចេញនូវរាល់ការសង្ស័យរបស់យើង ពេលគាត់ ប្រកាសថា ម៉ូសេនៅទីនេះបាននិយាយអំពីការបង្រៀននៃដំណឹងល្អ [រ៉ូម. ១០:៤] ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថាមនុស្សរឹងរូសខ្លះប្រកែកថា ប៉ុលបានបង្វែរពិភពលោកទាំង នេះយ៉ាងហិង្សា ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេសំដៅទៅលើដំណឹងល្អ ។ ទោះបីជាភាព

ក្លាហានរបស់បុរសបែបនេះនឹងមិនខ្វះភាពអន់ចិត្តក៏ដោយ ក៏យើងមាន
មធ្យោបាយដើម្បីបដិសេធគាត់ក្រៅពីអំណាចរបស់សាវ័ក ។ ប្រសិនបើលោកម៉ូ
សេនិយាយតែពីសិក្ខាបទនោះ លោកបានបំផុសគំនិតមនុស្សឲ្យមានទំនុកចិត្តពិត
ប្រយោជន៍ ។ តើគេនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញចោល បើពួកគេបានតាំង
ចិត្តរក្សាច្បាប់ដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដូចជាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេ? ប៉ុន្តែ
ឧបមាថាមនុស្សរឹងរូសខ្លះប្រកែកថា ប៉ុលបានបង្វែរពិភពលោកទាំងនេះយ៉ាង
ហិង្សា ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេសំដៅទៅលើដំណឹងល្អ ។ ទោះបីជាក្លាហានរបស់
បុរសបែបនេះនឹងមិនខ្វះភាពអន់ចិត្តក៏ដោយ ក៏យើងមានមធ្យោបាយដើម្បី
បដិសេធគាត់ក្រៅពីអំណាចរបស់សាវ័ក ។ ប្រសិនបើលោកម៉ូសេនិយាយតែពី
សិក្ខាបទនោះ លោកបានបំផុសគំនិតមនុស្សឲ្យមានទំនុកចិត្តពិតប្រយោជន៍ ។
តើគេនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញចោល បើពួកគេបានតាំងចិត្តរក្សាច្បាប់
ដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដូចជាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេ? តើសមត្ថភាពព្រៀម
ខ្លួនដើម្បីរក្សាច្បាប់នៅឯណានៅពេលដែលការចូលប្រើប្រាស់តែមួយគត់ស្ថិតនៅ
លើជ្រោះជ្រៅ? វាច្បាស់ណាស់ថា តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ម៉ូសេមានន័យថា
កិច្ចព្រមព្រៀងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលគាត់បានប្រកាស រួមជាមួយនឹងតម្រូវ
ការនៃច្បាប់ ។ សម្រាប់ខ្ញុំពីរបីមុនគាត់បានបង្រៀនដែរថា ចិត្តរបស់យើងត្រូវ
តែត្រូវកាត់ស្បែកដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យយើងស្រឡាញ់ទ្រង់ [ចា.
៣០:៦] ។ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់សមត្ថភាពនោះ ដែលគាត់និយាយភ្លាមៗ
បន្ទាប់មក មិនមែនដោយអំណាចមនុស្សទេ ប៉ុន្តែដោយជំនួយ និងការការពារ
ពីវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់ក្នុងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។
យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវយល់វគ្គនេះថាគ្រាន់តែសំដៅទៅលើសិក្ខាបទនោះ

ទេ ប៉ុន្តែជាការសន្យានៃដំណឹងល្អវិញ ។ ហើយពួកគេនៅឆ្ងាយពីការបង្កើតសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដល់យើង នោះបំផ្លាញវាទាំងស្រុង ។ ប៉ុលបញ្ជាក់ទីបន្ទាល់នេះថា នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃដំណឹងល្អគឺមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌលំបាក លំបាក និងមិនអាចទៅរួចនោះដែលបានដាក់សម្រាប់យើងដោយក្រឹត្យវិន័យទេ—ថាមានតែអ្នកដែលបានបំពេញបទបញ្ញត្តិទាំងអស់នៅទីបំផុតនឹងទទួលបានវា—ប៉ុន្តែស្ថិតក្រោមការងាយស្រួល និងត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ។ និងលក្ខខណ្ឌដែលអាចចូលបានដោយបើកចំហ ។ ដូច្នេះហើយគម្ពីរនេះ [រ៉ូម. ជំពូកទី 10] មានតម្លៃក្នុងការបង្កើតសេរីភាពនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។

13. ការ«រង់ចាំ»របស់ព្រះចំពោះសកម្មភាពរបស់មនុស្សគឺធ្វើឡើងដើម្បីសន្មត់ថាមានព្រះទ័យ ។

តាមវិធីនៃការជំទាស់ ពួកគេតែងតែលើកយកវគ្គមួយចំនួនផ្សេងទៀត ដែលបង្ហាញថា ជួនកាលព្រះបានដកជំនួយពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ សាកល្បងមនុស្ស ហើយរង់ចាំមើលថាតើពួកគេនឹងបង្វែរការខិតខំរបស់ពួកគេទៅគោលបំណងអ្វី ។ ដូច្នេះ ហូសេនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅកន្លែងរបស់ខ្ញុំ ដរាបណាគេដាក់លើចិត្តដើម្បីស្វែងរកមុខខ្ញុំ» [ហូសេ. ៥:១៥] ។ ពួកគេនិយាយថា វាជារឿងគួរឱ្យអស់សំណើចមួយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីពិចារណាថាតើអ្វីស្រាវជ្រាវនឹងស្វែងរកមុខរបស់គាត់ឬអត់ ប្រសិនបើគំនិតរបស់ពួកគេមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការទំនោរទៅតាមសមត្ថភាពធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ។ ដូចជាវាមិនមែនជារឿងធម្មតាទេដែលព្រះតាមរយៈព្យាការីរបស់ទ្រង់បង្ហាញខ្លួនជាអ្នកមើលងាយ និងបដិសេធា

ស្ត្ររបស់ទ្រង់រហូតដល់ពួកគេគួរផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់ពួកគេឲ្យកាន់តែល្អប្រសើរ!

ប៉ុន្តែ តើអ្វីទៅដែលគួរប្រជែងរបស់យើងនឹងកាត់ចេញពីការគំរាមកំហែងបែបនេះ? ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា បុគ្គលនេះដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ អាចកំណត់គំនិតរបស់ពួកគេលើការប្រែចិត្តជឿ ពួកគេកំពុងធ្វើដូច្នេះនៅក្នុងធ្មេញនៃព្រះគម្ពីរទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាព្រះគុណរបស់ព្រះគឺចាំបាច់សម្រាប់ការប្រែចិត្ត តើពួកគេមានបញ្ហាអ្វីជាមួយយើង? ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលយកព្រះគុណថាជាការចាំបាច់ក្នុងរបៀបមួយដើម្បីបម្រុងសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនមនុស្ស ។ តើពួកគេបញ្ជាក់វាដោយមូលដ្ឋានអ្វី? ប្រាកដណាស់មិនមែនមកពីវគ្គនោះ ឬដូចជាវគ្គនោះទេ ។ វាជារឿងមួយដែលត្រូវដកខ្លួនចេញពីមនុស្ស ហើយត្រូវពិចារណាពីអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាននៅពេលចាកចេញទៅឧបករណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ វាជាអ្វីផ្សេងទៀតដើម្បីជួយដល់អំណាចរបស់គាត់ ដូចជាពួកគេមាន សមាមាត្រទៅនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ។ បើដូច្នេះ អ្នកណាម្នាក់នឹងសួរថា តើកន្សោមទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច? ខ្ញុំឆ្លើយតបថា សារៈសំខាន់របស់ពួកគេគឺដូចជាព្រះមានបន្ទូលថា ៖ «ដរាបណាការព្រមាន ការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់មនុស្សរឹងរូសនេះទេ ខ្ញុំនឹងដកខ្លួនចេញមួយរយៈសិន ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេរងទុក្ខដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ ខ្ញុំនឹងមើលថាតើនៅពេលណាមួយក្រោយពីគ្រោះមហន្តរាយជាយូរមកហើយ ការនឹករលឹកពីខ្ញុំបានសង្កត់លើគេ ដើម្បីឲ្យគេស្វែងរកមុខខ្ញុំ» ។ ការយាងទៅឆ្ងាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ បង្ហាញពីការដកពាក្យទំនាយរបស់ទ្រង់ចេញពីពួកគេ ។ ការពិចារណាពីអ្វីដែលបុរសអាចនឹងធ្វើបានមានន័យថាមួយរយៈពេលគាត់ស្ងាត់ស្ងៀម ហើយដូចជាគេលួចល្បងគេដោយទុក្ខលំបាកផ្សេងៗ ។

គាត់ធ្វើទាំងពីរដើម្បីធ្វើឲ្យយើងកាន់តែបន្ទាបខ្លួន ។ ដ្បិតយើងនឹងឆាប់ត្រូវគេ
 វាយដោយរោមភ្នែកនៃទុក្ខលំបាក ជាជាងត្រូវបានគេកែតម្រង់ទៅទៀត បើសិន
 ជាគាត់មិនធ្វើដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចបង្រៀនបាន ។ ឥឡូវ
 នេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានអាក់អន់ចិត្ត ហើយថែមទាំងនឿយហត់ដោយ
 ភាពរឹងចចេសរឹងរូសរបស់យើង ទ្រង់ទុកយើងចោលមួយរយៈពេលខ្លី ពោលគឺ
 ដកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់តែងតែបង្ហាញអ្វីមួយអំពីវត្តមានរបស់ទ្រង់
 ហើយធ្វើការសាកល្បងនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើនៅពេលអវត្តមានទ្រង់ ។ ពីនេះ
 យើងប្រមូលផ្តុំដោយក្លែងបន្លំថាយើងមានអំណាចនៃឆន្ទៈសេរីសម្រាប់គាត់ដើម្បី
 សង្កេតមើលនិងសាកល្បង ។ ដ្បិតគាត់ធ្វើវាក្នុងគោលបំណងផ្សេងក្រៅពីបង្ខំ
 យើងឲ្យទទួលស្គាល់ភាពឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។

14. តើការងារទាំងនេះមិនមែនជាស្នាដៃ “របស់យើង” ទេឬ?

ពួកគេក៏ប្រកែកពីរបៀបនៃការនិយាយជាទម្លាប់ទាំងក្នុងបទគម្ពីរ និងពាក្យសម្តី
 របស់មនុស្សផងដែរ ៖ អំពើល្អពិតជាហៅថា « របស់យើង » ។ ហើយយើង
 ត្រូវបានគេសរសើរច្រើនចំពោះការធ្វើអ្វីដែលបរិសុទ្ធ និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ
 អម្ចាស់ ដូចជាការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំពើបាបត្រូវបានចាត់
 ទុកថាត្រឹមត្រូវចំពោះយើងដែលកើតចេញពីខ្លួនយើងនោះ ប្រាកដណាស់សម្រាប់
 ហេតុផលដូចគ្នានេះ ផ្នែកខ្លះនៃអំពើសុចរិតគួរតែត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើង ។
 ហើយវានឹងមិនមានហេតុផលដើម្បីនិយាយថាយើងធ្វើរឿងទាំងនោះដែលយើង
 មិនអាចធ្វើបានដោយការខិតខំរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយត្រូវបានជំរុញដូចជាថ្ម
 ដោយព្រះដើម្បីធ្វើ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីយើងផ្តល់ផ្នែកសំខាន់ដល់ព្រះ
 គុណរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ការបង្ហាញទាំងនោះបង្ហាញថាការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់

យើងទទួលបានចំណាត់ថ្នាក់ទីពីរ ។ ប្រសិនបើអ្នកប្រឆាំងយើងគ្រាន់តែ
 ដាស់តឿនថា អំពើល្អត្រូវបានគេហៅថា "របស់យើង" ខ្ញុំនឹងជំទាស់ជាមួយគ្នា
 ថា នំប៉័ងដែលយើងទទួលអង្វរព្រះឲ្យយើងក៏ហៅថា "របស់យើង" ដែរ ។ ម៉ាថា
 យ ៦:១១] ។ តើសព្វនាមដែលមានថាជា «របស់យើង» មានន័យយ៉ាងណា
 ចំពោះពួកគេ ប៉ុន្តែថាអ្វីបើមិនដូច្នោះទេដោយមិនបានកំណត់មកជារបស់យើង
 ដោយសេចក្តីសប្បុរស និងអំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ? ហេតុដូច្នេះហើយ
 ពួកគេត្រូវតែចំអកនូវភាពមិនសមហេតុផលដូចគ្នានៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះ
 អម្ចាស់ ឬទទួលស្គាល់ថា អំពើល្អដែលយើងមិនមានអ្វីក្រៅពីខ្លួនយើងផ្ទាល់
 ដោយសារអំណោយទានរបស់ព្រះ មិនត្រូវបានគេហៅថាជា "របស់យើង"
 ដោយល្ងង់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែការជំទាស់ទីពីរគឺខ្លាំងជាងបន្តិច ៖ ជារឿយៗបទគម្ពីរ
 បញ្ជាក់ថាយើងគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ រក្សាសេចក្តីសុចរិត គោរពតាម
 ក្រឹត្យវិន័យ ហើយខ្លះខ្លាំងក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ ។ ដោយសារមានមុខងារត្រឹមត្រូវ
 នៃចិត្ត និងឆន្ទៈ តើគេអាចបញ្ជូនពួកគេទៅខាងវិញ្ញាណដោយរបៀបណា
 ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះសន្មតថាពួកគេចំពោះខ្លួនយើង លុះត្រាតែចិត្ត
 ខ្លះខ្លាំងរបស់យើងមិនចែកចាយអ្វីមួយនៃអំណាចដ៏ទេវភាពនោះ? យើងអាច
 បោះចោលការជំទាស់ដ៏តូចតាចទាំងនេះបានយ៉ាងងាយ ប្រសិនបើយើងសង្ឃឹម
 គិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវលើរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះពួក
 បរិសុទ្ធ ។ ការប្រៀបធៀបដែលគេគប់យើងដោយកំហឹងមិនអនុវត្តនោះទេ ។
 តើនរណាជាមនុស្សល្ងីល្ងើដែលអះអាងថា ព្រះធ្វើចលនាមនុស្សដូចយើងគប់ថ្ម?
 ហើយគ្មានអ្វីដូចនេះកើតឡើងពីការបង្រៀនរបស់យើងទេ ។ ចំពោះមុខវិជ្ជាធម្ម
 ជាតិរបស់មនុស្ស យើងសំដៅលើទង្វើនៃការយល់ព្រម និងការបដិសេធ ឆន្ទៈ

និងមិនមានឆន្ទៈ ព្យាយាម និងតស៊ូ ។ នោះគឺការអនុម័តឥតប្រយោជន៍ និង ការបដិសេធយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ; ស្ម័គ្រចិត្តអាក្រក់ និងមិនមានឆន្ទៈល្អ; ព្យាយាម ឆ្ពោះទៅរកអំពើទុច្ចរិត ហើយតទល់នឹងសេចក្តីសុចរិត ។ តើព្រះយេស៊ូវធ្វើអ្វីក្នុង រឿងនេះ? បើគាត់ចង់ប្រើអំពើថោកទាបនេះជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ គាត់ គាត់ដឹកនាំនិងបោះចោលតាមចិត្តដើម្បីអនុវត្តអំពើល្អរបស់គាត់តាមរយៈដៃ ពុករលួយរបស់មនុស្ស ។ តើយើងគួរប្រៀបធៀបមនុស្សអាក្រក់ដែលបម្រើព្រះ ចេស្ដារបស់ព្រះក្នុងពេលដែលគាត់ខំធ្វើតាមតែចំណូររបស់ខ្លួនទៅនឹងថ្មដែលមាន ចលនាដោយកម្លាំងខាងក្រៅ ហើយកើតឡើងដោយគ្មានចលនា អារម្មណ៍ ឬឆន្ទៈរបស់ខ្លួន? យើងមើលថាតើភាពខុសគ្នាខ្លាំងប៉ុណ្ណា ។ ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណា ចំពោះមនុស្សល្អ ទាក់ទងនឹងអ្នកណាដែលមានសំណួរជាក់លាក់មួយនៅទីនេះ? កាលណាព្រះអម្ចាស់តាំងនគរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួកគេ នោះទ្រង់ទប់ចិត្តដោយ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឲ្យមានការអូសទាញទៅតាមធម្មជាតិដោយតណ្ហា ។ ដើម្បីឲ្យឆន្ទៈត្រូវបានបោះចោលទៅនឹងភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់ បានពត់ខ្លួនជាទម្រង់ និងដឹកនាំវាទៅកាន់ការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ ទ្រង់ ។ ដើម្បីកុំឲ្យវាសាត់ធ្លាក់ចុះ ទ្រង់មានស្ថិរភាព ហើយពង្រឹងវាដោយ អំណាចនៃវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងសរសៃនេះ Augustine និយាយថា ៖ « អ្នកនឹងនិយាយមកខ្ញុំថា “ហេតុដូច្នេះហើយបានជាយើងត្រូវបានគេប្រព្រឹត្ត ហើយកុំប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងឡើយ” ។ អ្នកធ្វើសកម្មភាព ហើយត្រូវបានចាត់ ចែង ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអ្នកដែលល្អនោះអ្នកប្រព្រឹត្តទៅ បានល្អ ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអ្នកដែលល្អនោះអ្នកប្រព្រឹត្ត ទៅបានល្អ ។ វិញ្ញាណនៃព្រះដែលប្រព្រឹត្តលើអ្នក គឺជាជំនួយនៃអ្នកដែល

ប្រព្រឹត្ត ។ ឈ្មោះ "ជំនួយ" បង្ហាញថាអ្នកក៏ធ្វើអ្វីមួយដែរ" ។ នៅក្នុងផ្នែកទីមួយនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ គាត់បង្ហាញថា សកម្មភាពរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានដកចេញដោយចលនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ពីព្រោះឆន្ទៈ ដែលត្រូវបានដឹកនាំដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានល្អ គឺជាធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បន្ថែមដោយផ្ទាល់ថាពីពាក្យ "ជួយ" វាអាចត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាយើងក៏ធ្វើអ្វីមួយដែរ យើងមិនត្រូវយល់វាដូចជាប្រសិនបើអ្វីមួយត្រូវបានសន្មតថាយើងម្នាក់ៗដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីមិនលើកទឹកចិត្តដល់ភាពអត់ធ្មត់របស់យើង គាត់បានភ្ជាប់សកម្មភាពរបស់ព្រះជាមួយនឹងយើងផ្ទាល់តាមពាក្យទាំងនេះ ៖ «ឆន្ទៈគឺជាធម្មជាតិ ប៉ុន្តែការធ្វើតាមចិត្តគឺជាព្រះគុណ» ។ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់បាននិយាយមុននេះបន្តិចថា "ប្រសិនបើព្រះមិនជួយទេ យើងនឹងមិនអាចយកឈ្នះ ឬសូម្បីតែច្បាំងបាន" ។

15. "កិច្ចការ" គឺជារបស់យើងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែព្រះដោយ ការបំផុសគំនិតរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូចដែលពាក្យនេះត្រូវបានយល់នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីការបង្កើតឡើងវិញ គឺជាច្បាប់នៃវិញ្ញាណដើម្បីដឹកនាំ និងគ្រប់គ្រងឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។ ស្មារតីមិនអាចគ្រប់គ្រងដោយគ្មានការកែតម្រូវ ដោយគ្មានការកែទម្រង់ ដោយគ្មានការបន្ត ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងនិយាយថាការចាប់ផ្តើមនៃការបង្កើតឡើងវិញរបស់យើងគឺដើម្បីលុបបំបាត់អ្វីដែលជារបស់យើង ដូចគ្នានេះដែរ គាត់មិនអាចអនុវត្តមុខងារទាំងនេះដោយមិនផ្លាស់ទី ធ្វើសកម្មភាព ជំរុញ ទប់ទល់ រក្សា ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយត្រូវថា រាល់ទង្វើដែលកើតចេញពីព្រះគុណគឺជារបស់គាត់ទាំងស្រុង ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ យើងមិនបដិសេធថាអ្វីដែល Augustine បង្រៀនគឺជាការពិតទេ ៖ «ព្រះគុណមិនបំផ្លាញឆន្ទៈទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ស្ដារឡើងវិញ» ។ គំនិតទាំងពីរគឺស្ថិតនៅក្នុងការព្រមព្រៀងគ្នាយ៉ាងសំខាន់ ៖ ឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ នៅពេលដែលអំពើពុករលួយ និងភាពថោកទាបរបស់វាត្រូវបានកែតម្រូវ វាត្រូវបានតម្រង់ទៅរកការពិតនៃសេចក្ដីសុចរិត ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ឆន្ទៈថ្មីត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្ស ដោយសារតែឆន្ទៈធម្មជាតិបានក្លាយទៅជាអាក្រក់ និងខូចយ៉ាងខ្លាំងដែលគាត់ចាត់ទុកថាវាចាំបាច់ដើម្បីដាក់ធម្មជាតិថ្មីនៅក្នុងនោះ ។ ឥឡូវនេះគ្មានអ្វីរវាងយើងពីការនិយាយថាយើងខ្លួនឯងកំពុងធ្វើអ្វីដែលសកម្មពលរបស់ព្រះកំពុងធ្វើនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ បើទោះបីជាឆន្ទៈរបស់យើងមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែចងចាំនូវអ្វីដែលយើងមាននៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែលដកស្រង់ចេញពី Augustine ៖ ឥតប្រយោជន៍ទេ មនុស្សរាល់នឹងការស្វែងរករបស់ល្អរបស់មនុស្សតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ការលាយបញ្ចូលគ្នានៃអំណាចនៃឆន្ទៈសេរីដែលមនុស្សខិតខំចូលរួមជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការខូចខាតនៃព្រះគុណនោះទេ ។ វាដូចជាប្រសិនបើគេត្រូវព្រួសស្រាជាមួយនឹងភក់ និងទឹកជួរចត់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាមានអ្វីដែលល្អនៅក្នុងឆន្ទៈក៏ដោយ វាមកពីការបំផុសគំនិតដ៏បរិសុទ្ធនៃវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារយើងមានឆន្ទៈដោយធម្មជាតិ យើងមានហេតុផលល្អដែលត្រូវធ្វើការសរសើរដែលព្រះបានទាមទារយ៉ាងត្រឹមត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ៖ មុនដំបូងពីព្រោះអ្វីដែលព្រះចេញពីសេចក្ដីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ធ្វើក្នុងយើងជារបស់យើង បើ

យើងយល់ថា វាមិនមែនជាការរបស់យើងទេ ។ ទីពីរ ព្រោះចិត្តយើងជាចិត្ត ឆន្ទៈរបស់យើងជាការព្យាយាម ដែលទ្រង់តម្រង់ទៅរកសេចក្តីល្អ ។

16. លោកុប្បត្តិ ៤:៧

ភ័ស្តុតាងផ្សេងទៀតដែលថាពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីទីនេះ ហើយនឹងមិនមានការរំខានច្រើនទេ សូម្បីតែអ្នកដែលមានការយល់ដឹងកម្រិតមធ្យម ដែលបានទទួលយកការបដិសេធយ៉ាងត្រឹមត្រូវដែលទើបតែផ្តល់ឱ្យ ។ គូប្រជែងរបស់យើងបានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះពីលោកុប្បត្តិថា “ចំណង់អាហាររបស់វានឹងស្ថិតនៅក្រោមអ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជាម្ចាស់វា” [លោ. ៤:៧] ។ នេះពួកគេអនុវត្តចំពោះអំពើបាប ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយកាអ៊ីនថា អំណាចនៃអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចលើគំនិតរបស់គាត់ទេ ប្រសិនបើគាត់មានឆន្ទៈធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការយកឈ្នះនោះ! ប៉ុន្តែ យើងរក្សាថាវាកាន់តែតាមលំដាប់នៃពាក្យដែលខគម្ពីរនេះគួរតែអនុវត្តចំពោះអេបិល ។ ពីព្រោះនៅទីនោះ វាជាចេតនារបស់ព្រះក្នុងការបន្ទោសសេចក្តីច្រណែនដ៏ទុច្ចរិតដែលកាអ៊ីនបានគិតទាស់នឹងបងប្រុសរបស់គាត់ ។ ព្រះធ្វើការនេះតាមពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ កាអ៊ីនបានរៀបចំផែនការដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលគាត់អាចពូកែបងប្រុសរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ ដែលគ្មានកិត្តិយសអ្វីក្រៅពីសេចក្តីសុចរិតនោះទេ ។ ទីពីរ គាត់មានចិត្តកតញ្ញខ្លាំងពេកចំពោះពរជ័យដែលគាត់បានទទួលពីព្រះ ហើយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងបងប្រុសរបស់គាត់បានឡើយ ទោះបីគាត់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់គាត់ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងហាក់ដូចជាបដិសេធការបកស្រាយនេះដោយសារអ្នកផ្សេងទៀតផ្ទុយនឹងទស្សនៈរបស់យើង សូមឲ្យយើងទទួលស្គាល់ពួក

គេថា ព្រះកំពុងមានបន្ទូលនៅទីនេះអំពីអំពើបាប ។ ប្រសិនបើដូច្នេះមែន នោះ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងសន្យា ឬបញ្ជានូវអ្វីដែលទ្រង់ប្រកាសនៅទីនេះ ។ ប្រសិនបើ គាត់កំពុងបញ្ជា យើងបានបង្ហាញរួចហើយថា គ្មានភស្តុតាងនៃសមត្ថភាពរបស់ មនុស្សទេ ។ ប្រសិនបើគាត់កំពុងសន្យា តើការសម្រេចនៃពាក្យសន្យានៅឯណា នៅពេលដែលកាអ៊ីនធ្វើបាប ដែលគាត់គួរតែធ្វើជាម្ចាស់? តើគេនឹងនិយាយថា មានលក្ខខណ្ឌស្ងប់ស្ងាត់រួមបញ្ចូលក្នុងការសន្យាដូចជាគេនិយាយថា ៖ «ប្រសិន បើអ្នកប្រយុទ្ធ អ្នកនឹងទទួលបានជ័យជម្នះ»? ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចធ្វើការគេច ចេញបែបនេះ? ប្រសិនបើភាពប៊ុនប្រសប់នេះសំដៅទៅលើអំពើបាប គ្មាន នរណាម្នាក់អាចសង្ស័យថាទម្រង់នៃការនិយាយគឺជាការចាំបាច់នោះទេ ដោយ មិនកំណត់នូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែតើយើងគួរធ្វើយ៉ាងណា ទោះបីជាវា ហួសពីអំណាចរបស់យើងក៏ដោយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងបញ្ហាខ្លួន ឯង និងគោល តម្រូវឱ្យកាអ៊ីន និងអេបិលត្រូវប្រៀបធៀប ត្បិតបងប្អូនប្រុស ដែលកើតដំបូងនឹងមិនស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ក្មេងទេ ប្រសិនបើគាត់មិន កាន់តែអាក្រក់ដោយសារឧក្រិដ្ឋកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។

17. រ៉ូម ៩:១៦, កូរិនថូសទី១ ៣:៩

ពួកគេក៏ប្រើទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដែរថា ៖ « ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណា ដែលមានចិត្ត ឬលើអ្នកដែលរត់ទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តា ករុណា » ។ [រ៉ូម ១ ៩:១៦] ។ ពីនេះពួកគេទទួលបានគំនិតថាមានអ្វីមួយ នៅក្នុងឆន្ទៈនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សដែលទោះបីជាវាខ្សោយក៏ដោយ នៅពេលដែលជំនួយដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមិនបរាជ័យក្នុងការផ្តល់

លទ្ធផលអំណោយផលនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេថ្លឹងថ្លែងដោយសន្តិ
វិធីអំពីបញ្ហាដែលប៉ុល ប៉ងកុំពុងពិភាក្សានៅទីនេះ ពួកគេនឹងមិនបកស្រាយសេចក្តី
ថ្លែងការណ៍នេះខុសឆ្គងនោះទេ ។ ខ្ញុំដឹងថាពួកគេអាចដកស្រង់ Origen និង
Jerome ក្នុងការគាំទ្រការបង្ហាញរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំអាចប្រឆាំងនឹង Augustine
ចំពោះរឿងទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលទទួលបាននេះមិនខុសអ្វីសម្រាប់យើងឡើយ
បើយើងយល់ពីអត្ថន័យរបស់ប៉ុល ។ នៅទីនោះ គាត់បង្រៀនថា សេចក្តី
សង្គ្រោះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់តែអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់យល់ថាសក្តិសមសម្រាប់
សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ខណៈពេលដែលសេចក្តីវិនាស និងការស្លាប់នៅតែ
មានសម្រាប់អស់អ្នកដែលទ្រង់មិនបានជ្រើសរើស ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញពី
ជោគវាសនារបស់មនុស្សទុច្ចរិត ដោយគំរូរបស់ផារ៉ោន [រ៉ូម. ៩:១៧] ។ គាត់
ក៏បានបញ្ជាក់ពីទីបន្ទាល់របស់ម៉ូសេអំពីភាពប្រាកដប្រជានៃការបោះឆ្នោតដោយ
សេរី ៖ « ខ្ញុំនឹងមានចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកណាដែលខ្ញុំនឹងមានសេចក្តីមេត្តា
ករុណា » [រ៉ូម. ៩:១៥; និក្ខ. ៣៣:១៩] ។ គាត់សន្និដ្ឋានថា ៖ « វាមិន
អាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានឆន្ទៈឬអ្នកដែលរត់នោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើព្រះ
ដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា » [រ៉ូម. ៩:១៦] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេយល់តាម
របៀបនេះ—ឆន្ទៈនិងការខំប្រឹងប្រែងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រោះវាមិនស្មើនឹងបន្ទុក
បែបនេះ—អ្វីដែលប៉ុលបាននិយាយនឹងមិនសមរម្យ ។ ទៅឆ្ងាយជាមួយ
subtleties ទាំងនេះ! វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកដែលមានឆន្ទៈឬអ្នកដែលរត់; ដូច្នេះ
មានឆន្ទៈខ្លះ មានការរត់ខ្លះ ។ អត្ថន័យរបស់ប៉ុលគឺសាមញ្ញជាង ៖ វាមិនមែនជា
ឆន្ទៈទេ ។ វាមិនមែនជាការរត់ដែលរៀបចំផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់
យើងនោះទេ ។ មានតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះនៅទីនេះ ។

ប៉ុលនិយាយបែបនេះទៅកាន់ទីតុស ពេលគាត់សរសេរថា ៖ « ពេលដែលសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ... មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តដែលយើងធ្វើដោយសុចរិតទេ ប៉ុន្តែជាគុណធម៌នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះអង្គផ្ទាល់» [ទីតុស ៣:៤-៥] ។ មានមនុស្សខ្លះនិយាយថា ប៉ុលបានប្រាប់ថាមានឆន្ទៈ ហើយខ្លះទៀតរត់ព្រោះគាត់បដិសេធថា «វាអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានចិត្ត ឬតាមអ្នកដែលរត់» [រ៉ូម. ៩:១៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនបានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យខ្ញុំក្នុងការរំកិលពួកតាមបន្ទាត់ដូចគ្នានេះទេ ថាយើងធ្វើអំពើល្អខ្លះ ពីព្រោះប៉ុលបដិសេធថាយើងសម្រេចបាននូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះដោយគុណធម៌នៃកិច្ចការដែលយើងបានធ្វើ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេរកឃើញកំហុសនៅក្នុងអំណះអំណាងនេះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបើកភ្នែកឡើង ហើយពួកគេនឹងយល់ថាខ្លួនពួកគេទទួលរងពីភាពមិនពិត ។ វាជាហេតុផលដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ដែល Augustine ពឹងលើ ៖ «ប្រសិនបើគេនិយាយថា « វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាឬលើអ្នកដែលរត់ [រ៉ូម. ៩:១៦] ដោយសារតែការស្ម័គ្រចិត្តឬការរត់តែម្នាក់ឯង មិនគ្រប់គ្រាន់ នោះអ្នកអាចបង្វែរការជជែកគ្នាវិញថា វាមិនអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះទេ ព្រោះវាមិនធ្វើតែម្នាក់ឯងឡើយ» ។ ចាប់តាំងពីអាគុយម៉ង់ទីពីរនេះវាមិនសមហេតុផល Augustine សន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដូច្នេះនេះត្រូវបាននិយាយដោយសារតែមនុស្សមិនមានឆន្ទៈទេលុះត្រាតែវាត្រូវបានរៀបចំដោយព្រះអម្ចាស់ ។ មិនមែនថាយើងមិនគួរចង់ និងរត់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះសម្រេចបានទាំងពីរនៅក្នុងយើង» ។ មនុស្សខ្លះដូចជាលូង់ខ្មៅដែលនិយាយពីប៉ុលថា ៖ «យើងជាអ្នករួមការងាររបស់ព្រះ» [១ កូ. ៣:៩] ។ នេះគឺជាការសង្ស័យមួយដែលបានដាក់កម្រិតចំពោះរដ្ឋមន្ត្រីតែម្នាក់ឯង ។ ជាង

នេះទៅទៀត ពួកគេត្រូវបានគេហៅថា “អ្នករួមការងារ” មិនមែនដោយសារ ពួកគេនាំយកអ្វីមកដោយខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែព្រះប្រើប្រាស់ការងារ របស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេមានសមត្ថភាព និងបានបំពាក់ អំណោយចាំបាច់ដល់ពួកគេ ។

18. សាស្តា ១៥:១៤-១៧

គេនាំយកសាស្តា ជាអ្នកនិពន្ធដែលគេដឹងថាមានការសង្ស័យ ។ ផ្តល់ថា យើង មិនបដិសេធអ្នកនិពន្ធនេះទេ ទោះបីយើងមានសិទ្ធិឬឥតខ្លោះក្នុងការធ្វើដូច្នេះក៏ ដោយ—តើសាស្តាថ្លែងទីបន្ទាល់ក្នុងនាមឆន្ទៈសេរីយ៉ាងណា? គាត់និយាយថា ៖ «ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីមនុស្សបានបង្កើតមក ព្រះបានទុកគាត់ឲ្យនៅក្នុងអំណាចនៃ ការទូន្មានរបស់គាត់ ។

បញ្ញត្តិត្រូវបានប្រទានដល់គាត់ ។ បើគាត់កាន់តាមបញ្ញត្តិ នោះគេក៏កាន់តាម ដែរ ។ ព្រះបានកំណត់... ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ ល្អ និងអាក្រក់... ។ មុនមនុស្ស ។ ហើយអ្វីក៏ដោយដែលគាត់ជ្រើសរើសនឹងត្រូវឲ្យគាត់» [សាស្តា ១៥:១៤, ១៥, ១៦, ១៧; ១៥:១៤-១៨] ។ បានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យបុរសនោះបានទទួលនៅការ បង្កើតរបស់គាត់នូវសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានជីវិតឬសេចក្តីស្លាប់ ។ ចុះបើ យើងឆ្លើយទៅម្ខាងទៀតថាគាត់បាត់បង់សមត្ថភាពនេះ? ប្រាកដណាស់ វាមិន មែនជាចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការប្រឆាំងនឹងសាឡូម៉ូនទេ ដែលប្រកាសថាព្រះបាន បង្កើតមនុស្សឲ្យទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែគាត់បានស្វែងរកឧបករណ៍ជាច្រើនសម្រាប់ខ្លួន គាត់» ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែមនុស្ស នៅក្នុងការខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់គាត់ បានបណ្តាលឱ្យកប៉ាល់ខូចទាំងខ្លួនគាត់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ អ្វីក៏ដោយដែល

សន្មតថាជាការបង្កើតដំបូង មិនចាំបាច់អនុវត្តភ្លាមៗចំពោះធម្មជាតិដែលពួក
 រលួយ និង degenerate របស់គាត់នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនគ្រាន់តែឆ្លើយ
 នឹងអ្នកប្រឆាំងទេ ថែមទាំងសាស្ត្រាខ្លួនឯងផងដែរ ថាតើអ្នកនោះជាអ្នកណាដែរ
 ៖ បើអ្នកចង់បង្រៀនមនុស្សឱ្យស្វែងរកសមត្ថភាពដើម្បីទទួលបានសេចក្តី
 សង្គ្រោះពីខ្លួនយើង នោះយើងមិនគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកខ្លាំងពេកទេ ដែល
 អាចត្រឹមកម្រិតតិចតួចបំផុត ។ លើកឡើងនូវការរើសអើងណាមួយប្រឆាំងនឹង
 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមិនគួរសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា អ្នកព្យាយាមដោយ
 សាមញ្ញក្នុងការគោរពសង្គត់នូវទំនោរអាក្រក់នៃសាច់ឈាម ដែលព្យាយាមការពារ
 ខ្លួនដោយឥតប្រយោជន៍ ដោយផ្ទេរអំពើអាក្រក់របស់វាទៅព្រះ ហើយសម្រាប់
 ហេតុផលនេះ អ្នកឆ្លើយថា ភាពទៀងត្រង់ត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងមនុស្ស ដូច្នេះវា
 ច្បាស់ណាស់ថាគាត់គឺជាបុព្វហេតុ ។ នៃការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គាត់ ។ ខ្ញុំបាន
 យល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះរឿងនេះ ដោយបានផ្តល់ឱ្យអ្នក ហើយខ្ញុំយល់
 ស្របថាឥឡូវនេះបុរសម្នាក់ត្រូវបានដកហូតដោយសារកំហុសរបស់គាត់ផ្ទាល់
 ចំពោះគ្រឿងតុបតែងទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់កាលពីដើមបានបំពាក់គាត់ ។
 ដូច្នេះ ចូរយើងសារភាពដូចគ្នាថា មនុស្សឥឡូវត្រូវការត្រួតពេទ្យ មិនមែនជាអ្នក
 តស៊ូមតិទេ ។

19. លូកា 10:30

ពួកគេគ្មានអ្វីជាប់លាប់ជាងពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីអ្នកធ្វើដំណើរ
 ដែលចោរបានទម្លាក់ពាក់កណ្តាលជីវិតនៅលើផ្លូវ [លូកា 90:៣០] ។ ខ្ញុំដឹងថា
 ការសរសេរស្ទើរតែទាំងអស់ជាទូទៅបង្រៀនថាគ្រោះមហន្តរាយនៃពូជមនុស្សត្រូវ
 បានតំណាងនៅក្នុងបុគ្គលនៃអ្នកធ្វើដំណើរ ។ ពីនេះ គួប្រជែងរបស់យើងយកអំ

ណៈអំណាចមនុស្សមិនខូចមុខដោយសារការប្តូរអំពើបាប និងអារក្ស ដើម្បីកុំ
 ឱ្យរក្សានូវវត្ថុសក្តិសិទ្ធិមួយចំនួននៃអតីតភាពល្អរបស់គាត់ ដរាបណាគាត់ត្រូវបាន
 គេនិយាយថា "ពាក់កណ្តាលជីវិត" ។ លុះត្រាតែផ្នែកខ្លះនៃហេតុផលត្រឹមត្រូវ
 ហើយនឹងនៅដដែល តើអាចមាន "ពាក់កណ្តាលជីវិត" យ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ
 ឧបមាថាខ្ញុំមិនចង់ទទួលយកការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ។ អធិស្ឋាន តើពួកគេ
 នឹងធ្វើអ្វី? គ្មានការសង្ស័យទេ ឪពុកបានបង្កើតការបកស្រាយនេះ ដោយមិន
 គិតពីអត្ថន័យពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ Allegories មិនគួរហួសពី
 ដែនកំណត់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់នៃបទគម្ពីរឡើយ ទុកឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ជាមូល
 ដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់គោលលទ្ធិណាមួយ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនខ្វះហេតុផលដែរ បើខ្ញុំសូម
 ដើម្បីលុបបំបាត់ការមិនពិតនេះ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបន្សល់ទុក "ពាក់ក
 ណ្តាលជីវិត" ដល់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវាបង្រៀនថា គាត់បានស្លាប់ទាំងស្រុង ដរាប
 ណាជីវិតដែលមានពរ ។ ប៉ុលមិនហៅពួកបរិសុទ្ធថា «ពាក់កណ្តាលរស់» ទេពេល
 គាត់និយាយអំពីការប្រោសលោះរបស់យើងថា « សូម្បីតែពេលយើងស្លាប់...
 ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងមានជីវិត»[អេភេសូរ ២:៥] ។ ទីមួយ ឧបមាថាខ្ញុំមិនចង់
 ទទួលយកការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ។ អធិស្ឋាន តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វី? គ្មានការ
 សង្ស័យទេ ឪពុកបានបង្កើតការបកស្រាយនេះ ដោយមិនគិតពីអត្ថន័យពិតនៃ
 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ Allegories មិនគួរហួសពីដែនកំណត់ដែលកំណត់
 ដោយច្បាប់នៃបទគម្ពីរឡើយ ទុកឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់គោល
 លទ្ធិណាមួយ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនខ្វះហេតុផលដែរ បើខ្ញុំសូមដើម្បីលុបបំបាត់ការមិន
 ពិតនេះ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបន្សល់ទុក "ពាក់កណ្តាលជីវិត" ដល់មនុស្ស
 ទេ ប៉ុន្តែវាបង្រៀនថា គាត់បានស្លាប់ទាំងស្រុង ដរាបណាជីវិតដែលមានពរ ។

ប៉ុលមិនហៅពួកបរិសុទ្ធថា «ពាក់កណ្តាលរស់»ទេពេលគាត់និយាយអំពីការប្រោស
 លោះរបស់យើងថា « សូម្បីតែពេលយើងស្លាប់... ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងមាន
 ជីវិត»[អេភេសូរ ២:៥] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ឧបមាថាការចោទប្រកាន់
 នេះអំពីពួកគេបម្រើជាសក្ខីភាពដ៏ប្រាកដមួយ តើពួកគេអាចដណ្តើមយកអ្វីពី
 យើង? ពួកគេនិយាយថាមនុស្សពាក់កណ្តាលនៅរស់ ។ ដូច្នេះគាត់មានអ្វីមួយ
 ដែលមានសុវត្ថិភាព ។ ប្រាកដណាស់ គាត់មានចិត្តដែលអាចយល់បាន
 ទោះបីជាវាមិនជ្រាបចូលទៅក្នុងប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ និងខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ។
 គាត់មានការវិនិច្ឆ័យខ្លះអំពីភាពស្មោះត្រង់ ។ គាត់មានការយល់ដឹងខ្លះអំពីទេវៈ
 ទោះជាគាត់ប្រហែលជាមិនទទួលបានចំណេះពិតអំពីព្រះក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែតើគុណ
 សម្បត្តិទាំងនេះមានន័យអ្វី? ប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនអាចសន្និដ្ឋានថា យើង
 ត្រូវបោះបង់ចោលទស្សនៈរបស់ Augustine ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយការ
 យល់ព្រមទូទៅរបស់សាលាទេ ៖ ទំនិញឥតគិតថ្លៃដែលការសង្គ្រោះអាស្រ័យត្រូវ
 បានដកចេញពីមនុស្សបន្ទាប់ពីការដួលរលំ ខណៈដែលអំណោយទានធម្មជាតិត្រូវ
 បានពុករលួយ និងសៅហ្មង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ចូរយើងចាត់ទុករឿងនេះថា
 ជាសេចក្តីពិតដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យ ដែលមិនមានម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធពីសេចក្តី
 សុចរិតរបស់ព្រះ ដែលវាបង្កើត ប្រាជ្ញា និងប្រព្រឹត្តិនោះទេ មានតែអ្វីដែលមិន
 សមហេតុផល បំភ្លៃ អាក្រក់ មិនបរិសុទ្ធ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ ចិត្តជាប់ក្នុងពិសនៃ
 អំពើបាបយ៉ាងខ្លាំងដែលអាចដកដង្ហើមចេញក្រៅពីក្លិនស្អុយគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ។
 ប៉ុន្តែបើបុរសខ្លះធ្វើអំពើល្អម្តងម្កាល ចិត្តរបស់គេនៅតែជាប់ក្នុងឧបាយកល និង
 ល្បិចបោកបញ្ឆោត ហើយចិត្តរបស់គេត្រូវចងជាប់នឹងសេចក្តីវិនាសខាងក្នុង ។

ជំពូកទី VI

ការធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលដួលត្រូវស្វែងរកការប្រោសលោះនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ

(តាមរយៈអ្នកសម្របសម្រួល ព្រះត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបិតាដ៏មានព្រះ
គុណ ១-២)

1. មានតែអ្នកសម្របសម្រួលប៉ុណ្ណោះដែលជួយមនុស្សដែលដួល

ពូជមនុស្សទាំងមូលបានវិនាសទៅតាមមនុស្សរបស់អ័ដាម ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
ឧត្តមភាពដើម និងភាពថ្លៃថ្នូរដែលយើងបានរាប់ឡើងវិញនោះ នឹងមិនមាន
ប្រយោជន៍សម្រាប់យើងទេ ប៉ុន្តែចង់បង្ហាញភាពអាម៉ាស់របស់យើងវិញ រហូត
ទាល់តែព្រះដែលទទួលស្គាល់ថាជាស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់មិនដែលស្មោកគ្រោក
និងពុករលួយដោយអំពើបាប បានលេចមកជាព្រះប្រោសលោះនៅក្នុងបុគ្គល
នោះដែលបង្កើតដោយទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីយើងបានធ្លាក់ពីជីវិតមកក្នុង
សេចក្តីស្លាប់ ចំណេះដឹងទាំងមូលអំពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាអ្នកបង្កើតដែលយើង
បានពិភាក្សានោះ នឹងក្លាយជាសេចក្តីជំនឿដែលគ្មានប្រយោជន៍ផងដែរ ដែល
ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើងជាព្រះបិតារបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ បទ
បញ្ជាធម្មជាតិគឺថាស៊ីម៉ននៃសាកលលោកគួរតែជាសាលាដែលយើងត្រូវរៀនការ
គោរពបូជាហើយពីវាឆ្លងកាត់ទៅជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងសុភមង្គលដ៏ល្អឥត
ខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការបះបោររបស់មនុស្ស ភ្នែករបស់យើង—នៅកន្លែងណា
ដែលពួកគេបែរទៅជួបនឹងបណ្តាសារបស់ព្រះ ។ បណ្តាសានេះ ខណៈពេលដែលវា
ចាប់យក និងរុំព័ទ្ធសព្វដែលគ្មានកំហុសតាមរយៈកំហុសរបស់យើង ត្រូវតែគ្រប

ដណ្តប់ព្រលឹងរបស់យើងដោយភាពអស់សង្ឃឹម ។ ទោះបីជាព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ
បង្ហាញការពេញចិត្តពីបិតារបស់ទ្រង់ចំពោះយើងតាមវិធីជាច្រើនយ៉ាងណាក៏
ដោយ ក៏យើងមិនអាចសញ្ជឹងគិតពីសកលលោកដែលសន្និដ្ឋានថាទ្រង់ជាព្រះវរ
បិតាបានដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សតិសម្បជញ្ញៈដាក់សម្ពាធយើងក្នុងខ្លួន ហើយ
បង្ហាញក្នុងអំពើបាបរបស់យើង ដោយគ្រាន់តែបណ្តាលឱ្យទ្រង់មិនទទួលស្គាល់
យើង និងមិនចាត់ទុកយើងជាកូនរបស់ទ្រង់ ។ សេចក្តីក្រៀមក្រំ និងសេចក្តី
ត្រេកត្រអាល កើតឡើងចំពោះចិត្តរបស់យើង ដូចជាបានឯងពីភ្នែក មិនយល់
នូវអ្វីដែលពិត ។ ហើយនៅពេលដែលការយល់ដឹងរបស់យើងទាំងអស់បានវង្វេង
នោះយើងបានបន្តដោយទុច្ចរិតចំពោះព្រះនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផល
នេះ យើងត្រូវតែមករកសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលថា « ដោយសារប្រាជ្ញា
របស់ព្រះ នោះពិភពលោកមិនបានស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញាទេ នោះវាគាប់ព្រះ
ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារការអធិប្បាយដ៏ល្អល្មើ ដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នក
ដែលជឿ » (កូរិនថូសទី 1 1:21) ។ រោងមហោស្រពដ៏អស្ចារ្យនៃស្ថាន
សួគ៌ និងផែនដីនេះ ដែលពោរពេញទៅដោយអព្វហេតុរាប់មិនអស់ ប៉ុលបាន
ហៅ «ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ» ។ ដោយសញ្ជឹងគិតអំពីវា យើងគួរតែមានប្រាជ្ញា
ដើម្បីបានស្គាល់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងបានចំណេញតិចតួច គាត់បានហៅ
យើងទៅរកសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលដោយសារវាហាក់ដូចជាល្ងង់
ហើយអ្នកមិនជឿមើលងាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាការអធិប្បាយអំពីឈើ
ឆ្កាងមិនយល់ស្របនឹងទំនោររបស់មនុស្សយើងក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងចង់ត្រ
ឡប់ទៅរកព្រះជាអ្នកនិពន្ធ និងអ្នកបង្កើតរបស់យើង ដែលយើងបានឃ្លាតឆ្ងាយ
ពីគ្នា ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចធ្វើជាព្រះវរបិតារបស់យើងម្តងទៀត នោះយើងក៏គួរតែ

ឱបក្រសោបវាដោយបន្ទាបខ្លួន ។ ប្រាកដណាស់ បន្ទាប់ពីការដួលរំលំនៃបុរសទីមួយ គ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះក្រៅពីអ្នកសម្របសម្រួល មានអំណាចដល់ការសង្គ្រោះ [Cf. រ៉ូម ១:១៦; ១កូរិនថូស ១:២៤] ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រាន់តែនិយាយអំពីអាយុរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់យល់គ្រប់សម័យកាលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ « នេះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីស្គាល់ព្រះវរបិតាថាជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានចាត់មក » [យ៉ូហាន ១៧: ៣] ។ ដូច្នេះ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាងនេះទៅទៀត គឺភាពល្ងង់ខ្លៅនៃមនុស្សទាំងឡាយណា ដែលបើកស្មានស្ទើរដល់មនុស្សទុច្ចរិត និងមិនជឿទាំងអស់ដោយគ្មានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនជាទូទៅ ថាជាទ្វារតែមួយគត់ដែលយើងចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ [យ៉ូហាន 10:9] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់ដាក់កម្រិតការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះការបោះពុម្ពផ្សាយដំណឹងល្អនោះ មានការបដិសេធច្បាស់ហើយ ៖ វាគឺជាការយល់ដឹងទូទៅរបស់មនុស្សគ្រប់វ័យ និងគ្រប់ជាតិសាសន៍ ដែលបុរសដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ [អេភ.៤:៨] ហើយត្រូវបានប្រកាសថាត្រូវបណ្តាសា [កាឡាទី ៣:១០] និងកូននៃសេចក្តីក្រោធ [អេភេសូ. ២:៣] បើគ្មានការផ្សះផ្សាមិនអាចធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ ។

ក្រៅពីនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបនឹងស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាគោរពប្រណិប័តន៍អ្វីដែលអ្នកមិនដឹង ។ យើងថ្វាយបង្គំអ្វីដែលយើងដឹង; ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះមកពីសាសន៍យូដា » [យ៉ូហាន ៤:២២] ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ គាត់ទាំងពីរបានថ្កោលទោសសាសនាមិនពិតទាំងអស់ថាមិនពិត ហើយផ្តល់ហេតុផលថានៅក្រោមក្រិក្យវិន័យ ព្រះប្រោសលោះត្រូវបានសន្យាចំពោះមនុស្សដែល

បានជ្រើសរើសតែម្នាក់ឯង ។ មកពីនេះគឺថា គ្មានការគោរពប្រណិប័តន៍ណាដែលធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ លើកលែងតែការដែលមើលទៅព្រះគ្រីស្ទ ។ ផ្អែកលើមូលដ្ឋាននេះ ប៉ុលក៏ប្រកាសថា សាសន៍ដទៃគឺ «គ្មានព្រះ ហើយគ្មានសង្ឃឹមក្នុងជីវិត» [អេភេសូរ ២:១២] ។ ឥឡូវនេះចាប់តាំងពីលោកយ៉ូហានបង្រៀនថាជីវិតគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាំងពីដើមដំបូង [យ៉ូហាន 1: 4] ហើយពិភពលោកទាំងមូលបានធ្លាក់ចុះចេញពីវា [យ៉ូហាន 1:10] ចាំបាច់ត្រូវត្រឡប់ទៅប្រភពនោះ ។ ដូច្នេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទដរាបណាទ្រង់ជាអ្នកធ្វើបាប ទ្រង់ប្រកាសទ្រង់ថាជា «ជីវិត» [យ៉ូហាន ១១:២៥; ១៤:៦] ។ ប្រាកដណាស់មរតកនៃស្ថានសួគ៌ជាបស់តែកូនចៅរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ [ម៉ាត់ ៥:៩-១០] ។ ជាងនេះទៅទៀត វាមិនស័ក្តិសមទេដែលអ្នកដែលមិនបានបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានទីកន្លែង និងឋានៈជាកូន ។ ហើយយ៉ូហានបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ « អស់អ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់បានទៅជាកូននៃព្រះ » [យ៉ូហាន ១:១២] ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាមិនទាន់ជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំទាំងស្រុងក្នុងការពិភាក្សាអំពីសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅឡើយ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប៉ះវានៅពេលឆ្លងកាត់ ។

2. សូម្បីតែសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានប្រកាសថាគ្មានជំនឿលើព្រះដ៏សប្បុរសក្រៅពីអ្នកសម្របសម្រួល

ដូច្នេះហើយ ក្រៅពីអ្នកសម្របសម្រួល ព្រះមិនដែលបង្ហាញការពេញចិត្តចំពោះមនុស្សពីបុរាណ ហើយក៏មិនដែលផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះគុណដល់ពួកគេដែរ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការលះបង់នៃក្រិច្យវិន័យ ដែលបង្រៀនអ្នកជឿដោយចំហ និងបើកចំហរឱ្យស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះពីកន្លែងណាផ្សេង ក្រៅពីដង្វាយធួនដែលព្រះគ្រីស្ទ

ទ្រង់ធ្វើតែម្នាក់ឯង ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ស្ថានភាពដែលមានពរ និងសុភមង្គលនៃក្រុមជំនុំតែងតែមានមូលដ្ឋានគ្រឹះនៅក្នុងបុគ្គលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ គ្បិតសូម្បីតែព្រះបានរាប់បញ្ចូលកូនចៅរបស់អំប្រាហាំទាំងអស់នៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់ដែរ [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:៤] ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ប៉ុលបានរំកិលព្រែកដោយប្រាជ្ញាថា ព្រះគ្រីស្ទជាពូជដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលប្រជាជាតិទាំងអស់ត្រូវទទួលពរ [កាឡ. 3:14] ដោយសារយើងដឹងថាមិនមែនអស់អ្នកដែលកើតចេញពីអំប្រាហាំតាមសាច់ឈាមនោះត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពូជរបស់គាត់ [កាឡទី ៣:១៦] ។ ចំពោះយ៉ាកុប កាលពួកគេនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយនៅឡើយ ម្នាក់ត្រូវបានជ្រើសរើស ម្នាក់ទៀតបានបដិសេធ រ៉ូម. មិននិយាយអ្វីពីអ៊ីសម៉ាអែល និងអ្នកដទៃទៀតទេ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាចំពោះកូនប្រុសទាំងពីររបស់អ៊ីសាក ដែលជាបងប្អូនភ្លោះអេសាវ និង ៩:១១]? ពិតហើយ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលកូនច្បងត្រូវបានគេទុកឲ្យនៅឆ្ងាយពីគ្នា ខណៈដែលកូនពៅនៅតែរក្សាឋានៈរបស់គាត់? តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលភាគច្រើនមិនទទួលមរតក? ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ពូជរបស់អំប្រាហាំត្រូវរាប់ជាចម្បងនៅក្នុងក្បាលតែមួយ ហើយថាការសង្គ្រោះដែលបានសន្យាមិនត្រូវបានគេដឹងរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានលេចមក ដែលភារកិច្ចរបស់គាត់គឺដើម្បីប្រមូលអ្វីដែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ ដូច្នេះ ការសុំកូនដើមរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់អ្នកសម្របសម្រួល ។ បើទោះជានៅក្នុងសំណេររបស់លោកម៉ូសេ នេះមិនទាន់ត្រូវបានបញ្ជាក់ជាពាក្យច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែបង្ហាញថា វាត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅចំពោះព្រះទាំងអស់ ។ ដ្បិតមុននឹងមានស្តេចមួយអង្គត្រូវបានតាំងឡើងលើប្រជាជន ហាណា ជាម្តាយរបស់សាំ

យូអែល ដែលរៀបរាប់អំពីសុភមង្គលនៃព្រះ បាននិយាយរួចហើយក្នុងបទ
ចម្រៀងរបស់នាងថា ៖ «ព្រះទ្រង់នឹងប្រទានកម្លាំងដល់ស្តេច ហើយលើកស្ទែង
នៃព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់» [១ សាំយ៉ូអែល . ២:១០] ។

តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ នាងមានន័យថា ព្រះនឹងប្រទានពរដល់ក្រុមជំនុំរបស់គា
ត់ ។ នេះត្រូវនឹងទំនាយដែលបានបន្ថែមបន្តិចក្រោយមកថា ៖ «បូជាចារ្យដែល
ខ្ញុំនឹងលើកឡើង... នឹងដើរនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទរបស់ខ្ញុំ» [អ៊ីសាយ. ២:
៣៥] ។ ហើយគ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលព្រះវរបិតាស្នូតរបស់យើងមានព្រះទ័យចង់
ឲ្យយើងយល់ឃើញនៅក្នុងដាវីឌ និងកូនចៅទ្រង់នូវរូបភាពដ៏មានព្រះជន្មរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដាវីឌចង់ដាស់តឿនអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះ
បង្គាប់គេឲ្យ«ថើបកូន» [ទំនុក. ២:១២ ស. Rv និង marg] ។ នេះគឺ
ស្របនឹងពាក្យនៃដំណឹងល្អថា ៖ « អ្នកណាដែលមិនគោរពកូន អ្នកនោះមិន
គោរពដល់ព្រះវរបិតាឡើយ » [យ៉ូហាន ៥:២៣] ។ ដូច្នេះ ទោះជាវាជា
ណាចក្រដូចលំដោយសារតែការបះបោរនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ក៏ដោយ ក៏សេចក្តី
សញ្ញាដែលព្រះបានធ្វើជាមួយដាវីឌ និងអ្នកស្នងរាជ្យរបស់ទ្រង់ត្រូវស្ថិតស្ថេរ ដូច
ទ្រង់បានមានបន្ទូលតាមរយៈពួកហោរាថា ៖ «អញនឹងមិនបំផ្លាញវាជាណាចក្រ
ទាំងអស់ឡើយ... សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង និង
ជាប្រយោជន៍ដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមដែលយើងបានជ្រើសរើស... ប៉ុន្តែសម្រាប់កូន
អ្នករាល់គ្នានឹងមានកុលសម្ព័ន្ធមួយនៅ» [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១១:១៣- ៣២]
។ ការសន្យាដែលនេះត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាលើកទីពីរ និងលើកទីបី ។ វា
ត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា: "ខ្ញុំនឹង ... ចូរធ្វើទុក្ខដល់ពូជពង្សរបស់ដាវីឌ
ប៉ុន្តែមិនអស់កល្បជានិច្ច» [ពង្សាវតារក្សត្រទី1 11:39] ។ ពេលក្រោយ

មក មានគេនិយាយថា ៖ «ដោយយល់ដឹងដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ នោះ ព្រះបានប្រទានចង្អៀងដល់គាត់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីលើកខ្លួនឡើងជាកូន ប្រុស និងការពារក្រុងយេរូសាឡឹម» [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៥:៤] ។ សរុបមក ៖ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតបានឆ្លងផុត ដាវីឌតែម្នាក់ឯងត្រូវបានជ្រើសរើស ជាគាត់ដែលព្រះគួរសម្រាក ដូចមានចែងនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ «គាត់បាន បដិសេធទំនោររបស់ស៊ីឡូ និងត្រសាលរបស់យ៉ូសែប ។ ហើយគាត់មិនបាន ជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹមទេ» [ទំនុក. ៧៨:៦០, ៦៧] « ប៉ុន្តែលោកបាន ជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធយូដា គឺភ្នំស៊ីយ៉ូន ដែលលោកស្រឡាញ់» [ទំនុក. ៧៨:៦៨] ។ «គាត់បានជ្រើសរើសដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់... ដើម្បីឃ្លាលយ៉ាកុបជាអា ស្រ្តរបស់គាត់ អ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់គាត់» [ទំនុក. ៧៨:៧០-៧១] ។ សរុប សេចក្តី ៖ ព្រះមានព្រះហឫទ័យនឹងការពារក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យភាពរឹង មាំ និងសុវត្ថិភាពអាចពឹងផ្អែកលើក្បាលនោះ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌប្រកាសថា ៖ « ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាកម្លាំងនៃរាស្ត្រទ្រង់ ជាបុទ្ទានុភាពនៃព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ [ទំនុក. ២៨:៨] ។ ភ្លាមៗនោះទ្រង់បន្ថែមញញឹមថា ៖ «សូមសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រទ្រង់ ហើយប្រទានពរដល់មរតករបស់ទ្រង់» [ទំនុកដំកើង ២៨:៩] មានន័យថាស្ថាន ភាពនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានភ្ជាប់ដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបានចំពោះសិទ្ធិ អំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ វត្ថុមួយទៀតបង្ហាញពីគំនិតដូចគ្នានេះ ៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ា អើយ សូមសង្គ្រោះយើង! សូមឲ្យព្រះមហាក្សត្រទ្រង់ព្រះសណ្តាប់យើងខ្ញុំ នៅ ថ្ងៃដែលយើងនឹងអង្វររកទ្រង់» (ទំនុកដំកើង ២៩:៩) ។ តាមរយៈពាក្យទាំង នេះ គាត់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកជឿបានស្វែងរកការជ្រកកោនក្នុងជំនួយ របស់ព្រះ ដោយគ្មានការធានាផ្សេងទៀតក្រៅពីថាពួកគេត្រូវបានជ្រកក្រោមការ

ការពាររបស់ព្រះមហាក្សត្រនោះទេ ។ នេះបញ្ជាក់នៅក្នុងទំនុកតម្កើងមួយទៀត
ថា ៖ «សូមសង្គ្រោះ ... ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ!... សូមមានពរដល់អ្នកណាដែល
មកក្នុងនាមព្រះយេហូវ៉ា» [ទំនុក. ១១៨:២៥-២៦] ។

នៅទីនោះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកជឿត្រូវបានហៅត្រឡប់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទវិញ
ដើម្បីពួកគេអាចសង្ឃឹមថានឹងបានសង្គ្រោះដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ញត្តិមួយ
ទៀតបង្ហាញពីគំនិតដូចគ្នា ដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលទូលអង្គរដល់ព្រះហស្តទ័យមេ
ត្តាករុណារបស់ព្រះ ៖ «សូមឲ្យព្រះហស្តលើបុរសនៃដៃស្តាំរបស់អ្នក លើកូន
មនុស្ស ដែលទ្រង់បានរក្សា (ឬគំរូ) សម្រាប់ខ្លួនអ្នក» [ទំនុកតម្កើង ៨០:១៧
] ទោះជាអ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនឹករឭកដល់ការខ្ចាត់ខ្ចាយនៃមនុស្សទាំងមូលក៏
ដោយ ក៏លោកអង្វររកការស្តារឡើងវិញរបស់ពួកគេក្នុងព្រះសិរសាតែមួយគត់ ។
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបន្ទាប់ពីប្រជាជនត្រូវបានគេនាំទៅនិរទេស ទឹកដីបានខ្ទេចខ្ទាំ
ហើយអ្វីៗហាក់ដូចជាត្រូវបានបំផ្លាញ យេរេមាបានសោកសៅចំពោះមហន្តរាយ
នៃក្រុមជំនុំ គាត់មានការព្រួយបារម្ភជាពិសេសចំពោះការពិតដែលថាសេចក្តី
សង្ឃឹមនៃព្រះរាជាណាចក្រត្រូវបានបំផ្លាញចោលអ្នកជឿ ។ គាត់និយាយថា ៖ «
អ្នកដែលបានចាក់ប្រេងតាំង»ថា «ដង្ហើមនៃមាត់របស់យើងត្រូវបានចាប់យក
ទៅជាឈើក្នុងអំពើបាបរបស់យើង ហើយគាត់ដែលយើងនិយាយថាក្រោមម្លប់
របស់អ្នក យើងនឹងរស់នៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ» ។ [ទ្បា ១ ៤:២០] ។
ពីនេះឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនអាចដោយគ្មានអ្នក
សម្របសម្រួលមានសុជីវធម៌ចំពោះពូជមនុស្សទេ នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យព្រះគ្រីស្ទ
តែងតែត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខឪពុកដ៏វិសុទ្ធជាទីបញ្ចប់ដែលពួកគេគួរតែដឹកនាំ
សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ។

(ព្រះគ្រីស្ទមានសារៈសំខាន់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា និងចំពោះសេចក្តីជំនឿពិត
៣-៤)

**3. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបំពេញតាមការ
សន្យា**

ឥឡូវនេះ ជាកន្លែងដែលការល្អងលោមត្រូវបានសន្យាក្នុងទុក្ខលំបាក ជាពិសេស
កន្លែងដែលការរំដោះក្រុមជំនុំត្រូវបានពិពណ៌នា ផ្ទាំងបង្ហាញនៃការទុកចិត្ត និងក្តី
សង្ឃឹមលើព្រះគ្រីស្ទខ្លួនឯងត្រូវបានកំណត់ជាមុន ។ ហាបគុកនិយាយថា ៖ «
ព្រះបានចេញទៅដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្រទ្រង់ជាមួយនឹងមេស៊ីរបស់ទ្រង់» ។ [ហាប
គុក.3:13] ហើយជាញឹកញាប់ដូចដែលព្យាករណ៍និយាយអំពីការស្តារព្រះវិហារឡើង
វិញ ពួកគេនឹកឃើញប្រជាជនចំពោះការសន្យាដែលបានធ្វើចំពោះដាវីឌថា នរក
របស់ទ្រង់នឹងស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 8:19] ។ ហើយ
គ្មានអ្វីឆ្ងល់ឡើយ ត្បិតបើមិនដូច្នោះទេ វានឹងគ្មានស្ថិរភាពនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា
ឡើយ! ចំពោះរឿងនេះ ការឆ្លើយតបរបស់អេសាយគឺពាក់ព័ន្ធជាពិសេស ។
ដរាបណាគាត់បានឃើញថាស្តេចអ័ហសដែលមិនជឿបានបដិសេធសក្ខីកម្មរបស់
គាត់ទាក់ទងនឹងការលើកការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម និងសុវត្ថិភាពភ្លាមៗ
នោះ គាត់បានឆ្លងទៅព្រះមេស៊ីភ្លាមៗថា៖ «មើលចុះ ស្រីព្រហ្មចារីនឹងមានផ្ទៃ
ពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ» [អេ. ៧:១៤] ។ ដោយប្រយោលនេះ
គាត់បង្ហាញដោយប្រយោលថា ទោះជាស្តេច និងប្រជាជនបានបដិសេធយ៉ាង
អាក្រក់លើការសន្យាដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេកំពុងព្យាយាម
ដោយចេតនាដើម្បីបង្ខូចការសន្យារបស់ព្រះ យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីសញ្ញា
នឹងមិនសុពលភាពទេ ត្បិតព្រះប្រោសលោះនឹងមកតាមពេលវេលាកំណត់របស់ទ្រ

ង់ ។ សរុបមក ដើម្បីបង្ហាញព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្យាករណ៍ទាំងអស់មានការ ឈឺចុកចាប់ឥតឈប់ឈរ ដើម្បីប្រកាសអំពីវាជាធាតុប្រកបដោយព្រះបាទដាវីឌ ដែលទាំងការប្រោសលោះ និងការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បពីអាស្រ័យ ។ ដូច្នេះ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា ៖ «យើងនឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាមួយជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ជាសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្ញុំចំពោះដាវីឌ ។ មើលចុះ យើងបានធ្វើ ឲ្យគាត់ធ្វើជាសាក្សីដល់ប្រជាជន» [អេ. ៥៥:៣-៤] ។ នោះគឺនៅក្រោម លក្ខខណ្ឌដ៏អាក្រក់បែបនេះ អ្នកជឿមិនអាចមានសង្ឃឹមទេ លើកលែងតែពេល ដែលសាក្សីនេះត្រូវបានគេដាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងអាណិតអាសូរពួកគេ ។ ដូច គ្នានឹងការលើកឡើងនូវការអស់សង្ឃឹម យេរេមាមានប្រសាសន៍ថា ៖ «មើលទៅ ថ្ងៃនឹងមកដល់ដែលយើងនឹងលើកសាខាសុចរិតមួយសម្រាប់ដាវីឌ នោះយូ ដានឹងបានសង្គ្រោះ ហើយអ៊ីស្រាអែលនឹងនៅយ៉ាងសុខសាន្ត» [យេ. ២៣:៥-៦] ។ បន្ថែមទៅទៀត អេសេគាលនិយាយថា ៖ «យើងនឹងតាំងអ្នកតង្វាលតែមួយ លើប្លង់ច្រើនរបស់យើង គឺដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង អញជាព្រះយេហូវ៉ា នឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងធ្វើជាតង្វាល ហើយយើងនឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាសន្តិភាពជាមួយពួកគេ» . [អេសេគាល ៣៤:២៣-២៥] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដូចគ្នានេះដែរ បន្ទាប់ពីបានពិភាក្សា អំពីការបន្តជាថ្មីដ៏អស្ចារ្យនេះ គាត់និយាយថា ៖ «ដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង នឹងក្លាយជាស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយនឹងធ្វើជាអ្នកតង្វាលតែម្នាក់លើមនុស្សទាំង អស់ ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស់កល្បនៃសន្តិភាពជាមួយពួកគេ» [អេសេគាល. ៣៧:២៤, ២៦] ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំបានប្រមូលផ្តុំគម្លាតចំនួន ក្នុង ចំណោមវគ្គជាច្រើន ដោយសារខ្ញុំគ្រាន់តែចង់រំលឹកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថា សេចក្តី

សង្ឃឹមនៃព្រះទាំងអស់ដែលធ្លាប់មាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ហោរាផ្សេងទៀតក៏យល់ស្របដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងហូសេគេនិយាយថា ៖ «ហើយកូនចៅយូដា និងពួកអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយពួកគេនឹងតែងតាំងក្បាលតែមួយសម្រាប់ខ្លួនគេ» [ហូសេ.១:១១] ។ នេះបន្ទាប់មក គាត់ពន្យល់កាន់តែច្បាស់ថា ៖ «ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រឡប់មករកព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយដាវីឌជាស្តេចរបស់ពួកគេ» [ហូសេ. ៣:៥] ។ មីកាបានសំដៅទៅលើការវិលត្រឡប់របស់ប្រជាជនវិញ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់នៅចំពោះមុខគេ» [មីកា ២:១៣] ។ ដូច្នេះ អេម៉ុសក៏មានន័យថាប្រាប់ទុកជាមុនអំពីការរស់ឡើងវិញនៃប្រជាជនថា ៖ «នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងលើកត្រសាលរបស់ដាវីឌដែលរលំឡើង ហើយជួសជុលការខូចខាតរបស់វា ហើយរុះរើបំបាក់របស់វាឡើង» [អេម៉ុស. ៩:១១] ។ នេះជាសញ្ញាថា ៖ «ខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ស្តេចម្តងទៀតក្នុងវង្សដាវីឌ ជាស្តង់ដារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលឥឡូវនេះបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សាការី នៅពេលដែលសម័យរបស់គាត់កាន់តែខិតជិតដល់ការសម្តែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះកាន់តែប្រកាសដោយបើកចំហថា ៖ « ចូរអរសប្បាយចុះ កូនស្រីនៃក្រុងស៊ីឃ្វីន! កូនស្រីក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរអរសប្បាយ! ស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នាយាងមកឯអ្នក ព្រះអង្គជាមនុស្សសុចរិត ហើយមិនមានគ្រោះថ្នាក់ឡើយ» ។ ៩:៩ cf. com] ។ នេះយល់ស្របនឹងខនៃទំនុកតម្កើងដែលបានដកស្រង់រួចហើយថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ ។ រក្សាទុក... ឱព្រះយេហូវ៉ា» [ទំនុក. ២៨:៨-៩] ។ នៅទីនេះ សេចក្តីសង្គ្រោះហូរចេញពីក្បាលដល់រូបកាយទាំងមូល ។

3. ជំនឿលើព្រះ គឺជាជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ

ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យជនជាតិយូដាត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយទំនាយទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេងាកមករកព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ ដើម្បីស្វែងរកការរំដោះ ។ ទោះបីជាពួកគេបានខ្មាស់អៀនយ៉ាងខ្មាស់អៀនក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនអាចអនុវត្តការចងចាំនៃគោលការណ៍ទូទៅនោះបាន ៖ ថា ដូចដែលបានសន្យានឹងដាវីឌ ព្រះជាម្ចាស់នឹងគង់តាមរយៈព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នករំដោះក្រុមជំនុំ ។ ហើយថាសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់បានប្រទានដោយសេរី ដែលដោយព្រះបានទទួលយកអ្នករើសតាំងនោះនឹងឈរយ៉ាងឆាប់ ។ ពីរឿងនេះបានកើតឡើងថា ពេលព្រះគ្រីស្ទយាងចូលក្រុងយេរូសាឡឹមបន្តិចមុនពេលសោយទិវង្គតបទចម្រៀងនេះបានដក់ជាប់នឹងបបូរមាត់របស់កុមារ ៖ «ហូសាណាដល់បុត្រដាវីឌ» [ម៉ាថាយ ២១:៩] ។ ទំនុកតម្កើងច្រៀងដោយកុមារទំនងជាត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅ និងទូលំទូលាយ ហើយស្របតាមគោលគំនិតទូទៅថា ការសន្យាតែមួយគត់នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានសម្រាកនៅពេលការយាងមកនៃព្រះប្រោសលោះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានដាស់តឿនអ្នកកាន់តាមទ្រង់ឲ្យជឿលើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចជឿព្រះបានយ៉ាងច្បាស់ ហើយគ្រប់លក្ខណៈថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ព្រះចុះ! ជឿលើខ្ញុំផង» [យ៉ូហាន ១៤:១] ។ បើទោះជានិយាយត្រឹមត្រូវ ជំនឿកើនឡើងពីព្រះគ្រីស្ទទៅព្រះវរបិតាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មានន័យយ៉ាងនេះ ៖ ទោះជាសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះក៏ដោយ វានឹងរលាយបាត់បន្តិចម្តងៗ លុះត្រាតែអ្នកណាដែលរក្សាវាដោយភាពរឹងមាំឥតខ្ចោះនោះអង្វរជាអ្នកសម្របសម្រួល ។ បើមិនដូច្នោះទេ ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះគឺខ្ពស់ពេកមិនអាចទទួលបានដោយមនុស្សរមែងស្តាប់ ដែលប្រៀបដូចជាសត្វឈ្លើយដែល

វារលើផែនដី ។ ដោយហេតុផលនេះ ខ្ញុំបានចូលប្រើពាក្យសាមញ្ញថា ព្រះជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែវាទាមទារគុណវុឌ្ឍិ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលទេដែលហៅថា "រូបភាពនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ" [កូរុស. 1:15] ។ ចំណងជើងនេះព្រមានយើងថា លុះត្រាតែព្រះនឹងប្រឈមមុខនឹងយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាចដឹងថាយើងបានសង្គ្រោះទេ ។ ក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា ពួកអាចារ្យបានបិទបាំងដោយភាពមិនពិតនូវអ្វីដែលព្យាករណ៍បានបង្រៀនអំពីព្រះប្រោសលោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលស្គាល់ជាទូទៅដូចជាត្រូវបានទទួលដោយកិច្ចព្រមព្រៀងទូទៅថា គ្មានមធ្យោបាយដោះស្រាយផ្សេងទៀតសម្រាប់ស្ថានភាពអស់សង្ឃឹម គ្មានវិធីផ្សេងទៀតនៃការដោះលែងព្រះវិហារ ក្រៅពីរូបរាងរបស់អ្នកសម្របសម្រួលនោះទេ ។

ឮណាស់ ការបង្រៀនរបស់ប៉ុលមិនត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅទេ—ដូចដែលវាគួរតែ—ថា «ព្រះគ្រីស្ទជាទីបញ្ចប់នៃក្រិក្សវិន័យ» [រ៉ូម ១០:៤] ។ ប៉ុន្តែនេះជាការពិត និងប្រាកដណាស់ ដូចជាបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីក្រិក្សវិន័យខ្លួនឯង និងពួកហោរា ។ ខ្ញុំមិនទាន់ពិភាក្សាអំពីជំនឿនៅឡើយទេ ព្រោះនឹងមានកន្លែងសមរម្យជាងនេះសម្រាប់កន្លែងផ្សេង ។ មានតែអ្នកអានយល់ស្របលើចំណុចនេះទេ ៖ សូមឲ្យជំហានដំបូងឆ្ពោះទៅរកភាពជាព្រះ គឺត្រូវទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ដើម្បីមើលថែរក្សាយើង គ្រប់គ្រង និងចិញ្ចឹមយើង រហូតដល់ទ្រង់ប្រមូលយើងទៅកាន់មរតកដ៏អស់កល្បនៃនគររបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើងបាននិយាយថ្មីៗនេះបានក្លាយជាច្បាស់ថា ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ចំណេះដឹងនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ ។ តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក លោកបានត្រូវកំណត់នៅចំពោះមុខអ្នករើសតាំងទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេមើល

ទៅលោក ហើយទុកចិត្តលើលោក ។ ក្នុងន័យនេះ Irenaeus សរសេរថា ព្រះវរបិតាអង្គទ្រង់គ្មានកំណត់ ក្លាយជាគ្មានកំណត់នៅក្នុងព្រះរាជបុត្រា ត្បិតទ្រង់បានសម្រុះសម្រួលខ្លួនគាត់ទៅនឹងវិធានការតូចតាចរបស់យើង ក្រែងលោកនិពន្ធរបស់យើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយភាពធំធេងនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកនិយមជ្រុល ដោយមិនគិតពីរឿងនេះ បង្វែរសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏មានប្រយោជន៍ទៅជាការស្រមើស្រមៃដ៏អាក្រក់មួយ ដូចជាប្រសិនបើមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែផ្នែកមួយនៃទេវៈ ដែលហូរចេញពីភាពឥតខ្ចោះទាំងមូលនៃព្រះ ។ តាមពិតទៅ វាគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការយល់ឃើញរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ ។

ពាក្យរបស់យ៉ូហានតែងតែពិតថា ៖ «អ្នកណាដែលគ្មានកូននោះក៏គ្មានព្រះវរបិតាដែរ» [យ៉ូហានទី១ ២:២៣] ។ ទោះបីជាមានបុរសជាច្រើនធ្លាប់អួតថាខ្លួនថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដីក៏ដោយ ក៏ដោយសារពួកគេគ្មានអ្នកសម្រុះសម្រួល នោះគេមិនអាចភ្ញាក់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានពិតប្រាកដឡើយ ហើយដូច្នេះត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាទ្រង់ជាបិតារបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ ដោយសារពួកគេមិនបានកាន់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសារបស់ពួកគេ ពួកគេមានចំណេះដឹងអំពីព្រះតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះវាក៏បានកើតមានឡើងថា ទីបំផុតពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអបិយជំនឿ និងអបិយជំនឿហើយក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ ជនជាតិទូរគីទោះបីជាពួកគេប្រកាសនៅផ្នែកខាងលើនៃសូត្ររបស់ពួកគេថា អ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីគឺជាព្រះក៏ដោយ ក៏នៅតែខណៈពេលដែលការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទជំនួសរូបព្រះជំនួសព្រះពិត ។

ជំពូកទី VII

ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានប្រទានមក មិនមែនដើម្បីរារាំងមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញា
ចាស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជំរុញសេចក្តីសង្ស័យនៃសេចក្តីស

ប្រោះ ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ទ្រង់យាងមក

(ច្បាប់ខាងសីលធម៌ និងពិធីដែលសំខាន់ដូចជានាំទៅរកព្រះគ្រីស្ទ, ១-២)

1. អ្នកផ្សះផ្សារជួយតែមនុស្សកំសាយ

ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានបន្ថែមប្រហែលបួនរយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់អ័
ប្រាហាំ [កាឡាទី ៣:១៧] ។ ពីការបន្តបន្ទាប់នៃសាក្សីដែលយើងបានពិនិ
ត្យនោះ ប្រហែលជាត្រូវបានប្រមូលផ្តុំថា វាមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីដឹកនាំ
មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសឱ្យឆ្ងាយពីព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាគំនិតរបស់ពួក
គេនៅក្នុងការត្រៀមខ្លួនរហូតដល់ការយាងមករបស់គាត់ ។ សូម្បីតែធ្វើឲ្យ
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចង់បានទ្រង់ ហើយពង្រឹងការរំពឹងទុករបស់គេ ដើម្បីកុំឲ្យគេ
ដួលសន្លប់ដោយការពន្យារពេលយូរពេក ។

ខ្ញុំយល់ដោយពាក្យ «ក្រឹត្យវិន័យ» មិនត្រឹមតែបញ្ញត្តិដប់ប្រការប៉ុណ្ណោះទេ
ដែលបង្កើតនូវការគ្រប់គ្រងដ៏ត្រឹមត្រូវ និងសុចរិតនៃការរស់នៅរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែ
ទម្រង់ដែលព្រះបានប្រគល់មកតាមរយៈលោកម៉ូសេ ។ ហើយម៉ូសេមិនត្រូវបាន
បង្កើតជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ដើម្បីលុបបំបាត់ពរជ័យដែលបានសន្យាចំពោះពូជ
សាសន៍របស់អ័ប្រាហាំនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងឃើញគាត់រំលឹកជនជាតិយូ
ដាម្តងហើយម្តងទៀតអំពីសេចក្តីតាំងសញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរីដែលបាន
ធ្វើជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេដែលពួកគេជាអ្នកស្នងមរតក ។

ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពិធី ។ តើអ្វីទៅជាឥតប្រយោជន៍ ឬឥតប្រយោជន៍ជាការដែលមនុស្សយកក្លិនស្អុយចេញពីខ្លាញ់គោ ដើម្បីផ្សះផ្សា ខ្លួនជាមួយព្រះ? ឬដើម្បីទទួលបានការបោះទឹកនិងឈាមដើម្បីសម្អាតភាព កខ្វក់របស់ពួកគេ? សរុបមក វប្បធម៌ទាំងមូលនៃច្បាប់ដែលយកតាមព្យញ្ជនៈ និងមិនមែនជាស្រមោល និងតួរលេខដែលត្រូវនឹងការពិត នឹងក្លាយជារឿងគួរ ឱ្យអស់សំណើចទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ដោយមានហេតុផលល្អ ទាំងនៅក្នុងសុន្ទរ កថាបស់ស្មេដាន [កិច្ចការ ៧:៤៤] និងនៅក្នុងសំបុត្រដល់ពួកហេព្រើរ [កិច្ច ការ ៨:៥] ការពិចារណាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះវត្ថុបទតម្កិរនោះ ដែលព្រះ បង្គាប់ម៉ូសេឲ្យធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងរោងឧបោសថ ស្របតាមគំរូដែល បានបង្ហាញដល់គាត់នៅលើភ្នំ [និក្ខ. ២៥:៤០] ។

ជនជាតិយូដានឹងលះបង់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនក្នុងរឿងទាំងនោះ ដូច សាសន៍ដទៃបានធ្វើក្នុងរឿងតូចតាចរបស់ពួកគេ ។ បុរសដែលមិនគោរព សាសនា ដែលមិនដែលមានចិត្តខ្លះខ្លែងចំពោះការគោរពសាសនា មិនអាច ទ្រាំទ្រក្នុងការស្តាប់អំពីពិធីដ៏ស្មុគស្មាញបែបនេះដោយគ្មានការស្អប់ខ្ពើមឡើយ ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែងឿងឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះធុញ្ញប់នឹងមនុស្សបុរាណ ជាមួយនឹងពិធីដ៏ច្រើនបែបនេះ ប៉ុន្តែពួកគេក៏មើលងាយពួកគេ ហើយចំអកពួក គេថាជាការលេងរបស់កុមារ ។ នោះគឺពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគោល បំណងនៃច្បាប់; ប្រសិនបើទម្រង់នៃច្បាប់ត្រូវបានបំបែកចេញពីទីបញ្ចប់ នោះ គេត្រូវតែថ្កោលទោសវាថាជាការឥតប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែប្រភេទនោះបង្ហាញថា ព្រះមិនបានបញ្ជាយញ្ញូបូជាដើម្បីឲ្យអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍លោកវរវង់ជាមួយការ ហាត់ប្រាណនៅលើផែនដីនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកមិនបានធ្វើឲ្យលោក

លើកចិត្តពួកគេឲ្យខ្ពស់ជាងនេះទេ ។ នេះក៏អាចត្រូវបានយល់ឃើញយ៉ាងច្បាស់ពីធម្មជាតិរបស់គាត់ដែរ ៖ សម្រាប់ការគោរពប្រណិប័តន៍ខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្ត ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើនរបស់ហោរាបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ ហើយចោទប្រកាន់ជនជាតិយូដាដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ព្រោះពួកគេគិតថាការបូជាឬត្រៀមបូជាខ្លះមានតម្លៃចំពោះព្រះ ។ តើមកពីគេមានចេតនាដកហូតអ្វីមួយពីច្បាប់? មិនមែនទាល់តែសោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេជាអ្នកបកប្រែពិតប្រាកដ ពួកគេចង់បានតាមរបៀបនេះ ដើម្បីតម្រង់ភ្នែកបុរសទៅកាន់គោលដៅដែលមនុស្សទូទៅរង្វេង ។ ឥឡូវនេះ ពីព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យជនជាតិយូដា យើងប្រាកដជាអាចសន្និដ្ឋានបានថា ក្រឹត្យរឿងនេះមិនឥតន័យចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេ ។ សម្រាប់លោកម៉ូសេបានស្នើទៅពួកគេជាគោលបំណងនៃការសុំកូនចិញ្ចឹមថា ពួកគេគួរតែធ្វើជានគរសង្ឃឹមចំពោះព្រះ [និក្ខមនំ. ១៩:៦] ។ នេះគេមិនអាចសម្រេចបានឡើយ ប្រសិនបើការផ្សះផ្សាដ៏ប្រសើរ និងអស្ចារ្យជាការដែលកើតឡើងដោយឈាមរបស់សត្វនោះមិនបានធ្វើអន្តរាគមន៍ [ហេព្រើរ ៩:១២] ។ ដោយសារតែតំណពូជ ភាពកខ្វក់នៃតំណពូជ កូនទាំងអស់របស់អ័ដាមកើតមកក្នុងចំណងនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ តើអ្វីដែលសមជាងសម្រាប់ពួកគេក្នុងការលើកតម្កើងដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះមហាក្សត្រ ហើយក្នុងវិធីនេះដើម្បីក្លាយជាដៃគូក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះ លុះត្រាតែអំពើល្អដែលមានឋានៈមុនបានមកដល់ពួកគេពីត្រីមាសផ្សេងទៀត? ម្យ៉ាងទៀត តើសិទ្ធិបញ្ជីធម្មតាអាចលូតលាស់បានក្នុងចំណោមពួកគេដោយរបៀបណា ដែលគួរស្អប់ខ្ពើមដូចពួកគេចំពោះព្រះក្នុងភាពសៅហ្មងនៃអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ តើពួកគេមិនត្រូវបានឧទ្ទិសនៅក្នុងព្រះសិរសាដ៏ពិសិដ្ឋទេ? ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសបានប្រែយ៉ាងស្អាតស្តីនូវការ

និយាយនៃការបង្រៀនរបស់លោកម៉ូសេថា ភាពពេញលេញនៃព្រះគុណដែលជនជាតិយូដាបានភ្ញាក់នៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទថា “អ្នកគឺជាពូជសាសន៍ដែលបានជ្រើសរើស គាត់និយាយថា “បព្វជិតភាពជាស្តេច” [ពេត្រុសទី១ ២:៩] ។ នៅក្នុងការបញ្ជ្រាសពាក្យ គាត់មានន័យថាអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទបានលេចមកតាមរយៈដំណឹងល្អបានទទួលច្រើនជាងឪពុករបស់ពួកគេទៅទៀត ។ ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់កិត្តិយសជាសង្ឃ និងជាស្តេចដូច្នេះហើយការទុកចិត្តលើអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់ពួកគេ នោះពួកគេអាចហ៊ានចេញមកក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដោយសេរី ។

2. ក្រឹត្យវិន័យមានពាក្យសន្យា

យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់នៅទីនេះថា ទីបំផុតនរកព្រះ ដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ដាវីឌគឺជាផ្នែកមួយនៃច្បាប់ ហើយស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ម៉ូសេ ។ ពីនេះទៅទៀត ទាំងក្នុងកុលសម្ព័ន្ធលើវិទ្យុទ្ទេសក៍ និងក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់ព្រះបាទដាវីឌ នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខមនុស្សបុរាណដូចនៅក្នុងកញ្ចក់ទ្វេ ។ ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបាននិយាយ មនុស្សដែលធ្វើជាទាសករដោយអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ហើយត្រូវបានបំពុលដោយអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ មិនអាចធ្វើជាស្តេច និងបូជាច្បាញនៅចំពោះព្រះបានទេ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលហាក់ដូចជាការពិតណាស់ ៖ ថាជនជាតិយូដាត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្រោមការបោទប្រកាន់របស់ “គ្រូ” [កាឡាទី ៣:២៤] រហូតទាល់តែគ្រាប់ពូជគួរតែមកដោយសារការសន្យាដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។ ដោយសារពួកគេមិនទាន់បានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងស្ម័គ្រស្មាលនៅឡើយ នោះពួក

គេប្រៀបដូចជាកុមារដែលទន់ខ្សោយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងចំណេះដឹងពេញលេញអំពី រឿងស្ថានសួគ៌បាន ។ របៀបដែលពិធីទាំងនេះនាំពួកគេទៅរកព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន រៀបរាប់ខាងលើ ។ នេះអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ពីទីបន្ទាល់ជាច្រើនរបស់ព្យា ការី ។ ទោះជាពួកគេត្រូវចេញមុខជាម្យ៉ាងរាល់ថ្ងៃជាមួយនឹងយញ្ញបូជាថ្មីដើម្បី ផ្តាច់ចិត្តព្រះក៏ដោយ ក៏អេសាយសន្យាថាអំពើអាក្រក់ទាំងអស់របស់ពួកគេនឹងត្រូវ បានឆ្លងដោយការបូជាតែមួយ [អេសាយ ៥៣:៥] ។ ដានីយ៉ែលយល់ស្របនឹង រឿងនេះ [ដានីយ៉ែល. ៩:២៦-២៧] ។

សម្តេចសង្ឃដែលបានចាត់តាំងពីកុលសម្ព័ន្ធលេវីចូលក្នុងទីសក្ការៈតាមទម្លាប់ ។ ប៉ុន្តែមានតែសង្ឃតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលគេនិយាយថាគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយ ព្រះដោយពាក្យសម្បថយ៉ាងឱឡារិកដើម្បីធ្វើជា «សង្ឃជាម្យ៉ាងរហូតតាមបញ្ជា របស់មិលគីស្យាដែក» [ទំនុក. ១១០:៤; ហេព្រើរ ៥:៦; ៧; ៧:២១] ។ ពេលនោះមានការលាបប្រេងដែលអាចមើលឃើញ ។ ក្នុងការនិមិត្តមួយ ដានី យ៉ែលបានប្រកាសថានឹងមានការលាបប្រេងមួយប្រភេទទៀត [ដានីយ៉ែល. ៩: ២៤] ។ មិនមែនអាស្រ័យលើឧទាហរណ៍ច្រើនពេកទេ អ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅ កាន់ហេព្រើរបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនិងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ជំពូក ៤ ដល់ ១១ ថាពិធីនោះគ្មានតម្លៃ ហើយទទេរហូតដល់ពេលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។

ទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិដប់ប្រការ យើងក៏គួរតែធ្វើតាមការព្រមានរបស់ប៉ុលផងដែរ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទជាទីបញ្ចប់នៃក្រិក្យវិន័យ ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់គ្រប់អ្នកជឿ» [រ៉ូម ១០:៤] ។ មួយទៀត ៖ ព្រះគ្រីស្ទជាវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស ៣:១៧] ដែលធ្វើឲ្យ សំបុត្ររបស់ខ្លួនវាជាការស្លាប់រស់ [២ កូរិនថូស ៣:៦] ។ តាមពាក្យសម្តីពី មុន ទ្រង់មានន័យថា សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបង្រៀនដោយឥតប្រយោជន៍

ដោយព្រះបញ្ញត្តិរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានវាដោយសេរី និងដោយវិញ្ញាណ
នៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅព្រះគ្រីស្ទថាជាការ
សម្រេចប្រុងបញ្ចប់នៃក្រិក្យវិន័យ ។ ព្រោះវាគ្មានតម្លៃទេក្នុងការដឹងពីអ្វីដែល
ព្រះទាមទារពីយើង ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនជួយអស់អ្នកដែលនឿយហត់ និង
សង្កត់សង្កិននៅក្រោមនីមួយៗ និងបន្ទុកដែលមិនអាចអត់ឱនបាន ។ នៅកន្លែង
ផ្សេងទៀត គាត់បង្រៀនថា «ច្បាប់បានត្រូវដាក់ចេញ ដោយសារការរំលង»
[កាឡាទី.៣:១៩] នោះគឺក្នុងន័យផ្សេងទៀតចំពោះមនុស្សរាបទាប ដោយបាន
បញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេពីការថ្កោលទោសរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារនេះគឺជាការ
រៀបចំដ៏ពិត និងតែមួយគត់សម្រាប់ការស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ នោះរាល់ការបង្រៀន
ដែលបង្ហាញផ្សេងៗគ្នារបស់ទ្រង់យល់ស្រប ។ គាត់កំពុងប្រកែកជាមួយនឹងគ្រូ
ទុច្ចរិត ដែលធ្វើពុតជាយើងមានគុណនឹងភាពសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តតាមក្រិក្យ
វិន័យ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេ ជួនកាលគាត់ត្រូវ
បានបង្ខំឱ្យប្រកាន់យកច្បាប់ទេក្នុងន័យតូចចង្អៀត ទោះបីជាវាត្រូវបាន
អនុគ្រោះដោយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការសុំកូនដោយសេរីក៏ដោយ ។

**3. ក្រិក្យវិន័យធ្វើអោយយើងមិនអាចលើកលែងទោសបាន ហើយជំរុញ
យើងអោយអស់សង្ឃឹម**

1. ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យកំហុសរបស់យើងអាចដាស់តឿនយើងឱ្យស្វែងរកការលើក
លែងទោស វាបង្ហាញឱ្យឃើញយើងដោយសង្ខេបដើម្បីដឹងពីរបៀបដោយការ
ណែនាំរបស់យើងនៅក្នុងច្បាប់សីលធម៌ នោះយើងត្រូវបានបង្ហាញដោយមិនអាច
លើកលែងទោសបាន ។ ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថានៅក្នុងក្រិក្យវិន័យយើង

ត្រូវបានបង្រៀនពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតនេះក៏ដូចខាងក្រោមផងដែរ៖
ការប្រតិបត្តិពេញលេញនៃក្រិត្យវិន័យគឺជាសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះ
ព្រះ ។ ប៉ុន្តែតាមមើលទៅ មនុស្សនឹងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាសុចរិតនៅចំពោះ
មុខកន្លែងជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ ក្រោយពីលោកបានបោះពុម្ពក្រិត្យវិ
ន័យ លោកម៉ូសេមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការហៅស្ថានសួគ៌និងផែនដីឲ្យធ្វើជាសាក្សីថា
លោកបាន«តាំងនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែលនូវជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់ ទាំងល្អនិង
អាក្រក់» [ចោទិយកថា ៣០:១៩] ។ យើងមិនអាចនិយាយបានថារង្វាន់នៃ
សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរង់ចាំការគោរពតាមក្រិត្យវិន័យពេញលេញ
ដូចព្រះអម្ចាស់បានសន្យានោះទេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត វាបង្ហាញឲ្យយើងពិនិត្យ
មើលថាតើយើងបំពេញការគោរពប្រតិបត្តិនោះ ឬយ៉ាងណា ដែលយើងគួរតែ
ទទួលបានរង្វាន់ធានាតាមរយៈគុណសម្បត្តិនោះ ។ តើមានចំណុចអ្វីដើម្បីឃើញ
នៅក្នុងការប្រតិបត្តិនៃក្រិត្យវិន័យ ការផ្តល់រង្វាន់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
ប្រសិនបើលើសពីនេះ វាមិនច្បាស់ថាតើតាមរយៈផ្លូវនេះ យើងអាចទទួលបាន
ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចឬអត់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ភាពទន់ខ្សោយនៃច្បាប់បង្ហាញ
ខ្លួនឯង ។ ដោយសារតែការគោរពតាមច្បាប់មិនមានក្នុងចំណោមយើងណាមួយ
ទេ នោះយើងត្រូវបានគេដកចេញពីការសន្យានៃជីវិត ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងតែ
បណ្តាសាវិញ ។ ខ្ញុំមិនត្រឹមតែប្រាប់ពីអ្វីដែលកើតឡើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែល
ត្រូវកើតឡើង ។ ដ្បិតដោយសារតែការបង្រៀននៃច្បាប់គឺលើសពីសមត្ថភាព
របស់មនុស្ស មនុស្សម្នាក់ពិតជាអាចមើលពីចម្ងាយនូវការសន្យា ប៉ុន្តែគាត់មិន
អាចទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីពីការសន្យាទាំងនោះឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ រឿងនេះ
នៅតែឯង ៖ ថាមកពីអំពើល្អនៃពាក្យសន្យា គាត់គួរតែវិនិច្ឆ័យសេចក្តីទុក្ខរបស់

គាត់បានប្រសើរជាង ខណៈដែលដោយក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានកាត់ផ្តាច់ គាត់គិតថាខ្លួនគាត់កំពុងគំរាមកំហែងនឹងសេចក្តីស្លាប់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ការ គំរាមកំហែងដ៏អាក្រក់បានព្យួរកលើយើង ដោយរារាំង និងជាប់ពាក់ព័ន្ធមិន ត្រឹមតែយើងពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាចំពោះបុរស ។ ខ្ញុំ និយាយថា គេចងកយើង ហើយដេញតាមយើងដោយភាពឃោរឃៅមិនចេះចប់ ដើម្បីឲ្យយើងយល់ឃើញក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ទាល់តែស្លាប់ភ្លាមៗ ។

4.យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យាក្នុងក្រឹត្យវិន័យមិនមែនគ្មានន័យទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងមើលតែលើច្បាប់ នោះយើងអាចត្រឹមតែ ស្រងូតស្រងាត់ ច្របូកច្របល់ និងអស់សង្ឃឹមក្នុងចិត្ត ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នា ត្រូវបានថ្កោលទោស និងត្រូវបណ្តាសា [កាឡាទី ៣:១០] ។ ហើយវារក្សា យើងឱ្យនៅឆ្ងាយពីពរជ័យដែលវាសន្យាចំពោះអ្នករក្សាវា ។ តើព្រះអម្ចាស់អើយ អ្នកនឹងសួរដោយចំអកឱ្យយើងយ៉ាងនេះឬ? តើវាមានភាពខុសប្លែកគ្នាបន្តិច បន្តួចពីការចំអកដើម្បីបង្ហាញក្តីសង្ឃឹមនៃសុភមង្គល អញ្ជើញ និងទាក់ទាញ យើងឱ្យទៅវា ធានាយើងថាវាអាចប្រើបាននៅពេលណាដែលវាត្រូវបានបិទ និង មិនអាចចូលដំណើរការបាន? ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ ទោះបីជាការសន្យានៃក្រឹត្យវិន័យ រហូតមកដល់ពេលនេះមានលក្ខខណ្ឌ អាស្រ័យលើការគោរពតាមច្បាប់ដ៏ល្អឥត ខ្ចោះ ដែលរកមិនឃើញនៅកន្លែងណាដែលគេមិនត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយឥត ប្រយោជន៍ ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងបានរៀនថា ពួកគេនឹងគ្មានផលផ្លែ និង គ្មានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់យើង លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់ ចេញពីសេចក្តីល្អដោយ សេរីរបស់ទ្រង់ នោះនឹងទទួលយើងដោយមិនសម្លឹងមើលកិច្ចការរបស់យើង

ហើយយើងដោយសេចក្តីជំនឿ ឱបក្រសោបនូវសេចក្តីល្អដូចគ្នាដែលនៅចំពោះ
 យើងដោយដំណឹងល្អ ការសន្យា កុំខ្វះប្រសិទ្ធភាព ទោះបីមានលក្ខខណ្ឌភ្ជាប់ក៏
 ដោយ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើងដោយសេរី ដើម្បី
 បន្ថែមទំហំពេញលេញនៃព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់ អំណោយនេះផងដែរ ៖
 ការមិនបដិសេធការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ឥតគ្រប់លក្ខណ៍របស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការផ្គត់
 ផ្គង់អ្វីដែលខ្វះខាតដើម្បីបំពេញវា នោះទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទទួលបានប្រយោជន៍ពី
 ការសន្យានៃច្បាប់ ហាក់ដូចជាយើងបានបំពេញលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ
 ដោយសារយើងនឹងត្រូវពិភាក្សាសំណួរនេះឱ្យកាន់តែពេញលេញក្រោមចំណង
 ជើងនៃយុត្តិកម្មដោយសេចក្តីជំនឿ យើងនឹងមិនបន្ទូលទុកវាឱ្យឆ្ងាយជាងនេះ
 សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។

5. មិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់យើងការសម្រេចនៃក្រឹត្យវិន័យ

យើងបាននិយាយថា ការគោរពច្បាប់គឺមិនអាចទៅរួចទេ ។ ចាប់តាំងពីនេះត្រូវ
 បានគេមើលជាទូទៅថាជាការយល់ឃើញមិនទំនងទាល់តែសោះ មិនស្ទាក់ស្ទើរ
 ក្នុងការធ្វើឱ្យមានភាពស្រើបស្រាល - យើងគួរតែពន្យល់និងបញ្ជាក់វាភ្លាមៗ
 ដោយពាក្យពីរបី ។ ខ្ញុំមិនហួសពីអ្វីដែល Jerome គិតនោះទេ ៖ ចូរយើងសួរពី
 អ្វីដែលពិត ។ នៅទីនេះខ្ញុំនឹងមិនព្យាបាល circumlocutions រយៈពេលយូរនៃ
 ប្រភេទផ្សេងគ្នានៃលទ្ធភាព ។ ខ្ញុំហៅថា "មិនអាចទៅរួច" នូវអ្វីដែលមិនធ្លាប់
 មាន ហើយអ្វីដែលការតែងតាំង និងក្រឹត្យរបស់ព្រះរាវាំងមិនធ្លាប់មាន ។
 ប្រសិនបើយើងស្វែងរកអតីតកាលដាច់ស្រយាលបំផុត ខ្ញុំនិយាយថា គ្មានពួក
 បរិសុទ្ធណាម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់ក្នុងរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ឡើយ [រ៉ូម 7:24]

បានសម្រេចគោលដៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ «អស់ពីចិត្ត អស់ពីគំនិត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់ទ្រង់» [ម៉ាកុស 12:30 និង ស្របគ្នា] ។ ខ្ញុំនិយាយបន្ថែមទៀតថា គ្មានអ្នកណាដែលមិនជាប់គាំងនឹងការបុប្ផិតនោះទេ ។ តើអ្នកណានឹងជំទាស់នឹងរឿងនេះ? ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំ ឃើញថា តើយើងស្រមៃឃើញពួកបរិសុទ្ធប្រភេទណានៅក្នុងអបិយជំនឿដ៏ល្ងង់ខ្លៅ របស់យើង ។ ទេវតានៅស្ថានសួគ៌អាចប្រៀបធៀបជាមួយពួកគេដោយភាព បរិសុទ្ធ! ប៉ុន្តែនេះផ្ទុយទាំងបទគម្ពីរ និងភស្តុតាងនៃបទពិសោធន៍ ។ ខ្ញុំនិយាយ បន្ថែមទៀតថា នឹងគ្មាននរណាម្នាក់ដែលនឹងឈានដល់គោលដៅនៃភាពល្អឥត ខ្ចោះពិតប្រាកដដោយគ្មានទម្ងន់ខ្លួនឡើយ ។ ចំពោះចំណុចនេះ មានទីបន្ទាល់ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញពីបទគម្ពីរគ្រប់គ្រាន់ ។ “គ្មានមនុស្សសុចរិតនៅលើផែនដី នេះទេ ។ សាឡាម៉ូនបានមានប្រសាសន៍ថា [សាស្តា ៧:២១; ពង្សាវតារ ក្សត្រទី១ ៤:៤៦] ។ ម្យ៉ាងទៀត ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាដែល នៅរស់នឹងមិនសុចរិតនៅចំពោះមុខឯង» [ទំនុក. ១៤៣:២] ។ យ៉ូហានបញ្ជាក់ពី គំនិតដូចគ្នាក្នុងវគ្គជាច្រើន [យ៉ូហ ៩:២; ២៥:៤] ។ ប៉ុលបានបញ្ជាក់យ៉ាង ច្បាស់បំផុតថា ៖ «សាច់តណ្ហាទាស់នឹងវិញ្ញាណ ហើយវិញ្ញាណក៏តណ្ហាខាងសាច់ ឈាមដែរ» [កាឡាទី ៥:១៧] ។ ថាអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យត្រូវ បណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងទៀតឡើយ លើកលែងតែ «មានចែងទុកមក ថា ត្រូវបណ្តាសាអស់អ្នកណាដែលនឹងកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលមានចែង ទុកក្នុងគម្ពីរច្បាប់» ដេនីយ៉ែល ២៧:២៦] ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនបដិសេធចំពោះ រឿងនេះដែរ ប៉ុន្តែសូមបន្ថែមថា វាជាការមិនល្អក្នុងការប្រើអំណាចរបស់ព្រះ ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់និយាយថាអ្វី

ដែលបទគម្ពីរប្រកាសនឹងមិនត្រូវបាន មិនអាចទេ សេចក្តីថ្លែងការណ៍បែបនេះគឺ មិនត្រូវមើលងាយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា ពួកគេប្រកែកអំពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ ។ ព្រះអម្ចាស់ ពេលពួកសិស្សទូលសួរថា៖ «តើនរណាអាចបានសង្គ្រោះ?» ។ [ម៉ាថាយ 19:25] បានឆ្លើយថា៖ «ចំពោះមនុស្សនេះពិតជាមិនអាចទៅរួចទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រប់យ៉ាងគឺអាចធ្វើទៅបាន» [ម៉ាថាយ ១៩:២៦] ។ ដូចគ្នានេះដែរ Augustine អះអាងដោយបង្ខំថា ក្នុងសាច់ឈាមនេះ យើងមិនដែលប្រគល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងជំពាក់ដោយច្បាប់ដល់ព្រះឡើយ ។ គាត់និយាយថា៖ «សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើតាមចំណេះដែលគ្មានអ្នកណាអាចស្រឡាញ់ព្រះបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដែលមិនស្គាល់សេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ជាមុនឡើយ ។ ពេលដែលយើងដើរលើផែនដី យើងឃើញនៅក្នុងកញ្ចក់ដោយងងឹតងងុល» [កូរិនថូសទី១. ១៣:១២] ។ ហេតុនេះហើយបានជាវាមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងមិនល្អឥតខ្ចោះ» ។ ដូច្នេះ ចូរយើងយល់ស្របថា ច្បាប់មិនអាចសម្រេចបាននៅក្នុងជីវិតនៃសាច់ឈាមនេះទេ ប្រសិនបើយើងសង្កេតមើលភាពទន់ខ្សោយនៃធម្មជាតិរបស់យើងនោះ ។ តាមឆន្ទៈ លើសពីនេះទៅទៀត ត្រូវបានបង្ហាញចេញពីវគ្គមួយទៀតរបស់ប៉ុល រ៉ូម ៨:៣] ។

(ក្រឹត្យវិន័យបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ហើយដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញពីភាពខុសឆ្គងរបស់យើង នាំយើងទៅទូលអង្វរជំនួយពីព្រះ, ៦-៩)

6. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យដកចេញពីយើងរាល់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង
 ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យធ្វើឱ្យបញ្ហាទាំងមូលកាន់តែច្បាស់ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងធ្វើការស្ទង់មតិដោយសង្ខេបអំពីមុខងារ និងការប្រើប្រាស់អ្វីដែលគេហៅថា

"ច្បាប់សីលធម៌" ។ ឥឡូវនេះ តាមខ្ញុំយល់ វាមានបីផ្នែក ។ ផ្នែកទីមួយវា ៖ ខណៈពេលដែលវាបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នោះគឺជាសេចក្តីសុចរិតតែមួយគត់ដែលអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ វាព្រមាន ជូនដំណឹង ផ្ដន្ទាទោស និងចុងក្រោយថ្កោលទោសមនុស្សគ្រប់រូបអំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់ត្រូវព្យាបាលជំងឺមួយទៀត គឺមោទនភាពដែលយើងនិយាយថាគាត់ឈឺ ។ ដរាបណាគាត់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យឈរលើការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់គាត់ឆ្លងកាត់ការលាក់ពុតជាសុចរិត ។ ពេញចិត្តនឹងការនេះ គាត់មានចិត្តប្រឆាំងនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ដោយខ្ញុំមិនដឹងថាទង្វើសុចរិតក្លែងក្លាយបែបណា ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបង្ខំចិត្តឆ្លឹងថ្លែងក្នុងមាត្រដ្ឋាននៃច្បាប់ ដោយទុកចោលនូវសេចក្តីសន្មតនៃសេចក្តីសុចរិតដែលប្រឱត្បចមក គាត់បានដឹងថាគាត់ជាផ្លូវដ៏វែងឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធ ហើយតាមពិតទៅពោរពេញដោយអំពើអាក្រក់ជាច្រើនដែលគាត់មាន ។ ពីមុនគិតថាខ្លួនឯងមិនសៅហ្មង ។ ជម្រៅជ្រៅ និងអសុរោះ គឺជាកន្លែងសម្រាក ដែលអំពើអាក្រក់នៃលោភលន់លាក់ខ្លួន ដែលងាយនឹងបញ្ឆោតមនុស្ស ។ សាវ័កមានហេតុផលដ៏ល្អដើម្បីនិយាយថា ៖ «ខ្ញុំមិនគួរស្គាល់សេចក្តីលោភឡើយ បើក្រឹត្យវិន័យមិនបានចែងថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលោភឡើយ» [រ៉ូម. ៧:៧] ។ ព្រោះបើតាមច្បាប់ការលោភលន់មិនត្រូវបានទាញចេញពីក្រោលទេ នោះវានឹងបំផ្លាញមនុស្សអាក្រក់ដោយសម្ងាត់រហូតដល់មិនដឹងថាមានស្នាមចាក់សម្លាប់ខ្លួនឡើយ ។

7. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ក្រឹត្យវិន័យមិនបន្ថយអ្វី ។

ក្រឹត្យវិន័យគឺដូចជាកញ្ចក់ នៅក្នុងនោះ យើងសង្ឃឹមគិតអំពីភាពទន់ខ្សោយ
របស់យើង បន្ទាប់មកអំពើទុច្ចរិតកើតឡើងពីនេះ ហើយទីបំផុតបណ្តាសាដែល
មកពីទាំងពីរ ដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញយើងនូវចំណុចនៅលើមុខរបស់យើង ។ នៅ
ពេលដែលសមត្ថភាពធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតបរាជ័យ មនុស្សត្រូវតែជាប់គាំងក្នុង
អំពើបាប ។ បន្ទាប់ពីអំពើបាបភ្លាម បណ្តាសានឹងមកដល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ
ការបំពានច្បាប់កាន់តែធំ នោះការកាត់ទោសដែលវាធ្វើឱ្យយើងឆ្លើយត្រូវ ។
សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាវ័កគឺទាក់ទងនៅទីនេះ ៖ «ដោយក្រឹត្យវិន័យបានមក
នូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ។ នៅទីនោះ គាត់កត់សម្គាល់តែមុខ
ងារដំបូងរបស់វា ដែលមនុស្សមានបាបមិនទាន់បង្កើតបទពិសោធន៍ឡើងវិញ ។
ទាក់ទងនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ៖ «ច្បាប់បានចូលមក ដើម្បីបង្កើនការ
បំពាន» [រ៉ូម. ៥:២០] ហើយដូច្នេះ វាគឺជា « ត្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃសេចក្តី
ស្លាប់ » [កូរិនថូសទី២. ៣:៧] ដែល«នាំសេចក្តីក្រោធ» [រ៉ូម. 4:15]
និងការសម្លាប់ ។ គ្មានការសង្ស័យទេថា សតិសម្បជញ្ញៈកាន់តែច្បាស់ ដោយ
ការយល់ដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន អំពើទុច្ចរិតកាន់តែកើនឡើង ។ ចំពោះការមិន
ស្តាប់បង្គាប់ដោយរឹងរូសប្រឆាំងនឹងអ្នកច្បាប់ត្រូវបានបន្ថែមទៅនឹងការរំលង ។
ដូច្នេះ វានៅតែមានចំពោះក្រឹត្យវិន័យ ដើម្បីទប់កំហឹងរបស់ព្រះសម្រាប់ការដួល
រលំរបស់មនុស្សមានបាប ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ច្បាប់អាចត្រឹមតែចោទប្រកាន់
ថ្កោលទោស និងបំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែល Augustine សរសេរថា
“ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណអវត្តមាន នោះច្បាប់នឹងមានវត្តមានសម្រាប់
តែចោទប្រកាន់ និងសម្លាប់ពួកយើងប៉ុណ្ណោះ” ។ ប៉ុន្តែពេលដែលយើងនិយាយ
ដូច្នេះ យើងមិនបង្គាប់ដល់ច្បាប់ ហើយក៏មិនបង្ខូចកិត្តិយសរបស់វាទាល់តែ

សោះ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់យើងត្រូវបានអនុលោមតាម
ទាំងស្រុង ហើយត្រូវបានផ្សំឡើង ហើយត្រូវបានផ្សំឡើងដោយការគោរពច្បាប់
នោះ ចំណេះដឹងរបស់វាតែមួយគត់នឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស
ង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារធម្មជាតិខាងសាច់ឈាម និងពុករលួយរបស់យើង
ឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងតឹងរ៉ឹងប្រឆាំងនឹងច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ហើយមិន
ត្រូវបានកែដំរូវដោយការប្រៀនប្រដៅរបស់វានោះទេ វាធ្វើតាមថា ក្រឹត្យវិន័យ
ដែលបានប្រទានមកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលបានផ្តល់ឱ្យវាបានជួបជាមួយ
អ្នកស្តាប់សមរម្យ ប្រែទៅជាឱកាសសម្រាប់អំពើបាប និង ការស្លាប់ ។
ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានគេបង្ហាញថាជាអ្នករំលង វាកាន់តែបង្ហាញ
ភាពសុចរិតរបស់ព្រះកាន់តែច្បាស់ ផ្ទុយទៅវិញវាកាន់តែបង្ហាញពីអំពើទុច្ចរិត
របស់យើង ។ វាកាន់តែច្បាស់ថាវាបញ្ជាក់អំពីរង្វាន់នៃជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ
ដែលពីងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិត នោះវាកាន់តែប្រាកដក្នុងការបំផ្លាញមនុស្សទុច្ចរិត
ត ។ អតិបរមាទាំងនេះ នៅឆ្ងាយពីការបំពានច្បាប់ មានតម្លៃធំបំផុតក្នុងការ
សរសើរយ៉ាងច្បាស់អំពីគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា
ដោយសារអំពើទុច្ចរិត និងភាពថោកទាបរបស់យើង យើងត្រូវបានរារាំងពីការ
រីករាយនឹងជីវិតដ៏មានពរដែលកំណត់ដោយច្បាប់បើកចំហចំពោះយើង ។ ដោយ
ហេតុនេះ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលចិញ្ចឹមយើងដោយគ្មានការគាំទ្រពីក្រិ
ត្យវិន័យ កាន់តែផ្អែមល្អែម ហើយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែល
ប្រទានព្រះគុណមកលើយើង កាន់តែគួរឲ្យស្រឡាញ់ ។ ពីនេះយើងរៀនថាគាត់
មិនដែលនឿយហត់ក្នុងការផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងម្តងហើយម្តងទៀតនិងក្នុង
ការប្រមូលអំណោយថ្មីៗមកលើយើង ។

8. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មនៃច្បាប់នៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួនលើអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ

អំពើទុច្ចរិត និងការបោកលំបាកយើងទាំងអស់គ្នា ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយទីបន្ទាល់នៃក្រិត្យវិន័យ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាការធ្វើដើម្បីធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចុះក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ឬបាក់ទឹកចិត្តទាំងស្រុងក្នុងការប្រញាប់ប្រញាល់ទៅលើមាត់ច្រាំងឡើយ បើយើងបានចំណេញយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមទីបន្ទាល់នៃច្បាប់ ។ នេះជាការពិតដែលមនុស្សអាក្រក់ភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែដោយសារតែចិត្តរឹងរូសរបស់គេ ។ នេះមានន័យថា ដោយច្រានចោលនូវគំនិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅនៃកម្លាំងរបស់ពួកគេ ពួកគេបានដឹងថាពួកគេឈរ ហើយត្រូវបានតម្កល់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះតែម្នាក់ឯង ។ ដែលអាក្រក់កាយ និងដៃទទេ ពួកគេរត់ទៅរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ សម្រាកទាំងស្រុងនៅក្នុងវា លាក់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ ហើយចាប់យកវាតែម្នាក់ឯងសម្រាប់សុចរិត និងកុសល ។ ដ្បិតសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានបើកសម្តែងក្នុងព្រះគ្រីស្ទដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរក ហើយរង់ចាំដោយសេចក្តីជំនឿពិត ។ នៅក្នុងសិក្ខាបទនៃក្រិត្យវិន័យ ព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែជាអ្នកផ្តល់រង្វាន់នៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាខ្វះ ហើយផ្ទុយទៅវិញ គឺជាចៅក្រមដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មុខរបស់ទ្រង់បានភ្លឺពោរពេញដោយព្រះគុណ និងភាពស្អាតបូក សូម្បីតែមកលើយើងទាំងអស់អ្នកក្រ និងមនុស្សមានបាបដែលមិនសក្តិសម ។ សម្រាប់កូនចៅរបស់ព្រះ ចំណេះអំពីច្បាប់គួរមានគោលបំណងផ្សេងទៀត ។ សារឹកថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងពិតជាត្រូវបានកាត់ទោសដោយការវិនិច្ឆ័យនៃក្រិត្យវិន័យ « ដើម្បីឲ្យគ្រប់មាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលនឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ » [រ៉ូម. ៣:

១៩] ។ គាត់បង្រៀនគំនិតដូចគ្នានេះនៅកន្លែងមួយទៀត ៖ «ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ បានបិទមនុស្សទាំងអស់ដោយភាពមិនជឿ មិនមែនដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សទាំងអស់ ប្រុងទុក្ខទាំងអស់ឱ្យវិនាសនោះទេ គឺដើម្បីឲ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ដល់មនុស្សទាំងអស់» [រ៉ូម ១១:៣២] ។

9. ក្រឹត្យវិន័យ ដូចដែល Augustine ចែងថា តាមរយៈការចោទប្រកាន់ ជំរុញយើងឱ្យស្វែងរកព្រះគុណ

ជារឿយៗ Augustine និយាយអំពីតម្លៃនៃការអំពាវនាវរកព្រះគុណនៃជំនួយ របស់ទ្រង់ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់សរសេរអំពី Hilary ៖ «ច្បាប់ដាក់ដេញថ្លៃ យើង កាលណាយើងព្យាយាមបំពេញតម្រូវការរបស់វា ហើយធុញទ្រាន់នឹងភាព ទន់ខ្សោយរបស់យើង ដើម្បីដឹងពីរបៀបសុំជំនួយពីព្រះគុណ» ។

គាត់បានសរសេរស្រដៀងគ្នាទៅនឹង Asellius ថា: "អត្ថប្រយោជន៍នៃច្បាប់គឺ នៅក្នុងការកាត់ទោសមនុស្សពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ហើយជំរុញគាត់ឱ្យអំពាវ នាវរកឱសថនៃព្រះគុណដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" ។ ជាថ្មីម្តងទៀតទៅកាន់ Innocent of Rome: "ច្បាប់បង្ហាប់; ព្រះគុណផ្គត់ផ្គង់កម្លាំងដើម្បីធ្វើ សកម្មភាព" ។ ជាថ្មីម្តងទៀតទៅកាន់ Valentinus: "ព្រះទ្រង់បញ្ជូនអ្វីដែល យើងមិនអាចធ្វើ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងពីអ្វីដែលយើងគួរស្វែងរកពីគាត់" ។ ជា ថ្មីម្តងទៀត ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីចោទប្រកាន់អ្នក; ដែលចោទប្រកាន់ អ្នកប្រហែលជាខ្លាច ។ ខ្លាចអ្នកអាចសុំការអភ័យទោស ។ ហើយថាអ្នកមិន អាចសន្មតលើកម្លាំងរបស់អ្នកផ្ទាល់ឡើយ» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «ច្បាប់ត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យសម្រាប់គោលបំណងនេះ: ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាធំតូចដើម្បីបង្ហាញថា

អ្នកមិនមាននៅក្នុងខ្លួនអ្នកនូវកម្លាំងដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតហើយ
សម្រាប់អ្នកដូច្នេះអស់សង្ឃឹមមិនសក្តិសមនឹងទុរគតរត់ទៅ ។ ព្រះគុណ” បន្ទាប់
មក ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ព្រះថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរប្រព្រឹត្តដូច្នេះចុះ ឱ
ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ។ បញ្ជាអ្វីដែលមិនអាចបំពេញបាន
ន ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរបង្គាប់នូវអ្វីដែលអាចសម្រេចបានតែតាមរយៈព្រះគុណ
របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីមនុស្សមិនអាចបំពេញវាតាមរយៈកម្លាំង
របស់ពួកគេ នោះគ្រប់មាត់ទាំងអស់អាចនឹងត្រូវបានបញ្ឈប់ ហើយគ្មាននរណា
ម្នាក់អាចហាក់ដូចជាអស្ចារ្យចំពោះខ្លួនឯងនោះទេ ។ ចូរឲ្យទាំងអស់គ្នានៅតូច
ហើយឲ្យពិភពលោកទាំងអស់មានទោសនៅចំពោះព្រះ» ។ ប៉ុន្តែ វាជារឿងឆ្គួត
សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការប្រមូលសក្ខីកម្មជាច្រើន ដោយសារបុរសបរិសុទ្ធនោះបានសរ
សេរកិច្ចការពិសេសមួយលើប្រធានបទនេះ ដែលមានចំណងជើងលើវិញ្ញាណ
និងលិខិត ។ គាត់មិនពិពណ៌នាយ៉ាងច្បាស់អំពីគុណតម្លៃទីពីរនៃច្បាប់នោះទេ
ទាំងដោយសារតែគាត់ដឹងថាវាអាស្រ័យលើទីមួយ ឬដោយសារគាត់មិនយល់
ច្បាស់ ឬដោយសារគាត់ខ្វះពាក្យដើម្បីបង្ហាញពីអត្ថន័យត្រឹមត្រូវរបស់វា
ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ ប៉ុន្តែមុខងារទីមួយនៃច្បាប់នេះ ក៏
ត្រូវបានអនុវត្តផងដែរនៅក្នុង reprobate ។ សម្រាប់ ទោះបីជាពួកគេមិន
បានបន្តរហូតមកដល់ពេលនេះជាមួយនឹងកូនរបស់ព្រះដើម្បីត្រូវបានបន្តនិងរីក
ដុះដាលម្តងទៀតនៅក្នុងមនុស្សខាងក្នុងបន្ទាប់ពីការ abasement នៃសាច់របស់
ពួកគេប៉ុន្តែត្រូវបានវាយប្រហារដោយភាពភ័យខ្លាចដំបូងនិងកុហកនៅក្នុងភាព
អស់សង្ឃឹម ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការពិតដែលថា មនសិការរបស់ពួកគេត្រូវ
បានរងទុក្ខដោយរលកបែបនេះ បម្រើដើម្បីបង្ហាញពីសមភាពនៃការគេចចេញពី

ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ ។ ចំពោះអ្នកបន្ទោសតែងតែចង់គេចពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ
ដោយសេរី ។ មនុស្សទាំងឡាយ សេចក្តីតិះដៀលដោយសេរី មិនទាន់ត្រូវបាន
សំដែងឲ្យឃើញនៅឡើយទេ ដូច្នេះ បុគ្គលទាំងនោះត្រូវបានគេកាត់ចេញដោយ
សក្ខីកម្មនៃក្រឹត្យវិន័យ និងសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលគេក្បត់ខ្លួននូវអ្វីដែលខ្លួនសម ។
(ក្រឹត្យវិន័យហាមឃាត់អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ និងអ្នកដែលមិនទាន់ជឿ, ១០-១១)

10. ក្រឹត្យវិន័យជាការការពារសហគមន៍ពីមនុស្សអយុត្តិធម៌

មុខងារទីពីរនៃក្រឹត្យវិន័យគឺនេះ៖ យ៉ាងហោចណាស់ដោយការភ័យខ្លាចនៃការ
ដាក់ទណ្ឌកម្មដើម្បីរារាំងបុរសមួយចំនួនដែលមិនមានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ
អ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវលុះត្រាតែមានការបង្ខំដោយការស្តាប់ការគំរាមកំហែង
ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែគេទប់មិនបានព្រោះគេចង់ដៃ ដូច្នេះហើយគេទប់ដៃ
មិនឲ្យធ្វើសកម្មភាពខាងក្រៅ ហើយកាន់ខាងក្នុងអំពើថោកទាប បើមិនដូច្នេះទេ
គេចង់បណ្តោយ ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេក៏មិនប្រសើរជាង ឬសុចរិតនៅចំពោះ
ព្រះដែរ ។ រារាំងដោយការភ័យខ្លាច ឬសេចក្តីខ្មាសគេ មិនហ៊ានប្រតិបត្តិនូវអ្វី
ដែលខ្លួនមានក្នុងចិត្ត ឬដកដង្ហើមចេញដោយបើកចំហនូវកំហឹងនៃតណ្ហា ។
យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនមានចិត្តភ័យខ្លាច និងស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ ។
ពិតប្រាកដណាស់ កាលណាពួកគេទប់ខ្លួនកាន់តែច្រើន នោះពួកគេកាន់តែរលាក
។ ពួកគេឆេះហើយពុះក្នុងខ្លួន ហើយត្រៀមខ្លួនធ្វើអ្វីក៏ដោយឬក៏ផ្ទុះចេញទៅ
ណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយសារការខ្លាចច្បាប់នេះរារាំងពួកគេ ។ មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណឹងទេ ពួកគេស្អប់ច្បាប់ខ្លួនឯង ហើយដាក់បណ្តាសាដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែល
ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ ថាប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ពួកគេនឹងលុបបំបាត់គាត់

ចោល ពីព្រោះពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងគាត់បានទេ ទាំងពេលដែលគាត់បង្ហាត់
ឱ្យពួកគេធ្វើត្រូវ ឬនៅពេលដែលគាត់ សងសឹកចំពោះអ្នកមើលងាយព្រះអង្គ
អស់អ្នកដែលនៅតែមិនទាន់បង្កើតឡើងវិញមានអារម្មណ៍ ខ្លះកាន់តែមិន
ច្បាស់លាស់ ខ្លះទៀតដោយបើកចំហរ ថាពួកគេមិនត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យគោរព
ច្បាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែត្រូវបានជំរុញដោយការភ័យខ្លាចដោយហិង្សា ធ្វើ
ដូច្នេះប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ពួកគេ ហើយទោះបីជាពួកគេជំទាស់នឹងវាក៏ដោយ ។
ប៉ុន្តែ ភាពសុចរិតដែលបង្ខំ និងបង្ខំនេះគឺចាំបាច់សម្រាប់សហគមន៍សាធារណៈ
នៃបុរស ដែលភាពស្ងប់ស្ងាត់ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកនេះ នៅពេលដែល
គាត់បានយកចិត្តទុកដាក់ថា អ្វីៗទាំងអស់មិនត្រូវបានបំភាន់ដោយភាពច្របូក
ច្របល់ឡើយ ។ វានឹងកើតឡើងប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបុរស
ទាំងអស់ ។ សូមសូមឱ្យតែសម្រាប់កូនចៅរបស់ព្រះ មុនពេលដែលពួកគេត្រូវបាន
ហៅ និងខណៈពេលដែលពួកគេទុក្ខិតនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [រ៉ូម. ១:៤] ដរាបណា
ពួកគេលេងមនុស្សឆ្លើយតបក្នុងសាច់ឈាម នោះវាមានផលចំណេញសម្រាប់ពួកគេ
ក្នុងការទទួលការបង្រៀននេះ ។

ដោយការភ័យខ្លាចនៃការសងសឹករបស់ទេវៈ នោះគេយាត់យ៉ាងហោចពីសេចក្តី
លោភលន់ខាងក្រៅ ដោយចិត្តមិនទាន់រលត់ ចិត្តនៅតែរីកចម្រើនបន្តិច ប៉ុន្តែ
សម្រាប់បច្ចុប្បន្នកាល នៅតែបែកខ្ញែកដោយផ្នែកដោយកាន់នឹមនៃសេចក្តីសុចរិ
ត ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលបើគេត្រាស់ហៅ គេមិនប្រៀនប្រដៅ ឥតប្រៀន
ប្រដៅ ឥតប្រៀនប្រដៅ ហាក់បីដូចជាមិនដឹង ។ សាវ័កហាក់ដូចជាបាន
និយាយយ៉ាងពិសេសអំពីមុខងារនៃក្រឹត្យវិន័យនេះ ពេលគាត់បង្រៀនថា «ច្បាប់
មិនមែនដាក់សម្រាប់មនុស្សសុចរិតទេ តែសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកមិនស្មា

បំបង្កាប់ មនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សមានបាប សម្រាប់មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ និង ថោកទាប សម្រាប់អ្នកសម្លាប់ឪពុកម្តាយ ។ សម្រាប់មនុស្សឃាត អ្នកប្រព្រឹត្ត អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ អ្នកបោកប្រាស់ អ្នកចាប់ជំរិត អ្នកភូតភរ អ្នកភូតភរ និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ» [ធីម៉ូថេទី ១. ១:៩-១០] ។ ទ្រង់បង្ហាញក្នុងរឿងនេះថា ច្បាប់ប្រៀបដូចជាការរារាំងដើម្បី ពិនិត្យមើលការក្តៅក្រហាយ ហើយបើមិនដូច្នោះទេ តណ្ហាដោយសាច់ឈាមគ្មាន ដែនកំណត់ ។

11. ក្រឹត្យវិន័យជាការរារាំង

អ្វីដែលប៉ុលនិយាយនៅកន្លែងផ្សេងថា « ក្រឹត្យវិន័យគឺសម្រាប់សាសន៍យូដាជា គ្រូបង្រៀនដល់ព្រះគ្រីស្ទ » [កាឡាទី. ៣:២៤], អាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះមុខ ងារទាំងពីរនៃច្បាប់ ។ មានមនុស្សពីរប្រភេទដែលក្រឹត្យវិន័យដឹកនាំដោយការ បង្រៀនរបស់គេចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីប្រភេទទីមួយដែលយើងបាននិយាយរួចមក ហើយ ៖ ដោយសារពួកគេពោរពេញដោយគុណធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនពេក ឬពីការធានា នៃភាពសុចរិតរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនស័ក្តិសមក្នុងការទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រី ស្ទទេ លុះត្រាតែពួកគេទទេជាមុនសិន ។ ដូច្នេះ តាមរយៈការទទួលស្គាល់ភាព វេទនារបស់ខ្លួន ច្បាប់កំណត់ពួកគេឱ្យបន្ទាបខ្លួនដើម្បីរៀបចំពួកគេស្វែងរកអ្វី ដែលពួកគេធ្លាប់ដឹងថាពួកគេខ្វះខាត ។ បុរសប្រភេទទីពីរត្រូវការឈើត្រព្យង ដើម្បីទប់កុំឱ្យខ្លះខ្ចាយចំណង់លើតណ្ហាសាច់ឈាម ដើម្បីឱ្យរួចផុតពីការស្វែងរក សេចក្តីសុចរិត ។ ចំពោះកន្លែងដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនទាន់គ្រប់គ្រង ជួនកាលតណ្ហាពុះកញ្ជ្រោលខ្លាំងពេក ទើបមានគ្រោះថ្នាក់ ក្រែងលោហៈលើង

ដែលចង់ជាប់នឹងពួកគេចូលទៅក្នុងការភ្លេចភ្លាំង និងមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ។
ហើយរឿងនោះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើព្រះមិនបានប្រឆាំងនឹងវិធីនេះទេ ។

ដូច្នេះ ប្រសិនបើគាត់មិនបង្កើតឡើងវិញភ្លាមៗនូវអ្នកដែលគាត់បានកំណត់ដើម្បី
ត្រង់រាជ្យរបស់គាត់ជាមរតកទេ រហូតដល់ពេលដែលគាត់មកសួរសុខទុក្ខគាត់
នោះគាត់នឹងការពារពួកគេតាមរយៈកិច្ចការនៃច្បាប់ក្រោមការភ័យខ្លាច [ពេត្រុ
សទី១ ២:១២] ។ នេះមិនមែនជាការភ័យខ្លាចដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធដូចដែលគួរ
មាននៅក្នុងកូនប្រុសរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែជាការភ័យខ្លាចដែលមានប្រយោជន៍
ក្នុងការបង្រៀនពួកគេអំពីភាពជាព្រះពិតតាមសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ។ យើង
មានភស្តុតាងជាច្រើនអំពីបញ្ហានេះ ដែលមិនចាំបាច់មានគំរូអ្វីឡើយ ។ សម្រាប់
អស់អ្នកដែលមានពេលណាមួយដែលវង្វេងនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់
នឹងទទួលស្គាល់ថាវាបានកើតឡើងចំពោះពួកគេតាមរបៀបដែលស្ថាននៃក្រឹត្យវិ
ន័យបានរារាំងពួកគេដោយការភ័យខ្លាចនិងការគោរពចំពោះព្រះរហូតទាល់តែត្រូវ
បានបង្កើតឡើងវិញដោយវិញ្ញាណ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមដោយអស់ពីចិត្ត ។
ស្រលាញ់គាត់ ។

(ជាចម្បង ការដាស់តឿនអ្នកជឿ ហើយដាស់តឿនពួកគេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ
១២-១៣)

12. សូម្បីតែអ្នកជឿក៏ត្រូវការក្រឹត្យវិន័យដែរ

គោលការណ៍ការប្រើប្រាស់ទីបី និងជាចម្បង ដែលទាក់ទងកាន់តែជិតស្និទ្ធទៅ
នឹងគោលបំណងត្រឹមត្រូវនៃច្បាប់ រកឃើញកន្លែងរបស់វាក្នុងចំណោមអ្នកជឿ
ដែលព្រលឹងនៃព្រះមានជីវិត និងសោយរាជ្យរួចហើយ ។ ទោះជាគេបានសរសេរ

ក្រឹត្យវិន័យហើយបានលើចិត្តដោយម្រាមដៃរបស់ព្រះគឺដោយ [យេរេមា. ៣១: ៣៣; ហេប្រើរ 10:16] នោះគឺបានត្រូវបានរំដើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំង ហើយបាន រហ័សតាមរយៈការដឹកនាំនៃវិញ្ញាណដែលពួកគេចង់ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ពួកគេនៅតែ ទទួលបានផលចំណេញដោយក្រឹត្យវិន័យតាមពីរវិធី ។ នេះជាឧបករណ៍ដ៏ល្អបំផុត សម្រាប់ពួកគេដើម្បីរៀនឱ្យបានហ្មត់ចត់បន្ថែមទៀតជារៀងរាល់ថ្ងៃអំពីលក្ខណៈនៃ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលពួកគេប្រាថ្នា ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ពួកគេក្នុងការ យល់ដឹងអំពីវា ។ វាដូចជាអ្នកបម្រើខ្លះ ដែលបានរៀបចំរួចជាស្រេចដោយអស់ ពីដួងចិត្តដើម្បីសរសើរខ្លួនឯងចំពោះម្ចាស់របស់គាត់ ត្រូវតែស្វែងរក និងសង្កេត មើលផ្លូវរបស់ម្ចាស់គាត់ឱ្យបានហ្មត់ចត់ជាងមុន ដើម្បីឱ្យស្របតាម និងសម្រប ខ្លួនទៅនឹងពួកគេ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងអាចគេចផុតពី ភាពចាំបាច់នេះទេ ។ ពីមុនមក គ្មានអ្នកណាបានឈានដល់ប្រាជ្ញាដូចជាមិន អាចចេញពីការណែនាំប្រចាំថ្ងៃនៃក្រឹត្យវិន័យ ដើម្បីឈានទៅរកចំណេះដ៏បរិសុទ្ធ អំពីព្រះហឫទ័យដ៏ទៃភាពនោះឡើយ ។ ម្តងទៀត ដោយសារយើងមិនត្រឹមតែ ត្រូវការការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងការដាស់តឿនផងដែរ នោះអ្នកបម្រើ របស់ព្រះគឺនឹងទទួលប្រយោជន៍ពីក្រឹត្យវិន័យនេះផងដែរ ៖ ដោយសញ្ជឹងគិតឱ្យ បានញឹកញាប់ ដើម្បីឱ្យមានការភ្ញាក់រឭកដល់ការគោរពប្រតិបត្តិ ពង្រឹងនៅក្នុង វា ហើយត្រូវបានទាញចេញពីភាពរអិល ។ ផ្លូវនៃការរំលង តាមរបៀបនេះពួក បរិសុទ្ធត្រូវតែសង្កត់លើ ត្បិតតែដោយអន្ទះសារ ពួកគេអាចស្របតាមវិញ្ញាណ ដែលខិតខំឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នោះសាច់ឈាមដែលគ្មានបញ្ជី ឈ្មោះតែងតែដាក់បន្ទុកដល់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនបានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ ។ ច្បាប់គឺដល់សាច់ដូចរំពាត់ទៅនឹងសត្វលាដែលនៅទំនេរដើម្បីដាស់អារម្មណ៍វាឱ្យ

ធ្វើការ ។ សូម្បីតែមនុស្សខាងវិញ្ញាណដែលមិនទាន់រួចពីទម្ងន់នៃសាច់ឈាមក៏ដោយ ច្បាប់នៅតែជាការដិតដាមឥតឈប់ឈរដែលមិនអនុញ្ញាតឲ្យគាត់នៅស្ងៀម ។ ដាវីឌមិនសង្ស័យបាននិយាយសំដៅទៅលើការប្រើនេះ ពេលគាត់ច្រៀងសរសើរពីក្រិច្យវិន័យ ៖ «ក្រិច្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ឥតសៅហ្មង ការបំប្លែងព្រលឹង អំពើសុចរិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺត្រឹមត្រូវ ហើយមានចិត្តរីករាយ ។ សិក្ខាបទរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺច្បាស់ បំភ្លឺភ្នែក» ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ពាក្យទ្រង់ជាចង្អុលដល់ជើងទូលបង្គំ ហើយជាពន្លឺដល់ផ្លូវទូលបង្គំ» [ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥] និងពាក្យរាប់មិនអស់ក្នុងទំនុកតម្កើងដដែល [និក្ខមនំ. ១១៩:៥] ។ ទាំងនេះមិនផ្ទុយនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុល ដែលមិនបង្ហាញពីអ្វីដែលការប្រើច្បាប់បម្រើដល់ការបង្កើតឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្លួនវាអាចផ្តល់ជូនមនុស្សបាន ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ហោរាប្រកាសពីអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យនៃក្រិច្យវិន័យនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដោយការអានរបស់ពួកគេអំពីអ្នកដែលទ្រង់បានបំផុសគំនិតខាងក្នុងដោយត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរពតាម ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា មិនត្រឹមតែកាន់សិក្ខាបទនោះទេ តែការសន្យានៃព្រះគុណ ដែលនាំឲ្យផ្អែមល្វីងតែប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីទៅជាគួរឲ្យស្រឡាញ់ជាងច្បាប់ បើដោយការគំរាមកំហែងតែម្នាក់ឯង វាធ្វើឲ្យព្រលឹងមានការភ័យខ្លាច ហើយធ្វើឲ្យគេព្រួយចិត្តដោយការភ័យខ្លាច? ដាវីឌបង្ហាញយ៉ាងពិសេសថាក្នុងច្បាប់ទ្រង់ចាប់អ្នកសម្រុះសម្រួល ដោយគ្មានអ្នកណាដែលមិនសប្បាយចិត្ត ឬផ្អែមល្អែមឡើយ ។

13. អ្នកណាចង់ធ្វើខុសនឹងទាំងស្រុង ចំពោះអ្នកស្មោះត្រង់យល់ខុស

ជនល្ងង់ខ្លះ មិនយល់អំពីភាពខុសគ្នានេះ បានដេញលោកម៉ូសេទាំងមូលចេញ
ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយលាទៅកាន់តារាងច្បាប់ទាំងពីរ ។ តួរពួកគេគិត
ថា វាជារឿងចម្លែកសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទានក្នុងការកាន់តាមគោលលទ្ធិដែលមាន «
គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃសេចក្តីស្លាប់» [កូរិនថូសទី២ ៣:៧] ។ កម្ចាត់គំនិត
អាក្រក់នេះចេញពីគំនិតរបស់យើង! ដ្បិតម៉ូសេបានបង្រៀនគួរឲ្យសរសើរថា
ក្រិក្សរីន័យ ដែលក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបមិនអាចកើតមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តី
ស្លាប់ នោះគួរតែក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធដែលមានការប្រើប្រាស់ស្រីជាងនេះ ។
លុះជិតស្លាប់ ព្រះអង្គមានព្រះរាជឱង្ការដូចតទៅ៖ «ចូរដាក់ចិត្តអ្នករាល់គ្នានូវ
ពាក្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាក្នុងថ្ងៃនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នា
បង្គាប់គេដល់កូនចៅរបស់អ្នក ហើយបង្រៀនគេឲ្យកាន់តាម ធ្វើ និងបំពេញ
កិច្ចការទាំងនោះ ។ បានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅច្បាប់នេះ ។ ដ្បិតគេមិនត្រូវ
បានបង្គាប់មកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍ទេ គឺសម្រាប់ម្នាក់ៗឲ្យរស់នៅក្នុងពួក
គេ» [ចេរីយកថា ៣២:៤៦-៤៧] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់អាច
បដិសេធថាគំរូនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះមាននៅក្នុងក្រិក្សរីន័យនោះ យើងមិន
ត្រូវការច្បាប់ដើម្បីរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ ឬវាត្រូវបានហាមឃាត់
មិនឱ្យចាកចេញពីច្បាប់នោះទេ ។ មិនមានច្បាប់ច្រើនទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់មួយដ៏
អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានក្នុងការរស់នៅ ។ ហេតុនេះហើយបានជា
យើងមិនមែនសំដៅទៅលើការលើកឡើងរបស់ដាវីឌក្នុងសម័យមួយដែលថា ជីវិត
របស់មនុស្សសុចរិតគឺជាការរំពឹងគិតជានិច្ចលើក្រិក្សរីន័យ [ទំនុក. ១:២] តួរពួក
អាចអនុវត្តបានគ្រប់សម័យកាល សូម្បីតែដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ យើង
មិនគួរភ័យខ្លាចនៅឆ្ងាយពីច្បាប់ ឬគេចចេញពីការណែនាំ ឡើយ ព្រោះវា

ទាមទារភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌ដ៏តឹងរ៉ឹងជាងអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ខណៈពេលដែលយើងកំពុងប្រឈមមុខនឹងយើងនៅក្នុងគុកនៃរូបកាយរបស់យើង ។ សម្រាប់ពេលនេះច្បាប់មិនបានអនុវត្តចំពោះយើងក្នុងនាមជាមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់តឹងរ៉ឹងដែលជាភាពល្អឥតខ្ចោះដែលវាដាស់តឿនយើងនោះទេ ច្បាប់បានចង្អុលបង្ហាញពីគោលដៅឆ្ពោះទៅកាន់គោលដៅដែលយើងត្រូវខិតខំពេញមួយជីវិត ។ ក្នុងច្បាប់នេះមិនមានផលចំណេញតិចជាងស្របតាមកាតព្វកិច្ចរបស់យើងឡើយ ។ បើយើងមិនបរាជ័យក្នុងការតស៊ូនេះទេ វាជាការប្រសើរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជីវិតទាំងមូលនេះគឺជាការប្រណាំង [កូរិនថូសទី១ ៩:២៤-២៦]; នៅពេលដំណើររបស់វាបានដំណើរការហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឱ្យយើងសម្រេចបាននូវគោលដៅនោះ ដែលការខិតខំរបស់យើងឥឡូវនេះដើរទៅមុខពីចម្ងាយ ។

(អ្វីដែលគេហៅថា « ការដកចោល» សំដៅទៅលើការរំដោះសតិសម្បជញ្ញៈ និងការឈប់ធ្វើពិធីបុរាណ ១៤-១៧)

14. តើក្រឹត្យរំលឹកត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់អ្នកជឿដល់កម្រិតណា?

ឥឡូវនេះ ច្បាប់មានអំណាចដើម្បីដាស់តឿនអ្នកជឿ ។ នេះមិនមែនជាអំណាចដើម្បីចងមនសិការរបស់ពួកគេជាមួយនឹងបណ្តាសាទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចមួយដើម្បីបំបាត់ភាពយឺតយ៉ាវ ដោយដាស់តឿនគេម្តងហើយម្តងទៀត និងដាស់គេឱ្យភ្ញាក់ពីភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍របស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនដែលចង់បង្ហាញពីការរំដោះខ្លួនចេញពីបណ្តាសានោះ និយាយថា សម្រាប់អ្នកជឿ ច្បាប់-ខ្ញុំនៅតែនិយាយអំពីច្បាប់សីលធម៌-ត្រូវបានលុបចោល ។ មិនមែនថាច្បាប់លែងបង្គាប់អ្នកជឿឱ្យធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាវាមិនមែនសម្រាប់ពួកគេ

ដូចកាលពីមុនទេ ៖ វាមិនអាចថ្កោលទោសនិងបំផ្លាញមនសិការរបស់ពួកគេ ដោយការបំភ័យនិងបំភ័ន្តពួកគេទៀតទេ ។ ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នូវការដក ច្បាប់នេះឲ្យបានច្បាស់ល្មមហើយ [រ៉ូម ៧:៦] ។ ថាព្រះអម្ចាស់ក៏បាន អធិប្បាយដែរ វាលេចចេញពីការនេះថា ទ្រង់មិនបានបដិសេធនូវការយល់ឃើញ ថានឹងលប់ចោលក្រឹត្យវិន័យ [ម៉ាថាយ ៥:១៧] ប្រសិនបើមតិនេះមិនមានក្នុង ចំណោមសាសន៍យូដាទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគ្មានលេសខ្លះ គំនិតមិនអាចកើត ឡើងដោយចៃដន្យ វាអាចនឹងត្រូវបានសន្មត់ថាកើតឡើងពីការបកស្រាយមិនពិត នៃការបង្រៀនរបស់គាត់ ដូចជាកំហុសស្ទើរតែទាំងអស់បានយកឱកាសរបស់ពួក គេមកពីការពិត ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យជំពប់ដួលលើថ្មដដែល ចូរយើងបែងចែកឱ្យ ច្បាស់នូវអ្វីដែលនៅក្នុងច្បាប់ត្រូវបានលុបចោលពីអ្វីដែលនៅតែមានជាធរមាន ។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់ « មិនមែនមកដើម្បីលប់ចោលក្រឹត្យវិ ន័យទេ គឺដើម្បីបំពេញតាម » ហើយថា « ដរាបណាស្ថានសួគ៌ និងផែនដី កន្លងផុតទៅ... នោះនឹងមិនមានអ្វីមួយនឹងរលាយបាត់ពីក្រឹត្យវិន័យឡើយ ដរាប ណាគ្រប់ទាំងអស់បានសម្រេច » [ម៉ាថាយ. ៥:១៧-១៨] គាត់បញ្ជាក់គ្រប់ គ្រាន់ថាពេលគាត់មកដល់គ្មានអ្វីនឹងត្រូវដកចេញពីការគោរពតាមច្បាប់ទេ ។ ហើយដោយយុត្តិធម៌ - ដរាបណាគាត់បានមកជាជាងដើម្បីដោះស្រាយការ រំលងរបស់វា ។ ដូច្នេះ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យនៅតែ មិនអាចរំលោភបាន ។ តាមរយៈការបង្រៀន ដាស់តឿន ប្រៀនប្រដៅ និង កែតម្រូវ វាបង្កើតយើង ហើយរៀបចំយើងសម្រាប់រាល់ការងារល្អ [ធីម៉ូថេទី១ ៣:១៦-១៧] ។

15. ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបាននិរាករណ៍ដល់កម្រិតដែលវាលែងផ្ដន្ទាទោសយើង

អ្វីដែលប៉ុលនិយាយអំពីការដាក់បណ្តាសាមិនមែនជាការចោទប្រកាន់ចំពោះបទបញ្ញត្តិនោះទេ ប៉ុន្តែគឺចំពោះតែកម្លាំងរបស់ខ្លួនដើម្បីចងមនសិការ ។ ច្បាប់មិនត្រឹមតែបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអនុវត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវអ្វីដែលខ្លួនបង្គាប់ ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានគោរពតាម ជាការពិតប្រសិនបើនរណាម្នាក់បរាជ័យក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ច្បាប់នឹងបញ្ចេញផ្ដល់នៃបណ្តាសារបស់វា ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កនិយាយថា ៖ «អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យត្រូវដាក់បណ្តាសា ។ ដ្បិតមានចែងទុកមកថា ចូរបណ្តាសាដល់អស់អ្នកណាដែលមិនបានសម្រេចគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់» [កាឡាទី. ៣:១០;ចោទិយកថា ២៧:២៦] ។ ទ្រង់ពិពណ៌នាថាជា«ក្រោមការប្រព្រឹត្តនៃក្រឹត្យវិន័យ» អស់អ្នកដែលមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្ដីសុចរិតរបស់ខ្លួនក្នុងការផ្តាច់បាប ដែលតាមរយៈយើងត្រូវបានរួចផុតពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បង្រៀនថាយើងត្រូវតែរួចពីចំណងនៃក្រឹត្យវិន័យ លុះត្រាតែយើងចង់វិនាសដោយវេទនាក្រោមពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមកពីចំណងអ្វី? ចំណងនៃតម្រូវការដ៏យោរយៅ និងគ្រោះថ្នាក់ ដែលមិនព្រមទទួលទោសទណ្ឌធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់ ហើយមិនទទួលរងនូវការបំពានដើម្បីគ្មានទោស ។ ដើម្បីឈោះយើងពីបណ្តាសានេះ ខ្ញុំនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបណ្តាសាសម្រាប់យើង ។ «ដ្បិតមានចែងទុកមកថា ៖ «អស់អ្នកណាដែលព្យួរលើដើមឈើត្រូវបណ្តាសាចុះ!» ។ ចោទិយកថា ២១:២៣] ។ នៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ ប៉ុលបង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ឲ្យចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យ [កាឡាទី. ៤:៤] «ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចឈោះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់» [កាឡាទី. ៤:៥៣] ។ នេះមានន័យដូចគ្នា ព្រោះគាត់បានបន្តថា ៖ «ដើម្បីឲ្យ

យើងអាចទទួលបានដោយការចិញ្ចឹមកូនប្រុស» [កាឡាទី ៤:៥៤] ។ តើនេះ មានន័យថាម៉េច? ដើម្បីកុំឲ្យយើងធ្លាក់ចុះដោយចំណងដែលមិនចេះចប់ ដែល ធ្វើឲ្យមនសិការរបស់យើងឈឺចាប់ ដោយខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ នៅតែជាការពិតដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន ៖ គ្មានផ្នែកណាមួយនៃសិទ្ធិ អំណាចនៃច្បាប់ត្រូវបានដកចេញទេ ប្រសិនបើយើងមិនចាំបាច់ទទួលវាដោយ ការគោរព និងគោរពប្រតិបត្តិដូចគ្នា ។

16. ពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យ

ពិធីនេះគឺជារឿងផ្សេងគ្នាគឺគេមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកជាធរមានទេ ប៉ុន្តែប្រើតែ ប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមករបស់ទ្រង់បានបញ្ឈប់ពួកគេ ប៉ុន្តែមិន បានដកហូតអ្វីទាំងអស់ពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានយល់ ព្រម និងគោរពវា ។ ដូចជាពិធីនានានឹងផ្តល់ឱ្យប្រជាជននៃកតិកាសញ្ញាចាស់ នូវការបង្ហាញទេ ប្រសិនបើអំណាចនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះ គ្រីស្ទមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងនោះទេ ដូច្នេះ បើគេមិនឈប់ទេ ថ្ងៃនេះយើង មិនអាចដឹងថាគេបង្កើតឡើងក្នុងគោលបំណងអ្វី ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុល ដើម្បីបញ្ជាក់ការប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេមិនត្រឹមតែនាំឱ្យហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ថែម ទាំងបង្កគ្រោះថ្នាក់ផងដែរ បង្រៀនថាពួកគេគឺជាស្រមោលដែលមានខ្លឹមសារ សម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស. ២:១៧] ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញ ថា នៅក្នុងការលុបបំបាត់របស់ពួកគេ ការពិតបានភ្លឺច្បាស់ជាងប្រសិនបើពួកគេ នៅតែឆ្ងាយ ហើយហាក់ដូចជាត្រូវបានបិទបាំង នោះបានយល់ឃើញព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានបើកសម្តែងយ៉ាងច្បាស់អំពីអង្គទ្រង់រួចហើយ ។ នៅពេលសោយទិវង្គត

របស់ព្រះគ្រីស្ទ « រាំងនននៃព្រះវិហារត្រូវរំលែកជាពីរ » [ម៉ាថាយ. ២៧:៥១]
 ពីព្រោះឥឡូវនេះ រូបភាពដ៏មានជីវិត និងបង្ហាញនៃពរជ័យពីស្ថានសួគ៌បានត្រូវ
 សម្តែងឡើង ដែលពីមុនត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងគ្រោងដែលមិនច្បាស់លាស់តែ
 ប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលអ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរចែង [ហេព្រើរ.
 ១០:១] ។ នេះជាការអនុវត្តពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ « ក្រីឡូរីន័យ និងពួក
 ហោរាមានរហូតដល់យ៉ូហាន ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជា
 ណាចក្ររបស់ព្រះក៏ត្រូវបានប្រកាស » [លូកា ១៦:១៦] ។ មិនមែនថាពួក
 អយ្យកោដីបរិសុទ្ធក្នុងការអធិប្បាយដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
 និងជីវិតអស់កល្បនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានត្រឹមតែក្រឡេកមើលពីចម្ងាយ និង
 ក្នុងស្រមោលនៃអ្វីដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះក្នុងពន្លឺថ្ងៃ ។ យ៉ូហាន បាទីស្ទ
 ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលក្រុមជំនុំនៃព្រះត្រូវឆ្លងកាត់ហួសពីចំណុចទាំងនេះ ៖ «
 ក្រីឡូរីន័យត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមរយៈម៉ូសេ ។ ព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតបានមក
 តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » [យ៉ូហាន ១:១៧] ។

ត្បិតទោះជាដង្ហាយធួនសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានសន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុង
 យញ្ញបូជាពីបុរាណក៏ដោយ ហើយហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺជាការសន្យាដ៏ប្រាកដនៃ
 ការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះ អ្វីៗទាំងអស់នេះនឹងក្លាយជាស្រមោល ប៉ុន្តែ
 ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅក្នុងនោះ
 មនុស្សម្នាក់រកឃើញស្ថេរភាពល្អឥតខ្ចោះ និងអស់កល្បជានិច្ច ។ អនុញ្ញាតឱ្យវា
 ចាត់ទុកថាជាការពិតដែលថាទោះបីជាពិធីនៃច្បាប់បានឈប់ត្រូវបានប្រតិបត្តិ
 ដោយដោយការបញ្ចប់របស់ពួកគេមនុស្សម្នាក់អាចទទួលស្គាល់ថាពួកគេមាន
 ប្រយោជន៍មុនពេលការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ជាប

ណ្តោះអាសន្នដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់បានបិទភ្ជាប់កម្លាំងរបស់ពួកគេ ។
និងមានប្រសិទ្ធិភាព ។

17. «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង»ត្រូវបានលុបចោល

ពីភាពលំបាកខ្លាំងជាងនេះបន្តិច គឺជាចំណុចដែលលោកប៉ូលបានកត់សម្គាល់ថា
៖ «ហើយអ្នករាល់គ្នា កាលណាអ្នកបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាប និងការកាត់
ស្បែករបស់អ្នក នោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញជាមួយគាត់ ដោយ
បានអត់ទោសឱ្យអ្នកនូវរាល់អំពើបាបរបស់អ្នក ដោយបានលុបចោលចំណងដែល
សរសេរដែលប្រឆាំងនឹងគាត់ ។ យើងនៅក្នុងក្រឹត្យដែលផ្ទុយពីយើង ។ ហើយ
គាត់បានយកវាចេញពីកណ្តាលរបស់យើង ជួសជុលវាឱ្យឆ្លងកាត់” ។ កូរូស
២:១៣-១៤] ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ហាក់ដូចជាពង្រីកការលុបចោលច្បាប់
ដល់ចំណុចដែលថា ឥឡូវនេះយើងមិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងក្រឹត្យរបស់ខ្លួន ។ ពួក
គេយល់ខុសដែលយល់វាពីច្បាប់សីលធម៌ ដែលភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃ
បានជាងការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ពួកគេបកស្រាយថាត្រូវបានលុបចោល ។
អ្នកផ្សេងទៀត ដោយថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់លើពាក្យរបស់ប៉ូល យល់
ឃើញថា ពាក្យទាំងនេះអនុវត្តត្រឹមត្រូវចំពោះច្បាប់នៃពិធី ។ ហើយពួកគេចង់
បង្ហាញថាពាក្យ«ក្រឹត្យ»ត្រូវបានប្រើក្នុងប៉ូលច្រើនដង ។ ដ្បិតទ្រង់ក៏មានបន្ទូល
ប្រាប់ពួកអេភេសូរយ៉ាងដូច្នេះថា «ទ្រង់ជាសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង ដែលបាន
ធ្វើឲ្យយើងទាំងពីរមានគ្នា... ការលប់បំបាត់... ច្បាប់នៃបទបញ្ញត្តិដែលស្ថិតនៅ
លើក្រឹត្យនានា ដើម្បីឲ្យគាត់អាចបង្កើតមនុស្សថ្មីម្នាក់ជំនួសមនុស្សពីរនាក់ក្នុង
ខ្លួនគាត់” [អេភេសូ. ២:១៤-១៥] ។ គ្មានការសង្ស័យទេដែលសេចក្តីថ្លែង

ការណ៍នេះទាក់ទងនឹងពិធីនេះ ត្បិតគាត់និយាយអំពីពួកគេជាជញ្ជាំងដែលបែងចែកសាសន៍យូដាពីសាសន៍ដទៃ [អេភេសូ. ២:១៤] ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្រុមអ្នកបញ្ចេញមតិទី២ រិះគន់អ្នកទី១យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែក្រុមទីពីរក៏នៅតែហាក់មិនពន្យល់ពីអត្ថន័យរបស់សាវ័កបានច្បាស់លាស់ដែរ ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តទាល់តែសោះក្នុងការប្រៀបធៀបវត្ថុទាំងពីរក្នុងគ្រប់យ៉ាងលម្អិត ។ នៅពេលដែលប៉ូលនឹងធានាដល់ជនជាតិអេភេសូរពីការសុំកូនរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់បង្រៀនថាឧបសគ្គដែលធ្លាប់រារាំងពួកគេឥឡូវនេះត្រូវបានដកចេញហើយ ។ នោះគឺនៅក្នុងពិធី ។ សម្រាប់ពិធីសម្អាត និងយញ្ញបូជា ដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានឧទ្ទិសថ្វាយព្រះអម្ចាស់ បានញែកពួកគេចេញពីសាសន៍ដទៃ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាមិនអាចមើលឃើញថា អាថ៌កំបាំងខ្ពស់ជាងនេះត្រូវបានគេសំដៅទៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូរ៉ុន? សំណួរនៅទីនោះទាក់ទងនឹងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ម៉ូសេ ដែលសាវ័កក្លែងក្លាយកំពុងព្យាយាមជំរុញប្រជាជនគ្រីស្ទាន ។ ប៉ុន្តែដូចនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកកាឡាទី គាត់បានយកការពិភាក្សានោះឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ដើម្បីនិយាយទៅកាន់ចំណុចចាប់ផ្តើមរបស់វា - ដូច្នេះគាត់បានធ្វើនៅក្នុងវគ្គនេះ ។ ត្បិតបើអ្នកគិតថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្នុងពិធីជាងការចាំបាច់ក្នុងការធ្វើពិធីនោះ តើអ្វីជាចំណុចសំខាន់ក្នុងការហៅពួកគេថាជា «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង» [កូឡុស. ២: ១៤]? ជាងនេះទៅទៀត ហេតុអ្វីបានជាដាក់ការប្រោសលោះរបស់យើងស្ទើរតែទាំងស្រុងដោយការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបាន "លុបចោល"? ដូច្នេះ រឿងខ្លះឯងស្រែកថា យើងគួរចាត់ទុកវាជារឿងក្នុងចិត្តជាង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តថាខ្ញុំបានមកលើការយល់ដឹងពិតប្រាកដនៃវា - ផ្តល់សេចក្តីពិតនូវអ្វីដែល

Augustine នៅកន្លែងណាមួយពិតប្រាកដបំផុតសរសេរ ឬយកចេញពីពាក្យ ច្បាស់លាស់របស់សាវ័ក ៖ នៅក្នុងពិធីរបស់ជនជាតិយូដាមានការសារភាពពីអំពើ បាបជាងការដង្ហាយឆ្គួនសម្រាប់ ពួកគេ [ហេព្រើរ ១០:១ លេវី ១៦:២១] ។ តើជនជាតិយូដាបានធ្វើអ្វីទៀតដោយការលះបង់របស់ខ្លួន ជាជាងសារភាព កំហុសនៃសេចក្តីស្លាប់ ដោយព្រោះពួកគេបានជំនួសការបរិសុទ្ធជំនួសខ្លួន? តើ ពួកគេបានសម្រេចអ្វីទៀតជាមួយនឹងការសម្អាត ប៉ុន្តែសារភាពថាខ្លួនមិន បរិសុទ្ធ? ដូច្នេះ ពួកគេបានបន្តជាថ្មីនូវ «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ» នៃ អំពើបាប និងភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែក្នុងការផ្តល់ភស្តុតាងបែបនេះ មិនមានការដោះលែងនោះទេ ។ សាវ័កដោយហេតុផលនេះបានសរសេរថា ៖ « តាំងពីការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានកើតឡើង ការប្រោសលោះពីការរំលង ដែលនៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានសម្រេចហើយ» [ហេ. ៩:១៥] ។ ដូច្នេះ សាវ័កបានហៅពិធីយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា «ចំណងដែលបានសរសេរទាស់នឹង» [កូរុ . 2:14] អ្នកដែលសង្កេតមើលពួកគេ ចាប់តាំងពីតាមរយៈពិធីបែបនេះ ពួកគេ បានបញ្ជាក់ដោយចំហនូវការថ្កោលទោស និងភាពមិនស្អាតស្អំរបស់ខ្លួន [ហេ ព្រើរ ១០:៣] មិនមានភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងការពិតដែលថាពួកគេក៏ជាអ្នកចូលរួម ក្នុងព្រះគុណដូចគ្នាជាមួយយើងដែរ ។ ដ្បិតពួកគេបានទទួលការនោះនៅក្នុងព្រះ គ្រីស្ទ ។ មិនមែនក្នុងពិធីដែលសាវ័កនៅក្នុងវគ្គនោះខុសពីព្រះគ្រីស្ទទេ ដរាបណា ពិធីទាំងនេះនៅពេលនោះកំពុងប្រើ បានបិទបាំងសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យើង ប្រារព្ធពិធីនោះដោយពិចារណាក្នុងខ្លួនគេថាត្រឹមត្រូវណាស់ដែលហៅថា «ចំណង ដែលបានសរសេរប្រឆាំងនឹងការសង្គ្រោះនៃមនុស្ស» ។ សម្រាប់ពួកគេគឺជាការ និយាយចងង្វាក់សារផ្លូវច្បាប់ដែលបញ្ជាក់ពីកាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្ស ។ នៅពេល

ដែលសាវ័កក្លែងក្លាយចង់ចងព្រះវិហារគ្រិស្តានម្តងទៀត ដើម្បីសង្កេតមើលពួកគេ ប៉ុន្តែដោយហេតុផលដ៏ល្អ ដោយបានកំណត់ឡើងវិញយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនូវគោល បំណងចុងក្រោយរបស់ពួកគេ បានព្រមានពួកកូរ៉ុសអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកគេ នឹងរអិលត្រឡប់មកវិញ ប្រសិនបើពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនពួកគេស្ថិតនៅក្រោម ច្បាប់នៃពិធីនៅក្នុងនេះ ។ ផ្លូវ [កូរ៉ុស. 2:16] ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួក គេត្រូវបានដកហូតនូវអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ចាប់តាំងពីពេលដែលគាត់ បានធ្វើដង្ហាយឆ្នួនដ៏អស់កល្បជានិច្ច គាត់បានលុបចោលការប្រតិបត្តិប្រចាំថ្ងៃ ទាំងនោះ ដែលអាចត្រឹមតែបញ្ជាក់ពីអំពើបាប ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីលុប បំបាត់ពួកគេ ។

ជំពូកទី VIII

ការពន្យល់អំពីសីលធម៌ និង ក្រិត្យវិន័យ (បញ្ញត្តិដប់ប្រការ)

(ច្បាប់សីលធម៌ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃច្បាប់ធម្មជាតិ ១-២០)

1. តើបញ្ញត្តិដប់ប្រការសម្រាប់យើងជាអ្វី?

នៅទីនេះខ្ញុំគិតថាវានឹងមិននៅក្រៅកន្លែងដើម្បីណែនាំបញ្ញត្តិដប់ប្រការនៃច្បាប់ជាមួយនឹងការពន្យល់ខ្លីអំពីពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ ចំណុចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងក៏នឹងបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់៖ ការគោរពប្រណិប័តន៍ជាសាធារណៈដែលព្រះបានកំណត់ទុកគឺនៅតែជាធរមាន ។ បន្ទាប់មកនឹងមកដល់ការបញ្ជាក់នៃចំណុចទីពីរបស់ខ្ញុំ៖ ថាជនជាតិយូដាមិនត្រឹមតែបានរៀនពីច្បាប់អំពីលក្ខណៈពិតនៃការគោរពព្រះជាអ្វី ។ ប៉ុន្តែក៏ថាដោយសារពួកគេមើលឃើញថាខ្លួនឯងមិនអាចប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ ពួកគេមានការភ័យខ្លាចនឹងការវិនិច្ឆ័យដោយជៀសមិនរួចទោះបីជាមិនសុខចិត្តចំពោះអ្នកសម្រុះសម្រួលក៏ដោយ ។ ឥឡូវនេះ ក្នុងការសង្ខេបនូវអ្វីដែលតម្រូវសម្រាប់ចំណេះដឹងពិតនៃព្រះ យើងបានបង្រៀនថាយើងមិនអាចមានគភ៌ទ្រង់ដោយភាពអស្ចារ្យ ដោយមិនត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ភ្លាមៗនោះទេ ហើយដូច្នេះត្រូវបង្ខំឱ្យថ្វាយបង្គំទ្រង់ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់យើងអំពីចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើង យើងបានដាក់ចេញនូវចំណុចសំខាន់នេះថា ទទេនៃគំនិតទាំងអស់នៃគុណធម៌របស់យើង ហើយកាត់ចេញពីការធានាទាំងអស់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង—តាមពិត ខូច និងខ្ទេចខ្ទាំដោយការដឹងខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ភាពក្រីក្រ យើងអាចរៀនពីភាព

រាបទាបពិតប្រាកដ និងការបន្ទាបបន្ថោកខ្លួនឯង ។ ទាំងពីរនេះ ព្រះអម្ចាស់
សម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ។ ទីមួយ ដោយអះអាងថាខ្លួនគាត់មាន
អំណាចស្របច្បាប់ក្នុងការបញ្ជា គាត់បានហៅយើងឱ្យគោរពដល់ទេវភាពរបស់
គាត់ ហើយបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលកុហក និងរូបបញ្ចូល ។ ទីពីរ ដោយបានផ្សាយ
ច្បាប់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បន្ទោសយើងទាំងអស់កម្លាំងនិងអំពើ
ទុច្ចរិតរបស់យើង ។ សម្រាប់ធម្មជាតិរបស់យើង អាក្រក់ និងខូចទ្រង់ទ្រាយគឺ
តែងតែប្រឆាំងភាពទៀងត្រង់របស់គាត់; ហើយសមត្ថភាពរបស់យើង ខ្សោយ
និងខ្សោយក្នុងការធ្វើល្អ គឺនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះ
ច្បាប់ខាងក្នុងដែលយើងបានពិពណ៌នាខាងលើថាជាបានសរសេរ សូម្បីតែឆ្លាក់
លើដួងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ ក្នុងន័យមួយអះអាងនូវរឿងដូចគ្នាដែលត្រូវរៀន
ពីតារាងទាំងពីរ ។ ព្រោះសតិរបស់យើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងគេងលក់ស្តប់ស្តល់
ជានិរន្តរ៍ ដោយមិនធ្វើជាសាក្សីខាងក្នុង និងតាមដាននូវអ្វីដែលយើងជំពាក់ព្រះ
ជាម្ចាស់ ដោយមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពខុសគ្នារវាងអំពើល្អ និងអាក្រក់ ហើយ
ការចោទប្រកាន់យើងនៅពេលយើងបរាជ័យក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ
មនុស្សត្រូវបានលាក់ក្នុងភាពងងឹតដោយសារកំហុស ដែលគាត់ស្ទើរតែមិនចាប់
ផ្ដើមយល់តាមច្បាប់ធម្មជាតិនេះនូវអ្វីដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះអាចទទួល
យកបាន ។ ប្រាកដណាស់ គាត់នៅឆ្ងាយពីការប៉ាន់ស្មានពិតប្រាកដរបស់វា ។
លើសពីនេះ ព្រះអង្គមានចិត្តក្រអឺតក្រទម និងមហិច្ឆតាខ្លាំងពេក ហើយខ្វាក់
ភ្នែកដោយការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង រហូតដល់មិនអាចមើលខ្លួនឯងបាន ហើយចុះ
មកក្នុងខ្លួនឯង ដើម្បីបន្ទាបខ្លួន និងបន្ទាបខ្លួន ។ សារភាពពីស្ថានភាពដ៏
លំបាករបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ (ដោយសារតែវាចាំបាច់ទាំងសម្រាប់ភាព

ក្រអឺតក្រទមរបស់យើង និងសម្រាប់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់យើង) ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់យើងនូវច្បាប់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរមួយ ដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើងនូវ សាក្សីកាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងច្បាប់ធម្មជាតិ រំសាយ ចោលនូវភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង ហើយធ្វើកូដកម្មបន្ថែមទៀត ។ ស្មារតី និង ការចងចាំរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំងក្លា

2. ភាពមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃក្រឹត្យវិន័យ

ឥឡូវនេះ អ្វីដែលត្រូវរៀនពីក្រឹត្យវិន័យអាចយល់បានយ៉ាងងាយ ៖ ថាព្រះជា ម្ចាស់ទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតរបស់យើង ទ្រង់មានចំពោះយើងដោយត្រឹមត្រូវកន្លែង ប្រសិនបើព្រះវរបិតា និងព្រះអម្ចាស់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាដោយសារតែសិរី ល្អ សេចក្តីគោរព សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការកោតខ្លាច ។ ប្រាកដណាស់ថា យើងមិនមានសិទ្ធិធ្វើតាមចិត្តតំនិត គ្រប់ទីកន្លែងដែលវាជំរុញយើងទេ ប៉ុន្តែ អាស្រ័យលើឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ គួរតែឈរយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់តែមួយ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីសុចរិត និងភាពទៀងត្រង់នោះជាទីគាប់ព្រះ ហឫទ័យទ្រង់ តែទ្រង់ស្អប់អំពើទុច្ចរិត ។ ដូច្នេះហើយ ដោយសារហេតុផលនេះ លុះត្រាតែយើងមិនព្រមងាកចេញពីអ្នកបង្កើតរបស់យើងដោយការដឹងគុណដ៏ ឈ្លាសវៃទេនោះ យើងត្រូវស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ ប្រសិនបើយើងពេញចិត្តនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ទើបយើងថ្វាយបង្គំ ដល់ព្រះអង្គ នូវសេចក្តីគោរពដ៏សមគួរដល់ព្រះអង្គ ដូច្នេះហើយ ការថ្វាយបង្គំ ព្រះអង្គដោយច្បាប់តែមួយគត់ គឺការប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងភាពបរិសុទ្ធ ។ ហើយយើងមិនអាចធ្វើពុតជាលេសថាយើងខ្វះសមត្ថភាព

ហើយដូចជាកូនបំណុលក្រីក្រមិនអាចសងបានដែរ ។ វាមិនសមស្របបើយើង ក្នុងការវាស់ស្ទង់សិរីល្អរបស់ព្រះតាមសមត្ថភាពរបស់យើងទេ ។ ទោះយើងជាអ្វីក៏ ដោយ ព្រះអង្គនៅតែដូចព្រះអង្គជានិច្ច៖ មិត្តនៃសេចក្តីសុចរិត ជាសត្រូវនៃ អំពើទុច្ចរិត ។ អ្វីក៏ដោយដែលគាត់ទាមទារពីយើង (ព្រោះគាត់អាចទាមទារតែអ្វី ដែលត្រឹមត្រូវ) យើងត្រូវតែគោរពតាមកាតព្វកិច្ចធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើង មិនអាចធ្វើបានគឺជាកំហុសរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើពណ្តារបស់យើងដែល អំពើបាបគ្រប់គ្រង [រ៉ូម ៦:១២] ដូច្នេះយើងបានចងថា យើងមិនមានសេរី ភាពក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតារបស់យើងទេ វាគ្មានហេតុផលណាដែលយើង គួរទាមទារជាការការពារឡើយ ត្បិតអំពើអាក្រក់នៃភាពចាំបាច់នោះស្ថិតនៅក្នុង ខ្លួនយើង ហើយត្រូវកំណត់ចំពោះយើង ។

(យើងរៀនថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ថាទ្រង់មានចិត្តមេត្តា និងបរិសុទ្ធ ហើយដោយសេចក្តីសប្បុរសធម៌មានការស្តាប់បង្គាប់ 3-5)

3. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់មានគោលដៅវិជ្ជមាន

នៅពេលដែលយើងបានទទួលផលពីការបង្រៀននៃច្បាប់ដល់កម្រិតនេះ យើង ត្រូវតែនៅក្រោមការណែនាំរបស់វាចុះមកក្នុងខ្លួនយើង ។ ពីនេះទៅទៀតយើង អាចសន្និដ្ឋានបានពីយ៉ាង ។ ទីមួយ ដោយប្រៀបធៀបភាពសុចរិតនៃក្រឹត្យវិ ន័យជាមួយនឹងជីវិតរបស់យើង នោះយើងរៀនពីចម្ងាយពីការអនុលោមតាមឆន្ទៈ របស់ព្រះ ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ យើងមិនសក្តិសមក្នុងការកាន់កាប់ កន្លែងរបស់យើងក្នុងចំណោមសត្វរបស់គាត់នៅមិនសូវត្រូវបានគេចាត់ទុកជាកូន របស់គាត់ឡើយ ។ ទីពីរ ដោយពិចារណាលើអំណាចរបស់យើង យើងរៀនថា

ពួកវាមិនត្រឹមតែខ្សោយពេកក្នុងការបំពេញច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនមានទាំងស្រុងដែរ ។ ពីនេះចាំបាច់ធ្វើតាមការមិនទុកចិត្តលើគុណធម៌របស់យើងផ្ទាល់ បន្ទាប់មកការថប់បារម្ភ និងការភ័យខ្លាចនៃចិត្ត ។ ព្រោះមនសិការមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងទម្ងន់នៃអំពើទុច្ចរិតដោយមិនឆាប់មកមុនការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះមិនអាចមានអារម្មណ៍បានដោយមិនបានបង្ហាញពីភាពភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីភ័យខ្លាចនោះទេ ។ ដូច្នេះផងដែរ ដោយមានការបង្ខាំងដោយភស្តុតាងនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់វា សតិសម្បជញ្ញៈមិនអាចធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៃអំណាចរបស់វាភ្លាមៗនោះទេ ។ អារម្មណ៍ទាំងពីរនេះបង្កើតឱ្យមានការបន្ទាបខ្លួន និងការបន្ទាបខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ទីបំផុត វាបានកើតមានឡើងថា បុរសនោះដោយភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងដោយការយល់ដឹងអំពីសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលគាត់មើលឃើញថាជាការគំរាមកំហែងគាត់ដោយយុត្តិធម៌ ដោយសារភាពទុច្ចរិតរបស់គាត់ទទួលយកខ្លួនគាត់ទៅកាន់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយ ដូចជាសុវត្ថិភាពតែមួយគត់ ។ ដូច្នេះ ដោយដឹងថាគាត់មិនមានលទ្ធភាពទូទាត់តាមច្បាប់ដែលគាត់ជំពាក់ ហើយអស់សង្ឃឹមក្នុងខ្លួនគាត់ គាត់ត្រូវបានជំរុញឱ្យស្វែងរក និងរង់ចាំជំនួយពីត្រីមាសផ្សេងទៀត ។

4. ការសន្យា និងការគំរាមកំហែង

ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនពេញចិត្តនឹងការទទួលបានការគោរពចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេ ។ ដើម្បីពង្រឹងដួងចិត្តរបស់យើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសុចរិត និងដោយស្អប់អំពើទុច្ចរិត ទ្រង់បានបន្ថែមការសន្យានិងការគំរាមកំហែ

ង ។ ដោយសារភ្នែកនៃចិត្តរបស់យើងខ្វាក់ខ្លាំងពេកមិនអាចរំកិលតែដោយភាពស្រស់ស្អាតនៃអំពើល្អនោះទេ ព្រះបិតារបស់យើងដែលមានចិត្តមេត្តាករុណាបំផុតបានស្ម័គ្រចិត្តទាក់ទាញយើងដោយភាពផ្អែមល្អៃមនៃរង្វាន់ដើម្បីស្រឡាញ់និងស្វែងរកទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រកាសថា រង្វាន់សម្រាប់គុណធម៌ត្រូវបានរក្សាទុកជាមួយគាត់ ហើយថាអ្នកដែលគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់គេមិនធ្វើដូច្នេះដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ប្រកាសថា អំពើទុច្ចរិតមិនត្រឹមតែស្អប់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគេនឹងមិនរួចផុតពីការផ្ដន្ទាទោសទេ ព្រោះគាត់ផ្ទាល់នឹងសងសឹកចំពោះការមើលងាយរបស់គាត់ ។ ហើយដើម្បីដាស់តឿនយើងគ្រប់មធ្យោបាយ ទ្រង់សន្យាទាំងពរជ័យក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងពរជ័យអស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានគំរាមកំហែងដល់អ្នករំលងមិនតិចទេ ដោយមានគ្រោះមហន្តរាយក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន ជាងការដាក់ទោសដល់សេចក្ដីស្លាប់ជារៀងរហូត ។ ចំពោះការសន្យានោះ (អ្នកណាដែលធ្វើការទាំងនេះនឹងរស់នៅក្នុងការទាំងនោះ) [លេវីវីនយ. ១៨:៥] និងការគំរាមកំហែងដែលត្រូវគ្នារបស់វា (ព្រលឹងដែលធ្វើបាបនឹងត្រូវស្លាប់) [អេសេគាល ១៨:៤,២០] ដោយគ្មានការសង្ស័យ មានសេចក្ដីយោងទៅលើភាពអមតៈ ឬសេចក្ដីស្លាប់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ។ កន្លែងណាដែលមានសេចក្ដីមេត្តាករុណា ឬសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើង នៅក្រោមអតីតត្រូវបានផ្ទុកនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នៅក្រោមការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បចុងក្រោយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ បញ្ជីដ៏វែងនៃពរជ័យ និងបណ្ដាសាបច្ចុប្បន្នក៏ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងច្បាប់ [លេវីវីនយ. ២៦:៣-៣៩ ចោទិយកថា ជំពូកទី ២៨] ។ ហើយនៅក្នុងការដាក់ទោស ភាពបរិសុទ្ធដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង

សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការបោកប្រាស់ពីរង្វាន់របស់វា សេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ផងដែរ ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជំពាក់បំណុលគេយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ទោះជាព្រះអង្គទាមទារអ្វីពីយើង ព្រះអង្គទាមទារដោយសិទ្ធិឥតខ្ចោះដូចបំណុល ។ ប៉ុន្តែការសងបំណុលមិនសមនឹងទទួលបានរង្វាន់ទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលការសន្យារបស់ពួកគេនាំមកឱ្យយើងមួយផ្នែកត្រូវបានបញ្ជាក់ មួយផ្នែកនឹងកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់វា? វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់បច្ចុប្បន្ន ប្រសិនបើយើងប្រកាន់យក ហើយពិចារណាថា ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ថា តើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះការប្រតិបត្តិរបស់វាប៉ុណ្ណា នៅក្នុងការសន្យានៃក្រឹត្យវិន័យនោះ ពុំមានបញ្ញត្តិនៃសេចក្តីសុចរិតធម្មតានោះទេ ។ ហើយថាការដាក់ទោសទណ្ឌដើម្បីឱ្យអំពើទុច្ចរិតកាន់តែត្រូវស្អប់ខ្ពើម ក្រែងលោមនុស្សមានបាបជាប់ក្នុងអំពើអាក្រក់ភ្លេចការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកច្បាប់ដែលបានរៀបចំសម្រាប់គេ ។

5. ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ

ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងការប្រទានការគ្រប់គ្រងនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ទ្រង់បានបង្វែរគ្រប់ផ្នែករបស់វាទៅតាមឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដោយហេតុនេះបង្ហាញថា គ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ជាងការស្តាប់បង្គាប់នោះទេ ។ ការលេងសើចរបស់ចិត្តមនុស្សកាន់តែច្រើន គឺសុបិនឃើញពិធីផ្សេងៗដែលគួរសមនឹងគាត់ នោះយើងគួរតែខស្សាហ៍សម្គាល់ការពិតនេះ ។ គ្រប់សម័យកាល សេចក្តីប្រកាន់នៃសាសនានេះ ព្រោះជាឫសគល់នៃធម្មជាតិរបស់

មនុស្សបានសម្តែងហើយនៅតែសម្តែងខ្លួនឯង ។ សម្រាប់មនុស្សតែងតែរីករាយ ក្នុងការសម្រេចបាននូវវិធីមួយចំនួនដែលនៅតែទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ក្រៅពី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមអ្វីដែលគេចាត់ទុកជាទូទៅថាជា អំពើល្អ បញ្ញត្តិនៃក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានចាត់ទុកជាកន្លែងតូចចង្អៀតពេក ខណៈ ដែលសិក្ខាបទរាប់មិនអស់នោះកាន់កាប់ស្ទើរតែពេញទី ។ ប៉ុន្តែ ម៉ូសេមាន បំណងអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែដើម្បីទប់នឹងភាពទុច្ចរិតបែបនេះ នៅពេលបន្ទាប់ពីការ ប្រកាសនៃក្រឹត្យវិន័យ លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនដូចតទៅ ៖ « ចូរ ប្រតិបត្តិតាម ហើយស្តាប់តាមពាក្យទាំងនេះដែលយើងបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បី ឲ្យបានសុខសប្បាយជាមួយអ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នកបន្ទាប់មក ។ អ្នករាល់គ្នា ជារៀងរហូត ពេលដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងគាប់ព្រះហឫទ័យចំពោះព្រះ ។ »] ។ ពីមុន ម៉ូសេបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅចំពោះមុខប្រជាជាតិដទៃទៀត គឺថាវាទទួលយកការវិនិច្ឆ័យ សិក្ខា បទ និងពិធីនានាពីព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានបន្ថែមថា ៖ « ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនឯង ហើយចាំយាមព្រលឹងឯង ក្រែងឯងភ្លេចពាក្យដែលភ្នែកឯង បានឃើញ ហើយក្រែងគេឃ្លាតចេញពីចិត្តឯងគ្រប់ពេល » ។ ចោទិយកថា ៤:៩] ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះបានទតឃើញជាមុនថា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងមិន សម្រាកឡើយ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលក្រឹត្យវិន័យហើយ ប៉ុន្តែក្រោយមក នឹងចេញនូវសិក្ខាបទថ្មី លុះត្រាតែពួកគេមានការអត់ធ្មត់ខ្លាំង ។ ត្រង់នេះ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ភាពឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិត យល់បានហើយ ។ នេះគួរតែជាការ រឹតត្បិតខ្លាំងបំផុត ប៉ុន្តែគេមិនបានបដិសេធពីការសន្មតដែលហាមប្រាមនោះឡើយ ។ ចុះយើងរំលឹក? ប្រាកដណាស់ យើងត្រូវបានរារាំងដោយការនិយាយដដែល

ល ។ គ្មានការសង្ស័យទេថា ការបង្រៀនដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះ
អម្ចាស់បានទាមទារសម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យមានសុពលភាពជានិរន្តរ៍ ។ មិនស្តាប់ស្តាប់
នឹងវាទេ តែយើងខំប្រឹងយ៉ាងមោះមុតក្នុងការបង្កើត និងបង្កើតអំពើល្អលើអំពើ
ល្អ ។ ចុះយើងរំលឹក? ប្រាកដណាស់ យើងត្រូវបានរារាំងដោយការនិយាយដដែល
ល ។ គ្មានការសង្ស័យទេថា ការបង្រៀនដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះ
អម្ចាស់បានទាមទារសម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យមានសុពលភាពជានិរន្តរ៍ ។ មិនស្តាប់ស្តាប់
នឹងវាទេ តែយើងខំប្រឹងយ៉ាងមោះមុតក្នុងការបង្កើត និងបង្កើតអំពើល្អលើអំពើ
ល្អ ។

*(វាគ្គីជាការយល់ខាងវិញ្ញាណ ហើយបកស្រាយដោយយោងទៅលើគោល
បំណងនៃអ្នកច្បាប់, 6-10)*

6. ដោយសារបញ្ញត្តិគឺជាក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ទាំងស្រុង

ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងបានមានក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់យ៉ាងពេញ
លេញហើយ នោះអ្វីដែលខ្ញុំបានកំណត់រួចហើយអំពីមុខងារ និងការប្រើប្រាស់
របស់វានឹងត្រូវបានបញ្ជាក់កាន់តែសម និងផលចំណេញ ។ ប៉ុន្តែ មុននឹងយើង
បន្តចាត់ចែងអត្ថបទនីមួយៗ វាបង្ហាញឱ្យឃើញតែយើងដើម្បីមើលអ្វីដែលបង្កើត
ជាចំណេះដឹងទូទៅនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ ជាដំបូង សូមឲ្យយើងយល់ស្របថា តាមរ
យៈច្បាប់ ជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមិនត្រឹមតែចំពោះភាពស្មោះត្រង់ខាង
ក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះសេចក្តីសុចរិតខាងក្នុង និងខាងវិញ្ញាណ ។ ទោះបី
ជាមិនមាននរណាម្នាក់អាចបដិសេធការនេះ តិចតួចណាស់ដែលបានកត់សម្គាល់
ត្រឹមត្រូវ ។ នេះកើតឡើងដោយសារតែពួកគេមិនសម្លឹងមើលក្រឹត្យវិន័យ ដោយ

លក្ខណៈនៃបញ្ញត្តិក៏ត្រូវវាយតម្លៃផងដែរ ។ បើ ហាមប្រាមអំពើសហាយស្មន់ ឃាតកម្ម ឬចោរកម្ម ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា បុគ្គលដែលគិតក្នុងចិត្តថា ចង់សហាយស្មន់ សម្លាប់ ឬលួច តែមិនប្រព្រឹត្តអំពើនោះ នឹងមិនជាប់ទោសឡើយ ។ នោះគឺដោយសារយុត្តាធិការរបស់អ្នកបង្កើតច្បាប់មរណៈពង្រីកតែទៅលើសណ្តាប់ធ្នាប់នយោបាយខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ពិធីបរិសុទ្ធរបស់គាត់មិនត្រូវបានរំលោភបំពានទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលឧក្រិដ្ឋកម្មជាក់ស្តែងត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ដែលភ្នែកគ្មានអ្វីគេចចេញ ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយច្រើននឹងរូបរាងខាងក្រៅ ដូចចិត្តបរិសុទ្ធ ស្ថិតនៅក្រោមការហាមប្រាមនៃការសម្លាប់សហាយស្មន់ និងការលួច ហាមតណ្ហា កំហឹង ស្អប់ លោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាង ការបោកបញ្ឆោតនិងអំពើផ្សេងៗ ។ ដោយសារព្រះជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ខាងវិញ្ញាណ គាត់និយាយមិនតិចជាងព្រលឹងទេ ។ ប៉ុន្តែ ការសម្លាប់ដែលកើតចេញពីព្រលឹង នោះមានដោយកំហឹង និងការស្អប់ ។ ចោរកម្ម លោភលន់ អាក្រក់ លោភលន់; កាមរោគ, ក្នុងតណ្ហា ។ ច្បាប់របស់មនុស្សក៏នឹងនិយាយដែរថា ទាក់ទងនឹងគោលបំណង និងចេតនា មិនមែនជាឱកាសកើតឡើងនោះទេ ។ ខ្ញុំយល់ស្រប ប៉ុន្តែពួកគេជាចេតនាដែលចេញមកក្នុងការបើកចំហ ។ ពួកគេកំណត់ដោយចេតនានូវអ្វីដែលឧក្រិដ្ឋកម្មនីមួយៗត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្វែងរកគំនិតសម្ងាត់ទេ ។ ដូច្នេះ របស់មនុស្សគឺពេញចិត្តនៅពេលដែលបុរសម្នាក់គ្រាន់តែរក្សាដែរបស់គាត់ពីការប្រព្រឹត្តខុស ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារច្បាប់ស្ថានសួគ៌ត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់ព្រលឹងយើង នោះពួកគេត្រូវតែដាក់កំហិតនៅដើមដំបូង ដើម្បីឲ្យវាអាចត្រូវបានអនុវត្តដោយយុត្តិធម៌ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សទូទៅ សូម្បីតែពួកគេបិទបាំងការមើលងាយច្បាប់យ៉ាងខ្លាំងក៏តែងចង់ភ្នែក

ជើង ដៃ និងគ្រប់ផ្នែកនៃរាងកាយឲ្យគោរពច្បាប់ខ្លះដែរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នា
នេះ ពួកគេរក្សាបេះដូងឱ្យនៅឆ្ងាយពីការស្តាប់បង្គាប់ទាំងអស់ ហើយគិតថាខ្លួន
បានរួចផុតពីការលើកលែងទោស ប្រសិនបើពួកគេលាក់ដោយគុណធម៌ពីមនុស្ស
ពីអ្វីដែលពួកគេធ្វើនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ ។ ពួកគេឮថា ៖ «អ្នកមិនត្រូវ
សម្លាប់ទេ ។ អ្នកមិនត្រូវផិតក្បត់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវលួច» ។ ពួកគេមិនចូល
រួមជាមួយស្រីពេស្យាទេ ។ ពួកគេមិនដាក់ដៃលើទំនិញរបស់អ្នកដទៃទេ ។ មក
ដល់ពេលនេះល្អណាស់ ។ ប៉ុន្តែដោយចិត្តអស់ចិត្ត គេដកដង្ហើមចេញ ដុត
ដោយតណ្ហា សម្លឹងមើលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃដោយចិត្តលោភលន់ ។ ឥឡូវ
នេះ ពួកគេខ្វះចំណុចសំខាន់នៃច្បាប់ ។ ខ្ញុំសុំសួរថា ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ មក
ពីណា បើមិនអើពើនឹងអ្នកច្បាប់ ទើបគេធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត ជាជាងការ
ប្រមាទរបស់ខ្លួន? ប៉ុលប្រឆាំងនឹងពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ដោយបញ្ជាក់ថា «ច្បាប់គឺ
ខាងវិញ្ញាណ» [រ៉ូម. ៧:១៤] ។ ដោយវិធីនេះគាត់មានន័យថាវាមិនត្រឹមតែ
ទាមទារឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពីព្រលឹង គំនិត និងឆន្ទៈប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ
ទាមទារនូវភាពបរិសុទ្ធនៃទេវតា ដែលសម្អាតរាល់ការបំពុលនៃសាច់ឈាម
ដោយគ្មានក្លិនអ្វីក្រៅពីវិញ្ញាណ ។

7. ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានស្តារឡើងវិញនូវការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីក្រឹត្យវិន័យ
នៅពេលដែលយើងនិយាយថានេះជាអត្ថន័យនៃក្រឹត្យវិន័យ យើងមិនជំរុញការ
បកស្រាយថ្មីអំពីខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែយើងកំពុងធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកបក
ប្រែដ៏ល្អបំផុត ។ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានធ្វើឲ្យប្រជាជនមានគំនិតអាក្រក់ថា ៖
អ្នកណាមិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ពីខាងក្រៅ នោះជាអ្នកបំពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ ។

ព្រះគ្រីស្ទបានបន្ទោសកំហុសដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតនេះ ហើយទ្រង់បានប្រកាសពីការ
ក្រឡេកមើលនារីម្នាក់ដែលជាអំពើផិតក្បត់ [ម៉ាថាយ. ៥:២៨] ។ លោក
ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនខ្លួន អ្នកនោះជាឃាតក » [យ៉ូ
ហានទី១ ៣:១៥] ។ ដ្បិតគាត់ធ្វើឲ្យគាត់ « ទទួលខុសត្រូវចំពោះក្រុមប្រឹក្សា »
ដែលដោយការនិយាយអ្វីទាំង និងអ្វីទាំងបានបង្ហាញថាត្រូវអាក់អន់ចិត្ត ។ ទ្រង់
ធ្វើឲ្យ « ត្រូវទទួលខុសត្រូវនឹងភ្លើងនរក » អស់អ្នកដែលបណ្តាសាផ្ទះឡើងដោយ
កំហឹង [ម៉ាថ. ៥:២១-២២; ដំពូក ៥:៤៣] ។ អ្នកដែលមិនយល់ពីការបង្រៀន
ទាំងនេះបានស្រមើស្រមៃដល់ព្រះគ្រីស្ទម្នាក់ទៀតដែលជាម៉ូសេ ដែលជាអ្នកផ្តល់
ច្បាប់នៃដំណឹងល្អ ដែលផ្គត់ផ្គង់នូវអ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងក្រិក្សវិន័យរបស់ម៉ូសេ ។
ការនិយាយធម្មតាអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃក្រិក្សវិន័យនៃដំណឹងល្អនោះ វាលើសពី
ច្បាប់ចាស់ឆ្ងាយណាស់នៅក្នុងការគោរពជាច្រើន គឺជាគំនិតដ៏អាក្រក់បំផុត!
ក្រោយមក នៅពេលដែលយើងប្រមូលផលបូកនៃសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់ នោះវានឹង
ច្បាស់ពីលោកម៉ូសេខ្លួនឯងថា តើការបំពានដ៏មិនគួរសមនេះ បង្ហាញពីបញ្ញត្តិ
របស់ព្រះ ។ បញ្ជាក់ថាភាពបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីការលាក់ពុតទេ
ហើយទាក់ទាញយើងឱ្យចេញឆ្ងាយពីការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិតដ៏នៅអស់កល្ប
ជានិច្ច ។ វាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការបដិសេធកំហុសនេះ ។ ពួកគេបានគិតថា
ព្រះគ្រីស្ទបានបន្ថែមទៅក្នុងក្រិក្សវិន័យ នៅពេលដែលទ្រង់បានស្តារឡើងវិញនូវ
ភាពសុចរិតរបស់វា ដោយទ្រង់បានដោះលែង ហើយសម្អាតវា នៅពេលដែល
ត្រូវបានបិទបាំងដោយភាពមិនពិត ហើយបានសៅហ្មងដោយមេម្សៅរបស់ពួកវា
វីស៊ី [ម៉ាថាយ ១៦:៦ និងស្របគ្នា ។

៨. វិធីឆ្ពោះទៅរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវ ។

សូមឲ្យនេះជាការសង្កេតទីពីរបស់យើង ៖ បទបញ្ញត្តិ និងការហាមប្រាមតែងតែមានច្រើនជាងការបង្ហាញជាពាក្យសម្តី ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រកាន់យកគោលការណ៍នេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងដូចច្បាប់ Lesbian ដែលយើងពឹងផ្អែកលើការបង្វែរបទគម្ពីរដោយមិនមានការអត់ធ្មត់ ដូច្នេះធ្វើអ្វីៗដែលយើងពេញចិត្តចេញពីអ្វីទាំងអស់ ។ តាមរយៈដីព្រៃផ្សេងៗនេះ ពួកគេបង្កឧស្ម័នអំណាចនៃច្បាប់ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដទៃ ពួកគេសង្ឃឹមក្នុងការយល់ដឹង ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែអាចធ្វើទៅបាន ស្វែងរកវិធីណាមួយដើម្បីដឹកនាំយើងជាមួយនឹងជំហានត្រង់ និងរឹងមាំទៅកាន់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំនិយាយថា យើងត្រូវតែសួរថា តើការបកស្រាយគួរតែហួសកម្រិតនៃពាក្យខ្លួនឯងដល់កម្រិតណា ដើម្បីឱ្យវាអាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាមិនមែនជាឧបសម្ព័ន្ធបន្ថែមទៅក្នុងច្បាប់ដ៏ទេវភាពពីភាពរលោងរបស់បុរសទេ ប៉ុន្តែអត្ថន័យដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតប្រាកដរបស់អ្នកច្បាប់ត្រូវបានបកប្រែដោយស្មោះត្រង់ ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិស្ទើរតែទាំងអស់ មានការបង្រួបបង្រួមដែលបង្ហាញឱ្យឃើញបែបនេះ ដែលអ្នកដែលនឹងបង្ហាងការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីច្បាប់នៅក្នុងភាពតូចចង្អៀតនៃពាក្យនេះ សមនឹងទទួលបានការសើចចំអក ។ ដូច្នេះ ការបកស្រាយយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃច្បាប់គឺហួសពីពាក្យ ។ ប៉ុន្តែនៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណានោះនៅតែមិនច្បាស់លាស់ លុះត្រាណាមានវិធានការណាមួយត្រូវបានកំណត់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថា នេះនឹងក្លាយជាច្បាប់ដ៏ល្អបំផុត ប្រសិនបើការយកចិត្តទុកដាក់ត្រូវបានដឹកនាំទៅហេតុផលនៃបទបញ្ញត្តិ ។ នោះគឺនៅក្នុងបញ្ញត្តិនីមួយៗ ដើម្បីពិចារណាពីមូលហេតុដែលវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ជាឧទាហរណ៍ រាល់សិក្ខាបទទាំងបញ្ចា ឬហាម ។ ការពិត

នៃប្រភេទនីមួយៗ មកក្នុងចិត្តភ្លាមៗ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលហេតុផល ឬ គោលបំណង ។ គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិទីប្រាំ គឺកិត្តិយសដែលគួរតែត្រូវបានបង់ ដល់អ្នកដែលព្រះបានចាត់ឲ្យ ។ នេះហើយជាខ្លឹមសារនៃបញ្ញត្តិថា ជាការត្រឹម ត្រូវ និងគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ សម្រាប់យើងរាល់គ្នាគោរពដល់អ្នកដែលទ្រង់ បានប្រទាននូវឧត្តមភាព ហើយថាគាត់ស្អប់ខ្ពើមនឹងវិស្វសនឹងគេ ។ គោល បំណងនៃបញ្ញត្តិទីមួយគឺថាព្រះតែមួយគត់ដែលត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ [ចោទិយក ថា២០:២-៣; ៦:៤-៥] ។ ដូច្នេះ ខ្លឹមសារនៃសិក្ខាបទនោះ នឹងមានថា សទ្ទា ពោលថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ ទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយថាស្អប់ខ្ពើម ដូច្នេះ នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនីមួយៗ យើងត្រូវស៊ើបអង្កេតពីអ្វីដែលវាពាក់ព័ន្ធ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកគោលបំណងរបស់វា រហូតទាល់តែយើងរកឃើញនូវអ្វី ដែលអ្នកច្បាប់ផ្តល់សក្ខីកម្មនៅទីនោះ ដើម្បីផ្តាច់ចិត្ត ឬមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួន គាត់ ។ ជាចុងក្រោយ ពីរឿងដូចគ្នានេះ យើងត្រូវលើកយកការឈ្លោះប្រកែក គ្នាពីភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងលក្ខណៈនេះ ៖ ប្រសិនបើការនេះគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ ជាម្ចាស់ នោះផ្ទុយនឹងទ្រង់មិនពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើការនេះមិនពេញចិត្ត ផ្ទុយ នឹងពេញចិត្តគាត់ ។ ប្រសិនបើគាត់បញ្ជាការនេះ គាត់បានហាមឃាត់ផ្ទុយពីនេះ ប្រសិនបើគាត់ហាមឃាត់ការនេះ គាត់បានបង្គាប់ផ្ទុយ

១. បទបញ្ជា និងការហាមឃាត់

អ្វីដែលយើងកំពុងប៉ះពាល់ដោយមិនច្បាស់លាស់នឹងក្លាយជាច្បាស់ក្នុងការអនុវត្ត នៅពេលយើងពន្យល់ពីព្រះបញ្ញត្តិ ។ ដូច្នេះ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការប៉ះវា លើកលែងតែយើងត្រូវតែបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីនូវចំណុចចុងក្រោយជាមួយនឹងភស្តុតាង ដាច់ដោយឡែក ។ បើមិនដូច្នោះទេ វានឹងមិនត្រូវបានយល់ទេ ប្រសិនបើយល់

ប្រហែលជាដំបូងហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផល ។ យើងមិនចាំបាច់បញ្ជាក់ថា ពេលរបស់ល្អត្រូវបានបង្កប់នោះទេ អំពើអាក្រក់ដែលមានទំនាស់នឹងត្រូវហាមឃាត់ ។ គ្មានអ្នកណាមិនព្រមទទួលស្គាល់រឿងនេះទេ ។ ថា កាតព្វកិច្ចផ្ទុយត្រូវបានបង្កប់ នៅពេលដែលអំពើអាក្រក់ត្រូវបានហាមឃាត់ ក៏នឹងត្រូវបានទទួលយកដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យធម្មតា ។ ជាការពិត វាជារឿងធម្មតាដែលនៅពេលដែលគុណធម៌ត្រូវបានសរសើរ អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេត្រូវបានថ្កោលទោស ។ ប៉ុន្តែយើងទាមទារអ្វីមួយច្រើនជាងអ្វីដែលឃ្លាទាំងនេះជាទូទៅមានន័យ ដោយសារគុណធម៌ផ្ទុយនឹងអនុសរណៈ មនុស្សជាធម្មតាមានន័យថា រៀបចំចាកពីឧបាទាននោះ ។ យើងនិយាយថា គុណធម៌ហួសពីនេះទៅផ្ទុយពីកាតព្វកិច្ច និងការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនេះ “អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់” ធម្មតារបស់មនុស្សនឹងឃើញតែថា យើងត្រូវតែចៀសវាងការប្រព្រឹត្តខុស ឬចង់ធ្វើដូច្នេះ ។ លើសពីនេះ វាមានតម្រូវការដែលយើងផ្តល់ជំនួយដល់ជីវិតអ្នកជិតខាងរបស់យើងទាំងអស់ដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាខ្ញុំមិននិយាយមិនសមហេតុផល ៖ ព្រះហឫទ័យយើងកុំឱ្យធ្វើបាប ធ្វើបាបបងប្អូនដោយអយុត្តិធម៌ ពីព្រោះគាត់ចង់ឱ្យជីវិតរបស់បងប្រុសនោះជាទីស្រឡាញ់ និងមានតម្លៃសម្រាប់យើង ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គាត់ទាមទារនូវកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអាចអនុវត្តចំពោះការអភិរក្សរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញពីរបៀបដែលគោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិតែងតែបង្ហាញដល់យើងនូវអ្វីដែលនៅទីនោះបានណែនាំ ឬហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើ ។

**10. តាមរយៈភាសាដើរដំបូងក្រីក្ររំលឹកឡើងវិញយើងមានការស្តាប់ខ្លួនកាន់តែខ្លាំង
ចំពោះអំពើបាប**

ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈបញ្ញត្តិពាក់កណ្តាល បង្ហាញសញ្ញាតាម
រយៈ synecdoche នូវអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ជាជាងបង្ហាញវា? ខណៈពេល
ដែលហេតុផលផ្សេងទៀតក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជាទូទៅដែរ រឿងនេះជាពិសេសធ្វើឱ្យ
ខ្ញុំពេញចិត្ត៖ សាច់ឈាមតែងតែព្យាយាមលាងជម្រះភាពកខ្វក់នៃអំពើបាប
លើកលែងតែនៅពេលដែលវាយលំបាន ហើយធ្វើឱ្យវាហួសប្រមាណជាមួយនឹង
លេសដែលអាចជឿជាក់បាន ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះទ្រង់បានលើកជាឧទាហរណ៍នូវ
ធាតុដីគួរឱ្យភ័យខ្លាច និងអាក្រក់បំផុតនៅក្នុងអំពើរំលងគ្រប់បែបយ៉ាង នៅ
ពេលដែលយើងដឹងឮ ដែលអារម្មណ៍របស់យើងអាចញ័រ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចដក់
ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង នូវការស្តាប់ខ្លួននៃអំពើបាបគ្រប់ប្រភេទ ។ ក្នុងការវាយ
តម្លៃអំពើអាក្រក់របស់យើង យើងច្រើនតែត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយការនេះ
ដើម្បីធ្វើឱ្យឮនូវការដែលត្រូវបានលាក់ខ្លះ ។ ព្រះអម្ចាស់មិនប្រើប្រាស់យើងពី
ការបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ នៅពេលដែលទ្រង់ទម្លាប់យើងឲ្យបង្ហាញពីអំពើ
អាក្រក់ទាំងមូលទៅលើប្រភេទទាំងនេះ ដែលតំណាងឱ្យល្អបំផុតថាប្រភេទ
នីមួយៗគឺជាសាហាវប៉ុណ្ណា ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលហៅតាមឈ្មោះគេ យើងមិន
ចាត់ទុកកំហឹងនិងការស្តាប់ជាម្លឹងដែលត្រូវបណ្តាសាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល
ពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់ក្រោមឈ្មោះ "ឃាតកម្ម" យើងយល់កាន់តែច្បាស់ថា
តើពួកគេគួរឱ្យស្តាប់ខ្លួនយ៉ាងណានៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ ដោយពាក្យ
របស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញពីកម្រិតនៃឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ។ អាស្រ័យ
ហេតុនេះ ដោយសារការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ នោះយើងខ្លួនឯងកាន់តែមានទម្លាប់

ធ្វើការផ្ទឹងផ្ទែងពីទំនាញនៃអំពើរំលង ដែលពីមុនហាក់ដូចជាស្រាលសម្រាប់យើង ។ (តារាងច្បាប់ពីរនិងបទបញ្ញត្តិដែលបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់គ្នា១១-១២)

11. តារាងពីរ

នៅទីបី យើងគួរពិចារណាអំពីអ្វីដែលការបែងចែកច្បាប់ដ៏ទេវភាពជាពីរតារាង មានន័យដូចម្តេច ។ នេះត្រូវបានលើកឡើងក្នុងឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅពេលផ្សេងគ្នាដោយមានហេតុផលល្អដូចជាបុរសល្អទាំងអស់នឹងយល់ស្រប ។ ហើយមានការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់យើងមិនឲ្យនៅមានភាពមិនច្បាស់លាស់លើបញ្ហានេះ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបែងចែកច្បាប់របស់ព្រះអង្គជាពីរផ្នែក ដែលមានសេចក្តីសុចរិតទាំងមូល ដូចជាចាត់ចែងផ្នែកទីមួយ ដល់ភារកិច្ចនៃសាសនា ដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះអំណាច ទីពីរ បំពេញភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលត្រូវធ្វើចំពោះមនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់ មូលដ្ឋានដំបូងនៃសេចក្តីសុចរិតគឺការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ នៅពេលនេះត្រូវបានដូររំលំ គ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសុចរិតដែលនៅសេសសល់ ដូចជាបំណែកនៃអគារដែលរំលំ និងដូររំលំ ត្រូវបានបំផ្លាញ និងខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ តើភាពសុចរិតបែបណាដែលអ្នកនឹងហៅវាថាមិនបៀតបៀនមនុស្សដោយការលួចនិងប្លន់ ប្រសិនបើអ្នកនៅពេលជាមួយគ្នានឹងការបូជាដ៏ទុច្ចរិតនោះធ្វើឱ្យអ្នកបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះនោះ? ឬថាអ្នកមិនធ្វើឲ្យរូបកាយរបស់អ្នកសៅហ្មងដោយអំពើសហាយស្មន់ទេ បើអ្នកប្រមាថព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធបំផុតរបស់ព្រះដោយពាក្យប្រមាថនោះ? ឬថាអ្នកមិនសម្លាប់មនុស្សទេ បើអ្នកខំសម្លាប់ដើម្បីរំលត់នូវការរំលោភដល់ព្រះ? វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការស្រែករកសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានសាសនា ។ នេះជាការមិន

សមហេតុផលដូចការបង្ហាញរាងកាយដែលដាច់ក្បាលដាច់ក្បាលដូចជាអ្វីដែល
ស្រស់ស្អាត ។ សាសនាមិនត្រឹមតែជាផ្នែកដ៏សំខាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រលឹង
ដែលដង្ហើមទាំងមូលរីកចម្រើន ។ ហើយក្រៅពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះ មនុស្ស
មិនរក្សាសមធម៌ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមពួកគេឡើយ ។ ដូច្នេះ យើង
ហៅការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាការចាប់ផ្តើម និងជាគ្រឹះនៃសេចក្តីសុចរិត ។
នៅពេលដែលវាត្រូវបានដកចេញ ភាពស្មើគ្នា ទ្វីប ឬភាពអត់ធ្មត់ដែលមនុស្ស
អនុវត្តក្នុងចំណោមពួកគេគឺនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះទេ និងគ្មានតម្លៃ ។
យើងហៅវាថាជាប្រភព និងវិញ្ញាណ ព្រោះពីរាមនុស្សរៀនរស់នៅជាមួយគ្នាក្នុង
កម្រិតមធ្យម និងគ្មានរបួស ប្រសិនបើពួកគេគោរពព្រះជាចៅក្រមនៃការត្រូវ
និងខុស ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងតារាងទីមួយ ព្រះទ្រង់ណែនាំយើងដោយការ
គោរពប្រតិបត្តិ និងកាតព្វកិច្ចត្រឹមត្រូវនៃសាសនា ដោយយើងត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះ
ដ៏មានព្រះចេស្ដា ។ តារាងទី 2 ចែងពីរបៀបដែលស្របតាមការភ័យខ្លាចនៃ
ឈ្មោះរបស់គាត់ យើងត្រូវដឹកនាំខ្លួនយើងនៅក្នុងសង្គមមនុស្ស ។ តាមរបៀប
នេះ ព្រះអម្ចាស់របស់យើង ដូចដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាក់ទង សង្ខេបច្បាប់
ទាំងមូលនៅក្រោមក្បាលពីរៈ ថា "យើងគួរស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង
ឱ្យអស់ពីចិត្តនិងអស់ពីព្រលឹងរបស់យើងនិងអស់ពីអំណាចរបស់យើង"; ហើយ«
ឲ្យយើងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនយើងដែរ» [លូកា. ១០:២៧; ម៉ាថាយ
២២:៣៧; ៣៩] ។

12. ការចែកចាយបទបញ្ញត្តិនៅក្នុងតារាងទាំងពីរ

ប៉ុន្តែព្រះរបស់យើង ដើម្បីដកចេញនូវរាល់លទ្ធភាពនៃការដោះសារ ទ្រង់មាន ព្រះហឫទ័យកំណត់ឱ្យកាន់តែពេញលេញ និងច្បាស់លាស់ដោយបញ្ញត្តិទាំងដប់ ប្រការ ដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងកិត្តិយស ការភ័យខ្លាច និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ទ្រង់ និងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្ស ដែលទ្រង់ សម្រាប់ទ្រង់ផ្ទាល់ សក្តិសមនឹងមកលើយើង ។ ការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីទទួល បានការស្គាល់ពីការបែងចែកនៃបទបញ្ញត្តិគឺមិនមែនជាការដឹកនាំខុស ផ្តល់ឱ្យ អ្នកចងចាំថាវាជាបញ្ហាដែលបុរសម្នាក់ៗគួរតែមានការវិនិច្ឆ័យដោយសេរីហើយមិន គួរព្យាយាមក្នុងស្មារតីឈ្លោះជាមួយអ្នកដែលខុសគ្នាពីគាត់ ។ យើងមាន កាតព្វកិច្ចចាំបាច់ត្រូវតែប៉ះចំណុចនេះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអានសើច ឬឆ្ងល់ពីផ្នែក ដែលយើងរៀបរៀងលើកយកមកបង្ហាញ ហាក់បីដូចជាវាទើបតែបង្កើតថ្មី និង ថ្មីៗនេះ ។ ច្បាប់នេះត្រូវបានបែងចែកជាដប់ពាក្យគឺហួសពីការសង្ស័យទៅហើយ ត្បិតអំណាចរបស់ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានបញ្ជាក់ជាញឹកញាប់ ។ ដូច្នេះយើងមិន ប្រាកដប្រជាអំពីចំនួន ប៉ុន្តែអំពីវិធីនៃការបែងចែក Decalogue ។ អ្នកដែល បែងចែកសិក្ខាបទទាំងបីដល់តារាងទី ១ ហើយដកសិក្ខាបទដែលនៅសេសសល់ ទៅកាន់ទីពីរ លុបចេញពីចំនួនបញ្ញត្តិដែលទាក់ទងនឹងរូប ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ លាក់ក្រោមបញ្ញត្តិទីមួយ ។ គ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យទេដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានឱ្យវានូវកន្លែងដាច់ដោយឡែកមួយសម្រាប់ជាបញ្ញត្តិមួយ ប៉ុន្តែពួកគេបាន ហែកចេញនូវបញ្ញត្តិទីដប់ពីរយ៉ាងឥតន័យ អំពីការមិនលោភលន់ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់អ្នកជិតខាង ។ លើសពីនេះ ការបែងចែកនៃព្រះបញ្ញត្តិរបស់ពួកគេមិនត្រូវ បានគេស្គាល់នៅក្នុងយុគសម័យដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ដូចដែលយើងនឹងឃើញក្នុង ពេលឆាប់ៗនេះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជាមួយយើងរាប់អត្ថបទចំនួនបួននៅក្នុង

តារាងទីមួយ ប៉ុន្តែជំនួសឱ្យបញ្ញត្តិទីមួយ ពួកគេបានដាក់ការសន្យាដោយគ្មានបញ្ញត្តិ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ លើកលែងតែមានការបញ្ចុះបញ្ចូលដោយភស្តុតាងផ្ទុយគ្នាច្បាស់លាស់បំផុតនោះ សូមយកពាក្យទាំងដប់ប្រការដែលបានលើកឡើងដោយលោកម៉ូសេធ្វើជាបញ្ញត្តិដប់ប្រការ ។ ហើយពួកគេហាក់ដូចជាខ្ញុំត្រូវបានរៀបចំតាមលំដាប់ដោយដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត ។ ដោយផ្តល់យោបល់ដល់ពួកគេ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលទំនងជាសម្រាប់ខ្ញុំ ពោលគឺអ្វីដែលពួកគេយកជាបញ្ញត្តិទីមួយគួរតែកាន់កាប់កន្លែងនៃបុព្វកថានៃច្បាប់ទាំងមូល ។ បន្ទាប់មកបញ្ញត្តិបន្តបន្ទាប់ពីបួនទៅតារាងទីមួយប្រាំមួយទៅទីពីរ ។ យើងនឹងយកពួកគេតាមលំដាប់នេះ ។

Origen បានបង្កើតផ្នែកនេះដោយមិនមានភាពចម្រូងចម្រាស ដូចជាទទួលបានជាទូទៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ ។ Augustine ក៏គាំទ្រវានៅក្នុងសំបុត្រទៅ Boniface ហើយក្នុងការរាប់បញ្ចូលពួកគេរក្សាលំដាប់នេះ ដើម្បីបម្រើព្រះតែមួយដោយការគោរពតាមសាសនាមិនមែនថ្វាយបង្គំប្រះមិនមែនដើម្បីយកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយឥតប្រយោជន៍ ។ គាត់បាននិយាយដាច់ដោយឡែកពីគ្នាដូចហើយអំពីបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្បិទ ដើម្បីបង្ហាញពីការពិតខាងវិញ្ញាណ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ការបែងចែកដំបូងនោះពេញចិត្តគាត់ ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលមិនគ្រប់គ្រាន់ ៖ ថានៅក្នុងលេខបី (ប្រសិនបើតារាងទីមួយមានបញ្ញត្តិបី) អាថ៌កំបាំងនៃព្រះត្រីឯកកាន់តែច្បាស់កាន់តែភ្លឺឡើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅកន្លែងដដែល គាត់ទទួលស្គាល់ថាការបែងចែករបស់យើងសមនឹងគាត់ល្អជាង ។ ក្រៅពីបុរសទាំងនេះ អ្នកនិពន្ធនៃការអធិប្បាយដែលមិនទាន់ចប់នៅលើម៉ាថាយគឺមិនមែនជាខាងរបស់យើងទេ ។ យ៉ូសែប ដោយគ្មានការសង្ស័យ យោងទៅតាមកិច្ចព្រមព្រៀងទូទៅនៃយុគសម័យរបស់គាត់ ផ្តល់បញ្ញត្តិចំនួនប្រាំដល់តារាង

នីមួយៗ ។ នេះគឺផ្ទុយទៅនឹងហេតុផលដែលវាច្រឡំសាសនា និងសប្បុរសធម៌ ។
លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានបដិសេធដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់
ដែលយោងតាមម៉ាថាយបានដាក់បញ្ញត្តិដើម្បីគោរពដល់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួននៅ
ក្នុងកាណុងនៃតារាងទីពីរ [ម៉ាថាយ ១៩:១៩] ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ព្រះ
ដោយខ្លួនឯង ដូចជាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតាមពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

(ការបង្ហាញលម្អិតនៃបទបញ្ញត្តិបុគ្គល ១៣-៥០

បញ្ញត្តិទីមួយ

«អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបាវបំរើនៅ
ស្រុកអេស៊ីរូមក ។

កុំឲ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញឲ្យសោះ ។ » ។ [និក្ខមនំ២០:២-៣]

13. បុព្វកថា (អញជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក)

មិនថាអ្នកបង្កើតប្រយោគទីមួយជាផ្នែកនៃបញ្ញត្តិទីមួយ ឬអានដោយឡែកពីគ្នា
វាមិនមានអ្វីប្លែកសម្រាប់ខ្ញុំទេ ប្រសិនបើអ្នកមិនបដិសេធចំពោះខ្ញុំថាវាគឺជា
ប្រភេទនៃបុព្វកថានៃច្បាប់ទាំងមូល ។ ទីមួយ ក្នុងច្បាប់កំណត់ត្រូវតែយកចិត្ត
ទុកដាក់ដើម្បីកុំឱ្យគេដកហូតដោយការមើលងាយ ។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ប្រទានជា
ពិសេសថា អំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃក្រឹត្យវិន័យដែលទ្រង់ហៀបនឹងប្រទាននោះ មិន
អាចធ្លាក់ទៅក្នុងការមើលងាយនៅពេលណាមួយឡើយ ។ ដើម្បីធានាបាននោះ
គាត់ប្រើភស្តុតាងបីដង ។ គាត់ទាមទារខ្លួនគាត់នូវអំណាច និងសិទ្ធិអំណាច
ដើម្បីបង្ហាងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសដោយភាពចាំបាច់នៃការគោរពតាមគា
ត់ ។ ទ្រង់កាន់តាមការសន្យានៃព្រះគុណ ដើម្បីទាញពួកគេដោយភាពផ្អែម

ឆ្លើយរបស់វាទៅជាការខ្លះខ្លះចំពោះភាពបរិសុទ្ធ ។ គាត់បានរៀបរាប់ពីអត្ថប្រយោជន៍របស់គាត់ចំពោះជនជាតិយូដា ដែលគាត់អាចកាត់ទោសពួកគេពីការដឹងគុណ ប្រសិនបើពួកគេមិនឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។

ព្រះនាម «ព្រះយេហូវ៉ា» តំណាងឲ្យសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះនិងការគ្រប់គ្រងដោយបញ្ញត្តិទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើ «អ្វីៗទាំងអស់មកពីគាត់ ហើយអ្វីៗទាំងអស់នៅជាប់នឹងគាត់» នោះជាការត្រឹមត្រូវដែលគ្រប់ការទាំងអស់គួរតែសំដៅទៅលើគាត់ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ (រ៉ូម. ១១:៣៦) ។ ដូច្នេះដោយពាក្យនេះតែមួយគត់ យើងត្រូវបានគេនាំមកក្រោមនឹមនៃភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ព្រោះវាជារឿងដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើងក្នុងការចង់ដកខ្លួនចេញពីការគ្រប់គ្រងនៅពេលដែលយើងមិនអាចនៅក្រៅពីទ្រង់ ។

14. អញជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នក ។

ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាដំបូងថាជាអ្នកដែលមានសិទ្ធិបង្គាប់និងអ្នកដែលត្រូវគោរពតាម ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជាបង្ខាំងមនុស្សដោយការចាំបាច់តែម្នាក់ឯង គាត់ក៏ទាក់ទាញពួកគេដោយភាពផ្អែមឆ្អែម ដោយប្រកាសអង្គទ្រង់ជាព្រះនៃក្រុមជំនុំ ។ សម្រាប់មូលដ្ឋាននៃការបញ្ចេញមតិនេះគឺជាការឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមកដែលមាននៅក្នុងការសន្យាថា ៖ «យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជាស្រូវរបស់យើង» [យេរេម. ៣១:៣៣] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ពីភាពអមតៈរបស់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ពីការពិតដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូចតទៅ ៖ «អញបានជ្រើសរើសអ្នកជាស្រូវរបស់អញ មិនត្រឹមតែផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកក្នុងជីវិតខាងមុខប៉ុណ្ណោះទេ» ។ ចុង

បញ្ចប់នៃរូបរាងនេះត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងវត្ថុផ្សេងៗនៅក្នុងច្បាប់ ។ ដ្បិត
 ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឲ្យយើងសក្តិសមនឹងត្រូវរាប់ក្នុងក្រុមនៃរាស្ត្រទ្រង់
 «ទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង» ដូចម្តេចបានមានប្រសាសន៍ថា «ដើម្បីធ្វើជារាស្ត្រ
 របស់ទ្រង់ ជារាស្ត្របរិសុទ្ធ ហើយយើងត្រូវកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។
 ” [ចោទិយថា. ៧:៦; ១៤:២] ។ ហេតុនេះហើយបានជាការដាស់តឿននោះ
 ថា ៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងបានបរិសុទ្ធ ដ្បិតអញបរិសុទ្ធ» [លេវីវិន័យ. ១១:៤៤;
 ជំពូក ១៩:២] ។ ចេញពីពាក្យទាំងពីរនេះមកពីការតវ៉ារបស់ហោរាថា ៖ «កូន
 ប្រុសគោរពឪពុក ហើយអ្នកបម្រើម្ចាស់របស់ខ្លួន... បើខ្ញុំជាព្រះអម្ចាស់ តើអ្នក
 ខ្លាចនៅឯណា? បើខ្ញុំជាឪពុក តើស្នេហារបស់អ្នកនៅឯណា? [ម៉ាឡាគី ១:៦]
 ។

15. អ្នកណានាំអ្នកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃទាសករ

អំពីអត្ថប្រយោជន៍ មានដូចខាងក្រោម ។ នេះគួរតែមានឥទ្ធិពលខ្លាំងជាងដើម្បី
 ជំរុញយើងក្នុងកម្រិតដូចគ្នានឹងឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការមិនដឹងគុណគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាង
 សូម្បីតែក្នុងចំណោមបុរស ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលនោះ គាត់កំពុងរំលឹក
 អ៊ីស្រាអែលអំពីអត្ថប្រយោជន៍ថ្មីៗរបស់គាត់ ដែលជាអត្ថប្រយោជន៍នៃភាពអស្ចារ្យ
 ដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន និងអស់កល្បជានិរន្តរ៍ ក៏ដូចជាដើម្បីរក្សាជាកម្លាំង
 សម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយផងដែរ ។ លើសពីនេះទៅទៀតវាសមស្របបំផុត
 ចំពោះបញ្ហាបច្ចុប្បន្ន ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់មានន័យថា ពួកគេបានរួចផុតពីការ
 ជាប់ឃុំឃាំងដ៏វេទនា ដែលពួកគេអាច ដោយគោរពប្រតិបត្តិ និងត្រៀមខ្លួន
 បម្រើ ថ្វាយបង្គំទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតសេរីភាពរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់ជាម្ចាស់ផងដែរ

ដើម្បីរក្សាយើងនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំពិតរបស់ទ្រង់ ធ្វើឱ្យខ្លួនគេស្គាល់ដោយឋានៈ
 ជាក់លាក់ ដោយទ្រង់សម្គាល់វត្តមានដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គាត់ពីរូបព្រះទាំងអស់ និង
 ព្រះដែលបានបង្កើត ។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុនមក ទំនោរចិត្តរបស់យើង
 ចំពោះភាពឥតប្រយោជន៍ រួមជាមួយនឹងភាពក្លាហានដែលភ្លាមៗនៅពេលដែល
 ព្រះនាមត្រូវបានលើកឡើង ចិត្តរបស់យើងគឺមិនអាចបដិសេធពីការប្រឌិតដែល
 មិនទំនងទាល់តែសោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះសមណគោតម ទ្រង់សព្វព្រះ
 ហឫទ័យនឹងប្រោសនូវឧបេក្ខាដ៏អាក្រក់នេះ ទ្រង់ត្រាស់នូវទេវរបស់ទ្រង់ដោយ
 ឋានន្តរស័ក្តិ ហើយទ្រង់ធ្វើរបងយើងដូចសព្វមួយដង ដើម្បីកុំឲ្យយើងវង្វេងក្នុង
 ទីនោះទៅទីនោះ ហើយប្រោសប្រណីដោយប្រការណាមួយសម្រាប់ខ្លួនយើង ព្រះ
 មានព្រះភាគថ្មី បើមាន យើងបានបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ
 យើងបានបង្កើតរូបព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជា, ពួកហោរា, នៅពេលដែល
 ពួកគេចង់កំណត់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ, ស្លៀកពាក់ឱ្យគាត់ ហើយដូចជាវា
 បង្ហាងគាត់នូវសញ្ញាទាំងនេះដែលគាត់បានបង្ហាញខ្លួនគាត់ដល់ប្រជាជននៃអ៊ីស្រា
 អែល សម្រាប់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះនៃអំប្រាហាំ" ឬ "ព្រះនៃ
 អ៊ីស្រាអែល" [និក្ខមនំ. 3:6] នៅពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃក្រុង
 យេរូសាឡឹម [អេម៉ុស 9:2; ហាប់ 2:20] «នៅចន្លោះចេរូប៊ីន» [ទំនុក.
 ៨០:9; ៩៩:9; អ៊ីសា 1 ៣៧:១៦] ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះ និងដូចជាមិនចង
 គាត់ទៅកន្លែងមួយឬមនុស្សទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងដោយ
 គ្រាន់តែសម្រាប់គោលបំណងនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់អ្នកគោរពបូជា
 ចំពោះព្រះដែលតាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ទ្រង់ដែលគាត់បានធ្វើជាមួយអ៊ីស្រា
 អែលបានតំណាងខ្លួនគាត់ ដូច្នេះថាវាគ្មានច្បាប់ត្រឹមត្រូវក្នុងការងាកចេញពីគំរូ

បែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យចំណុចនេះត្រូវឯកភាពគ្នា ៖ ការរំដោះត្រូវបានលើកឡើង ដើម្បីអោយជនជាតិយូដាអាចប្រគល់ខ្លួនពួកគេដោយអន្ទះសារបន្ថែមទៀតចំពោះព្រះ ដែលទាមទារពួកគេដោយត្រឹមត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យវាហាក់ដូចជាថានេះមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយយើង យើងត្រូវចាត់ទុកការជាប់ឃុំឃាំងរបស់ជនជាតិអេស៊ីបនៃអ៊ីស្រាអែលថាជាប្រភេទនៃការជាប់ឃុំឃាំងខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានចងជាប់ រហូតដល់អ្នកមើលការខុសត្រូវនៅស្ថានសួគ៌របស់យើងបានដោះលែងយើង ។ ដោយអំណាចនៃព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គនាំយើងចូលទៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃសេរីភាព ។ នៅសម័យបុរាណ ព្រះជាម្ចាស់មានបំណងប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលខ្ចាត់ខ្ចាយដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះនាមទ្រង់ បានដោះលែងពួកគេពីការគ្រប់គ្រងដ៏មិនអាចអត់ឱនបានរបស់ផារ៉ោនដោយការជិះជាន់របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ អស់អ្នកដែលលោកប្រកាសខ្លួនជាព្រះរបស់ខ្លួន នោះលោកបានរួចពីអំណាចមរណៈរបស់អារក្ស ដែលបានបង្ហាញពីចំណងខាងសាច់ឈាមនោះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគ្មានអ្នកណាដែលចិត្តមិនគួរធ្វើតាមច្បាប់ដែលចេញមកទេ ចិត្តរបស់ព្រះមហាក្សត្រ ។ នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់ចាប់ផ្តើមពីគាត់ វាសមហេតុផលដែលថាពួកគេគួរតែកំណត់ និងដឹកនាំចុងបញ្ចប់របស់ពួកគេទៅកាន់គាត់ ។ តថាគតពោលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាមិនគួរឈឿយដើម្បីឱបក្រសោបបញ្ញត្តក្នុងការប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិដែលទ្រង់ប្រៀនប្រដៅឲ្យទទួលនូវសេចក្តីត្រេកអរជាពិសេស ។ ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ទ្រង់រំពឹងថានឹងបាននូវរបស់ល្អបរិបូរណ៍និងសិរីល្អនៃជីវិតអមតៈ ។ ដោយអំណាច និងសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ដឹងថាខ្លួនបានរួចពីថ្នាំមនៃសេចក្តីស្លាប់ ។

16. បញ្ញត្តិទីមួយ

ដោយបានបង្កើតនិងបង្កើតអំណាចនៃច្បាប់របស់ទ្រង់ ទ្រង់បានដាក់ចេញនូវ បញ្ញត្តិទីមួយថា « កុំឲ្យយើងមានព្រះចម្លែកនៅចំពោះទ្រង់ឡើយ » [និក្ខម នំ. ២០:៣] ។ គោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិនេះគឺថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យតែ ម្នាក់ឯងដើម្បីមានឋានៈមុនក្នុងចំណោមស្រូវរបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីប្រើអំណាច ពេញលេញលើពួកគេ ។ ដើម្បីសម្រេចបាននូវហេតុការណ៍នេះ ទ្រង់បានបង្គាប់ យើងឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីយើងរាល់អំពើទុច្ចរិត និងអបិយជំនឿ ដែលបន្ទាបបន្ថោក ឬធ្វើឲ្យអាប់ឱនដល់សិរីល្អនៃទេវរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ លោក បានបង្គាប់យើងឲ្យគោរពប្រណិប័តន៍លោកដោយចិត្តខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ភាពសាមញ្ញ បំផុតនៃពាក្យ well-night បង្ហាញពីរឿងនេះ ។ យើងមិនអាច “មាន” ព្រះ បានទេ បើគ្មានការឱបក្រសោបអ្វីៗដែលជារបស់ទ្រង់ក្នុងពេលតែមួយ ។ ដូច្នេះ បើយើងហាមមិនឲ្យយើងមានព្រះចម្លែកនោះ ទ្រង់មានន័យថា យើងមិនត្រូវ ផ្ទេរទៅកាន់វត្ថុផ្សេងទៀតជារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ទោះបីជាយើងមានរបស់ជាច្រើន រាប់មិនអស់ដែលជំពាក់ចំពោះព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកវាអាចត្រូវបានដាក់ជាក្រុម យ៉ាងងាយស្រួលក្នុង 4 ចំណុច: (1) ការថ្វាយបង្គំ (ដែលត្រូវបានបន្ថែមជា ឧបសម្ព័ន្ធការស្តាប់បង្គាប់ខាងវិញ្ញាណនៃមនសិការ) (2) ការជឿទុកចិត្ត (3) ការអំពាវនាវ ។ (4) អរព្រះគុណ ។ (1) “ការថ្វាយបង្គំ” ខ្ញុំហៅភាពអស្ចារ្យ បង្ហាញដល់ព្រះដោយហេតុផលនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែចាត់ទុកជាផ្នែកមួយនៃការគោរព ប្រណិប័តន៍ការពិតដែលយើងដាក់មនសិការរបស់យើងចំពោះច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ (២) “សេចក្តីទុកចិត្ត” គឺជាការធានានូវការដាក់តាំងនៅក្នុងព្រះអង្គ ដែល កើតចេញពីការទទួលស្គាល់នូវគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលយើង

សន្មតថា គ្រប់ប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត កម្លាំង សច្ចៈ និងសេចក្តីល្អ- យើង វិនិច្ឆ័យថា យើងបានទទួលពរដោយការរួមរស់ជាមួយទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ (៣)

“ការអំពាវនាវ” គឺជាទម្លាប់នៃចិត្តរបស់យើង នៅពេលណាដែលចាំបាច់បង្ខំ យើង ដោយងាកទៅរកភាពស្មោះត្រង់ និងជំនួយរបស់គាត់ ដែលជាជំនួយតែ មួយគត់របស់យើង ។ (៤) “អរព្រះគុណ” គឺជាការដឹងគុណដែលយើងសរសើរ ទ្រង់ចំពោះអំពើល្អទាំងអស់ ។ ដោយព្រះអម្ចាស់មិនបានទទួលអ្វីទាំងនេះដើម្បី ផ្ទេរទៅឲ្យអ្នកដទៃឡើយ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បង្គាប់ឲ្យប្រគល់ទាំងស្រុងទៅ ខ្លួនឯង ។ ហើយវានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការជៀសវាងពីព្រះចម្លែក ។ អ្នក ត្រូវទប់ខ្លួនអ្នកពីការធ្វើអ្វីដែលមនុស្សអាក្រក់មើលងាយទូទៅធ្វើ ដែលជាទូទៅ បដិសេធសាសនាទាំងអស់ដោយការមើលងាយ ។ ប៉ុន្តែគោលវិធីត្រូវតែមកជាមុន ដើម្បីដឹកនាំគំនិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ ទាំងឡាយ យ៉ាង នេះឯង រមែងប្រាជ្ញាពិចារណា កោតខ្លាច និងថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ។ ដើម្បីចូលរួមក្នុងពរជ័យរបស់គាត់ ដើម្បីស្វែងរកជំនួយរបស់គាត់គ្រប់ពេលវេលា ដើម្បីទទួលស្គាល់ និងដោយការសរសើរដើម្បីអបអរសាទរ ភាពអស្ចារ្យនៃស្នាដៃ របស់គាត់ ជាគោលដៅតែមួយគត់នៃសកម្មភាពទាំងអស់នៃជីវិតនេះ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងប្រយ័ត្ននឹងអបិយជំនឿដ៏ទុច្ចរិត ដែលគំនិតរបស់យើងងាកចេញពីព្រះ ពិត នោះត្រូវបានទាញចេញពីទីនេះទៅកាន់ព្រះផ្សេងៗ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើ យើងស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងព្រះតែមួយ ចូរយើងចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយពីមុន មកថា យើងត្រូវតែបណ្តេញព្រះដែលបានបង្កើតទាំងអស់ចេញ ហើយមិនត្រូវ បង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ ។

ការដកយកមួយភាគល្អិតចេញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ គឺជាការខុសបញ្ញត្តិ ។
អ្វីៗទាំងអស់ដែលសមនឹងគាត់ត្រូវតែនៅជាមួយគាត់ ។

ឃ្លាដែលនៅខាងក្រោម “ចំពោះមុខខ្ញុំ” ធ្វើឱ្យការប្រមាថកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ
ដោយសារតែព្រះត្រូវបានបង្កឱ្យមានការច្រណែនជាញឹកញាប់ នៅពេលដែល
យើងជំនួសការច្នៃប្រឌិតរបស់យើងជំនួសគាត់ ។ នេះគឺដូចជាភ្នែករបស់ក្រុម
មួយដែលគ្រាន់តែធ្វើឲ្យចិត្តគាត់កាន់តែខឹង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែល
ព្រះដោយអំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់បានផ្ដេសទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានរក្សា
ថែរក្សាមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ទ្រង់បានព្រមានពួកគេ—ដើម្បីរក្សាពួក
គេឱ្យកាន់តែច្រើនពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការបះបោរថាពួកគេមិនអាចណែនាំព្រះថ្មីបាន
ឡើយ ដោយគ្មានសាក្សី និង ការសង្កេតការណ៍របស់របស់ពួកគេ ។ ចំពោះ
ភាពក្លាហាននេះត្រូវបានបន្ថែមភាពមិនស្អាតស្អំជាច្រើន ៖ មនុស្សអាចវិនិច្ឆ័យ
ខ្លួនឯងបានក្នុងការចាកចេញរបស់គាត់ដើម្បីទាញរោមចៀមពីលើព្រះភក្តីរបស់
ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះទ្រង់ប្រកាសថា អ្វីដែលយើងធ្វើ អ្វីដែលយើងព្យាយាម
អ្វីដែលយើងធ្វើ នោះនឹងចូលមកក្នុងព្រះនេត្រទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យយើងសតិស
ម្បជញ្ញៈស្អាតស្អំ ទោះបីជាគំនិតក្បត់ជំនឿដ៏សម្ងាត់បំផុតក្តី បើយើងប្រាថ្នាចង់
ឲ្យសាសនារបស់យើងពេញចិត្តនឹងព្រះយេស៊ូវ ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យ
សិរីរុងរឿងនៃទេវភាពរបស់ទ្រង់នៅតែទាំងមូលនិងមិនខូចមិនត្រឹមតែនៅក្នុងការ
សារភាពខាងក្រៅនោះទេប៉ុន្តែនៅក្នុងភ្នែករបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលសម្លឹងមើលការ
សម្រាកដ៏សម្ងាត់បំផុតនៃបេះដូងរបស់យើង ។

បញ្ញត្តិទីពីរ

«កុំឲ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯងឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យធ្វើរូបណាឲ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថាន
 សួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម ឬនៅក្នុងទឹកដែលទាបជាងដីផង ក៏កុំឲ្យ
 ក្រាបសំពះនៅចំពោះរបស់ទាំងនោះ ឬគោរពប្រតិបត្តិតាមនោះឡើយ ដ្បិតអញ
 ដែលជាយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង អញមានសេចក្តីប្រចណ្ឌ ក៏ទំលាក់ការទុច្ចរិត
 របស់ឪពុកទៅលើកូនចៅរហូតដល់ពេលហើយ៤ដំណាង ចំពោះអស់អ្នកណាដែល
 ស្អប់អញ » ។ (និក្ខមនំ ២០:៤-៥) ។

17. ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ

ក្នុងបទបញ្ញត្តិមុន ទ្រង់បានប្រកាសខ្លួនទ្រង់ជាព្រះតែមួយ ក្រៅពីព្រះដទៃទៀត
 ដែលត្រូវនឹកស្មានមិនដល់ ឬមានព្រះនោះឡើយ ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានប្រកាស
 កាន់តែច្បាស់ថាគាត់ជាព្រះប្រភេទណា ហើយការគោរពបែបណាដែលគាត់គួរ
 គោរព ក្រែងយើងហ៊ានសន្មតថាគាត់ជាមនុស្សខាងសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ
 គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺថា គាត់មិនចង់ឱ្យការគោរពប្រណិប័តន៍ស្របច្បាប់
 របស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាត់ដោយពិធីអបិយជំនឿទេ ។ សរុបសេចក្តីមក ទ្រង់
 ត្រាស់ហៅយើងមកវិញទាំងស្រុង ហើយដកយើងចេញពីការប្រតិបត្តិខាងសាច់
 ឈាមតិចតួច ដែលគំនិតល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង គិតខុសអំពីព្រះ គឺមិនចង់បាន ។
 ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងអនុលោមតាមការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ត្រឹមត្រូវ
 របស់ទ្រង់ ពោលគឺការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណដែលបង្កើតឡើងដោយខ្លួនគាត់ ។
 លើសពីនេះទៅទៀត គាត់ធ្វើឲ្យមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការរំលងនេះ គឺការ
 ថ្វាយបង្គំរូបព្រះខាងក្រៅ ។ បញ្ញត្តិមានពីរផ្នែក ទីមួយរាវាងអាជ្ញាបណ្ណរបស់
 យើងពីការហ៊ានចុះចូលនឹងព្រះ ដែលមិនអាចយល់បាន ចំពោះការយល់ឃើញ

របស់យើង ឬតំណាងទ្រង់តាមទម្រង់ណាមួយ ។ ផ្នែកទី២ ហាមយើងមិនឲ្យ
 គោរពបូជារូបណាមួយក្នុងនាមសាសនា ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានរាយបញ្ជីយ៉ាងខ្លីនូវ
 ទម្រង់ទាំងអស់ដែលប្រជាជនដែលប្រមាថនិងអបិយជំនឿជាទម្លាប់តំណាងឱ្យ
 ព្រះ ។ ដោយវត្ថុទាំងនោះដែលនៅស្ថានសួគ៌លោកមានន័យថា ផលបូក ព្រះ
 ច័ន្ទ ពន្លឺផ្សេងទៀត និងប្រហែលជាសត្វស្លាប ។ ដូចនៅក្នុងជំពូកទី 4 ដែល
 បង្ហាញពីកំនិតរបស់គាត់គាត់បានរៀបរាប់ទាំងសត្វស្លាបនិងផ្កាយ ។ ខ្ញុំនឹងមិន
 កត់សម្គាល់រឿងនេះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា អ្នកខ្លះអនុវត្តការ
 បញ្ចេញមតិដោយមិនដឹងខ្លួនចំពោះទេវតា ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ផ្នែកដែលនៅ
 សល់ ព្រោះគេស្គាល់ខ្លួនឯង ។ យើងបានបង្រៀនដោយមានភាពច្បាស់លាស់
 គ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងសៀវភៅ ថាអ្វីក៏ដោយដែលទម្រង់នៃការបង្កើតរបស់
 Godman គឺផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ពេលដែលរូបព្រះលេចឡើង
 សាសនាពិតត្រូវបានខូចខាត និងផិតក្បត់ ។

18. ពាក្យគំរាមកំហែងក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ

ការព្រមានដែលត្រូវបានបន្ថែមមិនគួរមានប្រយោជន៍តិចតួចក្នុងការបំបាត់ភាព
 ខ្ជិលច្រអូសរបស់យើងឡើយ ។ លោកគំរាមថា ៖ «យើងជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះ
 របស់អ្នក ជាព្រះ (ឬមានឬទ្ធានុភាព ដ្បិតព្រះនាមនៃព្រះនេះកើតចេញពី
 អំណាច) ដែលមានចិត្តច្រណែន ចូលសួរសុខទុក្ខអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើ
 កូនចៅ រហូតដល់ជំនាន់ទីបី និងទីបួននៃអ្នកទាំងនោះ ។ ដែលស្អប់ឈ្មោះខ្ញុំ
 ប៉ុន្តែបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ និងកាន់តាមបញ្ញត្តិ
 របស់ខ្ញុំរាប់ពាន់នាក់» ។ [និក្ខមនំ ២០:៥-៦] ។ នេះគឺដូចជាគាត់និយាយថាគឺ

គាត់តែម្នាក់ឯងដែលយើងគួរតែតម ដើម្បីនាំយើងទៅដល់ចំណុចនោះ ទ្រង់ធ្វើ
ឱ្យស្គាល់អំណាចរបស់ទ្រង់ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេមើលងាយ ឬមើលងាយ
ដោយនិទណ្ឌភាព ។ នៅទីនេះយើងមានឈ្មោះ EL ដែលមានន័យថា "ព្រះ"
ប៉ុន្តែដោយសារតែវាមកពីកម្លាំង" ដើម្បីបង្ហាញពីអត្ថន័យរបស់ខ្ញុំកាន់តែប្រសើរ
ខ្ញុំមិនស្នាក់ស្នើក្នុងការបកប្រែវា ហើយណែនាំវាទៅក្នុងអត្ថបទ ។ ទីពីរ គាត់
ហៅខ្លួនឯងថា "ច្រណែន" ដោយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងដៃគូបាន ។ ទីបី ព្រះអង្គ
ប្រកាសថា ព្រះអង្គនឹងបញ្ជាក់អំពីភាពរុងរឿង និងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ
ប្រឆាំងនឹងអ្នកណាដែលអាចផ្ទេរវាទៅជាសត្វ ឬរូបចម្លាក់ ។ ហើយនោះមិន
មែនជាការសងសឹកដោយសង្ខេប និងសាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែវានឹងបន្តដល់កូនៗ
ចៅៗ និងចៅទួត ដែលច្បាស់ជានឹងក្លាយទៅជាអ្នកយកតម្រាប់តាមឪពុករបស់
គេ ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទ្រង់ក៏បង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរសដ៏
ស្ថិតស្ថេររបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ និងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ
របស់ទ្រង់ ដល់កូនចៅពីចម្ងាយ ។ ព្រះជាម្ចាស់តែងតែយកចរិតលក្ខណៈរបស់
ស្វាមីមកលើយើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការរូបរួមដែលគាត់ចង់យើងនៅនឹងខ្លួន
គាត់ ពេលគាត់ទទួលយើងទៅក្នុងទ្រូងនៃក្រុមជំនុំ គឺដូចជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏
ពិសិដ្ឋ ដែលត្រូវតែពឹងផ្អែកលើភាពស្មោះត្រង់ទៅវិញទៅមក [អេភេសូ. ៥:២៩-
៣២] ។ នៅពេលដែលគាត់បំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងអស់របស់ស្វាមីពិត និងស្មោះ
ត្រង់ ពួកយើងជាផ្លូវនឹងការទាមទារសេចក្តីស្រឡាញ់ និងព្រហ្មចារិយ័រួម ។
នោះគឺយើងមិនត្រូវបណ្តោយឱ្យព្រលឹងរបស់យើងជាអារក្សសាតាំង តណ្ហា និង
ចង់បានសាច់ឈាម ទៅជាស្មោកគ្រោកឡើយ ។ ដូច្នេះ ពេលគាត់ស្តីបន្ទោស
ការក្បត់សាសនារបស់សាសន៍យូដា គាត់ត្អូញត្អែរថាពួកគេបានបោះបង់ការ

អៀនខ្មាស ហើយក្លាយទៅជាសៅហ្មងនឹងការផិតក្បត់ [យេរេម. ជំពូកទី 3; ហូសេ ៦២:៤-៥] ។ ដែលបរិសុទ្ធកាន់តែបរិសុទ្ធ កាន់តែមានចិត្តក្រោធកាន់តែខ្លាំង បើឃើញប្រពន្ធធ្វើចិត្តនឹងគូប្រជែង ។ ដូចគ្នាដែរ ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានរៀបអភិសេកយើងជាមួយនឹងទ្រង់ដោយសេចក្តីពិត [cf. ហូសេ ១ ២:១៩-២០] បង្ហាញការច្រណែនដែលឆេះខ្លាំងបំផុតនៅពេលណាដែលយើងមិនអើពើនឹងភាពបរិសុទ្ធនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ក្លាយទៅជាសៅហ្មងដោយតណ្ហាអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែគាត់មានអារម្មណ៍នេះជាពិសេសនៅពេលដែលយើងផ្ទេរទៅមួយផ្សេងទៀតឬស្នាមប្រឡាក់ជាមួយនឹងជំនឿឆ្គងមួយចំនួននៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ដែលសមនឹងទទួលបានការមិនខូចទាំងស្រុង ។ តាមរបៀបនេះយើងមិនត្រឹមតែបំពានលើការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងធ្វើឱ្យត្រូវអាពាហ៍ពិពាហ៍ធ្វើឱ្យខូចដោយនាំអ្នកផិតក្បត់មកលើវាទៀតផង ។

19. តើអ្នកណាទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូន?

យើងគួរតែឃើញថាគាត់មានន័យយ៉ាងណានៅពេលគាត់គំរាមថាគាត់ «នឹងទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូន» ដល់ជំនាន់ទីបី និងទីបួន» ។ ក្រៅពីការដែលជាការបរទេសចំពោះយុត្តិធម៌ និងសមធម៌របស់ព្រះក្នុងការដាក់ទោសជនស្លូតត្រង់ចំពោះការប្រព្រឹត្តខុសពីអ្នកដទៃ ព្រះអង្គទ្រង់ក៏បានប្រកាសថាគាត់នឹងមិនបង្ខំកូនប្រុសឲ្យទទួលនូវអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកឡើយ [អេសេគាល ១៩:២០] ។ ប៉ុន្តែប្រយោគនេះត្រូវបានគេលើកឡើងជាញឹកញាប់អំពីទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបរបស់ជីតាដែលត្រូវបានឃុំឃាំងដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ។ ចំពោះម៉ូ

សេដ្ឋកិច្ចញាប់ដូច្នេះថា ៖ «ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះយេស៊ូវ ដែលធ្វើឲ្យអំពើទុច្ចរិត
របស់ពួកឪពុកមកលើកូនចៅដល់ជំនាន់ទីបីនិងទីបួន» ។ ១៤:១៨; ខ. ៣៤:៦-
៧ ។ ដូចគ្នាដែរ យេរេម្យាដែលថា ៖ «អ្នកណាដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាចំពោះ
មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ តែបានសងអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូនបន្ទាប់ពី
ពួកគេ» [យេរេម្យា. ៣២:១៨] ។ អ្នកខ្លះ ខណៈពេលដែលពួកគេនៅក្នុងទុក្ខ
ព្រួយរបស់ពួកគេបានបែកញើសលើការដោះស្រាយការលំបាកនេះ គិតថាវាគ្រាន់
តែជាការយល់អំពីការដាក់ទណ្ឌកម្មបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ ។ ទាំងនេះ ពួកគេ
ប្រកាន់យក វាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេសម្រាប់កូនៗក្នុងការទ្រាំទ្រ
ចំពោះអំពើវិលវល់របស់ឪពុកម្តាយពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានធ្វើបាបជា
ញឹកញាប់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ នេះជាការពិត ។
ដ្បិតអេសាយបានប្រកាសដល់ហេសេតថា កូនប្រុសរបស់គាត់នឹងត្រូវដកចេញ
ពីនគរ ហើយត្រូវគេចាប់ទៅជាឈ្លើយដោយសារអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត
ដោយគាត់ [អេសាយ. ៣៩:៦-៧] ។ ដំណាក់របស់ជាវោន និងអប៊ីម៉ាឡិចត្រូវ
រងទុក្ខដោយសាររបួសដែលបានធ្វើចំពោះអំប្រាហាំ [លោកុប្បត្តិ ១២:១៧; ២០:
៣, ១៨] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលចំណុចនេះត្រូវបានគេលើកឡើងដើម្បីដោះស្រាយ
សំណួររបស់យើង វាជាការគេចវេសជាងការបកស្រាយពិត ។ សម្រាប់នៅទីនេះ
និងក្នុងវគ្គដូចគ្នា ព្រះអង្គប្រកាសទោសធ្ងន់ជាងការកំណត់ក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។
ដូច្នេះ យើងត្រូវយល់ថា បណ្តាសាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់មានទម្ងន់មិនត្រឹម
តែលើក្បាលមនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មកលើគ្រួសារទាំងមូលរបស់គាត់ដែ
រ ។ តើបណ្តាសានៅទីណា តើមានអ្វីអាចរំពឹងបានទៀត ប៉ុន្តែថាបិតាដែល
បង្គាប់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនឹងរស់នៅដោយអម៉ាស់បំផុត? ឬថាកូនប្រុសដែល

ព្រះអម្ចាស់បោះបង់ចោលដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុក តើនឹងដើរតាមមាតា ដ៏ហិនហោចដូចគ្នា? ទីបំផុត ចៅប្រុស ចៅទ្រូត ដែលជាពូជពង្សរបស់បុរសគួរ ឲ្យស្អប់ខ្ពើមនោះ នឹងប្រញាប់ប្រញាល់ដេញតាមពួកគេ?

20. តើការចុះមកនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកមកលើកូនៗមិនផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិរបស់ ព្រះទេឬ?

ជាដំបូង សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើការសងសឹកបែបនេះមិនកើតឡើងចំពោះ យុត្តិធម៌ដ៏ទៃភាព ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិទាំងមូលរបស់មនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ មិនបានចាត់ទុកថាសក្តិសមក្នុងការរួមចំណែកក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ត្រូវបាន ថ្កោលទោសនោះ យើងដឹងថាការបំផ្លិចបំផ្លាញត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេត្រូវវិនាសដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន មិនមែនដោយ ការស្អប់ដោយអយុត្តិធម៌ណាមួយនៅខាងព្រះឡើយ ។ មិនមានមូលដ្ឋានសម្រាប់ ការត្អូញត្អែរអំពីមូលហេតុដែលពួកគេមិនត្រូវបានជួយដូចអ្នកដទៃ ក្នុងការស ង្រ្គោះដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនោះទេ ។ យ៉ាងណាមិញ ដោយសារការដាក់ ទណ្ឌកម្មនេះត្រូវបានដាក់លើមនុស្សទុច្ចរិត និងកេរ្ត៍ឈ្មោះសម្រាប់ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ ពួកគេ ដូច្នេះផ្ទះជាច្រើនជំនាន់របស់ពួកគេត្រូវបានដកហូតនូវព្រះគុណរបស់ព្រះ តើអ្នកណាអាចបន្ទោសព្រះចំពោះការសងសឹកនេះបានឥតខ្ចោះ? ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ទោសនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកនឹងមិនឆ្លងដល់កូន ឡើយ [អេសេគាល. ១៩:២០] ។ សង្កេតមើលអ្វីដែលកំពុងពិភាក្សានៅទី នេះ ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលមានបញ្ហាជាយូរមកហើយដោយការសោកស្តាយ ជាច្រើនបានចាប់ផ្តើមបង្កើតសុភាសិតជាច្រើនថា ៖ «ឪពុកបានស៊ីទំពាំងបាយ

ជូរ ហើយធ្មេញរបស់កូនបានជាប់» [អេសេគាល. ១៨:២] ។ តាមរយៈនេះ ពួកគេមានន័យថា ទោះបីជាពួកគេមានភាពសុចរិត និងមិនសមនឹងទទួលបាន វាក៏ដោយ ក៏ឪពុករបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលពួកគេត្រូវទទួលការផ្ដន្ទាទោស ច្រើនជាងដោយសារព្រះពិរោធដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ ជាងភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃកំហឹងរបស់គាត់ ។ ហោរាប្រកាសប្រាប់គេថា នេះមិនដូច្នោះ ទេ ។ ដ្បិតគេទទួលទោសចំពោះការប្រព្រឹត្តខុសរបស់ខ្លួន ។ វាក៏មិនស្របតាម យុត្តិធម៌របស់ព្រះសម្រាប់កូនប្រុសសុចរិតដើម្បីសងទោសឪពុកដ៏ទុច្ចរិតដែរ ហើយនេះមិនមានន័យក្នុងការគំរាមកំហែងបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ ប្រសិនបើការចុះ សួរសុខទុក្ខឥឡូវនេះ ដែលកំពុងពិភាក្សាត្រូវបានបញ្ចប់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ដកព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ពន្លឺនៃសេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់ និងជំនួយផ្សេងទៀត ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះ ពីគ្រួសារនៃមនុស្សទុច្ចរិត ដែលកុមារពិការភ្នែក ហើយ បោះបង់ចោលដោយទ្រង់ ធ្វើតាមពួកគេ ជំហានរបស់ឪពុកម្តាយ—ពួកគេទទួល បណ្ដាសាររបស់ព្រះចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ឪពុកពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ការពិតដែល ថាពួកគេក៏ត្រូវរងទុក្ខវេទនាខាងសាច់ឈាម ហើយចុងក្រោយរហូតដល់ការបំផ្លិច បំផ្លាញដ៏អស់កល្បជានិច្ច គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលធ្វើឡើងដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ សុចរិតរបស់ព្រះ មិនមែនសម្រាប់អំពើបាបរបស់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អំពើ អាក្រក់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

21. ហើយបង្ហាញសេចក្ដីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ។

ម៉្យាងវិញទៀត ការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ជូនពីការពង្រីកសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ ព្រះដល់មួយពាន់ជំនាន់ ។ នេះត្រូវបានជួបជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរ [ចោទិ

យថា. ៥:១០ យេរេមា. ៣២:១៨] ហើយត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដ៏
ឧឡារិកនៃសាសនាចក្រថា « យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នក ហើយជាព្រះនៃពូជ
ពង្សរបស់អ្នកបន្ទាប់ពីអ្នក» [លោកុប្បត្តិ. ១៧:៧] ។ ស្តីអំពីរឿងនេះ សាឡូម៉ូ
នសរសេរថា ៖ «មានពរហើយកូនរបស់មនុស្សសុចរិតក្រោយពីឪពុកគេស្លាប់
ទៅ» [សុភាសិត. ២០:៧] ។ នេះមិនត្រឹមតែដោយសារតែការចិញ្ចឹមបីបាច់ដ៏
បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ដែលពិតជាមិនមានសារៈសំខាន់តិចតួចនោះទេ ។
ប៉ុន្តែដោយសារពរជ័យនេះបានសន្យានៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា នោះព្រះគុណរបស់
ព្រះនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូតនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារនៃអ្នកគោរព ។ ដូច្នេះ ការ
សម្រាលទុក្ខជាពិសេសសម្រាប់អ្នកជឿ ប៉ុន្តែការភ័យខ្លាចជាខ្លាំងសម្រាប់មនុស្ស
អាក្រក់ ។ ប្រសិនបើក្រោយការស្លាប់ ការចងចាំទាំងសុចរិត និងអំពើទុច្ចរិត
មានតម្លៃដល់ព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលពរជ័យពីម្នាក់ និងបណ្តាសារបស់
អ្នកដទៃ មកលើកូនចៅរបស់ពួកគេវិញ នោះវានឹងនៅជាប់លើក្បាលអ្នកប្រព្រឹត្ត
ថែមទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នេះមិនផ្ទុយពីការពិតដែលថា ពូជពង្សនៃ
មនុស្សអាក្រក់ជូនកាលធ្វើកំណែទម្រង់ ។ អ្នកជឿជូនកាលធ្លាក់ចុះ ។ សម្រាប់
អ្នកច្បាប់ចង់នៅទីនេះដើម្បីមិនកំណត់ច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍បែបនេះដែលអាចនឹងរំខាន
ដល់ការបោះឆ្នោតរបស់គាត់ ។ ដើម្បីល្អងចិត្តមនុស្សសុចរិត និងបំភ័យមនុស្ស
មានបាប វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលនេះមិនមែនជាការទេ ឬនៅក្នុងការព្រមាន
ដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ ទោះបីជាវាមិនតែងតែមានប្រសិទ្ធភាពក៏ដោយ ។
សម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មបណ្តោះអាសន្នដែលដាក់លើជនទុច្ចរិតមួយចំនួន គឺជា
សក្ខីភាពនៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើបាប ហើយការជំនុំជំរះ
នៅថ្ងៃណាមួយនឹងមកដល់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើន

មិនទទួលទោសរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតនេះក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែល ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញគំរូមួយនៃពរជ័យនេះ ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា និង សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះកូនប្រុសសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ឪពុក ទ្រង់ផ្តល់ភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តឥតឈប់ឈរ និងជារៀងរហូតចំពោះអ្នកដែល ថ្វាយបង្គំទ្រង់ ។ កាលណាគេដេញតាមអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកក្នុងកូននោះ ទ្រង់ បង្រៀននូវការវិនិច្ឆ័យបែបណាដែលមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់រង់ចាំចំពោះអំពើបាប របស់ខ្លួន ។ ក្នុងវគ្គនេះ លោកមានការព្រួយបារម្ភជាពិសេសចំពោះភាពប្រាកដ ប្រជានៃរឿងក្រោយនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងការឆ្លងកាត់ ទ្រង់ក៏សរសើរដល់ យើង នូវភាពធំនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបន្តដល់មួយ ពាន់ជំនាន់ ខណៈពេលដែលទ្រង់បានប្រគល់ត្រឹមតែបួនជំនាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ។

បញ្ញត្តិទីបី

«កុំឲ្យចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯង ជាអសារឥតការឡើយ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវទ្រង់នឹងមិនរាប់ជាឥតទោសដល់អ្នកណា ដែលចេញព្រះនាម ទ្រង់ ជាអសារឥតការនោះទេ ។ » [និក្ខមនំ ២០:៧] ។

22. ការបកស្រាយបញ្ញត្តិ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ ៖ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងគោរពនូវព្រះនាមដ៏ រុងរឿង ។ ដូច្នេះ មានន័យយ៉ាងខ្លីថា យើងមិនត្រូវបង្ហាប់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយប្រព្រឹត្តដោយមើលងាយ និងមិនគោរពឡើយ ។ ចំពោះការហាមប្រាម នេះ ស្របនឹងបទបញ្ញត្តិដែលថា យើងត្រូវខ្លះខ្លួន និងប្រយ័ត្នក្នុងការគោរពព្រះ

នាមទ្រង់ដោយការគោរពចំពោះព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងគួរតែគិតក្នុង
ចិត្ត និងពាក្យសំដី ដោយមិនគិត ឬនិយាយអ្វីអំពីព្រះ និងអាថ៌កំបាំងរបស់
ទ្រង់ ដោយគ្មានការគោរព និងស្ងប់ស្ងាត់ច្រើន ។ ដោយយើងស្មានស្នាដៃរបស់
គាត់ យើងមិនបានគិតអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលគួរឲ្យគោរពឡើយ ។ តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ
យើងត្រូវតែឧស្សាហ៍សង្កេតលើចំណុចទាំងបីខាងក្រោម ៖ ទីមួយ អ្វីក៏ដោយ
ដែលគំនិតរបស់យើងស្រមៃអំពីព្រះ អ្វីក៏ដោយដែលអណ្តាតរបស់យើងនិយាយ
គួរតែក្រេបរសជាតិនៃឧត្តមភាពរបស់ទ្រង់ ត្រូវនឹងភាពខ្ពង់ខ្ពស់នៃព្រះនាមដ៏
ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ហើយចុងក្រោយគឺបម្រើដើម្បីលើកតម្កើងភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រ
ង់ ។ ទីពីរ យើងមិនគួរបំពានលើព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដោយប្រញាប់
ប្រញាល់ ឬដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយថ្វាយបង្គំអាថ៌កំបាំងទាំងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍
នៃមហិច្ឆតាផ្ទាល់ខ្លួន ឬការលោភលន់ ឬការកម្សាន្ត ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេ
ទទួលនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដែលបានត្រាប់លើពួកគេ ពួកគេគួរតែ
ត្រូវបានគេលើកតម្កើង និងឲ្យតម្លៃក្នុងចំណោមយើង ។ ជាចុងក្រោយ យើង
មិនត្រូវបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឬបង្ខូចស្នាដៃរបស់គាត់ឡើយ ព្រោះមនុស្សអាក្រក់តែង
តែស្រែកជេរប្រមាថគាត់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងទទួលស្គាល់ថាបានធ្វើដោយទ្រង់
យើងត្រូវលើកសរសើរអំពីប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ។
នេះជាអត្ថន័យនៃការគោរពព្រះនាមរបស់ព្រះ ។ ពេលយើងធ្វើដូច្នេះទៅវិញ វា
ត្រូវបានបំពុលដោយការរំលោភបំពានដោយទទេស្តាត ។ សម្រាប់ ការដកចេញ
ពីការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់ ដែលវាត្រូវបានឧទ្ទិសតែម្នាក់ឯង ហើយទោះបីជា
គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតកើតឡើងក៏ដោយ នៅតែបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វា វាជា
ការមើលងាយបន្តិចម្តងៗ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមានអំពើអាក្រក់ច្រើនក្នុងការប្រុង

ប្រយុទ្ធជ័យយ៉ាងខ្លាំងក្លាក្នុងការប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុស នោះជាអំពើបាបធំ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើគេត្រូវប្រើអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ដូចជាអ្នកដែលធ្វើវា បម្រើអបិយជំនឿ ព្រហ្មចរិយធម៌ ការព្យាបាលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ការបណ្តេញ ចេញដោយខុសច្បាប់ និងអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗ ។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិមានសេចក្តី យោងជាក់លាក់ចំពោះសម្បទដែលការបំពានដ៏ច្របូកច្របល់នៃព្រះនាមរបស់ព្រះ អម្ចាស់គឺជាកម្រិតដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដើម្បីដោយហេតុនេះយើងអាចនឹងត្រូវបាន ភិតភ័យកាន់តែប្រសើរចេញពីរាល់ពាក្យប្រមាថនៃវា[ចោទិយកថា៥:១១] ។ នៅ ក្នុងបញ្ញត្តិនេះ យើងត្រូវបានណែនាំអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះ និងការគោរពចំពោះ ព្រះនាមទ្រង់ ជាជាងសមធម៌ដែលយើងត្រូវរក្សាក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ វាគួរ តែជាពាក្យដដែលៗដែលគ្មានប្រយោជន៍ ប្រសិនបើបញ្ញត្តិនេះក៏ត្រូវបានចាត់ទុក ផងដែរទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលត្រូវបានបម្រុងទុក សម្រាប់តារាងទីពីរ ដែលគាត់នឹងថ្កោលទោសការភូតកុហក និងសាក្សីក្លែង ក្លាយ ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់សង្គមមនុស្ស ។ ការបែងចែកច្បាប់ក៏ទាមទារដែរ ពីព្រោះដូចមានចែងទុកមក ព្រះមិនបានរៀបចំច្បាប់របស់ទ្រង់ជាពីរតុដោយ គ្មានហេតុផលទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងបញ្ញត្តិនេះគាត់បញ្ជាក់សិទ្ធិ ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់, ការពារភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះនាមរបស់គាត់, ប៉ុន្តែនៅទីនេះមិន បានបង្រៀនពីអ្វីដែលបុរសជំពាក់ ។

23. លទ្ធផលជាការសារភាពចំពោះព្រះ

ជាដំបូង យើងត្រូវបញ្ជាក់ថា សម្បទជាអ្វី ។ វាគឺជាការហៅព្រះជាម្ចាស់ធ្វើជា សាក្សី ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិតនៃពាក្យរបស់យើង ។ បណ្តាសាទាំងនោះដែល

បង្ហាញពីការប្រមាថដល់ព្រះមិនសមត្រូវបានចាត់ទុកថាជាពាក្យសម្បថនោះទេ ។ វត្តជាច្រើននៃបទគម្ពីរបង្ហាញថា ការបញ្ជាក់បែបនេះ ត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គឺជាប្រភេទនៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលអេសាយ ទាយអំពីការហៅជនជាតិអាសស៊ីរ និងជនជាតិអេស៊ីបឲ្យចូលរួមក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់និយាយថា ៖ « គេនឹងនិយាយភាសាកាណាន ហើយនឹងស្បថក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា » [អេសាយ. ១៩:១៨] ។ នោះគឺដោយស្បថក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេនឹងប្រកាសសាសនារបស់ទ្រង់ ។ ដូចគ្នាដែរ ពេលគាត់និយាយអំពីការពង្រីករាជាណាចក្ររបស់គាត់ ៖ « អ្នកណាដែលនឹងប្រទានពរដល់ខ្លួនគាត់ ... នឹងប្រទានពរដល់ខ្លួនដោយព្រះនៃអ្នកជឿ ។ ហើយអ្នកណាដែលស្បថក្នុងស្រុក នោះនឹងស្បថនឹងព្រះនៃសេចក្តីពិត » ។ ៦៥:១៦] ។ យេរេម៉ានិយាយថា ៖ « ប្រសិនបើអ្នករៀននឹងឧស្សាហ៍បង្រៀនប្រជាជនរបស់ខ្ញុំឲ្យស្បថក្នុងនាមខ្ញុំ... ទោះបីជាគេបង្រៀនគេឲ្យស្បថនឹងព្រះបាលក៏ដោយ ក៏គេនឹងត្រូវគេសង់នៅកណ្តាលផ្ទះ » ។ [យេរេមា. ១២:១៦] ។ ហើយយើងត្រូវបានគេនិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវដើម្បីធ្វើជាសាក្សីចំពោះសាសនារបស់យើងក្នុងការហៅព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សីរបស់យើង ។ ដូច្នេះ យើងសារភាពថាគាត់ជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បនិងមិនចេះប្រែប្រួល ។ ហើយយើងអំពាវនាវដល់គាត់ មិនត្រឹមតែសាក្សីដ៏ស័ក្តិសមនៃសេចក្តីពិតលើសអ្នកដ៏ទៃប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាអ្នកបញ្ជាក់តែមួយគត់អំពីវា ដែលអាចនាំឡើងលាក់កំបាំងមកបំភ្លឺ ។ ពេលនោះជាអ្នកស្គាល់ចិត្ត [កូរិនថូសទី១. ៤:៥] ។ សម្រាប់ពេលដែលទីបន្ទាល់របស់មនុស្សបរាជ័យ យើងរត់ទៅរកព្រះជាសាក្សីរបស់យើង ជាពិសេសនៅពេលដែលអ្វីមួយដែលលាក់កំបាំងនៅក្នុងមនសិការនឹង

ត្រូវប្រកាស ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធយ៉ាងជូរចត់ប្រឆាំង នឹងអស់អ្នកដែលស្សៀងនឹងព្រះចម្លែក ហើយបកស្រាយការស្សៀងបែបនោះជាភស្តុ តាងនៃការក្បត់ដោយចំហ ។ «កូនរបស់អ្នកបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ហើយស្សៀង នឹងអ្នកដែលមិនមែនជាព្រះ» ។ [យេរេម. ៥:៧] ។ ហើយគាត់បានប្រកាសពី ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការប្រព្រឹត្តល្មើសនេះក្នុងការគំរាមកំហែងនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មថា ៖ «យើងនឹងកាត់ពាក្យស្សៀងទាំងនោះចេញ ដោយនូវព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅតែស្សៀងនឹងមីលឧមវិញ» ។

24. សម្បទក្លែងក្លាយជាការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះ

យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យថ្វាយបង្គំព្រះនាមទ្រង់នៅ ក្នុងពាក្យសម្បទរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងគួរតែកាន់តែឧស្សាហ៍ ព្យាយាម ដើម្បីកុំឱ្យមានការប្រមាថ ឬមើលងាយ និងការគោរពទាប ជំនួស ឱ្យការថ្វាយបង្គំ ។ វាមិនមែនជារឿងតូចតាចទេក្នុងការស្សៀងក្លែងក្លាយដោយ ព្រះនាមព្រះ នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានគេហៅថា "ការប្រមាថ" [លេវី វីន័យ. ១៩:១២] ។ តើអ្វីនៅសេសសល់ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ពេលគាត់ត្រូវបាន គេបំផ្លាញសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់? បន្ទាប់មក គាត់នឹងឈប់ធ្វើជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់ពិតជាខូចខាតពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេធ្វើជាអ្នកគាំទ្រ និងយល់ព្រមពីការ មិនពិត ។ ដូច្នេះ យ៉ូស្វេដែលចង់ធ្វើឲ្យអាកានសារភាពការពិត នោះមាន ប្រសាសន៍ថា ៖ «កូនអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ចុះ!» [យ៉ូស្វេ. ៧:១៩] ជាក់ស្តែងបញ្ជាក់ថាព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេបង្គាប់ យ៉ាងខ្លាំងបំផុត ប្រសិនបើការភូតកុហកត្រូវបានប្រព្រឹត្តក្នុងនាមរបស់ទ្រង់ ។

ហើយគ្មានឆ្ងល់ទេ! ព្រោះមិនមែនជារបស់យើងទេដែលនាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះមិនត្រូវបានគេដាក់ដោយការក្លែងក្លាយណាមួយឡើយ ។ របង្ហាញឲ្យឃើញពីរបៀបស្រដៀងគ្នានៃការហៅព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សីដែលពួកផារីស៊ីប្រើនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន [ជំពូក ។ ៩:២៤] ។ នេះជាទម្រង់ធម្មតាក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ពេលណាដែលគេហៅឲ្យស្បថ ។ របៀបនៃការបញ្ចេញមតិដែលប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរណែនាំយើងក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្ននេះ ៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ» [សំឡេងអែលទី១ ១៤:៣៩]; «ព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចំពោះខ្ញុំ និងច្រើនទៀតផង» [សំឡេងអែលទី១. ១៤:៤៤ សំឡេងអែលទី២. ៣:៩]; «ព្រះជាសាក្សីលើព្រលឹងខ្ញុំ» [រ៉ូម. ១:៩] ។ ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញថាយើងមិនអាចហៅព្រះធ្វើជាសាក្សីនៃពាក្យរបស់យើងដោយមិនសុំឱ្យគាត់ជាអ្នកសងសឹកចំពោះការភូតកុហករបស់យើងប្រសិនបើយើងបញ្ឆោត ។

25. ពាក្យសម្បថឥតប្រយោជន៍

ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបកប្រែជាតថាកទាប និងជាទូទៅនៅពេលត្រូវបានគេប្រើក្នុងពាក្យសម្បថពិត ប៉ុន្តែមិនត្រូវការ ។ សម្រាប់ភារក៏ត្រូវបានគេយកទៅដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះ មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងក្នុងការបដិសេធពិការភូតភរទេ លុះត្រាតែយើងចាំថា ការស្បថត្រូវបានអនុញ្ញាត និងបង្កើតឡើងមិនមែនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃតណ្ហា ឬតណ្ហានោះទេ គឺដោយសារតែភាពចាំបាច់ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលយកវាទៅប្រើលើរបស់ដែលមិនចាំបាច់ បែរចេញពីការប្រើប្រាស់ដោយច្បាប់ ។ ឥឡូវនេះ គ្មានភាពចាំបាច់ផ្សេងទៀតអាចធ្វើពុតជាជាងបម្រើសាសនា ឬសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ។ ក្នុងរឿងនេះមនុស្សសព្វថ្ងៃនេះប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនចេះទប់ចិត្ត ហើយកាន់តែមិនអាចអត់ឱនបានព្រោះ

តាមទម្លាប់វាបានឈប់ចាត់ទុកថាជាអំពើល្មើសហើយ ។ ប្រាកដណាស់ នេះត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនមានការប្រមាថបន្តិចបន្តួចនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ! ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាត់ជាទូទៅ និងបង្ហាត់ដោយការនិយាយឥតប្រយោជន៍ ។ នេះមិនបានចាត់ទុកថាជាអំពើអាក្រក់ទេ ព្រោះមនុស្សបានចូលមកប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីអាក្រក់ដ៏ធំនេះ ដោយសេចក្តីក្លាហានដ៏យូរអង្វែង ហើយគ្មានទោសៈ ។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅតែមិនអាចកែប្រែបាន; ការព្រមាននៅតែរឹងមាំ ហើយថ្ងៃណាមួយនឹងមានឥទ្ធិពល ។ ដោយវាមានការសងសឹកពិសេសមួយត្រូវបានប្រកាសប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលប្រើឈ្មោះរបស់គាត់ដោយឥតប្រយោជន៍ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានបំពានក្នុងន័យមួយទៀត៖ ដោយបង្ហាញភាពទុច្ចរិតនៅក្នុងសម្បថ យើងជំនួសអ្នកបំរើដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជំនួសគាត់ ដូច្នេះផ្ទេរទៅពួកគេនូវសិរីល្អនៃទេវៈរបស់ទ្រង់ [និក្ខមនំ ២៣:១៣] ។ ដោយហេតុផលដ៏ល្អ ព្រះអម្ចាស់មានបញ្ញត្តិពិសេសបានបង្ហាត់យើងឱ្យស្បថដោយព្រះនាមទ្រង់ [ចោទិយកថា. ៦:១៣; ១០:២០]; ដោយការហាមប្រាមពិសេស ទ្រង់ហាមយើងមិនឲ្យពួកយើងស្បថរបស់ព្រះចម្លែក ។ [និក្ខមនំ ២៣:១៣] ។ សាវ័កក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះដែរ ពេលគាត់សរសេរថា៖ «មនុស្សដែលធំជាងគេស្បថទៅទៀត» ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានស្បថដោយផ្ទាល់ ដោយសារគាត់គ្មាននរណាធំជាងសិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ ហេព្រើរ ៦:១៦-១៧] ។

26. តើការអធិប្បាយនៅលើភ្នំហាមមិនអោយស្បថបែបនេះឬ?

ពួកអាណាបាទីស្ទ មិនពេញចិត្តនឹងការសម្របសម្រួលនេះក្នុងការស្បថទេ ថ្កោលទោសពាក្យសម្បថទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង ចាប់តាំងពីការហាម

ឃាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះពួកគេជាទូទៅ ។ “ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា តើអ្នកស្ងប់អ្វី
 ទាំងអស់ ។ ... ប៉ុន្តែសូមឲ្យអ្វីដែលអ្នកនិយាយគឺសាមញ្ញ បាទ/ចាស បាទ/
 ចាស ឬ ទេ ទេ; អ្វីដែលលើសពីនេះមកពីអំពើអាក្រក់» ។ [ម៉ាថាយ ៥:៣៤
 យ៉ាកុប ៥:១២] ។ ប៉ុន្តែ តាមរបៀបនេះ ពួកគេបានវាយបកប្រឆាំងនឹងព្រះ
 គ្រីស្ទដោយឥតព្រងើយកន្តើយ ដោយធ្វើឱ្យគាត់ជាសត្រូវរបស់ព្រះវរបិតា ហាក់
 បីដូចជាទ្រង់បានយាងមក មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យបោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យ
 របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអនុញ្ញាតត្រឹមតែ
 សម្បថជាឿងស្របច្បាប់មួយនៅក្រោមច្បាប់ (ដែលគួរតែគ្រប់គ្រាន់) ប៉ុន្តែ
 ទ្រង់បង្គាប់ការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេក្នុងករណីចាំបាច់ [និក្ខមនំ ២២:១០-១១] ។
 ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថាទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ១០:៣០]; ថា
 គាត់មិនយកអ្វីមកក្រៅពីអ្វីដែលព្រះវរបិតាបានបង្គាប់ [យ៉ូហាន ១០:១៨]; ថា
 ការបង្រៀនរបស់គាត់មិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ [យ៉ូហាន ៧:១៦] ។ តើពួកគេ
 នឹងធ្វើឱ្យព្រះផ្ទុយពីអង្គទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ហាមឃាត់ និងថ្កោលទោសនូវអ្វីដែល
 ទ្រង់បានអនុម័តដោយអនុលោមតាមអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សឬទេ? ប៉ុន្តែ
 ដោយសារមានការលំបាកខ្លះក្នុងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមឲ្យយើងចំណាយពេល
 បន្តិចបន្តួចលើពាក្យទាំងនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនេះ យើងនឹង
 មិនទទួលបានការពិតទេ លុះត្រាតែយើងសម្លឹងមើលបំណងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
 ហើយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលទ្រង់កំពុងដឹកនាំនៅក្នុងវគ្គនោះ ។ វាមិន
 មែនជាគោលបំណងរបស់គាត់ក្នុងការបន្ធូរបន្ថយ ឬរឹតបន្តឹងក្រឹត្យវិន័យនោះទេ
 ប៉ុន្តែគឺដើម្បីនាំយកមកនូវការយល់ដឹងដ៏ពិត និងពិតប្រាកដនូវអ្វីដែលបានបង្អួច
 យ៉ាងខ្លាំងដោយគំនិតខុសឆ្គងរបស់ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ។ បើយើងយល់ពី

ការនេះ យើងនឹងមិនគិតថាព្រះគ្រីស្ទបានថ្កោលទោសពាក្យសម្បថទាំងស្រុងនោះទេ គឺមានតែអ្នកដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ប្រជាជនជាទូទៅជៀសវាងការភូតភរ ខណៈពេលដែលច្បាប់ហាមប្រាមមិនត្រឹមតែការភូតកុហកប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពាក្យសម្បថទៀតៗ និងហួសហេតុផងដែរ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកបកប្រែច្បាប់ដ៏ប្រាកដបំផុត ទ្រង់ព្រមានថា ការស្បថមិនត្រឹមតែជាការអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងស្បថផង [ម៉ាថ. ៥:៣៤] ។ ហេតុអ្វីបានជា "ស្បថ"? ប្រាកដណាស់ គាត់មានន័យថា "ស្បថដោយឥតប្រយោជន៍" ។ ប៉ុន្តែពាក្យសម្បថដែលគេសរសើរក្នុងច្បាប់ គាត់ទុកចោលឥតមានសេរីភាព ។ គួបដឹកគួរបស់យើងគិតថាពួកគេជជែកគ្នាកាន់តែទាក់ទាញ នៅពេលដែលពួកគេចាប់យកពាក្យថា «ទាល់តែសោះ» ។ ប៉ុន្តែនេះមិនសំដៅទៅលើពាក្យ «ស្បថទេ ប៉ុន្តែចំពោះទម្រង់នៃការស្បថបន្ទាប់ពីនោះមក ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ក៏ជាផ្នែកនៃកំហុសរបស់ពួកគេដែរ ដែលខណៈពេលដែលពួកគេបានស្បថដោយស្មានស្លឹក និងផែនដី ពួកគេបានគិតថា ពួកគេមិនបានប៉ះព្រះនាមរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីករណីដ៏សំខាន់នៃការរំលងព្រះអម្ចាស់ក៏កាត់ចេញនូវលេសទាំងអស់ពីពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេនឹកស្មានថាពួកគេបានរួចខ្លួនដោយការអំពាវនាវនៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ខណៈដែលការគាបសង្កត់ព្រះនាមរបស់ព្រះ ។ យើងក៏គួរកត់សម្គាល់រឿងនេះផងដែរ នៅក្នុងការឆ្លងកាត់៖ ទោះបីជាព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានបង្ហាញក៏ដោយ ក៏មនុស្សទាំងឡាយស្បថដោយប្រយោលចំពោះទ្រង់ ។ ដូចជានៅពេលដែលពួកគេស្បថដោយពន្លឺនៃជីវិត ដោយនំប៉័ងដែលពួកគេបរិភោគ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ ឬដោយសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ

ចំពោះពួកគេ ។ ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងវគ្គនោះហាមមិនឲ្យមនុស្សស្ងៀមដោយស្មានស្ទើរ
និងផែនដី និងក្រុងយេរូសាឡឹម [ម៉ាថាយ ។ ៥:៣៤-៣៥] មិនបានកែអបិយ
ជំនឿដូចអ្នកខ្លះគិតខុសនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់កំពុងបដិសេធចំពោះភាព
ឆោតល្ងង់របស់អស់អ្នកដែលមើលមិនឃើញអ្វីខុសក្នុងការនិយាយពាក្យសម្បថ
ដោយប្រយោលដោយឥតលាក់លៀម ហាក់ដូចជាពួកគេបានទុកនាមដ៏ពិសិដ្ឋ
របស់ព្រះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានឆ្លាក់លើផលប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។
វាជាបញ្ហាមួយទៀតនៅពេលដែលមនុស្សស្លាប់ ឬមនុស្សស្លាប់ ឬទេវតាត្រូវបាន
ជំនួសជំនួសព្រះ ។ ដូចក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ដទៃដែលស្អប់ការស្ងៀមដោយ
ជីវិត ឬដោយព្រះចេស្ដារបស់ស្តេចត្រូវបានគេបង្កើតឡើងដោយការល្ងង់លោម ។
ហេតុដូច្នេះហើយ ការបន្តខុសឆ្គងបែបនេះធ្វើឲ្យស្រពិចស្រពិល និងកាត់បន្ថយ
សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងមានបំណងចង់ស្វែងរក
ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យើងពីព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
ទោះបីជាវាត្រូវបានធ្វើដោយប្រយោលក៏ដោយ ក៏ការរងរបួសត្រូវបានធ្វើចំពោះ
សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដោយការស្ងៀមដ៏តូចតាចបែបនេះ ។ ព្រះគ្រីស្ទដកអាជ្ញាប័
ណ្ឌនៃលេសឥតប្រយោជន៍នេះ ដោយហាមយើងមិនឲ្យ «ស្ងៀមអ្វីទាំងអស់» ។
យ៉ាកុបដែលនិយាយឡើងវិញនូវពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនោះ
មានចេតនាដូចគ្នា [យ៉ាកុប ៥:១២] ចំពោះការរោលរាលបែបនេះ ទោះបីជា
ការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏តែងតែរីករាលដាលក្នុងពិភពលោក ។
ប្រសិនបើអ្នកគួរតែសំដៅលើពាក្យថា "ទាល់តែសោះ" ទៅនឹងខ្លឹមសារ ដូចជា
ប្រសិនបើការស្ងៀមដោយខុសច្បាប់ដោយគ្មានករណីលើកលែង តើអ្នកនឹងពន្យល់
ដោយរបៀបណានូវអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមភ្លាមៗថា "មិនមែនដោយស្មានស្ទើរ ឬ

ដោយផែនដី" ជាដើម ។ ពីពាក្យទាំងនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះគ្រីស្ទបានជួប
នឹងភាពច្របូកច្របល់ ដែលជនជាតិយូដាគិតថាកំហុសរបស់ពួកគេបានឆ្លុះស្រា
ល ។

27. ដូច្នេះ សម្បទក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ គឺចាំបាច់ត្រូវតែទទួលយក

ចំពោះមនុស្សដែលវិនិច្ឆ័យដោយត្រឹមត្រូវ វាអាចនឹងមានការសង្ស័យថា ព្រះ
អម្ចាស់នៅក្នុងវគ្គនោះមិនពេញចិត្តចំពោះតែសម្បទដែលច្បាប់ហាមឃាត់នោះ
ទេ ។ សម្រាប់គាត់ដែលនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់បានផ្តល់ឧទាហរណ៍នៃភាពល្អឥត
ខ្លោះដែលគាត់បានបង្រៀននោះ មិនបានធ្លាក់ចុះពីការស្បថគ្រប់ពេលដែលកា
លៈទេសៈចាំបាច់នោះទេ ។ ហើយពួកសិស្ស ដែលយើងប្រាកដជាបានស្តាប់
បង្ហាត់ចោលរបស់ពួកគេក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ បានធ្វើតាមគំរូដូចគ្នា ។ តើ
នរណាហ៊ាននិយាយថា ប៉ុលនឹងស្បថបើការស្បថត្រូវបានហាមឃាត់ទាំងស្រុង?
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលកាលៈទេសៈទាមទារ គាត់បានស្បថដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ពេល
ខ្លះថែមទាំងដាក់បណ្តាសាថែមទៀតផង [រ៉ូម. ១:៩; កូរិនថូសទី២ ១:២៣] ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សំណួរនៅតែមិនទាន់បានដោះស្រាយនៅឡើយ ។
សម្រាប់អ្នកខ្លះគិតថា ការស្បថជាសាធារណៈតែម្នាក់ឯង លើកលែងតែការហាម
ឃាត់នេះ ដូចជាការដែលយើងទទួលយកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រង និងតម្រូវ
ដោយចៅក្រម ។ ដូចជាអ្នកដែលប្រើជាទូទៅដោយព្រះអង្គម្ចាស់ក្នុងសន្និសីទដ៏
ឧឡារិក ឬប្រជាជនស្បថក្នុងនាមព្រះអង្គម្ចាស់ ឬទាហាន នៅពេលព្រះអង្គត្រូវ
បានចងដោយការស្បថចូលបម្រើការងារ និងដូចនោះ ។

នៅក្នុងប្រភេទនេះ ពួកគេក៏ដាក់ផងដែរ ហើយដោយយុត្តិធម៌ សេចក្តីថ្លែង
ការណ៍ទាំងនោះនៅក្នុងប៉ុល ដែលអះអាងពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃដំណឹងល្អ ដរាបណា
សាក្សីនៅក្នុងការកិច្ចរបស់ពួកគេមិនមែនជាពលរដ្ឋឯកជនទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកបម្រើ
សាធារណៈរបស់ព្រះ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាទាំងនេះគឺជាសម្បថ
ដែលមានសុវត្ថិភាពបំផុតនោះទេ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយទីបន្ទាល់ដ៏
រឹងមាំនៃបទគម្ពីរ ។ ក្នុងរឿងដែលគួរឱ្យសង្ស័យ ចៅក្រមត្រូវបានគេដេញឱ្យបង្ខំ
សាក្សីឱ្យស្បថ ក្រោយមកទៀតគឺត្រូវឆ្លើយតបក្រោមសម្បថ ។ សាក្សីនិយាយ
អំពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់មនុស្សដែលបានដោះស្រាយដោយមធ្យោបាយនេះ
[ហេព្រើរ. ៦:១៦] ។ ក្នុងបញ្ញត្តិនេះ ម្នាក់ៗមានការយល់ស្របចំពោះអ្វីដែល
គាត់ធ្វើ ។ ម្យ៉ាងទៀត គេអាចសង្កេតឃើញក្នុងចំណោមជនជាតិបុរាណថា
ការស្បថចូលកាន់តំណែងជាសាធារណៈ និងយ៉ាងឱឡារិកត្រូវបានប្រារព្ធឡើង
ដោយគោរពយ៉ាងខ្លាំង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សម្បថធម្មតាដែលត្រូវបាន
ស្បថដោយមិនរើសអើង ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានសារៈសំខាន់តិចតួច ឬគ្មាន
សារៈសំខាន់ ដូចជាវាត្រូវបានគេគិតថា ភាពរុងរឿងរបស់ព្រះមិនបានចូលទៅ
ក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែវាមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងពេកក្នុងការថ្កោលទោសការស្បថឯក
ជនដែលបានធ្វើឡើងដោយស្មោះស្ម័គ្រ ដោយមានចេតនាដ៏បរិសុទ្ធ ដោយ
គោរព និងក្នុងកាលៈទេសៈចាំបាច់ ដែលត្រូវបានគាំទ្រ ព្រោះវាទាំងដោយហេតុ
ផល និងដោយឧទាហរណ៍ ។ ត្បិតប្រសិនបើវាមានច្បាប់ក្នុងរឿងធ្ងន់ធ្ងរ និង
ធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់បុគ្គលឯកជនក្នុងការអំពាវនាវដល់ព្រះជាអ្នកកាត់ក្តីរវាងពួកគេ
[សាំយូអែលទី១. ២៤:១២] មានហេតុផលច្រើនជាងនេះដើម្បីហៅគាត់ជាសា
ក្សី ។ ប្អូនប្រុសរបស់អ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកពីបទបំពានជំនឿ ។ ជាកាតព្វកិច្ច

នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អ្នកនឹងព្យាយាមជម្រះខ្លួនអ្នក ។ ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកត្រូវបាន បង្អាក់ដោយចេតនាទុច្ចរិតដ៏រឹងរូសរបស់គាត់ នោះអ្នកអាចដោយមិនមានការ អាក់អន់ចិត្ត អំពាវនាវឱ្យមានការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញភាពគ្មាន កំហុសរបស់អ្នកក្នុងពេលកំណត់ ។ បើយើងថ្លឹងថ្លែងពាក្យ«វិនិច្ឆ័យនិងសាក្សី» វាជារឿងតិចជាងក្នុងការហៅព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សី ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនយល់ថាហេតុអ្វី បានជាយើងគួរតែប្រកាសការហៅនេះទៅព្រះដើម្បីធ្វើជាសាក្សីដោយខុសច្បាប់ ។ យើងមានឧទាហរណ៍ជាច្រើនអំពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើការស្សៀវរបស់អ័ ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកជាមួយអប៊ីម៉ាឡោកត្រូវបានគេចោទថាជាសាធារណៈ [លោក. ២១:២៤; 26:31] ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប និងឡាបានជាបុគ្គលឯកជនដែលបានបញ្ជាក់ ពីសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេដោយពាក្យសម្បថទៅវិញទៅមក [លោក. ៣១:៥៣- ៥៤] ។ បូអូសគឺជាមនុស្សឯកជនម្នាក់ដែលបានបញ្ជាក់ពីការរៀបការដែលបាន សន្យារបស់គាត់ជាមួយនឹងនាងរស់ដូចគ្នា [នាងរស់ 3:13] ។ អូបាខាជា មនុស្សឯកជន ជាមនុស្សសុចរិត និងកោតខ្លាចព្រះ ដែលបានស្សៀវអ្វីដែល គាត់ចង់បញ្ចុះបញ្ចូលអេលីយ៉ាឲ្យជឿ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៨:១០) ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគ្មានច្បាប់ណាមួយជាងយើងទេ ដើម្បីគ្រប់គ្រងពាក្យសម្បថរបស់យើងដើម្បីកុំឲ្យ មានការរកាំរកូស មិនរើសអើង មិនរើសអើង វៀចវេរ ឬតូចចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើតាមតម្រូវការទាំងដើម្បីបញ្ជាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះ អម្ចាស់ ឬដើម្បីពង្រឹងបងប្អូនប្រុសម្នាក់បន្ថែមទៀត ។ នេះជាគោលបំណងនៃ បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ។

បញ្ញត្តិទីបួន

ចូរឲ្យនឹកចាំពីថ្ងៃឈប់សំរាក ដើម្បីញែកថ្ងៃនោះចេញជាបរិសុទ្ធ ៩ ក្នុងរវាង៦ ថ្ងៃ នោះត្រូវឲ្យឯងធ្វើអស់ទាំងការរបស់ឯងចុះ ១០ តែឯថ្ងៃទី៧ នោះគឺជាថ្ងៃ ឈប់សំរាកថ្វាយព្រះយេស៊ូវវាជាព្រះនៃឯងវិញ នៅថ្ងៃនោះមិនត្រូវធ្វើអ្វីឲ្យសោះ ទោះខ្លួនឯង ឬកូនប្រុសកូនស្រីឯងក្តី ទោះបាវប្រុស ឬបាវស្រីឯងក្តី ទោះសត្វ របស់ឯង ឬអ្នកដទៃដែលនៅផ្ទះឯងក្តី (និក្ខមនំ ២០: ៨-១០) ។

28. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺថា ដោយថាតាមទំនោរចិត្តនិងការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន យើងគួរសង្ខេបគិតអំពីវាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ហើយថាយើងគួរអនុវត្តការ សម្រុះសម្រួលនោះតាមរបៀបដែលទ្រង់បានតាំងឡើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបទ បញ្ញត្តិនេះមានការពិចារណាជាក់លាក់មួយខុសពីបទបញ្ញត្តិផ្សេងទៀត វាទាមទារ ឲ្យមានការបង្ហាញលំដាប់ខុសគ្នាបន្តិច ។ បុព្វបុរសសម័យដើមបានហៅបទ បញ្ញត្តិនេះថាជាបុព្វហេតុមួយ ព្រោះវាផ្ទុកនូវការរក្សាខាងក្រៅនៃថ្ងៃដែលព្រះត្រី ស្វយាងមក ត្រូវបានលុបចោលជាមួយនឹងតួលេខផ្សេងទៀត ។ នេះគេនិយាយ ពិតមែន ប៉ុន្តែគេប៉ះពាល់តែពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែ ចូលទៅកាន់តែស៊ីជម្រៅនៅក្នុងការបង្ហាញរបស់យើង នៃបទបញ្ញត្តិនេះមាន ។ ទីមួយ នៅក្រោមការសម្រាកនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ គឺជាថ្ងៃដែលច្បាប់នៅស្ថានសួគ៌ចង់ តំណាងឱ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលសម្រាកខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីធ្វើការនៅក្នុងពួក គេ ។ ទីពីរ ទ្រង់ចង់មានន័យថា ត្រូវតែមានថ្ងៃមួយ ដើម្បីឱ្យពួកគេជួបជុំគ្នា ស្តាប់ព្រះ ដូច្នេះហើយ តាមរយៈការរំលឹកនេះ ដើម្បីបង្ហាត់បង្រៀនអំពីការ គោរពបូជា ។ ទី៣ ៖ ការតាំងចិត្តផ្តល់ពេលសម្រាកមួយថ្ងៃដល់អ្នកបម្រើ និង

អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកដទៃ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានសម្រាកពីការ
នឿយហត់ ។

29. បញ្ញត្តិថ្ងៃសប្បន្នជាការសន្យា

យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងវគ្គជាច្រើនថា នេះជាស្រមោល
នៃការសម្រាកខាងវិញ្ញាណបានកាន់កាប់កន្លែងសំខាន់នៅថ្ងៃសប្បន្ន ។ ព្រះ
អម្ចាស់បានបង្ហាត់ឲ្យគោរពតាមស្ទើរតែគ្មានបទបញ្ញត្តិណាផ្សេងទៀតធ្ងន់ធ្ងរដូច
នឹងនេះ [ជនគណនា. ១៥:៣២-៣៦ និក្ខ. ៣១:៣១] ។ នៅ តាមរយៈពួក
ហោរា ដើម្បីបង្ហាញថាសាសនាទាំងអស់ត្រូវបានលុបចោល គាត់បានត្អូញត្អែរ
ថាថ្ងៃសប្បន្នរបស់គាត់ត្រូវបានបំពុល រំលោភបំពាន មិនត្រូវបានរក្សាទុក មិន
បរិសុទ្ធ—ដូចជាប្រសិនបើគាត់អាចត្រូវបានគោរព [អេសេគាល 20:12-13];
យេរេមា ១៧:២១]; អេសាយ ៥៦:២] ។ ទ្រង់ប្រោសប្រទាននូវការអនុគ្រោះដ៏
ខ្ពង់ខ្ពស់ដល់ការប្រតិបត្តិរបស់ខ្លួន ។ អាស្រ័យហេតុនេះផងដែរ អ្នកជឿបានគោរព
យ៉ាងខ្លាំងចំពោះវិវរណៈនៃថ្ងៃសប្បន្ន ក្នុងចំណោមអក្ខរាវិរុទ្ធផ្សេងទៀត ។ ដ្បិត
នៅក្នុងសៀវភៅនេហេមា ពួកលេវីបាននិយាយដូច្នេះនៅក្នុងការប្រជុំសាធារណៈ
ថា ៖ < ទ្រង់បានធ្វើឲ្យបុព្វបុរសយើងស្គាល់ថ្ងៃសប្បន្នដ៏បរិសុទ្ធរបស់អ្នក ហើយ
បានប្រទានបទបញ្ញត្តិ និងពិធី និងក្រឹត្យវិន័យដល់ពួកគេដោយដៃរបស់ម៉ូសេ >
[នេហេមា 9:14] ។ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលវាប្រារព្ធឡើងក្នុងឯកវចនៈដែល
គេគោរពក្នុងចំណោមសិក្ខាបទទាំងអស់នៃច្បាប់ ។ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះបម្រើ
ដើម្បីលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃអាថ៌កំបាំង ដែលលោកម៉ូសេ និងអេសេគាល
មានកាលៈទេសៈដ៏ស្រស់បំព្រងបំផុត ដែលគាំទ្រដោយហេតុផល និងដោយ

ឧទាហរណ៍ ។ ត្បិតប្រសិនបើវាមានច្បាប់ក្នុងរឿងធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់ បុគ្គលឯកជនក្នុងការអំពាវនាវដល់ព្រះជាអ្នកកាត់ក្តីរវាងពួកគេ [សំបុត្រអែលទី១. ២៤:១២] មានហេតុផលច្រើនជាងនេះដើម្បីហៅគាត់ជាសាក្សី ។ ប្អូនប្រុសរបស់ អ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកពីបទបំពានជំនឿ ។ ជាកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អ្នកនឹងព្យាយាមជម្រះខ្លួនអ្នក ។ ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ខ្លួន ឯងថាពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកត្រូវបានបង្អាក់ដោយចេតនា ទុច្ចរិតដ៏រឹងរូសរបស់គាត់ នោះអ្នកអាចដោយមិនមានការអាក់អន់ចិត្ត អំពាវនាវ ឱ្យមានការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញភាពគ្មានកំហុសរបស់អ្នកក្នុងពេលកំណត់ ។ បើយើងថ្លឹងថ្លែងពាក្យ«វិនិច្ឆ័យនិងសាក្សី» វាជារឿងតិចជាងក្នុងការហៅ ព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សី ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនយល់ថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែប្រកាសការ ហៅនេះទៅព្រះដើម្បីធ្វើជាសាក្សីដោយខុសច្បាប់ ។ យើងមានឧទាហរណ៍ជា ច្រើនអំពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើការស្ស័យរបស់អំប្រាហាំ និងអ៊ីសាកជាមួយអប៊ី ម៉ាឡេកត្រូវបានគេចោទថាជាសាធារណៈ [លោក. ២១:២៤] ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប និងឡាប៉ាន់ជាបុគ្គលឯកជនដែលបានបញ្ជាក់ពីសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេដោយពាក្យ សម្បថទៅវិញទៅមក [លោក. ៣១:៥៣-៥៤] ។ បូអូសគឺជាមនុស្សឯកជនម្នាក់ ដែលបានបញ្ជាក់ពីការរៀបការដែលបានសន្យារបស់គាត់ជាមួយនឹងនាងរស់ដូច គ្នា [រស់ 3:13] ។ អូបាឌាជាមនុស្សឯកជន ជាមនុស្សសុចរិត និងកោត ខ្លាចព្រះ ដែលបានស្ស័យនូវអ្វីដែលគាត់ចង់បញ្ចុះបញ្ចូលអេលីយ៉ាឲ្យជឿ [ពង្សាវ តាក្យត្រទី១ ១៥:១០] ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគ្មានច្បាប់ណាមួយជាងយើងទេ ដើម្បី គ្រប់គ្រងពាក្យសម្បថរបស់យើងដើម្បីកុំឲ្យមានការរកាំរកូស មិនរើសអើង មិន រើសអើង រៀចរើរ ឬតូចចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើតាមតម្រូវ

ការ—ទាំងដើម្បីបញ្ជាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬដើម្បីពង្រឹងបងប្អូនប្រុសម្នាក់ បន្ថែមទៀត ។ នេះជាគោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ។

30. ថ្ងៃទីប្រាំពីរ

សម្រាប់ជនជាតិយូដា ការប្រតិបត្តិមួយថ្ងៃក្នុងប្រាំពីរជាទម្លាប់តំណាងឱ្យការឈប់ សម្រាកដ៏អស់កល្បនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់វាតាមគំរូរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យ ពួកគេអាចប្រតិបត្តិតាមវា (ដោយសេចក្តីអាណិតអាសូរកាន់តែខ្លាំង) ។ ការ ដឹងថាគាត់កំពុងព្យាយាមយកតម្រាប់តាមអ្នកបង្កើត វាមិនមានតម្លៃពិតប្រាកដក្នុង ការជំរុញចិត្តមនុស្សនោះទេ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់កំពុងស្វែងរកអត្ថន័យ សម្ងាត់មួយចំនួននៅក្នុងលេខប្រាំពីរ នៅក្នុងបទគម្ពីរចំនួននៃភាពល្អឥតខ្ចោះ វា ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមានហេតុផលល្អដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពស្ថិតស្ថេរ ។ សេចក្តី ថ្លែងការណ៍របស់ម៉ូសេគាំទ្ររឿងនេះ ។ គាត់បានបញ្ចប់ការពិពណ៌នារបស់គាត់ អំពីការបន្តបន្ទាប់នៃថ្ងៃនិងយប់នៅថ្ងៃ ពេលដែលគាត់និយាយថា « ព្រះ អម្ចាស់បានសម្រាកពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ » [លោកុ. ២:៣] ។ គេក៏អាចបក ស្រាយលេខតាមវិធីមួយផ្សេងទៀត ៖ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញយ៉ាងដូច្នេះថា ថ្ងៃសប្តាហ៍នឹងមិនល្អឥតខ្ចោះឡើយ រហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយនឹងមកដល់ ។ ដ្បិត យើងនៅទីនេះចាប់ផ្តើមការសម្រាកដ៏មានពររបស់យើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ ជារៀង រាល់ថ្ងៃ យើងធ្វើឱ្យមានការរីកចម្រើនថ្មីៗនៅក្នុងវា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែនៅ មានការប្រយុទ្ធគ្នាជាបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងសាច់ឈាម វានឹងមិនត្រូវបានបញ្ចប់ រហូតដល់ពាក្យរបស់អេសាយត្រូវបានសម្រេចអំពី«ព្រះច័ន្ទថ្មីបន្ទាប់ពីព្រះច័ន្ទថ្មី និងថ្ងៃសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីថ្ងៃសប្តាហ៍» [អេសាយ ៦៦:២៣] រហូតដល់នោះគឺជាព្រះ

នឹងជា «គ្រប់ទាំងអស់» [កូរិនថូសទី១. ១៥:២៨] ។ ដូច្នេះ វាហាក់បីដូចជា ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈថ្ងៃទីប្រាំពីរបានគូសវាសសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់នូវភាពល្អ ឥតខ្ចោះដែលនឹងមកដល់នៃថ្ងៃសប្បុរសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ដើម្បីធ្វើឱ្យ ពួកគេប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះនេះដោយការសម្របសម្រួលឥតឈប់ឈរ នៅថ្ងៃសប្បុរសពេញមួយជីវិត ។

31. នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ការសន្យានៃបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្បុរសត្រូវបានបំពេញ

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មិនចូលចិត្តការបកស្រាយលេខប្រាំពីរនេះថា ស្រពិច ស្រពិលពេកទេ ខ្ញុំមិនជំទាស់នឹងការទទួលយករបស់គាត់ដោយសាមញ្ញជាងនេះទេ ដូចនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងថ្ងៃជាក់លាក់មួយ ដែលប្រជាពលរដ្ឋរបស់គាត់ អាចស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំនៃច្បាប់ អនុវត្តសមាធិជាប្រចាំ ។ ការសម្រាក ខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយគាត់បានកំណត់ថ្ងៃទីប្រាំពីរដោយព្រោះគាត់បានទាយថាវា នឹងគ្រប់គ្រាន់ ។ ឬថា តាមរយៈការផ្តល់នូវគំរូនៅក្នុងគំរូរបស់គាត់ គាត់អាច ដាស់តឿនប្រជាជនបានប្រសើរជាង ។ ឬយ៉ាងហោចណាស់ចង្អុលប្រាប់ពួកគេ ថា ថ្ងៃសប្បុរសមិនមានគោលបំណងអ្វីក្រៅពីការធ្វើឱ្យពួកគេអនុលោមតាមគំរូ របស់អ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេ ។ ការបកស្រាយណាមួយដែលយើងទទួលយកធ្វើឱ្យ មានភាពខុសប្លែកគ្នាច្បាស់ ប្រសិនបើយើងរក្សាបាននូវអាថ៌កំបាំងដែលត្រូវ បានកំណត់ជាចម្បង ៖ ការដកខ្លួនចេញពីការងាររបស់យើងជាធម្មតា ។ ហោរាបានរំលឹកសាសន៍យូដាម្តងហើយម្តងទៀតឲ្យពិចារណាអំពីរឿងនេះ ដើម្បីកុំ ឲ្យគេគិតថាខ្លួនបានបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុងដោយគ្រាន់តែឈប់ធ្វើការខាង រាងកាយប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រៅពីវគ្គបទគម្ពីរដែលបានលើកឡើងរួចហើយ អ្នកមាន

ដូចខាងក្រោមនៅក្នុងអេសាយ ៖ «ប្រសិនបើអ្នកត្រឡប់ជើងអ្នកពីថ្ងៃសប្បិទ ដើម្បីកុំឲ្យធ្វើការពេញចិត្តក្នុងថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ ហើយហៅថ្ងៃសប្បិទជាថ្ងៃដ៏ រីករាយ និងជាថ្ងៃបរិសុទ្ធនៃព្រះអម្ចាស់ ។ សិរីល្អ; បើអ្នកសរសើរមិនបានតាម ផ្លូវខ្លួនឯង ហើយមិនសប្បាយចិត្តនឹងការនិយាយរបស់ខ្លួនទេ ។ ពេលនោះ អ្នក នឹងរីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់» ។ (អេសាយ ៥៨:១៣-១៤) ។ ប៉ុន្តែគ្មានការ សង្ស័យទេថា ដោយសារការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់នៃព្រះគ្រីស្ទ ផ្នែកនៃព្រះ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានលុបចោល ។ ដ្បិតទ្រង់ផ្ទាល់ គឺជាសេចក្តីពិត ដែលមាន វត្តមានរបស់ព្រះអង្គ គ្រប់រូបទាំងអស់ត្រូវរលាយបាត់ ។ គាត់គឺជារូបកាយ ដែលស្រមោលត្រូវបានបន្សល់ទុកនៅខាងក្រោយ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគឺជាការ សម្រេចពិតនៃថ្ងៃសប្បិទ ។ «យើងត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយទ្រង់ដោយការជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងការចូលរួមនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ដើម្បី ឲ្យយើងបានរួមចំណែកក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះ យើងអាចដើរក្នុងជីវិតថ្មី» ។ [រ៉ូម ៦:៤-៥] ។ ដោយហេតុនេះ សាក៏នៅកន្លែងផ្សេងសរសេរថា ថ្ងៃស ប្បិទ [កូឡូស. ២:១៦] គឺជា « ស្រមោលនៃអ្វីដែលនឹងមកដល់ ប៉ុន្តែរូបកាយ ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ» [កូឡូស. 2:17] នោះគឺជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីពិត ដែលប៉ុ លបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងវគ្គនោះ ។ នេះមិនត្រូវបានបង្ហាងទុកក្នុងរយៈ ពេលតែមួយថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែបន្តពេញមួយដំណើរជីវិតរបស់យើង រហូតដល់ស្លាប់ ទាំងស្រុងចំពោះខ្លួនយើង ។ យើងពោរពេញដោយជីវិតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវតែជៀសវាងទាំងស្រុងនូវពិធីបុណ្យអបិយជំនឿ ។

32. តើបញ្ញត្តិទីបួនហួសពីបទបញ្ជាខាងក្រៅដល់កម្រិតណា ?

ហេតុផលពីរយ៉ាងចុងក្រោយសម្រាប់ថ្ងៃសប្បិទ មិនគួរត្រូវបានកាត់ចោលទៅ ស្រមោលបុរាណនោះទេ ប៉ុន្តែអាចអនុវត្តបានស្មើគ្នាចំពោះគ្រប់សម័យកាល ។

ទោះបីជាថ្ងៃសប្បិទត្រូវបានលុបចោលក៏ដោយ ក៏នៅតែមានឱកាសសម្រាប់ពួក យើង ៖ (1) ដើម្បីជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃដែលបានបញ្ជាក់សម្រាប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូល ការបំបែកនំប៉័ងអាចីកំបាំង និងសម្រាប់ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ [កិច្ចការ ២:៤២] (2) ផ្តល់ការបន្តពីការងារដល់អ្នកបម្រើ និងកម្មករ ។ គ្មានអ្វី សង្ស័យទេថា ក្នុងការចូលរួមថ្ងៃសប្បិទ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យខ្វល់ខ្វាយចំពោះ អ្នកទាំងពីរ ។ មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទីមួយ ប្រសិនបើមានតែនៅក្នុង ការប្រើប្រាស់របស់ជនជាតិយូដា ។ ម៉ូសេនៅក្នុងចោទិយកថាបានចង្អុលបង្ហាញ ពីមូលហេតុទីពីរ ដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នកបម្រើរបស់អ្នក និង អ្នកបម្រើរបស់អ្នកបានសម្រាកដូចអ្នក ចូរចាំថា អ្នកក៏ជាអ្នកបម្រើដែរ... ។ នៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប» [ជំពូក ៥:១៤-១៥] ។ ផងដែរនៅក្នុងនិក្ខមនំ៖ "ដើម្បីឱ្យ គោនិងលាវរបស់អ្នកបានសម្រាក; និងកូនប្រុសអ្នកបំរើរបស់អ្នក ... អាចនឹង ត្រូវបានធ្វើឲ្យស្រស់ស្រាយឡើងវិញ» [ជំពូក ២៣:១២] ។ តើនរណាអាច បដិសេធថាវ្យឹងទាំងពីរនេះអនុវត្តច្រើនចំពោះយើងដូចជាសាសន៍យូដា? ការ ប្រជុំនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានណែនាំមកលើយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ; ហើយពី បទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដែលយើងត្រូវការ ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែតើការប្រជុំបែបនេះអាចធ្វើឡើងដោយរបៀបណាមួយត្រឹមត្រូវពួកគេ ត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយមានថ្ងៃកំណត់? យោងទៅតាមការថ្លែងរបស់សាវ័ក « គ្រប់ការទាំងអស់គួរតែត្រូវបានធ្វើដោយសមរម្យនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ » ក្នុង ចំណោមយើង [កូរិនថូសទី១ ១៤:៤០] ។ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការរក្សាភាព

សមរម្យ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ បើមិនដូច្នោះទេ ជាងការរៀបចំ និងបទប្បញ្ញត្តិ
នេះ ដែលការភាន់ច្រឡំ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញបានគំរាមកំហែងដល់ព្រះវិហារ
ប្រសិនបើវាត្រូវបានរំលាយ ។ ប៉ុន្តែ បើយើងត្រូវទទួលនូវភាពចាំបាច់ដូចគ្នានឹង
ការសម្រាលទុក្ខដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតថ្ងៃសប្បុរសសម្រាប់ជនជាតិយូដា នោះ
កុំឲ្យអ្នកណាចោទប្រកាន់ថា នេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងយើងឡើយ ។ សម្រាប់ព្រះ
បិតាដែលមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើង ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹង
ឃើញតម្រូវការរបស់យើងមិនតិចជាងជនជាតិយូដាឡើយ ។ អ្នកសួរថា ហេតុអ្វី
បានជាយើងមិនជួបជុំគ្នារាល់ថ្ងៃ ដើម្បីលុបភាពខុសគ្នានៃថ្ងៃ? បើមានតែនេះ
បានឲ្យយើង! ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណពិតជាស័ក្តិសមក្នុងការមានពេលវេលាខ្លះ
សម្រាប់វាជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្សជាច្រើន
បានធ្វើឱ្យការប្រជុំប្រចាំថ្ងៃមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ហើយការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការទាមទារបន្ថែមទៀតពីពួកគេទេ ហេតុអ្វីបានជា
យើងមិនគួរធ្វើតាមបញ្ជាដែលយើងឃើញដែលដាក់មកលើយើងដោយព្រះទ័យ
របស់ព្រះ?

33. ហេតុអ្វីបានជាយើងឈប់សំរាកថ្ងៃអាទិត្យ?

ខ្ញុំត្រូវបង្ខំចិត្តឲ្យរស់នៅលើរឿងនេះឲ្យយូរជាងនេះ ពីព្រោះពេលនេះវិញ្ញាណដែល
មិនស្ងប់មួយចំនួនកំពុងញុះញង់ឲ្យមានភាពចលាចលក្នុងថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ ។ ពួក
គេបានត្អូញត្អែរថា ប្រជាជនគ្រិស្តបរិស័ទត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ក្នុងសាសនាយូដា
ដោយសារពួកគេរក្សាថ្ងៃខ្លះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយតបថា យើងឆ្លងផុតសាសនាយូដា
ក្នុងការសង្កេតសម័យនេះ ព្រោះយើងខុសគ្នាឆ្ងាយពីសាសន៍យូដាក្នុងន័យនេះ ។

ព្រោះយើងមិនមែនប្រារព្ធជាជាពិធីមួយដែលមានភាពច្បាស់លាស់បំផុតនោះទេ ដោយសន្មតថាមានអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវរកឃើញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងកំពុងប្រើវាជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដែលត្រូវការដើម្បីរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ ក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបង្រៀនថា គ្មានអ្នកណាម្នាក់គួរកាត់ទោសពួកគ្រីស្ទានជុំវិញការគោរពនៅថ្ងៃនេះឡើយ ត្បិតវាគ្រាន់តែជា «ស្រមោលនៃអ្វីដែលនឹងមកដល់» [កូឡូស. ២:១៧] ។ ដោយមូលហេតុនេះ គាត់ខ្លាចថាគាត់«ធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍»ក្នុងចំណោមពួកកាឡាទី ដោយសារពួកគេនៅតែ«សង្កេតមើលថ្ងៃ» [កូឡូស. ៤:១០-១១] ។ ហើយគាត់បានប្រកាសដល់ពួករ៉ូមថា វាជាអបិយជំនឿសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីបែងចែកថ្ងៃមួយពីថ្ងៃមួយទៀត [រ៉ូម. ១៤:៥] ។ តើអ្នកណាក្រៅពីមនុស្សឆ្លុតមិនអាចមើលថាការប្រតិបត្តិរបស់សាវ័កមានន័យយ៉ាងណា? សម្រាប់ [អ្នកដែលគាត់កំពុងថ្លែង] មិនបានចាត់ទុកថាជាគោលបំណងដើម្បីជានយោបាយនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ខាងសាសនា; ប៉ុន្តែ ដោយការរក្សាថ្ងៃសប្បិទជាការបង្ហាញមុខខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានបិទបាំងចំពោះការពង្រីកសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពន្លឺនៃដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានលះបង់ពីកិច្ចការដោយដៃ មិនមែនដោយសារតែទាំងនេះជាការបង្វែរចេញពីការសិក្សា និងសមាធិដ៏ពិសិដ្ឋនោះទេ ប៉ុន្តែដោយភាពវៃឆ្លាតជាក់លាក់មួយ ពួកគេបានស្រមៃថាដោយការប្រារព្ធថ្ងៃដែលពួកគេត្រូវបានគេគោរពនូវអាថ៌កំបាំងដែលបានសរសើរ ។ សាវ័កគិតថា ខ្ញុំនិយាយថា ប្រឆាំងនឹងការបែងចែកថ្ងៃដែលមិនសមហេតុសមផលនេះ មិនមែនប្រឆាំងនឹងការជ្រើសរើសស្របច្បាប់ដែលបម្រើដល់សន្តិភាពនៃការប្រកបជាគ្រីស្ទសាសនិកទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅក្នុងព្រះវិហារដែលបង្កើតឡើងដោយគាត់ ថ្ងៃឈប់សម្រាកត្រូវបានរក្សាទុក

សម្រាប់គោលបំណងនេះ ។ ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់ថ្ងៃនោះដល់ពួកកូរិនថូស សម្រាប់ការប្រមូលវិភាគទានដើម្បីជួយបងប្អូនក្រុងយេរូសាឡឹម [កូរិនថូសទី១ ១៦:២] ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ខ្លាចអបិយជំនឿ នោះមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើន ជាងនៅថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់សាសន៍យូដា ជាជាងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលពួកគ្រីស្ទាននៅឥឡូវនេះ ។ ដោយសារវាជារឿងសមហេតុផលក្នុងការផ្តល់រំលឹកអបិយជំនឿ ថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋសម្រាប់ជនជាតិយូដាត្រូវបានទុកមួយឡែក ព្រោះវាចាំបាច់ដើម្បីរក្សា ភាពលំអៀង សណ្តាប់ធ្នាប់ និងសន្តិភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ មួយទៀតត្រូវបាន តែងតាំងសម្រាប់គោលបំណងនោះ ។

34. ការប្រតិបត្តិខាងវិញ្ញាណនៃថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋ

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សបុរាណមិនបានជំនួសថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ដូចដែលយើងហៅវា) សម្រាប់ថ្ងៃសប្ប័ទ្ធដោយគ្មានការរើសអើងដោយប្រុង ប្រយ័ត្ននោះទេ ។ គោលបំណង និងការសម្រេចនៃការសម្រាកដ៏ពិតនោះ ដែល តំណាងដោយថ្ងៃសប្ប័ទ្ធពីបុរាណ គឺស្ថិតនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅថ្ងៃដែលស្រមោលបញ្ចប់ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបាន ដាស់តឿនកុំឱ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវពិធីស្រមោល ។ ខ្ញុំក៏មិនប្រកាន់ភ្ជាប់នឹងលេខ « ប្រាំពីរ » ដើម្បីចងក្រុមជំនុំឲ្យចុះចូលនឹងវាដែរ ។ ហើយខ្ញុំនឹងមិនថ្កោលទោស ក្រុមជំនុំដែលមានថ្ងៃដ៏ឧឡារិកផ្សេងទៀតសម្រាប់ការប្រជុំរបស់ពួកគេទេ ប្រសិនបើមិនមានអបិយជំនឿ ។ នេះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើពួកគេពិតតែពីការ រក្សាវិន័យនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ ។ សរុបមក: ដូចដែលការពិតត្រូវបានប្រគល់ទៅ ឱ្យជនជាតិយូដានៅក្រោមរូបភាពមួយដូច្នេះវាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង

ដោយគ្មានស្រមោល ។ ទីមួយ យើងត្រូវតែសម្រុះសម្រួលពេញមួយជីវិត នៅថ្ងៃសប្បិទដ៏អស់កល្បជានិរន្តរ៍ ពិកិច្ចការទាំងអស់របស់យើង ដើម្បីព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើការនៅក្នុងយើង តាមរយៈវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ទីពីរ យើងម្នាក់ៗជាលក្ខណៈឯកជន នៅពេលណាដែលគាត់មានពេលទំនេរ គឺត្រូវអនុវត្តខ្លួនឯងដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងសមាធិដ៏ឧស្សាហ៍ព្យាយាមលើកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែគោរពតាមលំដាប់ច្បាប់ដែលកំណត់ដោយព្រះវិហារសម្រាប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូល ការគ្រប់គ្រងសាក្រាម៉ង់ និងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ ។ ទី៣ យើងមិនគួរសង្កត់សង្កិនអ្នកដែលដាក់ខ្លួនយើងដោយអមនុស្សធម៌ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយបានបាត់ចោលនូវការមិនពិតរបស់ព្យាករក្លែងក្លាយ ដែលក្នុងអតីតកាលជាច្រើនសតវត្សមុនបានឆ្លងមេរោគដល់ប្រជាជនដោយមតិរបស់សាសន៍យូដា ពួកគេបានអះអាងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីពិធីនៃបទបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានគេដកជានិរាករណ៍ទេ (តាមឃ្លាបស់ពួកគេគឺ «ការតែងតាំង» នៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ) ប៉ុន្តែ ផ្នែកខាងសីលធម៌នៅតែមាន - ពោលគឺការជួសជុលមួយថ្ងៃក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរ ។ ប៉ុន្តែនេះគ្រាន់តែជាការផ្លាស់ប្តូរថ្ងៃជាការពិះដៀលដល់ជនជាតិយូដាខណៈពេលដែលចងចាំនូវភាពបរិសុទ្ធដូចគ្នានៃថ្ងៃនោះ ។ ដ្បិតយើងនៅតែរក្សាអត្ថន័យដដែលនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃគ្រាដែលមានក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា ។ ហើយយើងពិតជាឃើញពីរបៀបដែលពួកគេចំណេញដោយការបង្រៀនបែបនេះ ។ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ពួកគេបានលើសសាសន៍យូដាបីដងក្នុងអបិយជំនឿខាងសាច់ឈាម និង Sabbatarian ។ ដូច្នេះការពិះដៀលដែលយើងបានអាននៅក្នុងគម្ពីរអេសាយបានអនុវត្តចំពោះពួកគេសព្វថ្ងៃនេះ ដូចគ្នានឹងពួកគេបានធ្វើចំពោះអ្នកដែលហោរាបានស៊ីបន្ទោសក្នុង

សម័យរបស់គាត់ [ជំពូក ១:១៣-១៥; ៥៨:១៣] ។ ប៉ុន្តែជាពិសេស យើងគួរ
តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលលទ្ធិទូទៅនេះ ៖ ដើម្បីការពារសាសនាពីការវិនាស ឬ
ធ្លាក់ចុះក្នុងចំណោមពួកយើង យើងគួរឧស្សាហ៍ប្រជុំការប្រជុំដ៏ពិសិដ្ឋឱ្យបានញឹក
ញាប់ ហើយធ្វើឱ្យយើងទទួលបានជំនួយខាងក្រៅដែលអាចលើកកម្ពស់ការ
ថ្វាយបង្គំព្រះ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំ

ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែល
ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ ។ (និក្ខមនំ ២០:១២) ។

35. វិសាលភាពដ៏ឆ្ងាយដ៏នៃបញ្ញត្តិនេះ ។

គោលបំណងគឺ ៖ ចាប់តាំងពីការថែរក្សារបស់ទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់
កម្រិតនៃបុព្វសិទ្ធិដែលបានបង្កើតឡើងដោយទ្រង់គួរតែមិនអាចរំលោភបាន
សម្រាប់យើង ។ នេះហើយជាផលបូកគឺថា យើងគួរស្វែងរកអ្នកដែលព្រះបាន
ដាក់មកលើយើង ហើយគួរប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដោយកិត្តិយស គោរពប្រតិបត្តិ
និងការដឹងគុណ ។ កើតចេញពីចំណុចនេះហើយដែលយើងត្រូវហាមឃាត់មិនឱ្យ
បង្ខូចកិត្តិយសគេ ទោះបីដោយការមើលងាយ ដោយចិត្តរឹងរូស ឬដោយការមិន
ដឹងគុណ ។ ដូច្នេះ ពេលសាក្សីនិយាយថា ៖ «ត្រូវចាត់ទុកអ្នកចាស់ទុំដែលគ្រប់
គ្រងល្អត្រូវចាត់ទុកថាសក្តិសមនឹងទទួលបានកិត្តិយសទ្វេដង» [១ធីម៉ូថេ ៥:១៧]
គាត់មិនគ្រាន់តែសំដៅទៅលើការគោរពចំពោះពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះ
ប្រាក់បំណាច់ដែលកិច្ចបម្រើផ្សាយផ្តល់ឲ្យពួកគេ ។ ឥឡូវសិក្ខាបទនៃការចុះចូល

នេះមានទំនាស់យ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដែល ហើមដោយការចង់បានតំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ទទួលរងនូវការចុះចូលដោយកំហឹង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គបានលើកជាឧទាហរណ៍ថា ឧត្តមភាពដែលមានលក្ខណៈគួរជាទីពេញចិត្តបំផុត និងអរិយធម៌ណាណាបំផុត ព្រោះព្រះអង្គអាចបន្ទន់ ចិត្ត និងបង្រួបបង្រួមចិត្តរបស់យើងឱ្យកាន់ទម្លាប់ចុះចូលបាន ។ ដោយការចុះ ចូលនោះដែលងាយនឹងអត់ឱនបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ប្រោសយើងជាបណ្តើរៗ ទៅនឹងការចុះចូលដោយច្បាប់ ព្រោះហេតុផលទាំងអស់គឺដូចគ្នា ។ ពិត ប្រាកដណាស់ គាត់ចែករំលែកឈ្មោះរបស់គាត់ជាមួយអ្នកដែលគាត់បានផ្តល់ កិត្តិយសជាមុន រហូតទាល់តែវាចាំបាច់ដើម្បីរក្សានេះ ។ ចំណងជើង “ព្រះវរ បិតា” ព្រះ និង “ព្រះអម្ចាស់” ដូច្នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់តែឯង ដូច្នេះ ដរាបណាយើងឮនូវនាមម្នាក់ក្នុងចំណោមទាំងនេះ ចិត្តរបស់យើងមិនអាចបរាជ័យ ក្នុងការដឹងអំពីភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បុគ្គលទាំងនោះ ដែលលោកចែកឋាននូវសក្តិនេះ ទ្រង់បំភ្លឺដោយពន្លឺនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យគេសម្គាល់ម្នាក់ៗ តាមសញ្ញាបត្ររបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះ ក្នុងលោកដែលជា បិតារបស់យើង យើងគួរទទួលស្គាល់អ្វីមួយដ៏ទេវភាព ព្រោះលោកមិនបានទទួល ឋានៈដ៏ទេវភាពដោយគ្មានមូលហេតុ ។ អ្នកណាដែលជា «សម្តេច» ឬ «ព្រះអម្ចាស់ » មានចំណែកខ្លះក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះ ។

36. តម្រូវការ

ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនគួរសង្ស័យថា ព្រះអម្ចាស់នៅទីនេះបានបង្កើត ច្បាប់សកលទេ ។ នោះគឺការដឹងថាមាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដាក់មកលើយើង

ដោយការតែងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់យើងគួរតែបង្ហាញសេចក្តីគោរព ការគោរពប្រតិបត្តិ និងការដឹងគុណដល់ព្រះ ហើយគួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតសម្រាប់តាមដែលយើងអាចធ្វើទៅបាន ។ វាមិនមានអ្វីប្លែកទេថាតើថ្នាក់លើរបស់យើងសក្តិសម ឬមិនសក្តិសមសម្រាប់កិត្តិយសនេះ ត្បិតអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានទទួលបានតំណែងរបស់ពួកគេតាមរយៈការផ្តល់របស់ព្រះ ភស្តុតាងដែលថាអ្នកបង្កើតច្បាប់នឹងធ្វើឱ្យយើងគោរពពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទ្រង់បានដាស់តឿនយើងឱ្យគោរពដល់មាតាបិតារបស់យើង ដែលបាននាំយើងមកក្នុងជីវិតនេះ ។ ធម្មជាតិខ្លួនឯងគួរតែនៅក្នុងវិធីមួយដើម្បីបង្រៀនយើងនេះ ។ អ្នកដែលបំពាន ឬរើសអើងបំពានលើអំណាចឪពុកម្តាយ គឺជាបិសាចមិនមែនមនុស្សទេ! ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយទាំងអស់ត្រូវសម្លាប់ចោល ។ ព្រោះគេមិនទទួលស្គាល់អ្នកដែលខំប្រឹងប្រែងនាំគេចូលទៅក្នុងពន្លឺនៃថ្ងៃ នោះពួកគេមិនសមនឹងផលប្រយោជន៍របស់វាឡើយ ។ អ្វីដែលយើងបានកត់សម្គាល់គឺជាការពិតយ៉ាងច្បាស់ពីការបន្ថែមផ្សេងៗទៅលើច្បាប់ដែលថាមានបីផ្នែកនៃកិត្តិយសដែលបាននិយាយនៅទីនេះ ៖ ការគោរព ការស្តាប់បង្គាប់ និងការដឹងគុណ ។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ពីការគោរពទីមួយនៅពេលដែលទ្រង់បង្គាប់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួនត្រូវគេសម្លាប់ [និក្ខ. ២១:១៧; លេវី ២០:៩; សុភាសិត. 20:20]: នៅទីនោះគាត់បានដាក់ទណ្ឌកម្មការមើលងាយនិងការរំលោភបំពាន ។ ទ្រង់បញ្ជាក់ពីការស្តាប់បង្គាប់ទីពីរពេលទ្រង់សម្រេចទោសប្រហារជីវិតចំពោះកុមារដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ និងបះបោរ [ច្រាទិយកថា ២១:១៨-២១] ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលនៅក្នុង ម៉ាថាយ ជំពូកទី ១៥ សំដៅទៅលើការគោរពបែបទីបី ការដឹងគុណ ៖ វាជាបញ្ញត្តិរបស់

ព្រះដែលឲ្យយើងធ្វើល្អចំពោះឪពុកម្តាយរបស់យើង ហើយនៅពេលណាដែលប៉ុល
លើកឡើងពីបញ្ញត្តិនេះ គាត់បកស្រាយថាទាមទារការគោរពប្រតិបត្តិ [អេភេសូ.
៦:១-៣; កូឡូស ៣:២០] ។

37. ការសន្យា

ការសន្យាត្រូវបានបន្ថែមដោយវិធីនៃការណែនាំ ។ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញយើងឲ្យ
កាន់តែច្បាស់ពីរបៀបដែលការគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺជាការចុះចូលដែល
មាននៅទីនេះបានដាក់មកលើយើង ។ ប៉ុលចាក់យើងចេញពីការព្រងើយកន្តើយ
នឹងមូលនេះ ពេលគាត់និយាយថា ៖ «នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយដែលមានសេចក្តី
សន្យា» [អេភេសូ. ៦:២] ។ សម្រាប់ការសន្យាដែលបានផ្តល់ឲ្យរួចហើយក្នុង
តារាងទីមួយមិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះបញ្ញត្តិជាក់លាក់មួយទេ ប៉ុន្តែត្រូវបាន
ពង្រីកដល់ច្បាប់ទាំងមូល ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរយល់អំពីរឿងនេះដូចតទៅ ៖
ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលជាពិសេសទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៃស្រុកដែលព្រះ
អង្គបានសន្យានឹងពួកគេទុកជាមរតក ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការកាន់កាប់ទឹកដីគឺ
ជាការធានានៃអំណោយទានរបស់ព្រះ នោះយើងមិនគួរឆ្ងល់ថាតើព្រះអម្ចាស់សព្វ
ព្រះទ័យនឹងបញ្ជាក់ការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយរយៈពេលសន្យានៃជីវិត ដែល
ពួកគេអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីទ្រង់យ៉ាងយូរដែរឬទេ ។ ដូច្នេះ អត្ថន័យគឺ
៖ «គោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរីករាយក្នុងជីវិតដ៏យូរអង្វែងនៃ
ការកាន់កាប់ទឹកដីនេះដើម្បីជាសក្ខីភាពនៃការពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំ» ។ យើងរួម
បញ្ចូលជីវិតបច្ចុប្បន្នយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ក្នុងចំណោមព្រះពរ របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ
ហើយ ការសន្យានេះក៏សំដៅលើយើងដូចគ្នាដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ ជីវិត

បច្ចុប្បន្នគឺពិតជាភស្តុតាងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ដ្បិតវាមិនបានសន្យានឹងយើង ឬក៏មិនបានសន្យានឹងសាសន៍យូដា ហាក់ដូចជាមានពរជ័យនៅក្នុងខ្លួនវាដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែអ្នកគោរព ជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើកូនប្រុសដែលស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយត្រូវឆក់យកពីជីវិតមុននឹងឈានដល់ការពេញវ័យ កើតឡើងញឹកញាប់ នោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់អត់ធ្វេសប្រហែសក្នុងការបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់ មិនពិតជាងប្រសិនបើទ្រង់បានផ្តល់ដ៏មួយរយហិចតាដល់មនុស្សម្នាក់ដែលទ្រង់ បានសន្យាតែមួយ ។ ចំណុចទាំងមូលគឺនៅទីនេះ ៖ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងថាយើងត្រូវបានសន្យាថានឹងមានជីវិតដ៏វែងឆ្ងាយដូចដែលវាគឺជាពរជ័យរបស់ព្រះ ។ ហើយថាវាជាពរជ័យតែក្នុងពេលដែលវាជាភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់យ៉ាងបរិបូរណ៍ និងច្រើនលើសលប់តាមរយៈការស្តាប់ ហើយបញ្ជាក់វាតាមការពិត ។

38. ការគំរាមកំហែង

ម្យ៉ាងវិញទៀត ខណៈពេលដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងប្រទានពរដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្នដល់កុមារទាំងនោះដែលគោរពមាតាបិតារបស់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះទ្រង់បញ្ជាក់ថា បណ្តាសាដែលជឿសមិទ្ធផលបានគំរាមកំហែងដល់កុមារដែលរឹងរូសនិងមិនស្តាប់បង្គាប់ទាំងអស់ ។ ដើម្បីធានាថាបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានអនុវត្ត នោះតាមរយៈច្បាប់របស់ទ្រង់បានប្រកាសថាពួកគេត្រូវទទួលទោសប្រហារជីវិត ហើយបានបញ្ជាឱ្យពួកគេទទួលទោស ។ ប្រសិនបើពួកគេគេចចេញពីការកាត់ទោសនោះ ព្រះអង្គផ្ទាល់នឹងដាក់ទោសពួកគេតាម

មធ្យោបាយណាមួយ ឬផ្សេងទៀត ។ យើងឃើញមនុស្សប្រភេទនេះស្លាប់ប៉ុន្មាន
នាក់ ទាំងក្នុងសមរភូមិ ឬក្នុងជម្លោះ ។ ផ្សេងទៀតត្រូវបានគេបោះចោលតាម
របៀបដែលមិនសូវសាមញ្ញ ។ ស្ទើរតែទាំងអស់ផ្តល់ភស្តុតាងដែលថាការគំរាម
កំហែងនេះមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ។ មនុស្សខ្លះអាចរួចផុតពីទោសរហូតដល់អាយុ
ចាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងជីវិតនេះ ពួកគេត្រូវបានលះបង់នូវពរជ័យរបស់ព្រះ ហើយ
អាចត្រឹមតែស្រក់ទឹកភ្នែកដោយវេទនា ដោយត្រូវបានទុកសម្រាប់ការដាក់
ទណ្ឌកម្មកាន់តែធំដែលនឹងមកដល់ ។ យ៉ាងណាមិញ ពួកគេមកពីការចែក
រំលែកនូវពរជ័យដែលបានសន្យាចំពោះកូនដែលគោរពព្រះ! ប៉ុន្តែយើងក៏បាន
ទិញសំបុត្រដែរដើម្បីកត់សម្គាល់ថា យើងត្រូវបានគេស្នើឲ្យស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ
យើងតែ «ក្នុងព្រះអម្ចាស់» ប៉ុណ្ណោះ [អេភេសូ ៦:១] ។ នេះគឺជាកំស្តែងតាម
គោលការណ៍ដែលបានដាក់រួចហើយ ។ ដ្បិតគេអង្គុយនៅកន្លែងដែលគេបាន
លើកឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ ដែលជាចំណែកមួយនៃកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ
ការចុះចូលចំពោះពួកគេគួរតែជាជំហានឆ្ពោះទៅរកការគោរពដល់បិតាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
នោះ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេជំរុញយើងឱ្យបំពានច្បាប់ នោះយើងមានសិទ្ធិ
ល្អឥតខ្ចោះដើម្បីចាត់ទុកពួកគេមិនមែនជាឪពុកម្តាយទេ ប៉ុន្តែជាជនចម្លែកដែល
ព្យាយាមនាំយើងឱ្យឆ្ងាយពីការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះវរបិតាដ៏ពិតរបស់យើ
ង ។ ដូច្នេះ តើយើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះ ព្រះ និងថ្នាក់លើគ្រប់យ៉ាងឬ? មិន
សក្តិសមនិងមិនសមហេតុផលសម្រាប់ភាពល្បីល្បាញរបស់ពួកគេ ដូច្នេះដើម្បីដ
ណ្តើមយកភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះចុះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ភាពល្បីល្បាញរបស់ពួកគេ
អាស្រ័យទៅលើភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ហើយគួរតែនាំយើងទៅរកវា ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ ។

កុំអោយសង្ខាប់មនុស្សអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៣) ។

39. បញ្ញត្តិ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ព្រះអម្ចាស់បានចង់មនុស្សជាមួយគ្នាដោយការ
រួបរួមមួយ ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវតែខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាមួយនឹងសុវត្ថិ
ភាពទាំងអស់គ្នា ។ សរុបមក គឺហាមប្រាមយើង រាល់អំពើហិង្សា របួស និងអ្វី
ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រាងកាយអ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ យើងត្រូវបានបង្គាប់
តាមបញ្ញត្តិនោះ បើយើងរកឃើញអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដល់យើងក្នុងការស
ង្គ្រោះជីវិតអ្នកជិតខាងយើងដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីប្រើវា បើមានរបស់ណាដែល
នាំអោយគេមានសន្តិភាព ត្រូវមើលអោយច្បាស់ ។ ប្រសិនបើមានអ្វីបង្កគ្រោះ
ថ្នាក់ ដើម្បីបិទប្រសិនបើពួកគេស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់ណាមួយឱ្យខ្លួនដៃជំនួយ ។
ប្រសិនបើអ្នកចាំថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះក្នុងនាមជាអ្នកអោយបញ្ញត្តិ
ចូរសញ្ជឹងគិតនៅពេលដំណាលគ្នាថា ទ្រង់នឹងដឹកនាំព្រលឹងអ្នក ។ ត្បិតជាការ
គួរឲ្យអស់សំណើចណាស់ដែលអ្នកណាមើលចិត្តគំនិត ហើយអាស្រ័យលើខ្លួន ជា
ពិសេសនោះ គួរតែបង្ហាត់រូបកាយដោយសេចក្តីសុចរិតពិត ។ ដូច្នេះ ច្បាប់នេះ
ក៏ហាមមិនឲ្យមានការធ្វើឃាតបេះដូងផង និងដាក់បញ្ចូលនូវចេតនាខាងក្នុង
ដើម្បីសង្គ្រោះជីវិតបងប្អូន ។ ដៃពិតជាផ្តល់កំណើតដល់ឃាតកម្ម ប៉ុន្តែចិត្តនៅ
ពេលដែលឆ្លងដោយកំហឹង និងសេចក្តីស្អប់ បង្កកំណើត ។ មើលថាតើអ្នកអាច
ខឹងនឹងបងប្រុសរបស់អ្នកដោយមិនដុតដោយចង់ធ្វើឱ្យគាត់ឈឺចាប់ ។ បើអ្នក
មិនអាចខឹងគាត់ទេ នោះអ្នកក៏មិនអាចស្អប់គាត់បានដែរ ព្រោះការស្អប់គ្មានអ្វី
ក្រៅពីការខឹង ។ ទោះបីជាអ្នកបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ហើយព្យាយាមរត់ចេញខ្លួនដោយ

ការផ្លាស់ប្តូរឥតប្រយោជន៍ ទីណាមានកំហឹង ឬការស្អប់ វាមានចេតនាធ្វើបាប ។ ប្រសិនបើអ្នកបន្តព្យាយាមគេចពីបញ្ហា នោះវិញ្ញាណបានប្រកាសរួចហើយ ថា « អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនក្នុងចិត្ត នោះជាឃាតក » [យ៉ូហានទី១ ៣:១៥] ព្រះអម្ចាស់គ្រីស្ទបានប្រកាសថា « អ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូនរបស់ខ្លួន អ្នកនោះត្រូវទទួលទោស ។ អ្នកណាថា "វ៉ាកា" ទទួលខុសត្រូវចំពោះក្រុមប្រឹក្សា" អ្នកណាថាអ្នកល្ងង់! ត្រូវទទួលខុសត្រូវនឹងភ្លើងនរក » [ម៉ាថាយ ៥:២២] ។

40. មូលហេតុនៃបញ្ញត្តិ

បទគម្ពីរកត់សម្គាល់ថា បញ្ញត្តិនេះអាស្រ័យលើមូលដ្ឋានពីរយ៉ាង ៖ មនុស្សគឺជា រូបអង្គរបស់ព្រះ និងជាសាច់ឈាមរបស់យើងដែរ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងមិនមានបំណងចង់បំពានលើរូបអង្គរបស់ព្រះទេ យើងត្រូវរក្សាអ្នកជិតខាងរបស់យើងឱ្យពិសិដ្ឋ ។ ហើយបើយើងមិនចង់លះចោលមនុស្សជាតិទាំងអស់ទេ យើងគួរឲ្យតម្លៃគាត់ដូចសាច់ឈាមរបស់យើង ។ យើងនឹងពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីរបៀបដែលការដាស់តឿននេះត្រូវបានមកពីការប្រោសលោះ និងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យយើងពិចារណារឿងពីរដែលមានលក្ខណៈជាធម្មជាតិនៅក្នុងមនុស្ស ហើយអាចនាំយើងទៅរកការរក្សាទុករបស់ទ្រង់ ៖ ដើម្បីគោរពដល់រូបទ្រង់ដែលបានត្រាប់ដោយមនុស្ស និងដើម្បីឱបក្រសោបសាច់ឈាមរបស់យើងក្នុងទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគ្រាន់តែមិនបង្ហូរឈាម នោះមិនគេចពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការសម្លាប់មនុស្សឡើយ ។ បើអ្នកប្រព្រឹត្តដោយចេតនា បើអ្នករៀបចំផែនការដោយចេតនា បើអ្នកចង់ ឬមានផែនការផ្ទុយនឹងសុវត្ថិភាពអ្នកជិតខាង នោះអ្នកនឹងត្រូវចាត់ទុកថាមាន

ទោសក្នុងបទឃាតកម្ម ។ ជាថ្មីម្តងទៀត លុះត្រាតែអ្នកខំប្រឹងមើលសុវត្ថិភាព គាត់តាមសមត្ថភាពដែលអ្នកខំប្រឹងមើលសុវត្ថិភាពគាត់តាមសមត្ថភាព និងឱកាសរបស់អ្នក នោះអ្នកកំពុងបំពានច្បាប់យ៉ាងសាហាវ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងចំពោះសុវត្ថិភាពនៃរូបកាយរបស់គាត់ នោះយើងអាចសន្និដ្ឋានបានថា តើយើងមានការខ្លះខ្លោង និងការខិតខំប៉ុណ្ណាដែលជំពាក់សុវត្ថិភាពនៃព្រលឹង ដែលអស្ចារ្យលើសពីរូបកាយនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំពីរ

កុំអោយផិតគ្នាអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៤) ។

41. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ដោយសារព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ភាពរាបទាប និងភាពបរិសុទ្ធ ភាពមិនស្អាតទាំងអស់ត្រូវនៅឆ្ងាយពីយើង ។ សរុបសេចក្តីមក : យើងមិនគួរសៅហ្មងដោយសេចក្តីសៅហ្មង ឬសេចក្តីលោភលន់នៃសាច់ឈាមឡើយ ។ នេះជាបទបញ្ញត្តិដែលបញ្ជាក់ថា យើងគ្រប់គ្រងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិតរបស់យើងដោយបរិសុទ្ធ និងគ្រប់ទ្វីប ។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គហាមប្រាមការប្រាសចាកសហាយស្មន់ ដែលតណ្ហាទាំងពួងតាមលំដាប់លំដោយ ដោយកាមតណ្ហា ដែលកាន់តែអាក្រក់ ហើយឃើញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ដរាបណាវាចាត់ដល់រូបកាយដោយសញ្ញារបស់ខ្លួន ដើម្បីនាំយើងទៅកំចាត់តណ្ហាទាំងអស់ ។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដែលគាត់មិនអាចដឹកនាំជីវិតតែម្នាក់ឯងបាន ប៉ុន្តែអាចរីករាយជាមួយនឹងជំនួយការដែលបានចូលរួមជាមួយខ្លួនគាត់ [

លោកុប្បត្តិ ២:១៨] ដូច្នេះ ដោយសារតែបណ្តាសានៃអំពើបាប គាត់នៅតែត្រូវ
រងនូវភាពចាំបាច់នេះ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង
ក្នុងរឿងនេះ នៅពេលលោកបានបង្កើតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការប្រកបដែលបាន
ចាប់ផ្តើមដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានញែកជាបរិសុទ្ធដោយពរជ័យរបស់
ទ្រង់ ។

42. ព្រហ្មចារី

ឥឡូវនេះ តាមរយៈលក្ខខណ្ឌនៃធម្មជាតិរបស់យើង និងដោយតណ្ហាដែល
ដាស់តឿនបន្ទាប់ពីការដួលរលំ យើងលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះបានដោះលែង
តាមរយៈព្រះគុណពិសេស នោះគឺជាប្រធានបទទ្វេដងចំពោះសង្គមរបស់ស្ត្រី ។
ដូច្នេះ ចូរឲ្យបុរសម្នាក់ៗមើលនូវអ្វីដែលបានប្រទានដល់គាត់ ។ ព្រហ្មចារីយ៍ ខ្ញុំ
យល់ស្រប ជាព្រហ្មចារីយ៍ ខ្ញុំយល់ស្រប ជាគុណធម៌ដែលមិនត្រូវមើលងាយ ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវបានបដិសេធចំពោះអ្នកខ្លះ និងផ្តល់ឲ្យអ្នកផ្សេង
ទៀតត្រឹមតែមួយពេលប៉ុណ្ណោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកដែលមានបញ្ហាក្នុងការ
ទប់ទល់ និងមិនអាចយកឈ្នះលើការតស៊ូ គួរតែងាកទៅរកការរៀប
អាពាហ៍ពិពាហ៍ ដើម្បីជួយពួកគេរក្សាព្រហ្មចារីយ៍ក្នុងកម្រិតនៃការហៅរបស់ពួក
គេ ។ សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានទទួលសិក្ខាបទនេះ [ម៉ាថាយ 19:11]
ប្រសិនបើពួកគេមិនមានការទាមទារសំណងដែលបានផ្តល់ជូន ហើយយល់ព្រម
លើពួកគេសម្រាប់ភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេនោះ ពួកគេកំពុងតស៊ូប្រឆាំងនឹងព្រះ
ហើយប្រឆាំងនឹងពិធីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ កុំឲ្យអ្នកណាស្រែកប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ—ដូច
ជាមនុស្សជាច្រើនធ្វើនៅសព្វថ្ងៃនេះ—ដោយមានជំនួយពីព្រះ គាត់អាចធ្វើបាន

គ្រប់យ៉ាង ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជួយតែអស់អ្នកដែលដើរតាមមាត់ទ្រង់ នោះគឺនៅ ក្នុងការហៅទ្រង់ [ទំនុកដំកើង. ៩១:១, ១៤] ។ អស់អ្នកណាដែលមិនអើពើ នឹងជំនួយរបស់ព្រះ ខិតខំដោយល្វីល្វើ និងប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីជម្នះ និង លើសពីតម្រូវការរបស់ពួកគេ នោះចាកចេញពីការហៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រះ អម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា ទ្វីបគឺជាអំណោយទានពិសេសរបស់ព្រះ ជាប្រភេទមួយ ដែលត្រូវបានប្រទានមកដោយមិនរើសអើង មិនមែនលើរូបកាយនៃសាសនាចក្រ ទាំងមូលទេ ប៉ុន្តែគឺលើសមាជិកមួយចំនួនតូចរបស់វា ។ ជាបឋម ព្រះអម្ចាស់ បានញែកក្រុមមនុស្សមួយក្រុមដែលបានបោះខ្លួនចេញដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ នគរស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ។ 19:12] នោះគឺដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលះបង់ខ្លួន ឯងកាន់តែច្រើនដោយមិនបានរក្សាទុកនិងដោយសេរីដើម្បីកិច្ចការនៃព្រះរាជា ណាចក្រនៃស្ថានបរមសុខ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាការបោះចោលបែប នេះស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់មនុស្ស លោកបានចង្អុលបង្ហាញមុននេះថា មិន មែនមនុស្សទាំងអស់អាចទទួលសិក្ខាបទនេះទេ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលវាត្រូវបាន ជាពិសេសពីស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:១១] ។ ពីនេះគាត់បានបញ្ចប់ថា ៖ «អ្នក ណាដែលអាចទទួលបាន ចូរឲ្យអ្នកនោះទទួលចុះ» [ម៉ាថាយ. ១៩:១២] ។ ប៉ុលបានប្រកាសកាន់តែច្បាស់នៅពេលគាត់សរសេរថា ៖ «ម្នាក់ៗមានអំណោយ ទានពិសេសរបស់ខ្លួនពីព្រះ មួយប្រភេទនិងគ្នាទៅវិញទៅមក» ។ [កូរិនថូសទី ១ ៧:៧] ។

43. អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិនេះ ។

យើងត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការប្រកាសបើកចំហថាវាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់
មនុស្សគ្រប់រូបដើម្បីរក្សាព្រហ្មទានក្នុងភាពជាស្រីនោះទេបើទោះបីជាគាត់ប្រាថ្នា
ចង់បានវាដោយខ្លះខ្លាំងនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងហើយថាវាគឺជាព្រះគុណ
ពិសេសដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់មនុស្សមួយចំនួនតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យពួកគេ
ត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការងាររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ តើយើងមិនជំទាស់នឹងព្រះ និង
ធម្មជាតិដែលទ្រង់តែងតាំង ពីយើងមិនធ្វើតាមរបៀបរបស់នៅរបស់យើងតាម
កម្រិតសមត្ថភាពរបស់យើងឬ? នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់ហាមប្រាមការសហយស្ម
ន់ ។ ដូច្នេះ គាត់ទាមទារភាពបរិសុទ្ធ និងសុភាពរាបសារពីយើង ។ មានវិធី
មួយដើម្បីរក្សាវា គឺថាមនុស្សម្នាក់ៗវាស្ម័គ្រចិត្តដាររបស់ខ្លួន ។ កុំឱ្យបុរស
ណាម្នាក់មើលងាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយឥតប្រយោជន៍ ឬគ្មានប្រយោជន៍
សម្រាប់គាត់ ។ កុំឱ្យបុរសណាម្នាក់ចង់បានភាពនៅសេសសល់ឡើយ លុះត្រាតែ
គាត់អាចរស់ដោយគ្មានប្រពន្ធ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ, អនុញ្ញាតឱ្យគាត់មិនផ្តល់
ឱ្យនៅក្នុងរដ្ឋនេះសម្រាប់ការសម្រាកនិងភាពងាយស្រួលនៃសាច់ឈាមនោះទេ
ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថា ការដោះលែងពីចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ គាត់អាចនឹងកាន់តែ
រហ័សនិងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ភារកិច្ចទាំងអស់នៃការគោរព ។ ហើយ
ដោយសារពរជ័យនេះត្រូវជូនដល់មនុស្សជាច្រើនសម្រាប់តែមួយពេលប៉ុណ្ណោះ
ដូច្នេះសូមឱ្យបុរសគ្រប់រូបឈប់រៀបការតែប៉ុណ្ណោះ ដរាបណាខ្លួនសមនឹងធ្វើជាស
ង្សារ ។ ប្រសិនបើអំណាចរបស់គាត់ក្នុងការទប់ស្កាត់តណ្ហាមិនបានសម្រេច
សូមឱ្យគាត់ទទួលស្គាល់ថាឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដាក់តម្រូវការនៃការរៀបការ
លើគាត់ ។ សាកបញ្ជាក់អំពីការណ៍នេះ ពេលគាត់បង្គាប់ថាឱ្យរត់គេចពីអំពើ
ប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ «បុរសម្នាក់ៗត្រូវមានប្រពន្ធរៀងខ្លួន ហើយស្រ្តី

ម្នាក់ៗមានប្តីរៀងខ្លួន» [ក្រិស្ណបូជនី១ ៧:២] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ « ប្រសិនបើពួកគេមិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបាន នោះពួកគេគួរតែរៀបការជាមួយ » នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [ក្រិស្ណបូជនី១. ៧:៩] ។ ទីមួយ គាត់មានន័យថា ផ្នែកធំនៃបុរសត្រូវទទួលរងនូវភាពមិនអាចទប់ទល់បាន; ទី២-ចំពោះអ្នកដែល មានមុខសញ្ញាខ្លាំងពេក គាត់បង្គាប់ទាំងអស់ដោយគ្មានការលើកលែងឱ្យជ្រក កោនក្នុងមធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលត្រូវទប់ទល់ដោយមិនបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ បើ អ្នកដែលពិការមិនអើពើនឹងការព្យាបាលជំងឺដោយវិធីនេះ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើ បាប ទោះបីមិនបានគោរពតាមបញ្ជារបស់សាវ័កក៏ដោយ ។ ហើយអ្នកណាដែល មិនពាល់ស្ត្រីនោះ មិនត្រូវលើកខ្លួនឯងដូចជាមិនអាចរងការចោទប្រកាន់បាន ឡើយ ខណៈដែលក្នុងពេលនោះ ចិត្តរបស់គាត់ឆេះខ្លោចដោយតណ្ហា ។ សម្រាប់ប៉ុលបានកំណត់ភាពសមរម្យថាជា «ភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្តដែលភ្ជាប់នឹង ភាពបរិសុទ្ធនៃរូបកាយ» ។ ស្ត្រីដែលមិនទាន់រៀបការ” គាត់និយាយថា “ខ្វល់ខ្វាយនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យបានបរិសុទ្ធទាំងរូបកាយ និងវិញ្ញាណ” ។ [ក្រិស្ណបូជនី១ ៧:៣៤] ។ យ៉ាងនេះ កាលដែលលោកបញ្ជាក់ ដោយហេតុដែលសិក្ខាបទបានរៀបរាប់ខាងលើ ថា មិនត្រឹមថាយកប្រពន្ធ ប្រសើរជាងការបង្គាប់ខ្លួនឯងដោយសេពគប់ស្រីពេស្យា [ក្រិស្ណបូជនី១ ៦:១៥] ប៉ុន្តែគាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ «រៀបការល្អជាងទៅទៀត» ។ ។

44. ភាពថ្លៃថ្នូរ និងព្រហ្មចារីយ៍

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគូស្វាមីភរិយាទទួលស្គាល់ថាការសេពគប់របស់ពួកគេត្រូវបាន ប្រទានពរដោយព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេត្រូវបានគេដាស់តឿនកុំឱ្យបំពុលវាដោយ

តណ្ហាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន និងរលាយសាបសូន្យ ។ ក្បិតតែការរៀប
អាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយកិត្តិយសគ្របដណ្តប់លើមូលដ្ឋាននៃការជាប់គាំងក៏ដោយ ក៏
មិនគួរហេតុនោះជាការញុះញង់ដែរ ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលរៀបការហើយមិន
ត្រូវគិតថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យបុរសម្នាក់ៗមាន
ប្រពន្ធរៀងខ្លួន ហើយប្រពន្ធនីមួយៗមានប្តីរៀងខ្លួន ។ ដូច្នេះ ចូរធ្វើកុំឲ្យគេ
ទទួលស្គាល់អ្វីទាំងអស់ដែលមិនសក្តិសមនឹងកិត្តិយស និងនិរន្តរភាពនៃអាពាហ៍
ពិពាហ៍ ។ ក្បិតជាការសមដែលការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលបានចុះហត្ថលេខា
ក្នុងព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរំលឹកឡើងវិញដើម្បីវាស់វែង និងសុភាព ដើម្បីកុំឲ្យរង្វេង
ដោយអំពើទុច្ចរិតខ្លាំង ។ Ambrose ប្រកាន់ភាពលោភលន់នេះជាមួយនឹងការ
វិនិច្ឆ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរប៉ុន្តែមិនសមនឹងទទួលបាន ៖ គាត់បានហៅបុរសដែលគ្មានការ
អៀនខ្មាសឬកិត្តិយសក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ថាជាអ្នកផិតក្បត់ប្រពន្ធរបស់
គាត់ ។ ជាចុងក្រោយ សូមឲ្យយើងពិចារណាថាតើអ្នកណាជាអ្នកបង្កើតច្បាប់
នៅទីនេះ ថ្កោលទោសអំពើសហយស្មន់ ។ គឺជាគាត់ដែល ចាប់តាំងពីគាត់គួរ
តែកាន់កាប់យើងទាំងស្រុងនៅក្នុងសិទ្ធិរបស់គាត់ ទាមទារភាពសុចរិតនៃព្រលឹង
វិញ្ញាណនិងរូបកាយ ។ ដូច្នេះ កាលដែលទ្រង់ហាមយើងមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើ
ប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រង់ក៏មិនអនុញ្ញាតឲ្យ
យើងល្អងភាពថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកដទៃ ដោយស្លៀកពាក់អសុភាព កាយវិការ
អាសអាភាស និងពាក្យសម្តីមិនសមរម្យ ។ មានចំណុចល្អមួយនៅក្នុងសេចក្តី
ថ្លែងការណ៍របស់ Archelaus ទៅកាន់យុវជនម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់ហួសហេតុ
និងស្អាតស្អំ ដែលវាមិនមានបញ្ហានៅក្នុងសមាជិកណាដែលគាត់មិនបរិសុទ្ធ ។
ដ្បិតយើងសម្លឹងមើលទៅព្រះ ដែលស្អប់ភាពមិនបរិសុទ្ធទាំងអស់ ទោះជានៅផ្នែក

ណានៃព្រលឹង ឬរូបកាយរបស់យើងក៏ដោយ ។ ហើយក្រែងមានការសង្ស័យ ចូរ
ចាំថាព្រះនៅទីនេះសរសើរភាពសុភាព ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើង
សុភាពរាបសា ទ្រង់ថ្កោលទោសអ្វីក៏ដោយដែលប្រឆាំងវា ។ ដូច្នេះហើយ បើ
អ្នកប្រាថ្នានឹងការប្រតិបត្តិ ចូរកុំឲ្យចិត្តរបស់អ្នកនេះឆ្ងល់ដោយតណ្ហាអាក្រក់នៅ
ក្នុងខ្លួន ឬភ្នែករបស់អ្នកចង់ទៅក្នុងតណ្ហាអាក្រក់ ឬរាងកាយរបស់អ្នកត្រូវ
ប្រឡាក់ដោយគ្រឿងលម្អ័ង្កអាក្រក់ ឬអណ្តាតរបស់អ្នកបញ្ឆោតចិត្តឱ្យចូលចិត្ត
គំនិតដោយពាក្យមិនស្អាត ។ ចំណង់អាហាររបស់អ្នកធ្វើឲ្យវាឆេះដោយភាពអត់
ធូត ។ ព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយនេះ ប្រៀបបាននឹងសេចក្តីសៅហ្មង ដែល
នាំឲ្យមានចិត្តបរិសុទ្ធ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

“កុំអោយលួចអោយសោះ” [និក្ខមនំ ២០:១៥]

45. ការបកប្រែទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ ៖ ដោយសារភាពអយុត្តិធម៌ជាការស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះ
យើងគួរតែប្រគល់អ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗ [រ៉ូម. ១៣:៧]

។ សរុបមក ៖ យើងត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យហាក់ចូលពីការកាន់កាប់របស់អ្នក
ដទៃ ហើយហេតុដូច្នេះហើយបានជាបញ្ញត្តិឱ្យខិតខំដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីជួយ
មនុស្សគ្រប់រូបឱ្យរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ។ យើងត្រូវតែពិចារណាថា របស់
ដែលមនុស្សគ្រប់រូបមាន មិនមែនមករកគាត់ដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែដោយការ
ចែកចាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនអាច

ដោយឧបករណ៍អាក្រក់ ដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដោយមិនក្លែងបន្លំ ដោយឡែកពីគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ព្រះនោះទេ ។ ឥឡូវនេះមានចោរកម្មជាច្រើនប្រភេទ ។ មួយមានអំពើហិង្សា ពេលដែលរបស់លួរបស់អ្នកផ្សេងត្រូវបានគេលួចដោយកម្លាំង និងកងពលតូចដែលគ្មានការឃាត់ទុក ។ ប្រភេទទី 2 មាននៅក្នុងការបញ្ឆោតព្យាបាទ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានអនុវត្តតាមរយៈការក្លែងបន្លំ ។ មួយទៀតនៅក្នុងឧបាទានក្នុងដែលលាក់ទុកជាងនេះ គឺកាលណាគេឆក់យករបស់របរតាមផ្លូវច្បាប់ ។ មួយទៀតគឺនៅក្នុងការលើកសរសើរនៅពេលដែលគេបោកប្រាស់របស់ខ្លួនក្រោមការក្លែងបន្លំអំណោយ ។ កុំឈប់យូរពេកដើម្បីរំលឹកឡើងវិញនូវប្រភេទចោរកម្ម ។ ចូរយើងចងចាំថាសិល្បៈទាំងអស់ដែលយើងទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិនិងលុយពីអ្នកជិតខាងរបស់យើង - នៅពេលដែលឧបករណ៍បែបនេះចាកចេញពីការស្រលាញ់ដោយស្មោះទៅការចង់បោកប្រាស់ឬក្នុងលក្ខណៈខ្លះដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ - ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាចោរ ។ ទោះជាទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះអាចនឹងទទួលបានក្នុងចំណាត់ការរបស់តុលាការក៏ដោយក៏ព្រះមិនកាត់ទោស ខុសពីនេះទេ ។ ព្រោះគាត់ឃើញការបោកបញ្ឆោតដ៏ស្មុគស្មាញជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានល្បិចកលដាក់អន្ទាក់នៃគំនិតសាមញ្ញបំផុតរហូតដល់ទីបំផុតគាត់ទាញគាត់ចូលក្នុងមុង ។ គាត់ឃើញច្បាប់រឹងរូស និងអមនុស្សធម៌ ដែលអ្នកមានអំណាចកាន់តែជិះជាន់ និងវាយកម្ទេចមនុស្សទន់ខ្សោយ ។ គាត់ឃើញល្បិចដែលមនុស្សល្មោភកាមខាំ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ គាត់មើលទៅចាប់មនុស្សមិនប្រយ័ត្ន ។ អ្វីៗទាំងអស់នេះគេចរំលងពីការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស ហើយមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ឡើយ ។ ហើយភាពអយុត្តិធម៌បែបនេះកើតឡើងមិនត្រឹមតែក្នុងរឿងលុយកាក់ ឬក្នុងទំនិញ ឬដីធ្លីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅ

ក្នុងសិទ្ធិរៀងៗខ្លួន ។ ពីព្រោះយើងបោកប្រាស់អ្នកជិតខាងនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់
 ពួកគេ ប្រសិនបើយើងបដិសេធកាតព្វកិច្ចដែលយើងមានចំពោះពួកគេ ។
 ប្រសិនបើអ្នកមើលការខុសត្រូវ ឬអ្នកមើលការខុសត្រូវលេបយកវត្ថុរបស់ម្ចាស់
 គាត់ ហើយមិនចូលរួមក្នុងអាជីវកម្មគ្រួសារ ។ ប្រសិនបើគាត់ចំណាយដោយ
 អយុត្តិធម៌ ឬដោយចេតនា ខ្លះខាញទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រគល់ឱ្យគាត់ ។ បើអ្នក
 បំរើចំអកឱ្យម្ចាស់ ។ ប្រសិនបើគាត់បង្ហាញអាទិកំបាំងរបស់គាត់; ប្រសិនបើ
 តាមរបៀបណាក៏ដោយគាត់ក្បត់ជីវិតឬទំនិញរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់នៅ
 លើទឹកដីផ្សេងទៀត បៀតបៀនក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់យ៉ាងសាហាវ—ទាំងអស់
 នេះត្រូវបានចាត់ទុកថាជាចោរលួចនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ សម្រាប់អ្នក
 ណាដែលមិនធ្វើអ្វីដែលខ្លួនជំពាក់អ្នកដទៃតាមការទទួលខុសត្រូវនៃការហៅខ្លួនឯង
 ទាំងការរក្សាទុកនិងការសមស្របនូវអ្វីដែលជារបស់អ្នកដទៃ

46. បញ្ញត្តិនេះតម្រូវឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីឈ្លរបស់អ្នកដទៃ
 យើងនឹងគោរពតាមបទបញ្ញត្តិនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើយើងស្តាប់ស្តាប់នឹង
 សម្បុររបស់យើង យើងខ្លះខ្លះក្នុងការរកតែផលប្រយោជន៍ដោយស្មោះត្រង់ និង
 ស្របច្បាប់ ។ ប្រសិនបើយើងមិនស្វែងរកការក្លាយជាអ្នកមានដោយអយុត្តិធម៌ឬ
 ការព្យាយាមដកហូតទំនិញរបស់អ្នកជិតខាងរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើនរបស់ខ្លួនយើង
 ។ បើយើងមិនខំប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងឃោរឃៅចេញពីឈាមរបស់អ្នកដ
 ទៃ ។ ប្រសិនបើយើងមិនឆ្លុតនឹងការរួមគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែងដោយយុត្តិធម៌ឬអំពើ
 អាក្រក់អ្វីក៏ដោយដែលនឹងផ្តល់អាហារដល់ភាពច្របូកច្របល់របស់យើងឬបំពេញ
 នូវភាពអាប្បមររបស់យើង ។ ម៉្យាងវិញទៀត សូមឲ្យនេះជាគោលបំណងឥត

ឈប់ឈររបស់យើង ៖ ដោយស្មោះត្រង់ ដើម្បីជួយមនុស្សទាំងអស់ដោយការ
ប្រឹក្សារបស់យើង និងជំនួយដើម្បីរក្សាអ្វីដែលជារបស់ពួកគេ រហូតមកដល់ពេល
នេះតាមដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវប្រឈមមុខនឹង
មនុស្សមិនស្មោះត្រង់ និងបោកបញ្ឆោត ចូរយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីលះបង់អ្វីមួយ
របស់យើងជាជាងឈ្លោះជាមួយពួកគេ ។ ហើយមិនមែនតែម្នាក់ឯងទេ ៖ ប៉ុន្តែ
សូមឱ្យយើងចែករំលែកពីភាពចាំបាច់នៃអ្នកដែលយើងមើលឃើញថាត្រូវបាន
សង្កត់ដោយការលំបាកនៃកិច្ចការ ជួយពួកគេនៅក្នុងតម្រូវការរបស់ពួកគេ
ជាមួយនឹងភាពសម្បូរបែបរបស់យើង ។ ជាចុងក្រោយ សូមឲ្យម្នាក់ៗមើលថា
តើគាត់ជាប់កាតព្វកិច្ចជាមួយអ្នកដទៃដល់កម្រិតណា ហើយឲ្យគាត់សងបំណុល
របស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជា សូមឲ្យប្រជាជនគោរព
អ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់របស់ខ្លួន កាន់អំណាចដោយអត់ធ្មត់ គោរពច្បាប់ និងបទ
បញ្ជារបស់ខ្លួន មិនព្រមទទួលយកអ្វីដែលអាចកើតឡើងដោយមិនបាត់បង់ការ
ពេញចិត្តរបស់ព្រះ [រ៉ូម. ១៣:១; ពេត្រុសទី១ ២:១៣; ទីតុស ៣:១] ។ ជាថ្មី
ម្តងទៀត សូមឲ្យអ្នកគ្រប់គ្រងថែរក្សាប្រជាជនរបស់ខ្លួន រក្សាសន្តិភាពសាធារ
ណៈ ការពារអំពើល្មើស ផ្ដន្ទាទោសអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកគេគ្រប់គ្រងគ្រប់
ការទាំងអស់ឲ្យដូចជាពួកគេរៀបរាប់អំពីការបម្រើរបស់គេចំពោះព្រះ ជាចៅក្រម
កំពូល [ចោទិយកថា ១៧:១៩] ។ សូមឲ្យអ្នកបម្រើនៃព្រះរំលឹកចូលរួមក្នុងកិច្ច
បម្រើព្រះបន្ទូលដោយស្មោះត្រង់ មិនបានផិតក្បត់ការបង្រៀននៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ
[កូរិនថូសទី ១ ២:១៧] ប៉ុន្តែការប្រគល់វាបរិសុទ្ធ និងមិនសៅហ្មងដល់រាស្ត្រ
របស់ព្រះ ។ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេណែនាំមនុស្សមិនត្រឹមតែតាមរយៈការ
បង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងតាមរយៈគំរូនៃជីវិតផងដែរ ។ សរុបមក អនុញ្ញាត

ឱ្យពួកគេប្រើអំណាចជាអ្នកតង្វាល់លើច្បាប់របស់ពួកគេ [១ធីម៉ូថេ ជំពូក៣ ធីម៉ូថេទី២ ២:៤; ទីតុស ១:៦; ពេត្រុសទី ១ ជំពូក ៥] ។ សូមឲ្យប្រជាជន ក្នុងវេនទទួលពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកនាំសារ និងជាសាវ័ករបស់ព្រះ ថ្វាយដល់ពួក គេនូវកិត្តិយសដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានចាត់ទុកពួកគេថាសក្តិសម ហើយ ប្រទានដល់ពួកគេនូវវត្ថុចាំបាច់សម្រាប់ជីវភាពរស់នៅ [ម៉ាយថាយ ១០:១០; រ៉ូម ១០:១៥ និង ១៥:១៥; កូរិនថូសទី១ជំពូកទី ៩; កាឡាទី ៦:៦ ១ធីម៉ូថេ ៥: ១៧-១៨] ។ សូមឲ្យឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម គ្រប់គ្រង និងបង្រៀន កូនរបស់ពួកគេ បានតាំងចិត្តចំពោះពួកគេដោយព្រះ មិនញុះញង់ដោយអំពើឈោរយៅ ឬបង្វែរ ពួកគេប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយឡើយ [អេភេសូ. ៦:៤; កូឡូស ៣:២១] ប៉ុន្តែ ការស្រឡាញ់ និងការឱបកូនរបស់ពួកគេដោយភាពទន់ភ្លន់ និងចិត្តល្អ បាន ក្លាយជាចរិតលក្ខណៈរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាឪពុកម្តាយ ។ ដូចយើងបាននិយាយ រួចហើយ កូនជំពាក់ការស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ។ សូមឲ្យយុវជនគោរពដល់ អាយុចាស់ ដូចព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងអាយុនោះឲ្យសក្តិសម ។ ម្យ៉ាងទៀត សូមឲ្យមនុស្សចាស់ណែនាំពីភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់យុវជន ដោយប្រាជ្ញា និង បទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេពូកែក្មេងជាង មិនប្រើពាក្យគំរោះគំរើយខ្លាំងៗដាក់ពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបង្ហាត់ភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ពួកគេដោយភាពស្មោះត្រង់ និងសុភាព ។ ចូរឲ្យអ្នកបម្រើបង្ហាញខ្លួនដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយមានចិត្ត ចង់ស្តាប់បង្គាប់ចោហ្វាយ មិនមែនដោយភ្នែកទេ ប៉ុន្តែចេញពីចិត្ត ដូចជាពួកគេ កំពុងបម្រើព្រះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចោហ្វាយនាយកុំប្រព្រឹត្តដោយញញើត និង ញុះញង់ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ដោយគាបសង្កត់ពួកគេដោយហ្មត់ចត់ ឬធ្វើ បាបពួកគេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាបងប្អូន

របស់ពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេនៅក្រោមព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ដែលពួកគេគួរតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក និងប្រព្រឹត្តដោយមនុស្សធម៌ [អេភេសូ. ៦: ៥-៩; កូឡូស. ៣:២២-២៥; ទីតុស ២:៩-១០; ពេត្រុសទី១ ២:១៩-២០] ។

និយាយយ៉ាងនេះថា ឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗពិចារណាថា ឋានៈ និងស្ថានការរបស់ខ្លួនជំពាក់អ្នកជិតខាង និងសង្ឃឹម ដែលខ្លួនជំពាក់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ចិត្តរបស់យើងត្រូវតែគោរពចំពោះអ្នកច្បាប់ជានិច្ច ដើម្បីយើងអាចដឹងថាច្បាប់នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ចិត្តរបស់យើង ក៏ដូចជាសម្រាប់ដែរបស់យើង ដើម្បីឲ្យបុរសអាចខិតខំការពារ និងលើកកម្ពស់សុខុមាលភាព និងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកដទៃ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបួន

«កុំឲ្យធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែង ទាស់នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ ។ » ។ (និក្ខមនំ ២០:១៦)

47. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ ៖ ដោយសារព្រះ (ដែលជាសេចក្តីពិតស្អប់ការកុហក យើងត្រូវតែប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិតដោយមិនបញ្ឆោតគ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ ។ សរុបមក យើងមិនត្រូវធ្វើបាបអ្នកណាដោយពាក្យបង្កាច់បង្ខូចការចោទប្រកាន់មិនពិត ឬធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ខ្លឹមសាររបស់ព្រះអង្គដោយការភូតភរឡើយ ។ និយាយឱ្យខ្លី ធ្វើឱ្យគាត់រឺបូសដោយការនិយាយអាក្រក់ និងមិនព្រងើយកន្តើយ ។ ចំពោះការហាមឃាត់នេះ បទបញ្ជាត្រូវបានភ្ជាប់ថា យើងគួរ

ដូចមនុស្សគ្រប់គ្នាដោយស្មោះត្រង់តាមលទ្ធភាពដែលយើងអាចធ្វើបាន ក្នុងការបញ្ជាក់ការពិត ដើម្បីការពារបូរណភាពនៃឈ្មោះ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ។ ហាក់ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានបំណងបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃបទបញ្ញត្តិនេះនៅក្នុងនិក្ខមនំ ជំពូកទី ២៣ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ «អ្នកមិនត្រូវនិយាយមិនពិតទេ ។ អ្នកមិនត្រូវរួមដៃជាមួយ [មនុស្សអាក្រក់] ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីឡើយ» ។ ២៣:១] ។ ដូចគ្នាដែរ “គេចចេញពីភាពមិនពិត” [និក្ខមនំ ២៣:៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទ្រង់ព្រមានយើងកុំឲ្យនិយាយកុហក មិនត្រឹមតែក្នុងន័យនៃការបង្កាច់បង្ខូច និងនិយាយកុហកក្នុងចំណោមមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ [លេវី. 19:16] ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងការបញ្ឆោតប្លន់ប្រុសរបស់យើង [លេវី. ១៩: ១១] ។ ទ្រង់ហាមឃាត់ទាំងបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់ ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា នៅពេលដែលគាត់បានហាមប្រាមនូវភាពយោរយោ ភាពអៀនខ្មាស់ និងភាពច្របូកច្របល់នៅក្នុងបញ្ញត្តិមុន នៅទីនេះ គាត់បានរារាំងការមិនពិត ។ ដូចដែលយើងទើបតែបានកត់សម្គាល់វាមានពីរផ្នែក ។ ចំពោះយើងធ្វើឲ្យខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកជិតខាងដោយចេតនាអាក្រក់ និងការជេរប្រមាថ ឬបង្កត់គេដោយការភូតភរ និងសូម្បីតែដោយការបរិហារកេរ្តិ៍ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមានអ្វីប្លែកទេ ថាតើអ្នកយល់នៅទីនេះជាសក្ខីភាពដ៏ឧឡារិក និងតុលាការ ឬជារឿងធម្មតាមួយនៅក្នុងការសន្ទនាឯកជន ។ សម្រាប់យើងត្រូវតែត្រលប់មកចំណុចនេះជានិច្ច ៖ អនុពិសេសមួយត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីប្រភេទផ្សេងៗជាឧទាហរណ៍ ហើយនៅសល់ត្រូវបានយកមកនៅក្រោមប្រភេទដូចគ្នា មួយដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាអនុពិសេស ។ ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ វាសមហេតុផលជាងក្នុងការពង្រីកវា ដើម្បីរួមបញ្ចូលការបង្កាច់បង្ខូច និងការបង្កូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ដែលអ្នកជិត

ខាងរបស់យើងឈឺចាប់ដោយអយុត្តិធម៌ ។ ចំពោះការមិនពិតនៃសក្ខីកម្មរបស់ តុលាការតែងតែជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការភូតកុហក ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ការ បន្តពាក្យប្រមាថ និងបំពានព្រះនាមរបស់ព្រះ គឺត្រូវបានដោះស្រាយគ្រប់គ្រាន់ នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីបី ។ ដូច្នេះហើយ បទបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានគេគោរពតាមច្បាប់ នៅពេលដែលអណ្តាតរបស់យើង ក្នុងការប្រកាសការពិត បម្រើទាំងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ល្អ និងជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ សមធម៌នេះគឺជាកស្មតាង ជាក់ស្តែង ប្រសិនបើឈ្មោះល្អមានតម្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ [សុភាសិត. ២២:១] យើងធ្វើបាបមនុស្សម្នាក់ទៀត ដោយធ្វើឲ្យគាត់បាត់បង់ភាពស្មោះត្រង់ នៃនាមគាត់ ជាជាងការដកយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ ក្នុងការប្តឹងយកវត្ថុរបស់គាត់ ពេលខ្លះយើងធ្វើច្រើនតាមសក្ខីកម្មមិនពិត ដូចជាការឆក់ដោយដៃរបស់យើង ។

48. កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អរបស់អ្នកជិតខាង

ហើយវាជាការអស្ចារ្យដោយការមិនខ្វល់ខ្វាយពីការគិតដែលយើងធ្វើបាបក្នុងការ គោរពនេះម្តងហើយម្តងទៀត! អ្នកដែលមិនសូវរងគ្រោះដោយជំងឺនេះពិតជា កម្រណាស់ ។ យើងរីករាយនឹងភាពផ្អែមល្អៃមដ៏ពិសេសមួយ ដែលធ្លាប់មានបទ ពិសោធន៍ក្នុងការបញ្ចេញមតិ និងការបង្ហាញអំពីអាក្រក់របស់អ្នកដទៃ ។ ហើយកុំឲ្យយើងគិតថាវាជាលេសគ្រប់គ្រាន់ប្រសិនបើយើងមិនកុហកក្នុងករណីជា ច្រើន ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលមិនអនុញ្ញាតឲ្យឈ្មោះបងប្អូនត្រូវបានគេ មើលងាយដោយការភូតភរ ក៏ប្រាថ្នាចង់រក្សាវាឲ្យនៅតែមិនសៅហ្មងតាមដែល ការពិតអនុញ្ញាត ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាគាត់អាចការពារវាពីការនិយាយ

កុហកដោយ គាត់នៅតែបញ្ជាក់ដោយរឿងនេះថាវាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ ។
ថាព្រះមានការព្រួយបារម្ភអំពីវាគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាស់តឿនយើងឲ្យរក្សា
សុវត្ថិភាពនាមល្អរបស់អ្នកជិតខាង ។ ដូច្នេះហើយ ការនិយាយអាក្រក់គឺត្រូវ
បានថ្កោលទោសជាសកល ។ ឥឡូវនេះ យើងយល់ដោយ "ការនិយាយអាក្រក់"
មិនមែនជាការស្តីបន្ទោសដែលធ្វើឡើងដោយចេតនាដើម្បីដាក់ទោសឡើយ ។
មិនមែនជាការចោទប្រកាន់ ឬការបរិហាររបស់តុលាការដើម្បីដោះស្រាយអំពើ
អាក្រក់នោះទេ ។ ការនិយាយអាក្រក់ក៏មិនមានន័យថាជាការកែតម្រូវជាសាធារ
ណៈដែរ ដែលគេគណនាដើម្បីវាយមនុស្សបាបផ្សេងទៀតដោយភ័យខ្លាច ។ ឬ
លាតត្រដាងនៅចំពោះមុខអ្នកដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងជាមុន ក្រែងពួកគេមានគ្រោះ
ថ្នាក់ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ តាមរយៈ "ការនិយាយអាក្រក់" យើងមានន័យ
ថាការចោទប្រកាន់គួរឱ្យស្អប់ដែលកើតចេញពីចេតនាអាក្រក់ និងបំណងប្រាថ្នា
ចង់បង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ ជាការពិត សិក្ខាបទនេះថែមទាំងពង្រីកដល់ការហាម
ប្រាមយើងមិនឲ្យប៉ះពាល់ដល់ភាពគួរសមដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដោយការ
ពិះដៀលជួរចត់ក្រោមការនិយាយលេងសើច ។ អ្នកខ្លះធ្វើបែបនេះដែលចង់
សរសើរពីការអួតខ្លួន ធ្វើឲ្យអ្នកដទៃខ្មាសគេ និងកើតទុក្ខព្រោះពេលខ្លះគេធ្វើ
បាបបងប្អូនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយការអួតបែបនេះ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើង
ងាកទៅរកអ្នកច្បាប់ ដែលត្រូវតែគ្រប់គ្រងត្រចៀក និងបេះដូងរបស់យើងយ៉ាង
ត្រឹមត្រូវ មិនពិចជាងអណ្តាតរបស់យើងទេ នោះយើងនឹងឃើញច្បាស់ថា ចិត្ត
ចង់ស្តាប់ការរំខាន និងការត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីធ្វើការវិនិច្ឆ័យមិនអំណោយ
ផល ក៏ត្រូវបានហាមឃាត់ដូចគ្នាដែរ ។ ដ្បិតការពិតថា ព្រះទ្រង់ស្អប់ជំងឺនៃការ
និយាយអាក្រក់ដោយអណ្តាត នោះជាការមិនសមហេតុផល ប៉ុន្តែទ្រង់មិនសព្វ

ព្រះទ័យនឹងចេតនាអាក្រក់ក្នុងចិត្តឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បើយើងមានការកោតខ្លាច និងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ពិតប្រាកដ ចូរប្រយ័ត្នតាមលទ្ធភាពដែលអាចធ្វើទៅបាន និងសមរម្យ និងតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនត្រូវប្រើអណ្តាត ឬត្រចៀករបស់យើងទៅនិយាយអាក្រក់ និងបំបះបំបោរឡើយ ហើយកុំឱ្យយើងនិយាយអាក្រក់ ។ ចិត្តដោយគ្មានហេតុនាំឱ្យមានការសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែក្នុងនាមជាអ្នកបកប្រែដោយយុត្តិធម៌នៃពាក្យសំដី និងទង្វើនៃមនុស្សទាំងអស់ សូមឱ្យយើងរក្សាកិត្តិយសរបស់ពួកគេដោយស្មោះដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ត្រចៀក និងអណ្តាតរបស់យើង ។

បញ្ញត្តិទីដប់

“កុំឱ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឱ្យសោះ [និក្ខមនំ ២០:១៧]

49. អត្ថន័យនៃបញ្ញត្តិនេះ ។

គោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិនេះគឺ ៖ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យព្រលឹងយើងទាំងមូលមានដោយឆន្ទៈក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងត្រូវតែបណ្តេញចេញពីចិត្តរបស់យើងទាំងអស់ដែលប្រាថ្នាផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ សរុបមកពួកគេ ៖ គ្មានគំនិតណាមួយដែលគួរល្អចមកលើយើង ដើម្បីរំកិលចិត្តរបស់យើងទៅរកភាពលោភលន់ដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដែលនាំឱ្យបាត់បង់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ នេះត្រូវនឹងសិក្ខាបទដែលផ្ទុយពីនេះ ៖ អ្វីក៏ដោយដែលយើងគិត ចេតនា ឆន្ទៈ ឬការប៉ុនប៉ង គឺត្រូវភ្ជាប់ជាមួយផលប្រយោជន៍ និងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជិតខាងយើង ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ការលំបាកដ៏អស្ចារ្យ និងគួរឱ្យឆ្ងល់មួយបាន

ប្រឈមមុខនឹងយើង ។ យើងបាននិយាយពីមុនថានៅក្រោមពាក្យ "អំពើផិតក្បត់" និង "ចោរកម្ម" រួមបញ្ចូលការចង់ប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់និងចេតនាធ្វើបាបនិងបញ្ឆោត ។ ប្រសិនបើនេះជាការពិត វាអាចហាក់ដូចជាហួសហេតុ ដែលក្រោយមកយើងត្រូវបានហាមឃាត់ដោយឡែកពីគ្នាដើម្បីចង់បានទំនិញរបស់អ្នកដទៃ ។ ប៉ុន្តែការបែងចែករវាងការចង់បាននិងការលោភលន់នឹងអាចដោះស្រាយការលំបាកនេះសម្រាប់យើងបានយ៉ាងងាយ ។ សម្រាប់ចេតនា ដូចដែលយើងបាននិយាយអំពីវានៅក្រោមបទបញ្ញត្តិមុន គឺជាការយល់ព្រមដោយចេតនានៃឆន្ទៈដែលតណ្ហាដាក់លើបេះដូង ។ ប៉ុន្តែការលោភលន់អាចកើតមានដោយគ្មានការពិចារណា ឬការយល់ព្រមនៅពេលដែលចិត្តត្រូវបានចាក់ឬសដោយវត្ថុទេ រឺ វិវិឌ្ឍ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពីមុនថា ការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់គ្រងឆន្ទៈរបស់យើង ការខិតខំ និងសកម្មភាពរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ថា គំនិតនៃចិត្តរបស់យើង ត្រូវគ្រប់គ្រងឱ្យដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ដើម្បីកុំឱ្យគំនិតទាំងនោះ ទៅជាថោកទាប ឬរិះរើ ដូច្នេះហើយទើបជំរុញឱ្យចិត្តក្នុងទិសផ្ទុយ ។ ដូចដែលគាត់បានហាមចិត្តរបស់យើងមិនអោយមានទំនោរ ហើយនាំឱ្យមានកំហឹង ការស្អប់ ការផិតក្បត់ ការលួចប្លន់ និងការភូតកុហកនោះ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ហាមឃាត់ពួកគេពីការជម្រុញនៅទីនោះ ។

50. ខាងក្នុងសេចក្តីសុចរិត ។

គាត់ទាមទារភាពទៀងត្រង់ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះដោយមានហេតុផលល្អ ។ តើនរណាអាចបដិសេធថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់គ្រប់អំណាចនៃព្រលឹងដែលត្រូវបានកាន់កាប់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់? ប៉ុន្តែបើព្រលឹងណាមួយរង្វង់ចេញពីគោល

ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ តើអ្នកណាមិនសារភាពថាខ្លួនមានជំងឺ? ឥឡូវនេះ តើ វាកើតឡើងដោយរបៀបណា ដែលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ឈឺចាប់ចំពោះបងប្អូន របស់អ្នក ចូលក្នុងបេះដូងរបស់អ្នក លុះត្រាតែអ្នកមិនអើពើនឹងគាត់ ហើយ ព្យាយាមដោយខ្លួនឯង? ត្បិតបើចិត្តអ្នកទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះគ្មានភាគល្អិតមួយនៃវានឹងបើកចំហចំពោះការស្រមៃបែបនេះឡើយ ។ ដូច្នេះ បេះដូងនៅតែរក្សាសេចក្តីលោភនោះឯង ច្បាស់ជាទទេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ បុគ្គលណានឹងជំទាស់ថា សេចក្តីរើរវាយនោះ រំលត់ទៅដោយឥតចេតនា អំពី ចិត្ត ហើយរលត់ទៅ មិនអាចកាត់ទោសបានថា ជាហេតុនៃលោភៈ ដែលអង្គុយ ក្នុងចិត្តឡើយ ។ ខ្ញុំឆ្លើយ៖ នេះជាសំណួរនៃការស្រមៃស្រមៃមួយប្រភេទ ដែល នៅពេលដែលវាកាន់កាប់គំនិតរបស់យើង ក្នុងពេលដំណាលគ្នាខាំ និងវាយបេះ ដូងរបស់យើងដោយភាពលោភលន់ ព្រោះគ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យចង់បានចូលមកក្នុង ចិត្តរបស់យើងឡើយ ប្រសិនបើបេះដូងរបស់យើងលោតញាប់ដោយក្តីរំភើប ។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ប្រពៃមួយ ដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាត ឱ្យភាគល្អិតនៃសេចក្តីលោភលន់មួយមករារាំងឡើយ ។ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យ មូលតូចបំផុតជំរុញវាប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ ។ តើអ្នកគិតថា ទស្សនៈរបស់ខ្ញុំខ្វះសិទ្ធិអំណាចទេ? វាគឺជា Augustine ដែលបានបើកផ្លូវដំបូង សម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីយល់ពីបទបញ្ញត្តិនេះ ។ វាគឺជាផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការ ហាមឃាត់រាល់បំណងប្រាថ្នាអាក្រក់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តាមឧទាហរណ៍ លោកបានលើកវត្ថុទាំងនោះដែលរូបភាពនៃការសប្បាយមិនពិតទាក់ចិត្តយើងជា ញឹកញាប់ ។ ដូច្នេះ គាត់មិនទុកអ្វីតាមការចង់បានរបស់យើងទេ ពេលគាត់ដក ហូតវាពីរឿងទាំងនោះ ដែលជំរុញឲ្យវាឆេវឆាវ និងរីករាយ ។ ខាងក្រោមនេះ

គឺជាតារាងទីពីរនៃច្បាប់ ដែលបង្រៀនយើងនូវអ្វីដែលយើងជំពាក់មនុស្សសម្រាប់
 ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះ ដោយផ្អែកលើការសញ្ជឹងគិតអំពីអ្នកណាដែលសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ទាំងមូលអាស្រ័យ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកនឹងបង្រៀនភារកិច្ចទាំង
 អស់ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងតារាងនេះដោយគ្មានផ្ទៃផ្កា លុះត្រាតែការបង្រៀន
 របស់អ្នកមានការកោតខ្លាច និងការគោរពចំពោះព្រះជាត្រីរបស់វា ។ បើគ្មាន
 ជំនួយពីខ្ញុំទេ អ្នកអានដ៏ឈ្លាសវៃនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នកទាំងឡាយណាដែលបំបែកបញ្ញត្តិ
 តែមួយដោយច្របូកច្របល់នឹងរកឃើញបញ្ញត្តិពីរក្នុងការហាមឃាត់លោកលន់ ។
 ពាក្យដដែលៗនៃឃ្លា "អ្នកមិនត្រូវលោភ" ជាលើកទីពីរមិនប្រឆាំងនឹងទស្សនៈ
 របស់យើងទេ ។ បន្ទាប់ពីនិយាយអំពី "ផ្ទះ" គាត់វាយបញ្ជីផ្នែករបស់វាដោយ
 ចាប់ផ្តើមដោយ "ប្រពន្ធ" ។ ពីនេះវាច្បាស់ណាស់ថាយើងត្រូវអានរឿងនេះ
 ទាំងមូល ដូចជនជាតិហេព្រើរធ្វើយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ហើយដោយសង្ខេបថា ព្រះ
 ទ្រង់បញ្ជាយើងឱ្យរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃដោយមិនប៉ះពាល់ និងមាន
 សុវត្ថិភាព មិនត្រឹមតែពីការរងរបួស ឬបំណងចង់បោកប្រាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ
 សូម្បីតែពីការលោភលន់បន្តិចបន្តួចដែលអាចរំខានដល់ចិត្តរបស់យើង ។
 (គោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យក្នុងពន្លឺនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទំព័រ ៥១-
 ៥៩)

51. ការបូកបញ្ចូលនៃក្រឹត្យវិន័យ

ឥឡូវនេះ វានឹងមិនពិបាកក្នុងការសម្រេចចិត្តអំពីគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យ
 ទាំងមូលនោះទេ ៖ ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតដើម្បីបង្កើតជីវិតមនុស្សទៅ
 ជាគំរូនៃភាពបរិសុទ្ធ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានបង្ហាញអំពីចរិតរបស់ទ្រង់ក្នុងក្រឹត្យវិ

ន័យថា បើអ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើណាដែលបានបង្ហាបមកនោះ អ្នកនោះនឹង
 បង្ហាញរូបព្រះដូចជាក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ។ ដោយហេតុនេះ លោកម៉ូសេចង់រំលឹក
 ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអំពីខ្លឹមសារនៃក្រឹត្យវិន័យថា ៖ « ហើយឥឡូវនេះ អ៊ីស្រាអែល
 អើយ តើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកតម្រូវពីអ្នក ចូរបម្រើព្រះអង្គឲ្យអស់
 ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយរក្សាទុក ។ បទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់? [ចោទិយកថា
 ១០:១២-១៣] ។ ហើយម៉ូសេមិនឈប់និយាយពីគំនិតដូចគ្នានេះទៅពួកគេគ្រប់
 ពេលដែលគាត់ត្រូវចង្អុលបង្ហាញពីគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យនោះទេ ។ នេះគឺជា
 កម្មវត្ថុនៃការបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យ ៖ ដើម្បីចូលរួមជាមួយមនុស្សដោយភាព
 បរិសុទ្ធនៃជីវិតចំពោះព្រះរបស់គាត់ ហើយដូចលោកម៉ូសេនៅកន្លែងផ្សេងទៀត
 បាននិយាយថា ដើម្បីឱ្យគាត់នៅជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់ [ចោទិយកថា ១១:២២
 ឬ ៣០:២០] ។ ឥឡូវនេះ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះកើតឡើងនៅ
 ក្រោមចំណងជើងពីរដែលបានរៀបរាប់រួចហើយ ៖ « ដើម្បីឲ្យយើងស្រឡាញ់
 ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង » [
 ចោទិយថា. ៦:៥. ជំពូក ១១:១៣] « ហើយអ្នកជិតខាងដូចជាខ្លួនយើងដែរ »
 [លេវីវិន័យ. ១៩:១៨; ម៉ាថាយ ២២:៣៧, ៣៩] ។

ទីមួយ ប្រាកដណាស់ ព្រលឹងរបស់យើងគួរតែពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់
 ព្រះ ។ ពីនេះនឹងហូរដោយផ្ទាល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជិតខាង ។ នោះជា
 អ្វីដែលសាវ័កបង្ហាញពេលគាត់សរសេរថា « គោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យគឺជា
 សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមកពីសតិសម្បជញ្ញៈដ៏បរិសុទ្ធ និងជាសេចក្តីជំនឿដែលមិន
 ក្លែងបន្លំ » [ធីម៉ូថេ ទី ១ ១:៥] ។ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលសតិសម្បជញ្ញៈ
 និងសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់ត្រូវបានដាក់នៅលើក្បាល ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះគឺជា

សេចក្តីស្រឡាញ់ពិត ដែលកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដូច្នេះ វានឹងជាកំហុសមួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលជឿថា ច្បាប់មិនបង្រៀនអ្វីក្រៅតែពី rudiment និង preliminary ឬសុចរិតមួយចំនួនដែលបុរសចាប់ផ្តើមកម្មសិក្សារបស់ពួកគេ ហើយមិនណែនាំពួកគេទៅកាន់គោលដៅ ការងារល្អ ចាប់តាំងពីអ្នកមិនអាចប្រាថ្នាធំជាងនេះ ។ ល្អឥតខ្ចោះជាងអ្វីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ម៉ូសេ និងប៉ូល ។ ចំពោះកន្លែងណា ខ្ញុំនឹងចុះចូល អ្នកណាក៏ចង់ទៅ អ្នកណាមិនស្តាប់ស្តល់នឹងការបង្រៀន ឲ្យកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គោរពប្រណិប័តន៍ខាងវិញ្ញាណ គោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិ ដើរតាមមាតិកាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងចុងក្រោយគឺ មានសតិសម្បជញ្ញៈបរិសុទ្ធ ជំនឿដោយស្មោះ ។ និងក្តីស្រឡាញ់? ពីនេះត្រូវបានគេបញ្ជាក់ថាការបកស្រាយនៃច្បាប់ដែលស្វែងរកនិងរកឃើញនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ទាំងអស់ភារកិច្ចនៃការគោរពនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលដើរតាមតែសំបកស្លូតនិងទទេ—ដូចជាប្រសិនបើច្បាប់បានបង្រៀនពួកគេតែមួយផ្នែកនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ—មិនយល់ពីគោលបំណងរបស់វា ដូចសាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ ។

52. ហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះបទគម្ពីរនិយាយអំពីតែតារាងទីពីរ?

ប៉ុន្តែ ដោយសារក្នុងការសង្ខេបច្បាប់ ព្រះគ្រីស្ទនិងសាវ័កពេលខ្លះបានចាកចេញពីតារាងទីមួយ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតឲ្យព្យាយាមអនុវត្តពាក្យរបស់ពួកគេចំពោះតារាងទាំងពីរ ។ នៅក្នុងដំណឹងល្អនៃម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទបានហៅ«សេចក្តីមេត្តាករុណា ការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីជំនឿថាជារឿងសំខាន់ជាងច្បាប់» ។ [ម៉ាថាយ ២៣:២៣] ។ នៅក្រោមពាក្យ "ជំនឿ" វាច្បាស់

សម្រាប់ខ្ញុំគាត់មានន័យថាស្មោះត្រង់ចំពោះមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះបកស្រាយ
ពាក្យនេះថាជាការគោរពចំពោះព្រះ ដូច្នេះដើម្បីពង្រីកវាដល់ច្បាប់ទាំងមូល ។
នេះប្រាកដជាល្ងង់ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទកំពុងមានបន្ទូលអំពីកិច្ចការដែលមនុស្សគួរ
តែបង្ហាញថាខ្លួនឯងសុចរិត ។ ប្រសិនបើយើងកត់សម្គាល់ហេតុផលនេះ យើងក៏
នឹងឈប់ឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ទៅកាន់យុវជនម្នាក់ដែល
សួរថាតើបញ្ញត្តិទាំងនោះជាអ្វី ដោយការប្រតិបត្តិរបស់យើងចូលទៅក្នុងជីវិត
គាត់បានឆ្លើយតបត្រឹមតែពាក្យទាំងនេះ [ម៉ាថាយ ។ ១៩:១៦-១៧] ៖ «អ្នកមិន
ត្រូវសម្លាប់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវលួច
ទេ ។ អ្នកមិនត្រូវធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយទេ ។ ចូរគោរពឪពុក និងម្តាយរបស់
អ្នក... ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង» [ម៉ាថាយ. ១៩:១៨-១៩; ជាមួយ
នឹងពាក្យខ្លះពី (និក្ខមនំ ២០:១២-១៦) ។ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមតារាងទីមួយ
គឺជាធម្មតាក្នុងបំណងបេះដូង ឬក្នុងពិធីនានា ។ ចេតនានៃចិត្តមិនបានបង្ហាញ
ខ្លួនឯងទេ ហើយពួកពុតត្បូតក៏ជាប់រវល់នឹងពិធីនានា ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់មានលក្ខណៈបែបនេះដែលតាមរយៈវាយើងឃើញនូវសេចក្តីសុចរិតពិ
ត ។ រឿងនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងពួកហោរា ដើម្បីឱ្យស្គាល់សូម្បីតែ
អ្នកអានដែលយល់ស្របនឹងពួកគេក៏ដោយ ។ ស្ទើរតែគ្រប់ពេលដែលហោរាបាន
ដាស់តឿនមនុស្សឱ្យប្រែចិត្ត ពួកគេបានលុបចោលតារាងទីមួយ ហើយជំរុញឱ្យ
មានសេចក្តីជំនឿ ការជំនុំជំរះ សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសមធម៌ ។ តាមរបៀប
នេះ ពួកគេមិនមើលរំលងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេទាមទារតាមរ
យៈទីសំគាល់ជាក់ស្តែង ។ នេះពិតជាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ ៖ នៅពេល
ដែលពួកគេពិភាក្សាអំពីការគោរពច្បាប់ ពួកគេជាធម្មតាសំនើលើតារាងទីពីរ

ព្រោះវាជាពិសេសឃើញមានឧស្សាហ៍ព្យាយាមចំពោះសេចក្តីសុចរិត និងសុចរិតភាព ។ មិនចាំបាច់រាយបញ្ជីអត្ថបទទេ សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាអាចផ្ទៀងផ្ទាត់បានយ៉ាងងាយស្រួលនូវអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ [អ៊ីសាយ ១:១៨] ។

53. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់

ប៉ុន្តែអ្នកនឹងសួរថា ៖ «តើខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសុចរិតមានន័យច្រើនជាងការរស់នៅដោយគ្មានកំហុសជាមួយនឹងមនុស្សជាជាងលើកតម្កើងព្រះដោយសេចក្តីអាណិតអាសូរទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែ ដោយសារបុរសម្នាក់មិនងាយរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់បែបយ៉ាងទេ លុះត្រាតែគាត់កោតខ្លាចព្រះ នោះនេះក៏ជាកត្តាតាំងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជ្រាបច្បាស់ ហើយថែមទាំងបញ្ជាក់តាមរយៈព្យាករណ៍របស់ទ្រង់ថា គ្មានប្រយោជន៍ណាអាចមកពីយើងចំពោះទ្រង់ ទ្រង់មិនបង្ខំកាតព្វកិច្ចរបស់យើងចំពោះខ្លួនទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់អនុវត្តយើង « ក្នុងអំពើល្អចំពោះអ្នកជិតខាងរបស់យើង » [ទំនុកតម្កើង. ១៥:២-៣, ខ. ១៦:២] ។ ហេតុដូច្នេះហើយសាវ័កមានហេតុផលល្អដើម្បីដាក់ភាពឥតខ្ចោះនៃពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ [អេភេសូ. ៣:១៩; ១:៥, កូឡូស. ៣:១៤] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់ហៅវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា «ការបំពេញក្រិត្យវិន័យ» ដោយបន្ថែមថា «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងបានធ្វើតាមក្រិត្យវិន័យហើយ» [រ៉ូម. ១៣:៨] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត “ច្បាប់ទាំងមូលត្រូវបានយល់ក្នុងពាក្យតែមួយ ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង” ។ [កាឡាទី ៥:១៤] ។ ប៉ុលបង្រៀនតែអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បង្រៀន ថា ៖ «អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់ឲ្យមនុស្សធ្វើ

ចំពោះអ្នក ចូរធ្វើចំពោះគេចុះ! ដ្បិតនេះជាក្រឹត្យវិន័យ និងជាហោរា» [ម៉ាថា យ. ៧:១២] ។ ប្រាកដណាស់ថាក្រឹត្យវិន័យ និងហោរាផ្តល់កន្លែងដំបូងដល់ សេចក្តីជំនឿ និងអ្វីក៏ដោយដែលទាក់ទងនឹងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដោយ ក្រឹត្យវិន័យ ដោយបង្វែរសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅឋានៈក្រោមបង្គាប់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះ អម្ចាស់មានន័យថា ក្រឹត្យវិន័យគ្រាន់តែបង្គាប់ឱ្យយើងគោរពតាមសិទ្ធិ និងសម ធម៌ចំពោះមនុស្សប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យយើងអាចក្លាយជាអ្នកអនុវត្តក្នុងការធ្វើជា សាក្សីចំពោះការកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ ប្រសិនបើយើងមានវាក្យក្នុងខ្លួនយើង ។

54. ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង

ដូច្នេះ ចូរយើងក្រោកឈរឡើង ៖ ជីវិតរបស់យើងនឹងអនុលោមតាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះ និងតាមនៃក្រឹត្យវិន័យ នៅពេលដែលវាមានផលផ្នែកបំផុតសម្រាប់បង ប្អូនរបស់យើង នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យទាំងមូល យើងមិនអានមួយព្យាង្គដែលកំណត់ ច្បាប់លើមនុស្សឡើយ ។ ចំពោះការដែលគាត់អាច ឬមិនអាចធ្វើ ដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់សាច់ឈាមរបស់គាត់ ។ ហើយជាក់ស្តែង ដោយសារមនុស្សប្រុស កើតមកក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ពួកគេសុទ្ធតែមានទំនោរទៅរកការស្រលាញ់ខ្លួន ឯងខ្លាំងពេក ហើយទោះជាពួកគេងាកចេញពីការពិតច្រើនក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅ តែរក្សាការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដដែល មិនចាំបាច់មានច្បាប់ណាដែលបង្កើន ឬ ប្រសើរជាងនោះទេ ។ enkindle នេះគឺជាការស្រឡាញ់លើសលប់រួចទៅហើយ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា យើងរក្សាបទបញ្ញត្តិមិនមែនដោយការស្រឡាញ់ ខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែដោយការស្រឡាញ់ព្រះ និងអ្នកជិតខាង ។ ថាគាត់រស់នៅក្នុង

ជីវិតដ៏ប្រសើរបំផុត និងបរិសុទ្ធបំផុត ដែលរស់នៅ និងព្យាយាមសម្រាប់ខ្លួន គាត់តិចបំផុតតាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់រស់នៅតាម របៀបអាក្រក់ ឬអាក្រក់ជាងអ្នកដែលរស់នៅ ហើយខិតខំដើម្បីខ្លួនឯងតែម្នាក់ ឯង ហើយគិតអំពី និងស្វែងរកតែរបស់គាត់ អត្ថប្រយោជន៍ ។ ពិតហើយ ដើម្បី បង្ហាញថាយើងត្រូវមានទំនោរចិត្តស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅប៉ុណ្ណា [លេវីវីនីយ. 19:18] , ព្រះអម្ចាស់បានវាស់វាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន យើងដោយសារតែគាត់មិនមានអារម្មណ៍ឈោរឈៅឬខ្លាំងជាងនេះទៀត ។ ហើយ យើងគួរតែឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតអំពីកម្លាំងនៃការបញ្ចេញមតិនេះ ។ ព្រោះគាត់មិន ព្រមទទួលកន្លែងទីមួយដើម្បីស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដូចដែល សុភី ស្មានមិនរួច ហើយ ប្រគល់កន្លែងទីពីរឲ្យស្រឡាញ់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ផ្ទេរទៅអ្នកដទៃទៀតនូវ អារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងមានអារម្មណ៍ចំពោះខ្លួនយើង ។ ដូច្នេះ សារឹកចែងថាសេចក្តីស្រឡាញ់ «សេចក្តីស្រឡាញ់មិនស្វែងរករបស់ខ្លួនឡើយ» [១ កូរិនថូស. ១៣:៥] ។ ការរីកញញឹករបស់ពួកសុភីសទាំងនេះមិនត្រូវបានគេ ចាត់ទុកថាមានតម្លៃសក់ទេ ៖ វត្ថុដែលគ្រប់គ្រងគឺតែងតែទាបជាងការគ្រប់គ្រង របស់គេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់មិនបានបង្កើតច្បាប់ស្តីពីសេចក្តី ស្រឡាញ់ចំពោះខ្លួនយើង ដែលសេចក្តីសប្បុរសចំពោះអ្នកដទៃគួរតែជាថ្នាក់ ក្រោមនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បង្ហាញថា អារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើត ចេញពីភាពថោកទាប ជាទូទៅនៅក្នុងខ្លួនយើង ឥឡូវនេះត្រូវតែពង្រីកទៅមួយ ទៀត ដើម្បីយើងអាចត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិត ខាងរបស់យើង ដោយមិនមានការខ្វះខ្វែង ការខ្វះខ្វែង និងការយកចិត្តទុកដាក់ ជាងខ្លួនយើងឡើយ ។

55. តើអ្នកណាជាអ្នកជិតខាងរបស់យើង?

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចអំពីសាសន៍សាម៉ា រីថា ពាក្យ « អ្នកជិតខាង » រួមបញ្ចូលទាំងមនុស្សដាច់ស្រយាលបំផុត [លូកា 10:36] នោះយើងមិនត្រូវបានរំពឹងទុកថានឹងកំណត់សិក្ខាបទនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនោះទេ ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា មនុស្សប្រុសកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយយើង កាតព្វកិច្ចស្និទ្ធស្នាលកាន់តែច្រើនដែលយើងត្រូវជួយ ។ ជាទម្លាប់របស់មនុស្សជាតិ ដែលមនុស្សប្រុសកាន់តែជិតស្និទ្ធនឹងគ្នាដោយចំណងមិត្តភាព ភាពស្និទ្ធស្នាល ឬពីអ្នកជិតខាង ទំនួលខុសត្រូវចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកកាន់តែច្រើន ។ នេះមិនធ្វើបាបព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់របស់គាត់ដូចជាវាបាននាំយើងទៅកាន់វា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ៖ យើងគួរតែឱបក្រសោបមនុស្សជាតិទាំងមូលដោយគ្មានករណីលើកលែងក្នុងអារម្មណ៍នៃគ្រីស្ទាញ់តែមួយ ។ នៅទីនេះមិនមានភាពខុសគ្នារវាងមនុស្សព្រៃផ្សៃ និងក្រិក សក្តិសម និងមិនគួរសក្តិសម មិត្ត និងសត្រូវ ចាប់តាំងពីអ្វីៗទាំងអស់គួរតែត្រូវបានពិចារណានៅក្នុងព្រះ មិនមែននៅក្នុងខ្លួនពួកគេទេ ។ នៅពេលដែលយើងងាកចេញពីការសញ្ជឹងគិតបែបនេះ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលយើងជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងកំហុសជាច្រើន ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងដឹកនាំសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងឱ្យត្រឹមត្រូវ យើងត្រូវបើកភ្នែករបស់យើងជាមុនសិនមិនមែនមនុស្សណាដែលមើលឃើញជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យមានការស្អប់ជាងសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះដែលជំរុញយើងឱ្យពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងមានចំពោះទ្រង់ ។ ប្រហែលជាគោលការណ៍មិន

ផ្លាស់ប្តូរ ៖ មិនថាបុរសមានលក្ខណៈបែបណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែស្រឡាញ់គាត់ ពីព្រោះយើងស្រឡាញ់ព្រះ ។

56. ការប្រឹក្សាខាងផ្សាយដំណឹងឬ?

បញ្ញត្តិទាំងនេះ «កុំសងសឹកឡើយ! ស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក» ដែលពីមុន ត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យជនជាតិយូដាទាំងអស់ហើយបន្ទាប់មកទៅកាន់គ្រីស្ទបរិស័ទ ទាំងអស់ជាទូទៅត្រូវបានបង្វែរដោយសិស្សសាលាទៅជា "ដំបូន្មាន" ដែលយើង មានសេរីភាពក្នុងការស្តាប់ឬមិនគោរព ។ នេះជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬអាក្រក់យ៉ាង ណា! ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានចងក្រងតម្រូវការដើម្បីគោរពតាម "ឱវាទ" ទាំងនេះមកលើព្រះសង្ឃ សូម្បីតែមានភាពសុចរិតក្នុងការគោរពនេះ ជាងគ្រីស្ទសាសនិកសាមញ្ញ ដោយសារពួកគេស្ម័គ្រចិត្តចងខ្លួនដើម្បីរក្សា "ឱវាទ" ទាំងនេះ ហើយហេតុផលដែលពួកគេកំណត់សម្រាប់ការមិនទទួលពួកគេ តាមច្បាប់គឺ ថាពួកគេមើលទៅដូចជាមានបន្ទុកធ្ងន់ពេក ជាពិសេសចំពោះពួក គ្រីស្ទាន តើច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់ យើងឬទេ? តើភាពខុសគ្នាបែបនេះលេចឡើងនៅលើទំព័រណាមួយនៃក្រឹត្យវិវ ឺន័យទេ? ជួយទៅវិញ តើបញ្ញត្តិជាទូទៅកើតមាននៅទីនោះដែលតម្រូវឲ្យយើង ស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវយ៉ាងតឹងរ៉ឹងឬ? តើបញ្ញត្តិបែបណាគឺការចិញ្ចឹមសត្រូវដែល ស្រេកឃ្លាន [សុភាសិត. ២៥:២១]; ដើម្បីដឹកនាំគោដែលរង្វេង ឬលាតត្រដាប ទៅរកផ្លូវត្រូវ ឬជួយពួកគេពេលមានបន្ទុកលើស [និក្ខមនំ ២៣:៤-៥]? តើ យើងគួរធ្វើល្អចំពោះសត្វជាសត្រូវរបស់យើង ដោយមិនបង្ហាញឆន្ទៈចំពោះមនុស្ស នោះឬ អ្វី? តើមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច

ទេ ៖ « ការសងសឹកជារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសងវិញ [ហេព្រើរ. ១០:៣០; cf. ចោទិយកថា ៣២:៣៥] ។ នេះគឺជាការបញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងមួយទៀត ៖ «អ្នកមិនត្រូវសងសឹក ឬទ្រាំទ្រនឹងការខឹងសម្បារណាមួយឡើយ... » [លេវីវិន័យ . ១៩:១៨] ។ ទោះបីជាអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលុបបំបាត់របស់ទាំងនេះចេញពីក្រិត្យវិន័យ ឬទទួលស្គាល់ថា ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកផ្តល់ច្បាប់ ហើយកុំឱ្យពួកគេតំណាងទ្រង់ដោយមិនត្រឹមតែជាអ្នកផ្តល់ឱវាទដោយក្លែងក្លាយ ។

57. បញ្ញត្តិឱ្យស្រឡាញ់ជាសត្រូវជាបញ្ញត្តិពិត

ហើយខ្ញុំសួរអ្នកថា តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះមានន័យដូចម្តេចដែលពួកគេហ៊ានចំអកដោយភាពមិនច្បាស់លាស់របស់ពួកគេ? «ស្រឡាញ់សត្រូវរបស់អ្នក ធ្វើល្អចំពោះអ្នកដែលស្អប់អ្នក ។ អធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នក សូមប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលដាក់បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីអ្នកបានក្លាយទៅជាកូនរបស់ព្រះវរបិតាអ្នកដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌» [ម៉ាថាយ. ៥:៤៤-៤៥ រួមបញ្ចូលជាមួយលូកា ៦:២៧-២៨] ។ តើអ្នកណានឹងមិនសន្និដ្ឋាននៅទីនេះជាមួយ Chrysostom ថា តួអក្សរកាតព្វកិច្ចនៃពាក្យទាំងនេះបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា មិនមែនជាការដាស់តឿនទេតែជាការចាំបាច់? តើមានអ្វីបន្សល់ទុកសម្រាប់យើង ពេលយើងត្រូវបានលុបចេញពីចំនួនកូនព្រះ? ប៉ុន្តែនៅក្នុងទស្សនៈរបស់ពួកគេ ព្រះសង្ឃតែម្នាក់ឯងនឹងក្លាយជាកូនប្រុសរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ពួកគេតែម្នាក់ឯងនឹងហ៊ានអំពាវនាវដល់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ ក្នុងពេលនេះ តើព្រះវិហារនឹងទៅយ៉ាងណា? តាមហេតុផលដូចគ្នានេះ វានឹងត្រូវកាត់ចេញទៅកាន់សាសនាឥស្លាម និងអ្នកយកពន្ធ ។ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ «

ប្រសិនបើអ្នកជាមិត្តសម្លាញ់របស់អ្នក តើអ្នកនឹងទទួលការពេញចិត្តអ្វី? សូម្បីតែជនជាតិឥស្លាម និងអ្នកយកពន្ធក៏មិនធ្វើដូចគ្នាដែរឬ? [ម៉ាថាយ ៥:៤៦-៤៧ រួមបញ្ចូលជាមួយលូកា ៦:៣២ និង ម៉ាថាយ [១៨:១៧] ។ យើងពិតជាមានសំណាងណាស់ ប្រសិនបើឈ្មោះរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវបានទុកអោយយើងទោះបីជាមរតកនៃគរស្ថានសួគ៌ត្រូវបានដកចេញពីយើងក៏ដោយ! អំណះអំណាងរបស់ Augustine មិនគួរឱ្យជឿទេ ៖ «នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ហាមយើងមិនឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ទ្រង់ហាមយើងមិនឱ្យប៉ះប្រពន្ធរបស់សត្រូវ ដូចមិត្តភក្តិដែរ ។ ពេលគាត់ហាមចោរ គាត់អនុញ្ញាតឱ្យយើងលួចអ្វីទាំងអស់ មិនថាពីមិត្ត ឬពីសត្រូវ» ។ ប៉ុលបានរៀបរាប់ពីបទបញ្ញត្តិទាំងពីរនេះ «កុំលួច» និង «កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់»ចំពោះច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ តាមពិត គាត់បង្រៀនថាពួកគេត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងបទបញ្ញត្តិ « ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង » [រ៉ូម. ១៣:៩] ។ ដូច្នេះ ទាំងប៉ុលត្រូវតែជាអ្នកបកប្រែច្បាប់ខុសឬវាចាំបាច់ធ្វើតាមបញ្ញត្តិដែលថាយើងត្រូវស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវដូចមិត្តរបស់យើងដែរ ។ ដោយហេតុនេះ អស់អ្នកដែលចង់រលាស់ចេញពីនឹមធម្មតានៃកូនព្រះពិតជាក្បត់ខ្លួនជាកូនរបស់សាតាំង ។ ឥឡូវនេះ អ្នកអាចនឹងសង្ស័យថាតើពួកគេបានផ្សព្វផ្សាយ dogma នេះនៅក្រៅប្រទេសច្រើនជាងដោយភាពឆោតល្ងង់ ឬដោយភាពអៀនខ្មាស ។ ចាស់ទុំក្នុងក្រុមជំនុំនីមួយៗប្រកាសថា ទាំងនេះគឺជាបញ្ញត្តិពិត ។ សូម្បីតែនៅសម័យហ្គេហ្គារីក៏មិនមានការសង្ស័យដែរ ដូចដែលគាត់បញ្ជាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ។ ថាទាំងនេះគឺជាបញ្ញត្តិដែលគាត់ចាត់ទុកថាមិនអាចប្រកែកបាន ។ ហើយម៉េចក៏គេប្រកែក! ពួកគេនិយាយថា នេះនឹងជាបន្ទុកធ្ងន់ពេកសម្រាប់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ! ដូចជាយើងអាចគិតអំពីអ្វីដែលពិបាកជាង

ការស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង! បើ
 ប្រៀបធៀបនឹងច្បាប់នេះ អ្វីៗទាំងអស់គួរតែចាត់ទុកថាងាយស្រួល មិនថាការ
 តម្រូវឱ្យស្រឡាញ់សត្រូវរបស់យើង ឬលុបបំបាត់រាល់ការចង់បានសម្រាប់ការសង
 សឹកចេញពីចិត្តរបស់យើង ។ ទាំងអស់នេះពិតជាពិបាក និងពិបាកសម្រាប់ភាព
 ទន់ខ្សោយរបស់យើង សូម្បីតែសេចក្តីលម្អិតតិចបំផុតនៃច្បាប់ [ម៉ាថាយ ៥:
 ១៨; លូកា ១៦:១៧] ។ គឺព្រះអម្ចាស់ដែលយើងប្រព្រឹត្តដោយគុណធម៌ ។ «
 ត្រូវឲ្យគាត់បង្គាប់តាមបង្គាប់ ហើយបង្គាប់តាមចិត្ត» ។ ដើម្បីក្លាយជាគ្រីស្ទ
 បរិស័ទក្រោមក្រិក្យវិន័យនៃព្រះគុណ មិនមែនមានន័យថា រង្វេងចេញក្រៅក្រិក្យ
 វិន័យទេ ប៉ុន្តែត្រូវបញ្ចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ទើបយើងរួច
 ផុតពីបណ្តាសានៃក្រិក្យវិន័យ ហើយដោយវិញ្ញាណអ្នកណា យើងមានក្រិក្យវិន័យ
 ឆ្លាក់ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ [យេ. ៣១:៣៣] ។ ព្រះគុណនេះប៉ុលបានហៅ
 «ច្បាប់»មិនមែនក្នុងន័យតឹងរ៉ឹងទេ តែសំដៅទៅលើច្បាប់របស់ព្រះ ដែលគាត់
 បានធ្វើផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះ [រ៉ូម. ៨:២] ។ នៅក្រោមពាក្យ "ច្បាប់" បុរសទាំង
 នេះកំពុងស្វែងរកអំពីអ្វីទាំងអស់ ។

58. ភាពខុសគ្នានៃអំពើបាបខាងជីវិតមែងស្លាប់ និង venial មិនត្រឹមត្រូវ
 អ្វីដែលគេហៅថា « អំពើបាបរបស់សាច់ឈាម » គឺជាប្រភេទដូចគ្នា ៖ ទាំង
 អំពើទុច្ចរិតសម្ងាត់ ដែលបំពានលើតារាងទីមួយ ឬការរំលងផ្ទាល់នៃបញ្ញត្តិចុង
 ក្រោយ ។ នេះជានិយមន័យរបស់ពួកគេ ៖ អំពើបាបជាការចង់បានដោយគ្មាន
 ចេតនាដែលមិនស្ថិតនៅក្នុងចិត្តយូរអង្វែង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា វាមិនអាចលួច
 ចូលក្នុងចិត្តបានឡើយ លើកលែងតែខ្វះរបស់ដែលតម្រូវក្នុងច្បាប់ ។ យើងត្រូវ

បានហាមឃាត់ “មិនឲ្យមានព្រះដទៃ” នៅពេលដែលចិត្តដែលដាក់ចុះដោយ
ឧបាយកលនៃការមិនជឿមើលជុំវិញកន្លែងផ្សេងៗ ។ នៅពេលដែលវាត្រូវបាន
វាយប្រហារដោយបំណងប្រាថ្នាមួយរំពេចដើម្បីផ្ទេរពរជ័យរបស់វាទៅកន្លែងមួយ
ផ្សេងទៀត តើការជំរុញដ៏ខ្លាំងនេះមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីកន្លែងទំនេរខ្លះនៅក្នុង
ព្រលឹង តើត្រូវមន្តទទួលការល្អបែបនេះទេ? ហើយដើម្បីកុំអូសបន្លាយការ
ឈ្លោះប្រកែកគ្នាឲ្យឆ្ងាយទៀត យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យ «ស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីចិត្ត
អស់ពីគំនិត និងអស់ពីព្រលឹងយើង» ។ ដូច្នេះ លុះត្រាតែអំណាចទាំងអស់នៃ
ព្រលឹងមានបំណងស្រឡាញ់ព្រះ នោះយើងបានលះបង់ការគោរពច្បាប់រួចហើយ
។ ចំពោះខ្មាំងសត្រូវដែលក្រោកឡើងក្នុងមនសិការរបស់យើងប្រឆាំង នគរ
របស់ទ្រង់ និងរារាំងក្រឹត្យរបស់ទ្រង់បញ្ជាក់ថាបង្គំរូបរបស់ព្រះមិនត្រូវបានតាំងមាំ
នៅក្នុងនោះទេ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាបញ្ញត្តិចុងក្រោយបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវចំពោះរឿងនេះ ។ តើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខ្លះចាក់ដោតបេះដូងយើងទេ?
យើងមានទោសរួចហើយពីការលោភលន់ ហើយជាលទ្ធផលគឺជាអ្នកបំពានច្បាប់
។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ហាមយើងមិនត្រឹមតែតាំងចិត្តនិងរៀបចំអ្វីមួយដែលទាក់
ទងនឹងការបាត់បង់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវដុតបញ្ឆេះដោយលោភ
លន់ទៀតផង ។ ប៉ុន្តែបណ្តាសារបស់ព្រះតែងតែសង្កត់លើការបំពានច្បាប់ ។
ដូច្នេះ វាគ្មានហេតុផលសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីលើកលែងការបិទបាំងណាមួយ
ឡើយ ទោះជាស្រាលក៏ដោយ ពីការកាត់ក្តីនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ Augustine
និយាយថា ៖ ក្នុងការថ្លឹងថ្លែងអំពើបាប «កុំឲ្យយើងយកសមតុល្យមិនពិតមក
ថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលយើងពេញចិត្ត និងតាមចិត្តរបស់យើង តាមគំនិតរបស់យើង
ដោយនិយាយថា “នេះធ្ងន់ណាស់! នេះជាពន្លឺ» ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងលើកយក

សមតុល្យដ៏ទេវភាពនៃបទគម្ពីរបរិសុទ្ធមកមុខ ដូចជាចេញពីរតនាគាររបស់ព្រះ អម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងសមតុល្យនោះ ចូរយើងថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលធ្ងន់ជាង ។ គ្មានទំងន់ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានថ្លឹងថ្លែងរួច ហើយ» តើបទគម្ពីរមានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីបញ្ហានេះ? ប្រាកដណាស់ពេលដែលប៉ុល ហៅសេចក្តីស្លាប់ថាជា«ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប» [រ៉ូម. 6:23] គាត់បង្ហាញថា ភាពខុសគ្នាដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះគឺមិនស្គាល់សម្រាប់គាត់ ។ ដោយសារយើងមាន ទំនោរទៅរកការលាក់ពុតហួសហេតុនោះ ភាពស្លេកស្លាំងនេះមិនគួរត្រូវបាន បន្ថែមដើម្បីបន្ទុកបន្ថយចិត្តរបស់យើងឡើយ ។

59. រាល់អំពើបាបគឺជាអំពើបាបស្លាប់!

តើពួកគេអាចសញ្ជឹងគិតពីអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ «អ្នកណាដែល បំពានលើបញ្ញត្តិចបំផុតមួយ ហើយបង្រៀនមនុស្សយ៉ាងនោះ នោះនឹងគ្មាន អ្នកណានៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ » [ម៉ាថាយ ៥:១៩] ។ តើពួកគេមិន មែនជាលេខនេះទេនៅពេលដែលពួកគេហ៊ានកាត់ទោសបទល្មើសច្បាប់ ដូចជា មិនសមនឹងទោសប្រហារជីវិត? ប៉ុន្តែ ពួកគេគួរតែថ្លឹងថ្លែងមិនគ្រាន់តែថាតើ ច្បាប់បញ្ជាអ្នកណាទេ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាជាបញ្ញត្តិនោះ ។ ដ្បិតនៅគ្រប់ការរំលង ច្បាប់ដែលបានបង្គាប់មកពីព្រះ នោះអំណាចរបស់ព្រះត្រូវបានទុកមួយឡែក ។ តើគេចាត់ទុកថាវាជារឿងតូចមួយដែលបំពានលើសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ក្នុងអ្វីមួយ ឬ? ដូច្នេះ បើព្រះបានបើកសម្តែងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងក្រិក្យរិនីយ អ្វី ដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់មិនពេញចិត្ត ។ តើពួកគេនឹកស្មានដល់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះ ខ្សោយខ្លាំងណាស់ដែលទោសប្រហារជីវិតនឹងមិនកើតឡើងភ្លាមៗឬ? ហើយទ្រង់

បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ប្រសិនបើពួកគេអាចយកវាមកដាក់ក្នុងដួង
ចិត្តរបស់ពួកគេ ដើម្បីស្តាប់សំឡេងទ្រង់ ជាជាងការលាក់បាំងការពិតដ៏
ច្បាស់លាស់ជាមួយនឹងល្បិចកលដែលគ្មានន័យរបស់ពួកគេ ។ គាត់និយាយថា ៖
«ព្រលឹងដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ» [អេសេគាល. ១៨:៤;
២០] ។ ដូចគ្នាដែរ វត្តនេះគ្រាន់តែលើកឡើងថា ៖ «ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺ
ជាសេចក្តីស្លាប់» [រ៉ូម. ៦:២៣] ។ អ្វីដែលពួកគេសារភាពថាបានចូលមក
ដោយសារពួកគេមិនអាចបដិសេធបានឡើយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិន
មែនជាអំពើបាបនៃជីវិតមែនស្លាប់ដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេបានបណ្តោយ
ខ្លួនទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួនច្រើនពេក យ៉ាងហោចណាស់ឲ្យពួកគេរៀន
ក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញម្តង ។ តែបើពួកគេនៅតែមានចិត្តលោភលន់ យើងលាត
ទៅ ។ សូមឲ្យកូនរបស់ព្រះចាត់ទុកថា អំពើបាបទាំងអស់គឺជាជីវិតមែនស្លា
ប់ ។ ព្រោះវាជាការបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជា
ការចាំបាច់ដែលញុះញង់ដល់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយវាគឺជាការបំពាន
ច្បាប់ ដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានប្រកាសដោយគ្មានករណីលើក
លែង ។ អំពើបាបរបស់ពួកបរិសុទ្ធអាចលើកលែងទោសបាន មិនមែនដោយសារ
ធម្មជាតិរបស់ពួកគេជាពួកបរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេទទួលបានការ
លើកលែងទោសពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី IX

ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះសាសន៍យូដានៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ ក៏ដោយបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់តែនៅក្នុងដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ។

(ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានរំពឹងទុក ហើយបានសម្តែង ១-២)

1. អត្ថប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាថ្មី

មិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលព្រះទ័យនៃព្រះ និងការលះបង់ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ហើយដើម្បីញែកមនុស្សដែលជ្រើសរើស ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះប្រាកដជាត្រូវបានគេស្គាល់នៅក្នុងរូបភាពដូចគ្នា ដែលព្រះជាមួយនឹងភាពត្រចះត្រចង់យ៉ាងពេញលេញឥឡូវនេះលេចមកឱ្យយើងឃើញ ។ ដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីម៉ាឡាគីបានបង្ហាត់ជនជាតិយូដាឱ្យគោរពច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ ហើយបន្តដោយអស់ពីចិត្ត ពីព្រោះបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ មានការរំខានដល់មុខងារនៃទំនាយ នោះទ្រង់ក៏ប្រកាសភ្លាមៗថា៖ «ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងរះឡើង» [ម៉ាឡ. ៤:២] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្រៀនថា ខណៈដែលច្បាប់បម្រើដើម្បីកាន់ព្រះក្នុងការទន្ទឹងរង់ចាំការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់យាងមក ពួកគេគួរតែសង្ឃឹមថានឹងមានពន្លឺកាន់តែឆ្ងាយ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសនិយាយថា ៖ « ពួកហោរា... បានស្វែងរកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ ៖ » ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញដោយដំណឹងល្អ [ពេត្រុសទី១. ១:១០] ។ ហើយ « ត្រូវបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេថា ពួកគេមិនបម្រើខ្លួនពួកគេទេ » ឬអាយុរបស់ពួកគេ « ប៉ុន្តែយើងនៅក្នុងការណ៍ដែល ... ត្រូវបានប្រកាស » តាមរយៈដំណឹងល្អ [ពេត្រុសទី ១១:១២] ។ មិនមែនថាការបង្រៀនរបស់ទាំងនេះគ្មានប្រយោជន៍

សម្រាប់មនុស្សសម័យបុរាណ ឬគ្មានតម្លៃសម្រាប់ព្យាករណ៍ខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមិនបានមកកាន់យកទ្រព្យសម្បត្តិដែលព្រះបានបញ្ជូនមកយើង ដោយដៃរបស់ពួកគេ! សម្រាប់ថ្ងៃនេះ ព្រះគុណដែលពួកគេបានធ្វើជាសាក្សី ត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើង ។ ពួកគេមានរសជាតិរបស់វាបន្តិច ។ យើង អាចរីករាយជាមួយវាកាន់តែសម្បូរបែប ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាស ថា ម៉ូសេបានធ្វើបន្ទាល់ដល់គាត់ [យ៉ូហាន 5:46] ប៉ុន្តែទ្រង់លើកតម្កើងទំហំនៃ ព្រះគុណដែលយើងលើសពីសាសន៍យូដា ។ ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់ពួកសិស្ស ថា ៖ «មានពរហើយ ភ្នែកដែលឃើញអ្វីដែលអ្នកឃើញ ត្រចៀកដែលឮអ្វីដែល អ្នកឮនោះមានសុភមង្គល ។ ដ្បិតស្តេច និងហោរាប្រាថ្នាចង់បានការនេះ ហើយមិនបានសម្រេចឡើយ» (លូកា ១០:២៣-២៤; ម៉ាត់ ១៣:១៦-១៧ លាយទំ) ។ ថាព្រះបានពេញចិត្តយើងចំពោះបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ ដែលជា មនុស្សមានការគោរពដឹកម្រ នោះគឺមិនមែនជាការសរសើរបន្តិចបន្តួចនៃវិវរណៈ នៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ នៅក្នុងការយល់ស្របយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងគំនិតនេះគឺ ជាវត្ថុមួយទៀត ដែលអំប្រាហាំត្រូវបានគេនិយាយថាបានឃើញថ្ងៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានអរសប្បាយ [យ៉ូហាន ៨:៥៦] ។ អ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិ ហេព្រើរពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ៖ « តាមរបៀបជាច្រើន និងផ្សេងៗ ទៀត ព្រះបានមានបន្ទូលពីចាស់... ដោយពួកហោរា... ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដោយ កូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់» [ហេព្រើរ. ១:១-២] ។

ព្រះរាជបុត្រាតែមួយនោះ ដែលសព្វថ្ងៃនេះគឺសម្រាប់យើង “ភាពរុងរឿងនៃសិរី ល្អនៃព្រះជាព្រះវរបិតា និងជាត្រានៃធម្មជាតិរបស់ទ្រង់” [ហេព្រើរ. ១:៣] ជន ជាតិយូដាស្គាល់ពីបុរាណ ។ នៅកន្លែងមួយទៀត យើងបានដកស្រង់ទស្សនៈ

របស់ប៉ុលដែលថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដឹកនាំនៃការរំដោះពីមុន [កូរិនថូសទី១ ១០: ៤] ។ ជាងនេះទៅទៀត វាជាការពិត ដូចដែលប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀត បង្រៀនថា ព្រះដែល « បញ្ជាពន្លឺឱ្យភ្លឺចេញពីភាពងងឹត ឥឡូវនេះបានបំភ្លឺ ក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីផ្តល់ពន្លឺនៃចំណេះដឹងនៃសិរីល្អនៃព្រះនៅចំពោះមុខព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទ » ។ [កូរិនថូសទី១ ៤:៦] ។ នៅពេលដែលគាត់បានបង្ហាញខ្លួន នៅក្នុងនេះ រូបភាពរបស់គាត់គាត់បានធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់មើលឃើញ ។ ចំណែកឯ រូបរាងរបស់គាត់ពីមុនគឺមិនច្បាស់លាស់ និងមានស្រមោល ។ កាន់តែគួរឲ្យស្អប់ ខ្ពើម និងមូលដ្ឋាន ដូចនេះហើយនៅក្នុងភាពថោកទាប និងភាពថោកទាប របស់ជនពិការភ្នែកទាំងកណ្តាលថ្ងៃ! ហើយប៉ុលបាននិយាយថា គំនិតរបស់ពួក គេត្រូវបានធ្វើឱ្យងងឹតដោយសាតាំង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះ គ្រីស្ទដែលភ្លឺនៅក្នុងដំណឹងល្អដោយគ្មានសៀមុខ [កូរិនថូសទី២. ៣:១៤-១៥ ជំពូក ៤:៤]

2. ដំណឹងល្អផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែង

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំយកដំណឹងល្អមកធ្វើជាការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះ គ្រីស្ទ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ចាប់តាំងពីប៉ុលហៅដំណឹងល្អថា « គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿ » [ធីម៉ូថេ ទី១ ៤:៦] នោះការសន្យាទាំង អស់នៃការលើកលែងទោសដោយសេរី ដែលកើតមានជាទូទៅនៅក្នុងក្រិក្សរីន័យ ដែលព្រះបានផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹងខ្លួនគាត់ ត្រូវបានរាប់បញ្ចូល ។ ជាផ្នែក របស់វា ។ ដ្បិតគាត់ផ្ទុយពីជំនឿនឹងការភ័យខ្លាចដែលនឹងបង្កបញ្ហា និងរំខាន ដល់សតិសម្បជញ្ញៈ ប្រសិនបើត្រូវស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ពីនេះ

វាកើតឡើងថាពាក្យ « ដំណឹងល្អ » ដែលគិតក្នុងន័យទូលំទូលាយ រួមបញ្ចូល ទីបន្ទាល់ទាំងនោះអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការពេញចិត្តពីឪពុក ដែលព្រះ បានប្រទានដល់បុព្វបុរសពីបុរាណ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងន័យខ្ពស់ ពិភពលោកសំដៅ ។ ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ការប្រកាសនៃព្រះគុណដែលបានបង្ហាញ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះមិនត្រឹមតែត្រូវបានទទួលយកជាបញ្ហាសម្រាប់ការប្រើ ប្រាស់ទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័ ក [ម៉ាថាយ ៤:១៧; ២៣; ៩:៣៥] ។ ដូច្នេះ មុខដែលផ្សាយដំណឹងល្អនៃនរ គព្រះត្រូវបានគេសន្មតថាគាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ហើយម៉ាកុសប្រកាសដំណឹងល្អ របស់គាត់ជាមួយនឹង ៖ « ការចាប់ផ្តើមនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » [ម៉ាកុស. ១:១] ។ មិនចាំបាច់ប្រមូលអត្ថបទដើម្បីបញ្ជាក់អ្វីមួយដែលដឹងច្បាស់ នោះទេ ។ « ដោយសារការយាងមកដល់របស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទ ... បាននាំជីវិត និងអមតៈមកបំភ្លឺតាមរយៈដំណឹងល្អ » ។ ប៉ុលមិនបានន័យថាដោយពាក្យ ទាំងនេះដែលបុព្វបុរសត្រូវបានលាក់ខ្លួនក្នុងស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់រហូតដល់ បុត្ររបស់ព្រះបានយកសាច់មកវិញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ទាមទារឯកសិទ្ធិនៃ កិត្តិយសនេះសម្រាប់ដំណឹងល្អ ដោយបង្រៀនថាវាជាស្ថានទូតថ្មី និងមិនធម្មតា [កូរិនថូសទី២ ៥:២០] ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់បានស ន្យា ។ ថាសេចក្តីពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងបុគ្គលនៃ ព្រះរាជបុត្រា ។ អ្នកជឿបានរកឃើញថាជាពាក្យពិពណ៌នារបស់ប៉ុលដែលថា « សេចក្តីសន្យាទាំងអស់របស់ព្រះបានរកឃើញមែន ហើយអាមែននៅក្នុងព្រះគ្រី ស្ទ » [កូរិនថូសទី២. ១:២០] ដ្បិតសេចក្តីសន្យាទាំងនេះត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ក្នុង ចិត្តរបស់គេ ។ [កូរិនថូសទី២ ១:២២] យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់បាន

បំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូលក្នុងសាច់ឈាម ការសម្តែងដ៏រស់នៅនៃ
ការពិតបានទទួលការសរសើរថ្មី និងឯកវចនៈ ។ ចេញពីការនេះមកពីព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ « បន្ទាប់មក អ្នកនឹងឃើញស្ថានសួគ៌បើក ហើយពួកទេវ
តានៃព្រះឡើងចុះមកលើកូនមនុស្ស » [យ៉ូហាន ១:៥១] ។ ទោះបីជាគាត់
ហាក់ដូចជានៅទីនេះដើម្បីនិយាយសំដៅទៅលើជណ្តើរដែលបានបង្ហាញក្នុងការ
និមិត្តទៅកាន់បុព្វបុរសយ៉ាកុប [លោក. ២៨:១២] តើការយាងមកដល់របស់
ទ្រង់គឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ដែលទ្រង់បានសម្គាល់ដោយការបើកទ្វារនៃស្ថានសួគ៌
ដើម្បីឲ្យយើងម្នាក់ៗអាចចូលទៅទីនោះ ។

**(ការបដិសេធកំហុសលើទំនាក់ទំនងនៃក្រឹត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អ ៖
តំណែងកម្រិតមធ្យមរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ, ៣-៥)**

3. សេចក្តីសន្យាមិនត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់យើងទេ ។

ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រយ័ត្ននឹងការស្រមៃស្រមៃដ៏អាក្រក់របស់ Servetus ដែលខណៈ
ពេលដែលគាត់ចង់លើកតម្កើងភាពអស្ចារ្យនៃព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬយ៉ាង
ហោចណាស់ក៏ធ្វើពុតជាប្រាថ្នាចង់បាននេះ— លុបចោលការសន្យាទាំងស្រុង
ដូចជាប្រសិនបើពួកគេបានបញ្ចប់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាជាមួយនឹងច្បាប់ ។

គាត់ធ្វើពុតថាដោយសេចក្តីជំនឿលើដំណឹងល្អ យើងចែកចាយក្នុងការបំពេញការ
សន្យាទាំងអស់ ។ ដូចជាគ្មានអ្វីខុសគ្នារវាងយើងនិងព្រះគ្រីស្ទ! ខ្ញុំទើបតែបាន
ប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទបានបន្សល់ទុកនូវអ្វីដែលមិនទាន់បញ្ចប់នៃចំនួនសរុបនៃសេ
ចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែវាជាការខុសឆ្គងក្នុងការសន្មតថាយើងមានអត្ថ

ប្រយោជន៍ដែលគាត់បានផ្តល់រួចហើយ—ដូចជាការផ្ទេររបស់ប៉ុលដែលថា « សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម » [កូឡូស. ៣: ៣; cf. រ៉ូម ៨:២៤] គឺមិនពិត! ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្នុងការជឿព្រះគ្រីស្ទ យើង ឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិតភ្លាម ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ យើងត្រូវចាំថា ពាក្យរបស់យ៉ូហាន ៖ ទោះបីយើងដឹងថា «យើងជាកូនរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏វា មិនទាន់លេចចេញមកនៅឡើយ... ។ ដរាបណាយើងនឹងបានក្លាយដូចជាទ្រង់ នោះយើងនឹងឃើញទ្រង់ដូចជាទ្រង់» [យ៉ូហានទី១ ៣:២] ។

ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងដំណឹងល្អនូវភាពពេញលេញ នៃអត្ថប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណ ភាពរីករាយនៃវាតែងតែលាក់នៅក្រោមការ ការពារនៃក្តីសង្ឃឹម រហូតដល់ពេលដែលយើងកាត់សាច់ដែលខូចចេញ នោះ យើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសិរីល្អនៃទ្រង់ដែលទៅមុនយើង ។ ទន្ទឹមនឹង នោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ជាឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើការសន្យា ដែលសិទ្ធិអំណាច ជាមួយយើងគួរតែបំបិទមាត់រាល់ការព្រុសរបស់ឆ្មើមិនស្អាតនោះ ។ ដ្បិតបើតាម ប៉ុល « ភាពជាព្រះ ... រក្សាការសន្យាសម្រាប់ជីវិតនឹងមកដល់ ក៏ដូចជាជីវិត បច្ចុប្បន្ននេះដែរ » [ធីម៉ូថេទី ១ ៤:៨] ។ ដោយហេតុនេះ ប៉ុលអូតខ្លួន ថាជា «សាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទ... តាមការសន្យានៃជីវិតដែលមាននៅក្នុងទ្រង់» [ធីម៉ូថេទី២. ១:១] ។ ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់បង្រៀនថា យើងមានការ សន្យាដូចគ្នា [កូរិនថូសទី២. ៧:១; កូរិនថូសទី២ ៦:១៦-១៨] ដូចដែលត្រូវ បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធពីបុរាណ ។ ទីបំផុត គាត់ចាត់ទុកវាជាកម្ពស់នៃភាព រីករាយ ដែលយើងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយ « ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យា » [អេភេសូ. ១:១៣] ។ យើងរីករាយនឹងព្រះគ្រីស្ទតែពេលយើងឱបក្រសោប

ព្រះគ្រីស្ទដែលបានកាន់តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ វាបានកើតឡើងថា ទ្រង់ពិតជាសណ្ឋិតក្នុងចិត្តរបស់យើង [អេភេសូ. ៣:១៧] ហើយក៏ដោយ ៖ «យើងបានអរត្ថមានពីគាត់ ។ ដ្បិតយើងដើរដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែនដោយការមើលឃើញទេ» [២កូរិនថូស. ៥:៥-៧] ឥឡូវនេះរឿងទាំងពីរនេះយល់ស្របគ្នាទៅវិញទៅមក ៖ យើងមានគ្រប់យ៉ាងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទាក់ទងនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនៃជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែជំនឿគឺជាការនិមិត្តនៃអ្វីដែលល្អមើលមិនឃើញ [ហេប្រើរ ១១:១ [មានតែយើងប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវរកតំណាងពីភាពខុសគ្នានៃលក្ខណៈ ឬគុណភាពនៃការសន្យា ៖ ដំណឹងល្អចម្បងបង្ហាញដោយម្រាមដៃនូវអ្វីដែលក្រិស្ទនឹងយបានទាយទុកជាប្រភេទ ។

4. ការប្រឆាំងគ្នារវាងក្រិស្ទនឹងយ និងដំណឹងល្អមិនគួរនិយាយបំផ្លើសឡើយ ។

អាស្រ័យហេតុនេះផងដែរ យើងបដិសេធចំពោះអ្នកដែលតែងតែប្រៀបធៀបក្រិស្ទនឹងយដោយខុសឆ្គងជាមួយនឹងដំណឹងល្អ ដោយផ្ទុយពីគុណសម្បត្តិនៃការងារជាមួយនឹងការសន្មតដោយសេរីនៃសេចក្តីសុចរិត ។ នេះពិតជាភាពផ្ទុយគ្នាដែលមិនត្រូវបដិសេធទាំងស្រុងនោះទេ ។ សម្រាប់ប៉ុលជាញឹកញាប់មានន័យថាដោយពាក្យថា "ក្រិស្ទនឹងយ" ការគ្រប់គ្រងនៃការរស់នៅដោយសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើងនូវអ្វីដែលជារបស់គាត់ផ្ទាល់, ផ្តល់ឱ្យយើងនូវក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនោះទេលុះត្រាតែយើងទាំងស្រុងគោរពតាមគាត់, ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតដាក់បណ្តាសាប្រសិនបើយើងងាកសូម្បីតែក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត ។ ប៉ុលនេះធ្វើនៅពេលដែលប្រកែកថាយើងគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះដោយព្រះគុណ ហើយត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការសុចរិតការលើកលែងទោសនេះ ពីព្រោះគ្មានកន្លែងណា

ដែលរកឃើញថាការគោរពតាមច្បាប់ដែលរង្វាន់ត្រូវបានសន្យានោះទេ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានធ្វើការផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិតនៃក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ [រ៉ូម. ៣:២១] ។

ប៉ុន្តែ ដំណឹងល្អមិនបានជំនួសច្បាប់ទាំងមូលដើម្បីនាំមកនូវវិធីផ្សេងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបានបញ្ជាក់និងពេញចិត្តនូវអ្វីដែលច្បាប់បានសន្យា ហើយបានផ្តល់ខ្លឹមសារដល់ស្រមោល ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «ក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាមានរហូតដល់យ៉ូហាន» [លូកា ១៦:៦; ម៉ាថាយ ១១:១៣] ទ្រង់មិនចុះចូលនឹងពួកអយ្យកោចំពោះបណ្តាសាដែលអ្នកបម្រើនៃក្រឹត្យវិន័យមិនអាចរួចខ្លួនបានឡើយ ។ គាត់មានន័យថា ៖ ពួកគេបានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀនតែនៅផ្នែកខាងក្រោម ដូច្នេះហើយនៅសល់ក្រោមកម្ពស់នៃការបង្រៀននៃដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានហៅដំណឹងល្អថា «អំណាចនៃព្រះដល់អ្នកជឿសេចក្តីសង្គ្រោះ» [រ៉ូម. ១:១៦] បច្ចុប្បន្ននេះបានបន្ថែមថា ៖ «ក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើជាបន្ទាល់ចំពោះវា ', [រ៉ូម. ៣:២១] ។

ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃសំបុត្រដដែល ទោះបីជាគាត់បង្រៀនថា « ការអធិប្បាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជា [វិវរណៈនៃអាថ៌កំបាំងដែលបានរក្សាដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់រហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច» [រ៉ូម. ១៦:២៥] ។ គាត់មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការថ្លែងនេះដោយបន្ថែមការពន្យល់ដោយបង្រៀនថា គាត់ត្រូវបានគេ « ស្គាល់តាមរយៈការសរសេររបស់ព្យាការី » [រ៉ូម. ១៦:២៦] ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ជាកន្លែងដែលច្បាប់ទាំងមូលទាក់ទងនឹង ដំណឹងល្អខុសពីវាតែនៅក្នុងភាពច្បាស់លាស់នៃការបង្ហាញប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារព្រះគុណដ៏បរិបូរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដែលបានបើកសម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ វាត្រូវបានគេនិយាយដោយហេតុផលដ៏ល្អថា

តាមរយៈវត្តមានរបស់ទ្រង់ នគរស្ថានសួគ៌របស់ព្រះត្រូវបានសាងសង់នៅលើផែនដី [ម៉ាថាយ ១២:២៨] ។

6. យ៉ូហានបាទីស្ទ

យ៉ូហានបានឈរនៅចន្លោះច្បាប់ និងដំណឹងល្អ ដោយកាន់តំណែងមធ្យមទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងពីរ ។ គាត់បានហៅព្រះគ្រីស្ទថាជា « កូនចៀមនៃព្រះ » និងជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ការសម្អាតអំពើបាប [យ៉ូហាន 1:9] ដូច្នេះហើយបានបង្កើតនូវផលបូកនៃដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានបង្ហាញពីអំណាច និងសិរីល្អដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបាននោះ ដែលបានភ្លឺចាំងក្នុងការរស់ឡើងវិញយ៉ាងយូរនោះទេ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ទ្រង់មិនស្មើនឹងពួកសាវ័កទេ ។ នេះជាអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់គាត់ ៖ « យ៉ូហានពូកែក្នុងចំណោមកូនស្រី ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបានតាំងលោកយ៉ូហានជាអ្នកនាំមុខព្យាករណ៍ទាំងអស់ហើយ នោះលោកក៏លើកការផ្សាយដំណឹងល្អពីឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ដូចយើងបានឃើញនៅកន្លែងផ្សេង ទ្រង់តំណាងការអធិប្បាយនេះដោយ«នគរស្ថានសួគ៌» ។ ឥឡូវនេះយ៉ូហានឆ្លើយថា ខ្លួនគាត់គ្រាន់តែជា «សំឡេង» [យ៉ូហាន ១:២៣] ដូចជាគាត់នៅពីក្រោមពួកហោរា ។ គាត់មិនធ្វើការនេះដោយការបន្ទាបខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់ចង់បង្រៀនថាការទូតពិតប្រាកដមិនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបំពេញតួនាទីនៃការបន្ទាបខ្លួនដូចដែលម៉ាឡាគីបានទុកជាមុនថា «មើលចុះយើងនឹងចាត់ព្យាករណ៍អេលីយ៉ាឲ្យទៅអ្នកមុន ថ្ងៃដ៏ធំ និងគួរឲ្យស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់» [ម៉ាឡាគី. ៤:៥] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ក្នុងអំឡុងពេលដាក់បណ្តាសាទាំងមូលនៃកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ គាត់មិនបានធ្វើអ្វីផ្សេងក្រៅពីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់ថែមទាំងបញ្ជាក់ពីអេសាយថាកិច្ចការនេះ

ត្រូវបានណែនាំមកលើគាត់ដោយព្រះ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះគ្រីស្ទហៅគាត់ថា « ជាចង្អៀងដែលកំពុងឆេះ » [យ៉ូហាន ៥:៣៥] ពីព្រោះពន្លឺថ្ងៃមិនទាន់ចូលមកដល់នៅឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនបានរារាំងគាត់ពីការជាប់លេខក្នុងចំណោមអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អទេ គ្រឿងពិតជាបានប្រើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដូចគ្នានឹងការប្រគល់ឱ្យពួកសាវ័កបន្ទាប់មក [យ៉ូហាន ១:៣៣] ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយ៉ូហានបានចាប់ផ្តើមដែលសាវ័កបានអនុវត្តទៅមុខបានសម្រេច ដោយមានសេរីភាពកាន់តែខ្លាំងឡើង លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលចូលទៅស្ថានសួគ៌ ។

The end of Volume IV (Book 2 Chapters 1-9) of Calvin's Institute

Soli Deo Gloria